

EVE DÖNÜS YOLU

TANRI'NİN YÜREĞİNİN
DESTANSI İFŞASI

J O S E P H AND K A R Y N

C A V O N

© Copyright 2022 Joseph and Karyn Cavon

Tüm Hakları Saklıdır. Bu kitaptaki herhangi bir içerik izinsiz bir şekilde alınamaz, üzerinde değişiklik yapılamaz, çoğaltılamaz, kamu kullanımı için dağıtılamaz veya herhangi bir kâr amacıyla kullanılamaz.

İngilizceden Çeviren: Furkan EFE

İçindekiler

Önsöz

3-5

Kısım 1: Tanrı'nın Planlarının Basitçe Açıklanması

- ◆ Bölüm 1: Kutsal Kitap'ın Yapısı – Bunu Bilmek Neden Önemli 6-12
- ◆ Bölüm 2: Kutsal Kitap'ın Yapısı – En Temel Halinde 13-19

Kısım 2: Büyük Kirletici

- ◆ Bölüm 3: Günah: Günah Nedir? 20-39
- ◆ Bölüm 4: Günah: Tanrı'nın Orijinal Planının Değiştirilmesinin Nedeni 40-51
- ◆ Bölüm 5: Günah: Tanrı'nın Verdiği Karşılık (Kurtuluş ve Restorasyon Planları) 52-62

Kısım 3: Tanrı'nın Planlarının Derinlemesine Açıklanması

- ◆ Bölüm 6: Tanrı'nın 7 Aşamalı Restorasyon Planı – Adım 1 63-86
 - *İnsanın Kişisel Günah Probleminin Üstesinden Gelinmesi*
- ◆ Bölüm 7: Tanrı'nın 7 Aşamalı Restorasyon Planı – Adım 2 ve 3 87-108
 - *Tanrı'nın Ailesini Kendisinde Toplaması*
 - *Dünyayı Geri Alması*
- ◆ Bölüm 8: Tanrı'nın 7 Aşamalı Restorasyon Planı – Adım 4 ve 5 109-118
 - *Yeryüzünde Tanrı'nın 1000 Yıllık Krallığının Kurulması*
 - *Tüm Günahların Yok Edilmesi*
- ◆ Bölüm 9: Tanrı'nın 7 Aşamalı Restorasyon Planı – Adım 6 ve 7 119-134
 - *Yeni Gökler ve Yeni Bir Yeryüzü Yaratma*
 - *Tanrı'nın Krallığını Sonsuza Kadar Sürdürme*

Kısım 4: Her Şeyin Bir Araya Getirilmesi

- ◆ Bölüm 10: Kutsal Kitap'ın Büyük Resmi Bize Ne Göstermektedir? 135-161

Önsöz

Eşim ve ben 2003 yılının Kasım ayından bu yana Türkiye’de hizmet veriyoruz. Uzun zamandır bu kitabı yazma niyetindeydik ve 2020 yılının Şubat ayı itibarıyla COVID-19 Salgını dünyayı sardığında, “karantina” periyodları içerisinde nihayet bunun için fırsat bulabildik.

Her şeyden önce şunu belirtmeliyiz ki biz, bu kitabın sayfaları arasında Tanrı’nın sözü hakkında daha önce bilinmeyen yeni şeyler anlatma iddiasında değiliz. Biz yalnızca Tanrı’nın sözünü O’nun amaçlarını ve planlarını, yani Tanrı’nın orijinal planını, kurtuluş planını ve restorasyon planını olabilecek en açık bir şekilde ifade edebilmek için çabaladık. Umuyoruz ki bu kitabın okuyucuları bu planları kavradıkça Tanrı’nın kendilerine karşı ne denli muazzam bir sevgi beslediğini ve O’nun her bir çocuğu için hem bu yaşamda hem de sonsuz yaşamda belirlediği serüveni keşfedecektir.

Bu kitabı yazmaya karar vermemizin iki ana sebebi var. Birinci sebep, (Tanrı’nın planlarını ortaya koyan) “Büyük Resim” veya “İncil’in Yapısı” hakkında okurlara temel seviyede bir anlayış sağlamaktır. Bu kitabı yeni Hristiyanlar ve aynı zamanda belki de yıllarca Rab’bin peşinden giden, ancak Kutsal Kitap’ın büyük resmini hiçbir zaman kapsamlı bir şekilde kavrayamayan Tanrı’nın çocukları için de yazdık. Tanrı’nın Sözü’nün büyük resmini, Kutsal Kitap’ı sadece bir veya iki kez baştan sona okuyarak veya yalnızca genel bir Kutsal Kitap çalışma sınıfına katılarak görmek gerçekten de oldukça zordur. Ne yazık ki, dünyada yıllardır Rab ile bir arada olmalarına rağmen hâlâ hayatın en temel sorularından bazılarıyla mücadele eden birçok Hristiyan var. Bu nasıl mümkün olabilir? Bu soruya verilecek bir yanıt, ruhsal olgunluk eksikliği olabilir; aramızda “dünyevi” Hristiyanlar var. Ancak bu soruya Bölüm 1’de ayrıntılı olarak ele alacağımız başka bir cevap daha var. Tipik olarak bir kişi Müjde mesajını işittiğinde ve iman ettiğinde, Kutsal Kitaptan henüz sadece sınırlı miktarda bilgi öğrenmiştir ve bu gayet anlaşılabilir bir durumdur. Bir kişinin kurtuluşundan itibaren ve sonraki yıllarda, henüz Rab’de gençken, yeni bir imanlı olarak Kutsal Kitap’ı mümkün olduğunca çok kez okuması ve Tanrı’nın planlarının büyük resmini anlamaya çalışması onun için çok faydalı olacaktır. Yeni kardeşlerimizi ilk yıllarında Kutsal Kitap’ı 3-4 kez baştan sona okumaya teşvik ediyoruz. Ne yazık ki, çoğu yeni Hristiyan’ın olağan gidişatı böyle değildir. Pek çoğu, henüz Kutsal Kitap’ın büyük resmini anlamadan ve herhangi bir hazırlık çalışmasından bile önce, halihazırda devam eden bir Kutsal Kitap çalışmasına ortasından girer ve Tanrı’nın sözünün ince ayrıntılarında saklı olan bazı zor öğretileri hemen incelemeye başlarlar. Böylece, Tanrı’nın sözü aracılığıyla ile bizlere lütfettiği muhteşem büyük resmin mesajı, bu son derece zor ve detaylı bilgi ormanı arasında kaybolur. Sonuç olarak, birçok yeni imanlının Kutsal Kitap’taki pek çok hakikat hakkında aşırı derecede kafası karışır ve hüsrana uğrarlar. Ve uzun yıllar boyunca bu hakikatler akıllarında dağınık bir halde kalır.

Bu kitabı yazmaya karar vermemizin ikinci sebebi, insanın amacına ilişkin öğretmenlik ettiğimiz ve hizmet verdiğimiz Hristiyanlar arasında keşfettiğimiz yaygın bir yanılığın açıklığa kavuşturulmasıdır. Bu hata, dünyadaki her büyük dinin temel amacının kurtuluş elde etmek ve cennete girmek olduğu düşüncesinden

kaynaklanmaktadır. Ancak bu, bir Hristiyan'ın temel amacı değildir. Bu yanlış anlama, "Hristiyan yürüyüşü" dediğimiz şeyi, yani Tanrı'nın çocuklarının Mesih'in görüntüsüne uygun hale gelebilmek için Tanrı'nın sözünün çalışılması ve uygulanmasından oluşan günlük yaşamını tamamen etkiler. Cennete girme güvencesinin hayattaki ana hedef olduğuna inanan biri, hayatın neyle ilgili olduğu ve Tanrı'nın ilk başta onu neden yarattığına dair gerçeği tamamen yanlış anlayacaktır. Kurtuluş, bir kişinin hayattaki gerçek amacını yerine getirmesi için gerçekleşmesi gereken bir uyanıştır – Bu asıl amaç değil, tam aksine, bir İlk Adım'dır. Bir Hristiyan için kurtuluş, insanın yaratılışının tüm gerekliliklerini yerine getirebilmesi için onun adına Tanrı'nın sağlaması gereken bir şeydir. Bu uyanış ya da canlanma olmadan, insan günahları içerisinde ruhsal olarak ölü halde kalır ve Tanrı'nın onun yaşamıyla ilgili arzusunu asla yerine getiremezdi. Bir Hristiyan gerçekten de cennette Tanrı'nın huzurunda kalmak için sonsuzluğa geçecektir, ancak bu gerçeklik şu anda hayattaki amacımızdan bağımsızdır – Bizler O'nun bize verdiği görev aracılığıyla Tanrı'yı yüceltmek ve O'ndan zevk almak için varız. Tanrı'nın sözünün büyük resmini incelediğimizde ve O'nun yarattıklarında gerçekleştirdiği planları kavradığımızda, Tanrı'nın çocukları olarak amaç ve sorumluluklarımız gayet canlı bir şekilde ortaya çıkar.

Tanrı'nın, sözünün büyük resminde açığa vurulan amaçları ve planları vardır. Kutsal Kitap, Tanrı'nın insanlık için günah tarafından bozulmuş olan orijinal planı, günaha galip gelen kurtuluş planı ve yaratılışı devamlı bir şekilde orijinal planına döndüren restorasyon planı ile ilgili tarihe, bugüne ve geleceğe dair bilgilerin bir derlemesidir – Tanrı'nın belirlemiş olduğu amaçları ve planlar engellenemez! Mezmur yazarının dediği gibi, "Ama RAB'bin planları sonsuza dek sürer, Yüreğindeki tasarılar kuşaklar boyunca değişmez. Ne mutlu Tanrısı RAB olan ulusa, Kendisi için seçtiği halka!" (Mezurlar 33:11-12). Peki Tanrı'nın planında bir Hristiyan'ın rolü nedir? Tanrı'nın arzusu, çocuklarının O'nun sözünü etraflıca incelemesi, doğru bir şekilde anlaması ve yerinde bir şekilde uygulamasıdır. Efesliler 5 kitabında Elçi Pavlus şöyle yazmıştır: "Bir zamanlar karanlıktınız, ama şimdi Rab'de ışıksınız. Işık çocukları olarak yaşayın. **Rab'bi neyin hoşnut ettiğini ayırt edin.** " (Efesliler 5:8, 10 – Vurgu eklenmiştir). Ve Koloseliler kitabında,

Bunu işittiğimiz günden beri biz de sizler için dua etmekten, **tam bir bilgelik ve ruhsal anlayışla Tanrı'nın isteğini bütünüyle bilmenizi sağlamasını** dilemekten geri kalmadık. **Rab'be yaraşır biçimde yaşamamız, O'nu her yönden hoşnut etmeniz, her iyi işte meyve vererek Tanrı'yı tanımakta ilerlemeniz için dua ediyoruz** (Koloseliler 1:9-10 – Vurgu eklenmiştir).

Ek olarak, 2. Timoteos 'ta, "Kendini Tanrı'ya makbul, **gerçeğin bildirisini doğru kullanan**, alını ak bir işçi olarak sunmaya gayret et." (2 Timoteos 2:15 – Vurgu eklenmiştir) denmiştir. Ayrıca, Tanrı İbraniler 5'te der ki:

Sütle beslenen herkes bebektir ve doğruluk sözünde deneyimsizdir. Katı yiyecek, yetişkinler içindir; onlar duyularını iyi ile kötüyü ayırt etmek üzere **alıştırmayla eğitmiş** kişilerdir (İbraniler 5:13-14 –Vurgu eklenmiştir).

Tanrı'nın sözünü işitmek ve uygulamak konusuna dair, İsa şu örneği sunmuştur:

İşte bu sözlerimi duyup **uygulayan** herkes, evini kaya üzerine kuran **akıllı adama** benzer. Yağmur yağar, seller basar, yeller eser, eve saldırır; ama ev yıkılmaz. Çünkü kaya üzerine kurulmuştur. Bu sözlerimi duyup da **uygulamayan** herkes, evini kum üzerine kuran **budala adama** benzer. Yağmur yağar, seller basar, yeller eser, evi sarsar. Ev yıkılır; yıkılışı da korkunç olur (Matta 7:24-27 – Vurgu eklenmiştir).

Bu ayetler sadece Tanrı'nın sözünü bilmemizi değil, hayatımızın O'nun iradesine

uymayan alanlarını tespit etmemizi ve O'na itaat ederek eksikliklerimizi gidermemizi emreder. Genel olarak, hayatımızdaki sorunları tespit etmek bizim için çok zor değildir. Asıl zor olan kendimizi olumlu bir yöne çevirmek ve açıkça gördüğümüz bu sorunları düzeltmek için gerekli adımları atmaktır. Bir kimse terapistine şöyle demiştir, "Yaşam tarzımda bazı değişiklikleri yapmaya son derece istekliyim, fakat herhangi bir şeyi öncekinden farklı yapmak zorunda olmadığım sürece!" Bu tutum, dünyadaki çoğu insan arasında yaygın görünüyor, ancak bu asla Tanrı'nın çocuklarından birinin konumu olmamalıdır. Dilerim ki Rabbimiz'in rehberliğinden daima öğrenelim ve ona teslim olalım.

Yine ifade edersek, umudumuz Tanrı'nın sözünde ifade ettiği planlarının açığa çıkarılmasıyla, bu kitabın okuyucusu Tanrı'nın her çocuğu için hem bu hayatta hem de sonsuz yaşamda belirlediği muazzam macerayı keşfetmesidir. Bu nedenle eğer bu kitap sizin için Tanrı'nın sözünün büyük resmini, Kutsal Kitap'ın yapısını aydınlatılabilir ve netleştirebilirse, O'nun harika amaçlarını ve planlarını açıkça ortaya koyabilir ve böylece sizde Rabbimiz ve Kralımız'a karşı daha derin bir sevgi ve hayranlık duygusu sağlarsa, çabamıza dair arzumuz fazlasıyla karşılanmış olacak.

Kısım 1: Tanrı'nın Planlarının Basitçe Açıklanması

*** BİRİNCİ BÖLÜM ***

Kutsal Kitap'ın Yapısı

Bunu Bilmek Neden Önemli

Şu ifade hakkında ne düşünüyorsunuz? *İnsan ruhu sonsuza kadar var olmak için yaratılmıştır.* Şu anda bu ifadenin doğru olup olmadığını bilmiyor olabilirsiniz. Umudumuz, biz bu gerçeğe yönelik kanıtları sunduktan sonra okumaya devam edip kararınızı vermenizdir. Bunun doğru olduğuna dair en ufak bir ihtimal olduğuna inanıyorsanız, o zaman sizce de insanların hayatlarından önemli miktarda zaman ayırarak sonsuzluğa dönük sorular hakkında düşünceleri gerekmez mi? Eğer bir Yaratıcı varsa, O'nun kim olduğunu, bizden ne beklediğini ve yaşamlarımızı O'nun iradesine göre nasıl düzenlememiz gerektiğini bilmek çok önemli olmaz mıydı? Hayatın gerçek anlamını bulmaya çalışmamız gerekmez mi? Bu hayatın ötesinde bizi bekleyen bir sonsuzluk olduğuna dair yalnızca bir *şüphe* duysak bile, Yaradan'ı aramamız ve O'nu anlamamız için gerekli (ve gereksiz) olan şeyleri kendi adımıza belirlememiz gerekmez mi?

Şu soruları hiç düşündünüz mü? 1) Ben neden varım? 2) Hayatın amacı nedir? 3) Ebedi bir cennet ve cehennem var mı? Bu soruların cevaplarını *kesin olarak* bilmek muhteşem olmaz mıydı? Peki Tanrı'nın bu soruların her birine yanıt verdiğini ve Rab'bin gelecek planlarını mutlak bir kesinlikle bilebileceğimizi öğrenmek sizi şaşırtır mıydı? Tanrı insanı yarattıktan sonra bizi niyetlerinden ve çabalarından habersiz bırakmamış, tam aksine, yaşam için harika amaçlarını bizlere tamamen açıklamıştır. Ancak Tanrı'nın ebedi planlarını anlayabilmek için, yanıtlarımızı bu bozulmuş dünyayla ve şu anda onu kontrol eden kötü güçlerle birlik olmuş ölümlü insanların fikirlerinden değil, O'nun vahyedilmiş sözü aracılığıyla almamız gerekir. Bu dünya, deyim yerindeyse bir karanlık örtüsü altındadır; bu dünya günahla, Tanrı ve sonsuzluk hakkında günahkâr fikirler ve yozlaşmış varsayımlarla dolu lanetli bir dünyadır. Bu nedenle, eğer bizim için neyin önemli ve anlamlı olduğuna yalnızca dünyadaki geçici yaşamlarımızın mercceklerinden bakarsak, günahkâr insanların öğretileriyle uyum içinde yaşarsak ve yaşam hedeflerimizi bu kötü çağa göre belirlersek, sonsuzluğa geçtiğimizde en hafif deyimiyse fena halde hayal kırıklığına uğrayacağız.

Bu kitap, herkesin Tanrı'nın sözünün büyük resmini anlamasına ve böylece hayattaki en önemli sorulardan bazılarına cevap verebilmesine yardımcı olmak için yazılmıştır. O halde, daha önce sorduğumuz bu sorulara, Tanrı'nın sözünden karşılık olarak gelen cevaplarla kısaca bakalım:

Ben Neden Varım? Tanrı beni niçin yarattı?

O'nunla aranızda kurulacak özel bir ilişki aracılığıyla Tanrı'yı yüceltmek için benzersiz bir şekilde yaratıldınız (Yeşaya 43:5-7, 21; Mezmurlar 86:11-13, 96:1-6; Yuhanna 4:23-24; 2. Selanikliler 1:10; 1. Petrus 2:9; Vahiy 5:8-14).

Hayatımın Amacı Nedir? Bu Hayattaki Kişisel İşlevim Ne?

Tanrı'nın nihai yetkisi altında dünyada hüküm sürmek için yaratıldınız (Yaratılış 1:26-28; Daniel 7:27; 1. Korintliler 6:1-3; 2. Timoteos 2:12; Vahiy 5:9-10).

Ebedi bir Cennet ve Cehennem Var mı?

Hiç şüphesiz, her ikisi de vardır ve her ikisi de ebedidir (Daniel 12:2-3; Matta 8:11-12, 19:28-29, 25:34, 41; Yuhanna 15:4-8; Romalılar 2:5-10 ; Vahiy 14:10-11).

Sırf bu sorulara verilen cevaplardan yola çıkarak, bu kavramların ayrıntılarını anlamanın neden bu kadar önemli olduğunu anlıyor musunuz? Her bir insanın bu gerçeklere vereceği bireysel karşılık, onun ebediyetteki yerini ve durumunu belirleyecektir. Tanrı'nın doğrudan verdiği emirlerini reddedenler ve Tanrı'nın kendilerine verdiği amaç ve sorumluluklarını açıkça göz ardı edenler için ebedi kötü sonuçlar olacaktır.

Şimdi biraz farklı yönde bir adım daha atalım, böylece tüm bu düşünceleri bir araya getireceğimiz ve nihai sonuçlarımızı çıkaracağımız bir başka önemli noktayı belirleyebiliriz. Bu adımı gerçekleştirmek için aşağıdaki ifadeye ve 3 soruya bakalım:

AÇIKLAMA: Hristiyanlık *bir din değildir*, Yaratıcımız olan Tanrı ile bir ilişkidir.

SORULAR:Dünyanın (Hristiyanlık hariç) her büyük dininin Temel Amacı nedir?

Bir tür Ebedi Saadet içerisine girmektir. Örneğin, Zerdüştler ve Müslümanlar bu ebedi saadete Cennet adını verir; Budistler buna Nirvana der; Hindular buna Mokşa der; ve vesaire...

Bu dinlerin her birinde, bu Temel Amaç'a nasıl ulaşılır?

Basit cevapla, iyi işler yaparak. İyi işleriniz kötülüklerinizden daha ağır basıyorsa, bir kişinin Ebedi Saadet elde etmek için sahip olduğu şans daha yüksektir.

Ebedi Saadet tüm büyük dinlerin temel amacı olduğuna göre, bu dinlerden birini bırakıp İsa'nın bir takipçisi olan, yani Hristiyan olan kişi artık bu konuda ne düşünebilir?

Bu son soruyu yanıtlamadan önce, bir kişi Hristiyan olduğunda, kendisine zaten İsa aracılığıyla kurtuluşa (Ebedi Saadet) ulaştığının söyleneceğini unutmayın; bu kişi artık ölümden sonsuz yaşama geçmiştir. Peki o zaman bu kişi ne düşünüyor olabilir? En yaygın cevap, "Başardım! Artık tamamlanacak hiçbir şey kalmadı." *Kurtuluşla ilgili olarak*, bu doğru bir ifadedir çünkü bir Hristiyan için Ebedi Saadet garanti altındadır; *gerçekten de başardık* ve sonsuz güvencemizin bilgisiyle minnettar ve sevinçli olabiliriz. Ancak, hayatta kurtuluştan çok daha fazlası vardır. **Kurtuluş temel amaç değildir, yalnızca Tanrı'nın insan için planının başlangıcıdır; gerçek hayatın ilk adımdır.** Kurtuluş, Tanrı'nın, insan için hazırlamış olduğu işi doğru bir şekilde üstlenmesini sağlamadan önce O'nun gerçekleştirmesi gereken gerekli eylemdir (Bu, Bölüm 6'da oldukça ayrıntılı olarak inceleyeceğimiz bir konudur). Dolayısıyla bir insan bir Dünya Dini'nden çıkıp Hristiyan olduğunda, hayatta ölümü beklemekten ve cennete gitmekten başka yapacak bir şey kalmadığını düşünerek kolaylıkla aldanabilir. Bu yanılgı, şu anda bile Tanrı'nın hayatları için ne kadar da heyecan verici bir amacı olduğunu fark etmeyen birçok insanın sıklıkla yaptığı üzücü bir hatadır! Bu nedenle, yaşamın

amacının ne olduğunu gerçekten anlayabilmemiz ve ardından Tanrı'nın planlarındaki gerçek yerimizi alabilmemiz için Tanrı'nın sözünü bilmek çok önemlidir.

Şimdi Tanrı'nın sözünü incelemenin *neden* önemli olduğunu anladığımıza göre, önümüzde duran bariz soru şudur: "Tanrı sözünü *nasıl* incelemeliyiz?"

Tanrı'nın Sözü Nasıl İncelenir – Ayrıntılardan Önce Genel Yapıya Odaklanmak:

Hayatın temel gerçeklerini en iyi şekilde anlamak için kutsal yazılarda görmemiz gereken bir büyük resim var. Bu büyük resme *Tanrı'nın sözünün temel yapısı* diyoruz ve Kutsal Kitap'ın ayrıntılarına dalmadan önce, henüz yolculuğumuzun en başında öğrenmeye çalışmamız gereken bu yapıdır. Neden mi? Herhangi bir kavramı anlayabilmek için, bir kişinin her şeyden önce sağlanan bilgilerin genel yapısını doğru bir şekilde anlaması gerektiği, son derece kesin bir gerçektir. En başta genel yapının kavranması, daha sonrasında ayrıntıların doğru bir şekilde anlaşılması için de gereklidir. Tanrı'nın sözünün büyük resmini sağlam bir şekilde kavramazsa, kişi en temel teolojik konular hakkında bile daima kafa karışıklığı yaşayacaktır. Bu noktayı daha açık bir şekilde göstermek için aşağıdaki mimari, doğa ve navigasyon konularından örneklerle bakalım.

Detaylardan Önce Genel Yapıyı Anlamanın Önemi:

1) Mimariden bir örnek – Bir insanı bir şantiye alanına götürsek ve ona bir kapı, ama sadece bir kapı göstersek ve ondan binanın bittiğinde nasıl görüneceğini bize söylemesini istesek, sizce tarif etmeyi başarabilir mi? Tabii ki de hayır. Neden peki? *Çünkü kapı, binayı bitirmek için bir araya gelecek pek çok detaydan sadece biri olduğu için*, binanın en nihayetinde alacağı halin çok küçük bir parçasıdır. Elbette ki kapının detaylarından edinebilecek bazı bilgiler olabilir. Örneğin, kişi işçiliğe bakabilir ve binanın bittiği zaman kaliteli mi, orta kalitede mi yoksa kalitesiz mi olacağını anlayabilir. Ayrıca bize kapının iç kapı mı yoksa dış kapı mı olduğunu da söyleyebilirdi. Ancak, inşaatı bittiği zaman binanın nasıl görüneceğini *asla* tarif edemezdi. Örneğin şu gibi sorulara asla cevap veremezdi: Binanın temel işlevi ne olacak (havaalanı, hastane, devlet dairesi...)? Bina hangi malzemeden yapılacak (çelik, beton, ahşap...)? Binanın boyutları ne olacak? Çevre dostu "Yeşil" bir bina mı olacak yoksa aktif ısıtma ve soğutma sistemleri mi olacak? Bir kişi bina hakkında bu tür kritik, binanın 'büyük resmine' dair bilgilerinin hiçbirini kapı gibi tek bir ayrıntıdan veya hatta binanın detaylarıyla ilgili bir katalogdan bile elde edemez.

Ancak, bir kişiye binanın genel yapısını göstereceğimizi varsayalım. Eğer ona binanın temelini, desteklerini (duvarlar ve kolonlar) ve çatısını gösterecek olsaydık, kişi bu yapı elemanlarından yola çıkarak büyük resmi görebilirdi. Binanın son halinin nasıl olacağı konusunda oldukça iyi bir fikri olurdu (aşağıdaki fotoğraflara bakın). Elbette ki dış cephe malzemeleri, pencereler ve kapılar, boya ve kaplamalar gibi daha fazla ayrıntı eklendikçe binanın görünümü zamanla değişecektir. Ancak temel prensip şudur: **Hiç kimse, yalnızca detaylara bakarak herhangi bir kavramın büyük resmini göremez. Detayların işlevi, tamamlanmış eserin kusursuz bir şekilde anlaşılabilmesi için bir araya gelerek yapıyla birleşmektir.** Yapı olmadan, kişi binanın kendisini göremez; binanın nasıl olacağı yapı oluşana kadar bilinmez halde kalır. Şimdi aşağıdaki bina fotoğraflarının her birine dikkatlice bakın.

Beton Ofis Binası

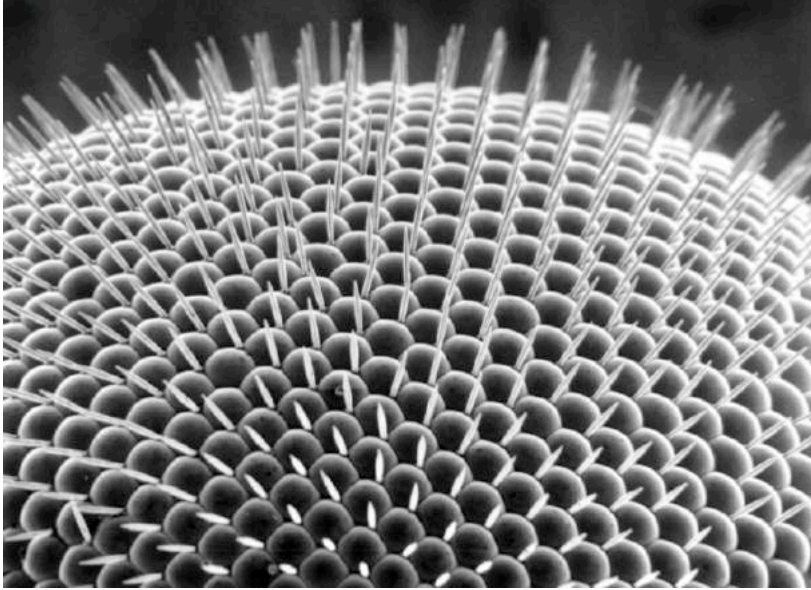
Çelik Depo Binası

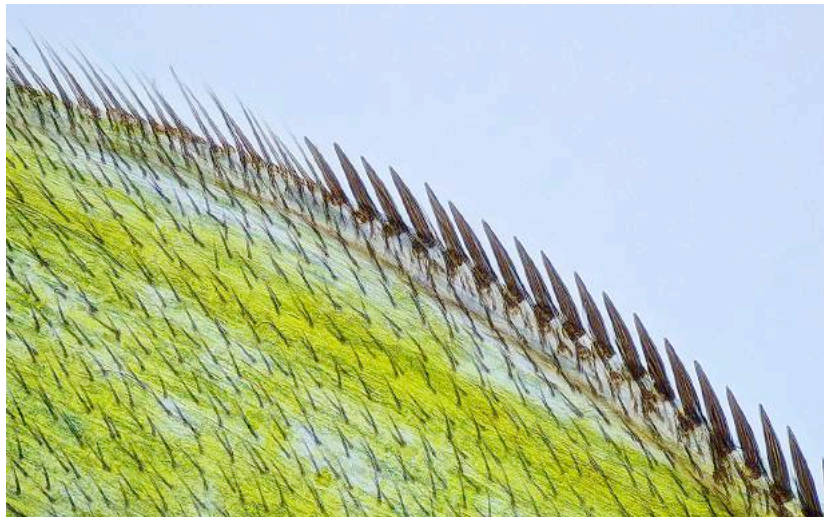
Ahşap Ev

Bu fotoğrafların binaların büyük resmini nasıl gösterdiğine dikkat edin. Bu fotoğraflardan herhangi birini gösterip bir kişiden her bir bina hakkında konuşmasını istersek, ona sadece bir kapı göstermemize kıyasla bize çok daha fazla bilgi verebileceğini görüyor musunuz?

2) Doğadan bir örnek – Aşağıdaki fotoğraflara bakın. Bu detayların ne olduğunu biliyor musunuz? Cevap için bir sonraki sayfadaki resme bakın.

Fotoğraf 1

Fotoğraf 2

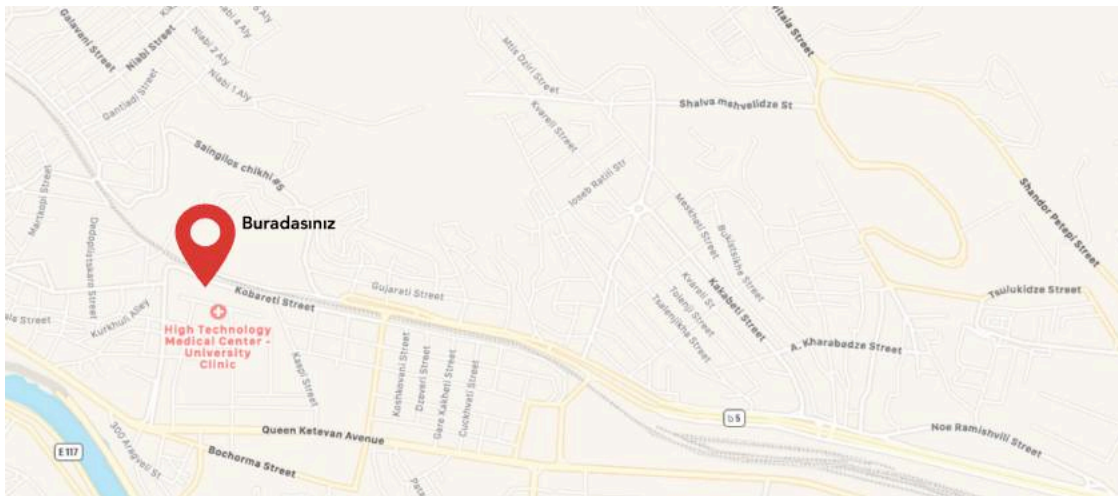
Cevap: Fotoğraf 1, aşağıdaki resimde görülen meyve sineğinin gözünün, Fotoğraf 2 ise kanadının detaylı bir yakın çekimidir.

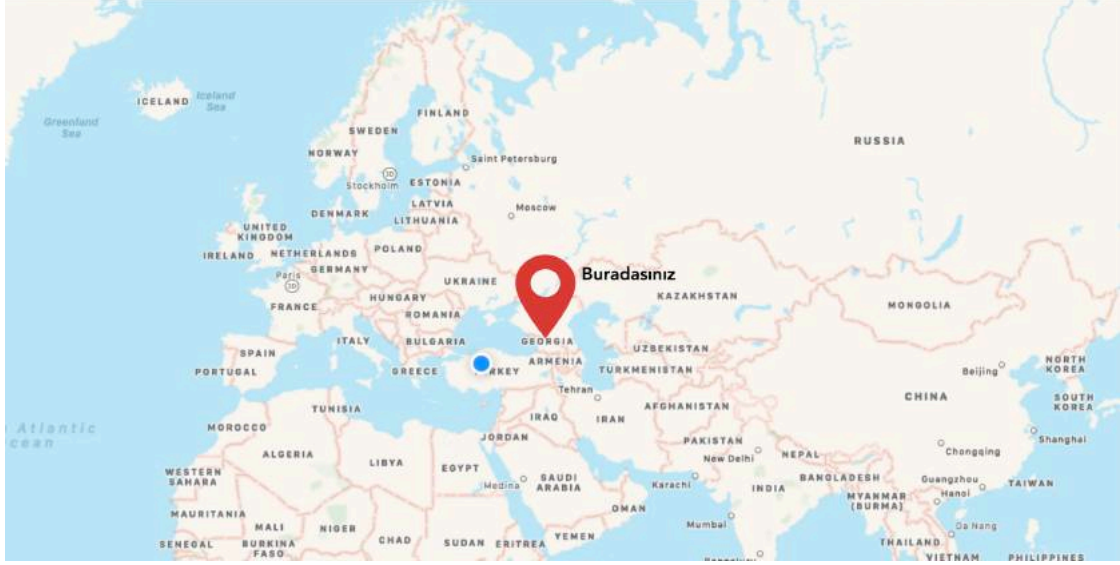
Yine aynı durum; göz ve kanat detaylarından epey bilgi elde edebilmemize rağmen, bunların meyve sineğine ait olduğunu bilmeden resimleri incelemek öğrenme sürecimizi büyük ölçüde engelleyecektir.

- 3) Navigasyondan örneği – Şimdi bu kavramla ilgili son bir örnek verelim. Bu örnek, bir şeyin büyük resmi henüz iyi bir şekilde anlaşılmamışken öğrenilen bilginin ne kadar kafa karıştırıcı olabileceğini anlamamıza yardımcı olacaktır.

Diyelim ki uyandığınız ve kendinizi bilmediğiniz bir bölgede buldunuz. Nerede olduğunuzu nasıl bulabilirsiniz? Diyelim ki akıllı telefonunuz yanınızda, yani nerede olduğunuzu görmek için navigasyonunuzu açabilirsiniz. Ama gördüğünüz şey şu:

Bütün bunlar harika ve doğru bilgiler, ancak yine de aynı sorunu yaşıyorsunuz. Çünkü bu konum size tamamen yabancı; inceleyebileceğiniz birçok ayrıntı olmasına rağmen sizin için tamamen bilinmedik bir alandasınız. Peki, yönünüzü tayin edebilmek için ne yapabilirsiniz? Tabii ki de haritanın o aşına olduğunuz 'büyük resmi'ni görebilmek için görüntüyü uzaklaştırabilirsiniz. Ve uzaklaştırdığınızda, gördüğünüz şey şu olacaktır:

Şimdi artık haritada birçok tanıdık yer var (Avrupa, Afrika ve Asya kıtaları) ve Gürcistan'da bir yerlerde olduğunuzu açıkça görebilirsiniz – İşte büyük resim budur. Artık nerede olduğunuzu bildiğinize göre, size anlamlı gelecek daha fazla ayrıntı da bulabilirsiniz. Bunu, Gürcistan'ı haritada yakınlaştırarak ve hangi şehirde olduğunuzu keşfederek yapabilirsiniz: (Buradasınız)

Artık tam olarak nerede olduğunuzu anlayabilirsiniz – Tiflis, Gürcistan.

Bunları neden mi anlatıyoruz? Tanrı'nın sözünün büyük resmini anlayamamaktan kaynaklanan bir sürü sorun var, ancak bunların en büyüğü şudur: Bir kişi Müjde mesajını işittiği ve Tanrı'ya iman ettiği zaman, o kişi Tanrı'nın sözünden henüz sadece Tanrı'nın bir çocuğu olabilmek için bu önemli ilk adımı atabilecek kadar bilgi öğrenmiştir. Bu noktada, yeni Hristiyanların çoğu, Kutsal Kitap'ın büyük resmini henüz anlamadan önce hemen zaten devam etmekte olan bir Kutsal Kitap çalışmasına ortasından girer; henüz büyük resmi görmeden Tanrı'nın sözünün ayrıntılarına atlarlar. Tanrı'nın sözünün ayrıntılarına birkaç örnek şu kavramlar olabilir: seçilmişlik (Tanrı'nın imanlıları kendi ailesinin bir parçası olmaları için önceden seçmesi); Hristiyanların (günahtan) özgür oluşu; Ruhsal vaftiz; vb. Sonuç olarak, birçok Hristiyan, "Bir Hristiyan kurtuluşunu kaybedebilir mi?" veya "Kutsal Ruh ile dolmak ne anlama gelir?" gibi pek çok Kutsal Kitap gerçeği hakkında aşırı derecede kafa karışıklığı yaşar. Demek istediğimiz şudur ki, bir

insan nasıl bir binanın yapısını görmeden, sadece ince detaylarına bakarak onun nasıl görüneceğini bilemezse; aynı şekilde Tanrı'nın ebedi planlarının boyutunu da Kutsal Kitap'ın genel yapısını henüz anlamamışken, kitabın ince detaylarını inceleyerek kavrayamaz. Tıpkı yukarıdaki harita örneğinde olduğu gibi, Kutsal Kitap'ın büyük resmi size yön gösterecektir – Yolculuğunuza başlayabileceğiniz anlaşılır, sağlam bir zemin olarak. Bu büyük resmi bir kez kavradığınızda, artık incelemelerinizi yavaş yavaş daha fazla ayrıntıya yakınlaştırabilirsiniz. Bu öğrenme süreci sayesinde Tanrı'nın sözündeki detayların zor anlamları tam olarak yerlerine oturacak ve çok daha kolay kavranacaktır.

Bölüm 1'de Varılan Sonuçlar:

1) İnsanın ebedi durumu hakkında bu hayatta cevaplanması gereken inanılmaz derecede önemli sorular vardır. Ebedi soruların cevapları insanların aklî keşifleriyle verilemez, ancak ebedi olan Tanrı tarafından verilebilir; *bu cevaplar Tanrı'nın vahyedilmiş sözünden çıkarılmalıdır.*

2) Bir kişi, Tanrı ile "Kurtuluş" adını verdiğimiz doğru ilişkiye girdiğinde, gerçek hayata ilk adımını atmış olur. Bu *başlangıç noktasından* itibaren, yeni bir Hristiyan, adım adım "Mesih doluluğundaki olgunluk düzeyine" (Efesliler 4:13) erişebilmek için kendisini Tanrı'nın sözünü gayretle incelemeye ve uygulamaya adanmalıdır. Tanrı'nın sözünü incelemek ve uygulamak bunu başarabilir, çünkü:

Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır. Bunlar sayesinde Tanrı adamı her iyi iş için donatılmış olarak yetkin olur (2. Timoteos 3:16-17)

3) Yeni bir Hristiyan'ın, yolculuğuna başlayabileceği anlaşılır ve sağlam bir zemin oluşturmak için, Tanrı'nın sözünü özenle inceleme ve uygulama konusundaki kararlılığı, ayrıntılara ve karmaşık Kutsal Kitap doktrinlerine dalmadan önce, evvela Tanrı'nın sözünün büyük resminin ve Kutsal Kitap'ın yapısının dikkatli bir şekilde incelenmesiyle örtüşmelidir. Bu öğrenme süreci ile Tanrı'nın sözündeki ayrıntılarda ortaya çıkan zor ve karmaşık kavramlar tam olarak yerlerine oturacak ve çok daha kolay kavranacaktır.

Bu düşünceleri aklımızda tutarak, İncil'in yapısını en temel haliyle sunarak inceleyeceğimiz Bölüm 2'ye geçelim.

* İKİNCİ BÖLÜM *

Kutsal Kitap'ın Yapısı

En Temel Halinde

Bir imanlı, Tanrı'nın sözünün temel mesajını ve büyük resmini henüz tam olarak anlamamışsa, Rab'le olan ilişkisi konusunda tutkulu kalması, tamamen imkânsız değilse bile zordur; bu durum özellikle hayatın sıkıntılı zamanlarında geçerlidir. İnsanlar Tanrı'nın sözünü açarak sık sık O'nun huzuruna gelirler, ama onu sadece ritüel bir alışkanlıkla okumak için. "Günde bir bölüm okumak Şeytan'ı uzak tutar" düşüncesi adeta bir mantra haline gelmiştir. Bu yaklaşım, Babamız'la aramızda gerçek bir ilişkiyi beslemek için Tanrı'nın sözünü okuma ve zevk alma noktasını kaçıır. Kişi, herhangi bir heyecan duymadan, ancak hayatında bir etki yaratabilmek için İncil'i okumak zorunda olduğu gibi donuk bir görev duygusuyla nasıl doğrudan Tanrı'nın huzuruna gelebilir? Dilerim ki bu, Tanrı'nın gerçek çocuklarından hiçbiri için asla böyle olmasın! O halde şimdi, Tanrı'nın bizim için yaptığı tüm şeyleri şeyi düşünerek, O'nun planlarında açığa vurduğu bize olan tutkusunu göz önünde bulundurarak; Tanrı'nın sözünün büyük resmini, hayatımızın en zor zamanlarında bile bize rehber olması için birlikte öğrenmeye çalışmaya devam edelim; O'nunla olan ilişkimizi hatırlayalım ve böylece kendi tutkumuzu yeniden körükleyelim.

Tanrı sözünün Temel Yapısı *en esas haliyle* aşağıdaki Dört İfade'de bulunabilir:

1. Tanrı gökleri (zamanı ve mekânı), yeri (dünyayı) ve bunların içindeki her şeyi yarattı – O, yarattığı her şeyin üzerinde Egemen Rab'dir (Hükümdar), her zaman öyleydi ve her zaman da öyle olacaktır.
2. Tanrı, O'nun otoritesi altında tüm dünya üzerinde hüküm sürmesi için insanlığa gezegenin üzerinde egemenlik verdi.
 - Biz buna şöyle diyoruz – Tanrı'nın Orijinal Planı.
3. İnsan, Şeytan'ı kendi isteğiyle takip ederek Tanrı'nın otoritesine başkaldırdı. İnsan, o anda ceza olarak yeryüzünün egemenliğini kaybetti ve bunu, isyan içerisinde izlemeyi seçtiği Şeytan'a bıraktı.
4. Tanrı, günaha ve insanın isyanına, dünyanın egemenliğini kendi nihai yetkisi altında insanlığa geri vermek için bir planla karşılık verdi (ve hâlâ da karşılık veriyor).

- Biz bu karşılığı şöyle adlandırıyoruz- Tanrı'nın Kurtuluş ve Restorasyon Planları.

Bu bölümün sonunda verilen görseli dikkatlice inceleyiniz. Yukarıdaki Dört İfade'yi grafiksel olarak ifade eden bu resim, bu bölümde verilen yazılı açıklamalarla bağlantılı olarak kullanılacak etkili bir görsel öğrenme aracı olacaktır.

Bazı Hristiyanlar bu ifadeleri okuduklarında, huzursuz olacak ve hatta kızacaklardır, çünkü içlerinde, İsa'nın çarmıhta günahları bağışlatan kurban oluşu, İsa'nın dirilişi veya Yeni Ahit'in başlaması gibi Kutsal Kitap'ın başlıca ve en sevilen doktrinlerinden bahsedilmiyor. Bu çok önemli doktrinleri belirtmeden, yukarıdaki dört noktanın Tanrı'nın sözünün esas yapısı olduğunu nasıl iddia edebiliriz? Hiç şüphesiz bu doktrinler son derecede önemlidir ve hepsi Tanrı'nın planlarında önemli roller oynar. Ancak, Tanrı'nın sözünü en temel yapısına indirgediğimizde, göreceğimiz gibi, bu önemli öğretiler en iyi şekilde anlaşılabilirler için Tanrı'nın sözünün genel büyük resmi içinde görülmesi gereken detaylardır.

Bunu biraz daha ayrıntılı olarak açıklayalım. Örnek olarak, kurtuluş doktrinini, yani Tanrı'nın, insanlığı kendisiyle doğru bir ilişkiye geri döndürmek için insanlığın günah sorununu nasıl çözdüğünü düşünün. Kurtuluşun, insanlığın kaybettiği egemenliği geri alabilmesi için başarılması gereken bir şey olduğunu siz de görüyor musunuz? Tanrı'nın insanlığı egemenlik konumuna geri getirebilmesi için *öncelikle* günahın üstesinden gelinmesi gerekiyordu. Dolayısıyla kurtuluş, Tanrı'nın Orijinal Planını onarmak ve yeniden kurmak için hayata geçirdiği en önemli *detaylardan* biridir. Bu nedenle Bölüm 1'de kurtuluşun gerçek hayata atılan *ilk adım* olduğunu söylemiştik – Hristiyan için bu bir nihai hedef değil, yalnızca bir başlangıçtır.

Kurtuluş *detayına* Tanrı'nın genel planının (Kutsal Kitap'ın büyük resmi) dışından bakarsak, bazı insanlar için kurtuluş kendi başına bir amaç haline gelecektir. Ancak kurtuluş bir sonsa, o zaman sizce neden Hristiyanların ölmeyi ve Tanrı'nın huzuruna çıkarılmalarını beklemekten başka bir şey yapmaları gerekiyor? Tanrı niçin gerçek çocuklarına şunları buyruk versin:

1. İyi işlere gayretle devam etmek? (Titus 2:14; 3:1,8,14);
2. Önder, öğretmen veya müjdeci olmak? (Efesliler 4:11);
3. "Işık Çocukları?" olarak yaşamak? (Efesliler 5:8);
4. Düşüncenizin yenilenmesiyle değişmek? (Romalılar 12:2);
5. Bedenin kötü işlerini Ruh'la öldürün? (Romalılar 8:13; Koloseliler 3:5);
6. Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşamak? (Galatyalılar 5:16)...

Çünkü kurtuluş bir son değil, gerçek yaşamın ilk adımıdır. Kurtuluş ile Tanrı bizi ailesine yerleştirir, bize Ruh'unu (güç ve bilgelik) verir ve bizi kutsallaştırarak (gündelik günahlardan arındıkça – bu kavram bir sonraki bölümde ayrıntılı olarak ele alınacak) İsa'ya daha çok benzememiz için değiştirir; Böylece O'nun bizim için belirlediği görevleri başlatmaya, sürdürmeye ve tamamlamaya muktedir oluruz. Bu görevlerin birkaç farklı yönü vardır:

1. Barıştırmaya görevi (2. Korintliler 5:17-21);
2. Uyarı ve eğitime görevi (Koloseliler 1:28);
3. Kiliseyi teşvik etme ve geliştirme görevi (1. Korintliler 12:7, 14:12);
4. Birbirinize sevgiyle hizmet etme görevi (Galatyalılar 5:13; Efesliler 4:12).

Tanrı'nın sözünün temel yapısında, O'nun bize bu görevleri yeryüzündeki temsilcileri olmamız için verdiğini görebiliriz (2. Korintliler 5:20; Hezekiel 33:1-11). Bu şekilde bizim aracılığımızla ailesini genişletirken aynı zamanda çocuklarını, onları en başta yaratmış olduğu gibi yöneticiler olabilmeleri için yetiştirebilecektir; *böylece bize kendi yetkisi altında yaratılışı nasıl yöneteceğimizi öğretmektedir.*

İncil'in Yapısı - Biraz Daha Geniş Bir Bakış Açısıyla (ama yine de özet halinde):

Tanrı sözünün birçok kavramı insanlar için, özellikle de onu başkaları gibi yıllarca

derinlemesine incelememiş olanlar için son derece kafa karıştırıcı olabilir. Bu nedenle, bu çalışmaya devam etme girişiminde bulunan *herkes* tarafından daha kolay kavranabilmesi için bu zor kavramları farklı seviyelerde ve çeşitli perspektiflerden ele almak niyetindeyiz. Ayrıca bu bölümde, kavramlar çok temel terimlerle tanımlanırken, bu kitabın devamındaki 2. ve 3. kısımlarda ve özellikle de 4-9 arasındaki bölümlerde, İncil'in yapısının tam bir resmini oluşturmak ve iletme için *ayrıntılar*ın miktarını çok daha fazla artıracaktır.

Şimdi bu bölümün başında bahsedilen Dört İfade'nin her birini ele alalım ve her birine *birazcık* daha bilgi ekleyelim.

İfade #1: Tanrı gökleri (zamanı ve mekânı), yeri (dünyayı) ve bunların içindeki her şeyi yarattı – O, yarattığı her şeyin üzerinde Egemen Rab'dir (Hükümdar), her zaman öyleydi ve her zaman da öyle olacaktır.

Öncelikle şunu anlamalıyız ki, her şeyi Tanrı yarattığına göre, O her şeyin En Yüce Hükümdarı'dır; her şey O'na aittir. Her şey demekle her şeyi kastediyoruz: Gezegenler, yıldızlar, yaşam (bedenler ve ruhlar), hava, denizler, madenler, topraklar, milletler, mülkler, maddi ve manevi, görünen ve görünmeyen her şey O'na aittir (Yasa'nın Tekrarı 10:14; Eyüp 41: 11; Mezmurlar 24:1, 89:11).

İkincisi, Tanrı başlangıçta her şeyi yarattığında, yarattıklarının *tümü* mükemmeldi ve herhangi bir bozulma ya da kirlilik yoktu, günah henüz yaratılışa dahil olmamıştı (Yaratılış 1:31). Günahı dünyaya sokan şey, hem Şeytan'ın hem de insanın işiydi (Yaratılış 3:1-6). Günah, her şeyi yok edendir ve Tanrı'nın kusursuz yaratışına (O'nun mülküne) böylece girmiştir. Günah oldukça ilginç bir konudur; bu nedenle bölüm 3'ü bunu daha ayrıntılı olarak incelemeye ayırdık. Şimdilik günahın *her şeyi* (Tanrı dışında) yozlaştırdığını ve olumsuz etkilediğini ve Tanrı'nın günahla hiçbir ilgisi olmadığını anlamak yeterlidir – Günah tamamen Tanrı'nın dışında *kalmalıdır*. Elçi Yuhanna'nın 1. Yuhanna 1:5'te açıkça belirttiği gibi, "Tanrı ışıktır, O'nda hiç karanlık yoktur."

Üçüncüsü, ilk yaratılış sırasında henüz günah diye bir şey olmadığı için, Tanrı ile insan arasında kusursuz bir birliktelik vardı. Tanrı, Aden Bahçesi'nde insanla yan yana yürüdü ve onunla yüz yüze konuştu, aralarında mükemmel bir uyum ve saf bir paydaşlık vardı.

Son olarak, her şeyin meşru sahibi Tanrı olduğu için, O'na ait olanla dilediğini yapabilir; ve O, en özel yaratılışı olan insana, bu gezegenle içindeki her şey üzerinde egemenlik vermeyi tercih etmiştir.

Bu bizi 2 Numaralı İfade'ye götürür.

İfade #2: Tanrı, O'nun otoritesi altında tüm dünya üzerinde hüküm sürmesi için insanlığa gezegenin üzerinde egemenlik verdi – Tanrı'nın Orijinal Planı budur.

Bu kavram teolojide "Eş-yöneticilik" olarak adlandırılır. Tanrı, yarattığı her şey üzerindeki mutlak kontrolünü sürdürmüştür, ancak insanlara kendi tasarısı ve iradesine göre dünyayı yönetmesi için kendi yetkisi *altında* kontrol vermiştir. Bu son kısım çok önemlidir, çünkü Tanrı insanlara dünyayı *kendilerinin* buyruklarına göre yönetme hakkını vermemiştir. Tanrı her zaman için, yaratılışını etkin ve aktif bir şekilde yöneten ilgili bir Hükümdar olmuştur; Tanrı'nın yarattıklarıyla arasındaki ilişkiye "Tanrı'nın takdiri" diyoruz (Yaratılış 37, 39-47, 50:15-21 – Yusuf Peygamber'in hayatı, Tanrı'nın takdiri ile yaptığı işlerin bir örneğidir). Pastör John Piper, Tanrı'nın takdiri hakkında şunları söylemiştir,

Tanrı gördüğü şeylere karşı asla eylemsiz kalmaz. O Tanrı'dır. Bu dünya Tanrı onu ayakta tutmadan var olamazdı, bu yüzden O pasif bir ilah

değildir. Tanrı nereye bakarsa, Tanrı orada eylem halindedir. Tanrı (bir şeyi) görürse, (ona mutlaka) etki eder. Başka bir deyişle, bu Tanrısal mühadalenin yalnızca "her şeyi önceden bilme" değil de "kendi amaçları doğrultusunda evrenin aktif olarak sürdürülmesi ve yönetimi" anlamına gelmesinde derin bir teolojik neden vardır. Tanrı (bir şeyi) "gördüğünde", (onunla) "alakadar olur." O'nun görmesi her zaman (bir şeyler) yapmak niyetiyledir. Gözlediği (her) yeri kontrol eder. ¹

Tanrı, insanlığın bu dünyayı O'nun iradesine göre yönetebilmesini mümkün kılmak için insanı *kendi suretinde* yarattı (Yaratılış 1:26-28). Tanrı'nın (melekler dahil) başka hiçbir varlığı kendi suretinde yaratmadığını bilmek oldukça ilginçtir; bu sebeple insanlar Tanrı için *çok özeldir*. Tanrı'nın yaratılışı yönetmesi için insanı kendi suretinde yaratışıyla *ilgili hususlar* sonraki bölümlerde ele alınacaktır.

Yaratılış 2:15'te, Tanrı'nın, yaratılışı yönetme işine başlamak için insanı Aden Bahçesi'ne yerleştirdiğini görüyoruz. Aynı zamanda insana bir yasa, tek ve esas bir emir verdi: "İyiyle kötüyü bilme ağacından yemeyeceksiniz" (Yaratılış 2:17). Tanrı'nın Adem'e verebileceği başka tüm emirler hakkında ne düşünüyorsunuz, örneğin, "Hiçbir şeyi öldürmeni istemiyorum" gibi, sizce Tanrı neden bu görünüşte önemsiz emri seçti? Bunun oldukça derin bir cevabı vardır; Tanrı bu esas emri Adem'e insanın dünyayı Tanrı'nın otoritesi *altında* yönetmesinin gerekliliğini göstermek için kullanmıştır. İnsanın Tanrı'nın yetkisine el koyduğu ve kendi arzularına göre, kendi yönünde hareket ettiği an, Yaratılış kitabının 3. bölümüne baktığımızda göreceğimiz gibi, her şey birdenbire ve tamamen kaosa ve kirliliğe bürünür.

Tanrı sadece, insanın O'nu takip mi edeceğini yoksa isyan mı edeceğini görmek istedi (Yasa'nın Tekrarı 13:1-5) ve bu durum bugün de hâlâ geçerli. Her şeyin mutlak Hakim'i olan Tanrı, tüm dünyaya buyruklarını vermiştir ve herkese sorduğu soru hep aynı olmuştur: "Beni takip edecek misin?" Ne yazık ki bugün birçok insan hâlâ "Hayır Tanrı, sana itaat etmeyeceğim" diyor.

Bu da bizi 3 Numaralı İfade'ye götürür.

İfade #3: İnsan, Şeytan'ı kendi isteğiyle takip ederek Tanrı'nın otoritesine başkaldırdı. İnsan, o anda ceza olarak yeryüzünün egemenliğini kaybetti ve bunu, isyan içerisinde izlemeyi seçtiği Şeytan'a bıraktı.

Tanrı fiziksel olarak bahçede olmadığı bir anda, Şeytan kadına geldi ve yasak meyveyi yemesi için onu ayarttı, o da yedi ve bir kısmını da hemen yanında bulunan Adem'e verdi ve o da yedi. (Yaratılış 3:1-6). Tanrı, daha büyük olan, daha küçük olan adama, "Yeme" dedi, ama o yedi ve böylece Tanrı'ya isyan etti; işte bu, "İlk Günah" (insanın ilk günahı) olarak bilinir. Adem, Tanrı'nın o meyveyi yememesi emrini işitmiş ve emri *anlamış*, fakat *uymayı reddetmiş* ve neticede Tanrı'nın otoritesinden yüz çevirmişti. İşte karşı çıkma ve isyan budur, üstün bir kimsenin emrini işitip anlamak ve sonra itaatsizlik ve başkaldırmayla yüz çevirmektir.

Şeytan, erkek ve kadına baş başa oldukları bir zamanda, Tanrı'nın bahşettiği miraslarını, yeryüzünün egemenliğini çalmak ve Tanrı'ya karşı isyanın önderi olmak için yaptığı planla gelmişti. İnsan Tanrı'ya karşı itaatsizlik ettiği anda, Şeytan çabasında başarılı oldu ve krallığı o günden beri dünyada devam ediyor (Yuhanna 12:31; 2. Korintliler 4:4; Efesliler 2:2; 1. Yuhanna 5:19).

İlk günahın işlendiği o anda, insan ile Tanrı arasındaki kusursuz birliktelik yok edildi. Yine, 1. Yuhanna 1:5'te Elçi Yuhanna, "Tanrı ışıktır, O'nda hiç karanlık yoktur." diye yazmıştır. Bu nedenle, ışığın huzurunda karanlık var olamayacağı gibi, günah da Tanrı'nın huzurunda kalmaz. Günahkâr insan için sorun basitçe

şudur: insan kirli hale geldi; Kutsal ve saf bir Tanrı'nın önünde isyankar bir şekilde başkaldırdı ve Tanrı ile insan arasında var olan uyumlu ilişki sona erdi.

İlk günahın işlendiği zaman, Tanrı'nın yapabileceği farklı seçimler vardı. O, tüm kusursuz yaratılışını lekelemiş olan insanı ve insanın isyanının günahıyla birlikte yaratmış olduğu her şeyi basitçe yok edebilirdi. Bu yönde ilerlemeyi seçmiş olsaydı, temiz bir sayfa açarak yeni bir başlangıçtan her şeyi yeniden yaratabilirdi. Elbette ki Tanrı'nın hareket edebileceği birkaç yön daha vardı, ama yapmayı seçtiği şey, O'na karşı iğrenç isyanlarına aldırmandan insanlığı kendisi ile doğru bir ilişkiye geri getirmektir.

Bu da bizi 4 Numaralı İfade'ye götürüyor.

İfade #4: Tanrı, günaha ve insanın isyanına, dünyanın egemenliğini kendi nihai yetkisi altında insanlığa geri vermek için bir planla karşılık verdi (ve hâlâ da karşılık veriyor) – Tanrı'nın Kurtuluş ve Restorasyon Planları.

Tanrı'nın bir Restorasyon Planı var ve bunun nihai amacı, yarattığı düzeni Orijinal Plan'ına geri getirmektir. Bu amacı gerçekleştirmek için, *Tanrı'nın öncelikle yaratılış içine dahil olmuş olan günahın üstesinden gelmesi gerekir*. Peki niçin? Birkaç nedenden dolayı:

1. Tanrı *kutsaldır*, yani günahattan müstesnadır. Bu nedenle, insanın Tanrı'nın huzurunda hizmet edebilmesi için önce günahla bağlantısının alt edilmesi gerekir; aksi takdirde, insan sonsuza dek Tanrı'dan ayrı kalacaktır.
2. Tanrı adildir, bu nedenle O, günahı mutlaka yargılamak zorundadır. Tanrı günahı basitçe bağışlayamaz, günah adaletle yargılanmalıdır.
3. Tanrı sadıktır; Tanrı günahı yargılayacağını söylemiştir ve O'nun sözü her zaman güvenilir, çünkü gerçekleşmeyen veya tamamına ermeyecek sözler söyleyemez (Tanrı bir şey "söylerse" o şey mutlaka "gerçekleşir." O'nun söylediği sözler ya hemen gerçekleşir ya da gelecekte gerçekleşecektir – O'nun sözü kesindir.
4. Tanrı'nın Orijinal Planı *yalnızca* günahsız bir ortamda uygulanabilir. Günah her zaman insanın Tanrı'nın nihai otoritesi altında dünyayı yönetmesine engel olacaktır – Günahın doğası yozlaştırmak ve yok etmektir, günah Tanrı'yı *izleyemez*.

Bu nedenle, Tanrı ile insan arasında böyle bir onarım gerçekleşmeden önce, günahla ilgilenilmesi ve nihai olarak yok edilmesi *zorunludur* (Mezmurlar 5:4'e bakıp sonra Mezmurlar 15 ile karşılaştırınız).

Şu ifadeyi düşünün: Günah insanı Tanrı'dan ayırır, bu nedenle günahla doğru bir şekilde ilgilenmek, insanı Tanrı ile doğru bir ilişkiye yeniden bağlar. Günah, insanın Tanrı ile olan ilişkisindeki *bariyerdir*, hem Tanrı'nın hem de insanın mutlak düşmanıdır. Bu bariyer bir kez yok edildiğinde, Tanrı ile olan ilişki ve paydaşlık yeniden kurulabilir.

Tanrı sözünde bize insanın kendisinin günahlı durumu hakkında tamamen aciz olduğunu öğretir, teolojide buna "Bütünsel Günahlılık" denir (bunun anlamı şudur, insanlar günah tarafından öylesine bozulmuş haldedir ki kendilerini bu durumdan çıkaramazlar, sadece ve sadece Tanrı onları bu durumdan kurtarabilir – Bu kavramı 3. Bölüm'de daha ayrıntılı olarak ele alacağız). Günah konusuna geldiğimizde, insan tamamen umutsuzdur; Eğer Tanrı günah sorunuyla başa çıkmak için harekete geçmezse, insan günahı içerisinde kalacak, sonsuza dek Tanrı'dan ayrılacak ve sonunda günah tarafından yok edilecektir. İncil'in "Kötü Haber"i budur. "İyi Haber", Tanrı'nın gerçekten eylemde bulunduğu ve eylemleriyle, insanın kendi otoritesi altında hüküm sürmeye yeniden uygun hale gelmesinin yolunu açtığıdır.

Tanrı'nın günaha verdiği karşılık, üzerinde çalışmamız için Kutsal Kitap'taki birkaç kavramı öne çıkarır; Ve Tanrı'nın takvimindeki, dünyayı O'nun Orijinal Planına geri götüren olayların çoğu henüz gerçekleşmemiştir; ancak Tanrı'nın sözünde, neyin ne olacağını anlamamız için bu olaylar yeterince ayrıntılı olarak açıklanmıştır. Bu olaylara, kitabımızda Tanrı'nın 7 aşamalı Restorasyon Planı olarak değineceğimiz 4-9 aralığındaki bölümlerde ayrıntılı olarak bakacağız. Bu 7 aşama şöyledir: 1) *İnsanın kişisel günah probleminin üstesinden gelme planı*; 2) *Tanrı'nın ailesini, O'nun gerçek çocuklarını kendinde toplama planı*; 3) *dünyayı geri alma ve Şeytan'ın Krallığını yok etme planı*; 4) *yeryüzünde 1.000 yıllık bir Krallık kurma planı*; 5) *tüm günahları ve günahın tüm tezahürlerini tamamen yok etme planı*; 6) *yeni gökler ve yeni bir yeryüzü yaratma planı*; 7) *Tanrı'nın Krallığını sonsuza kadar sürdürme planı*.

7 aşamalı Restorasyon Planı'nın 1. ve 2. adımlarını (insanın günah sorunuyla başa çıkma ve Tanrı'nın ailesini bir araya getirme planları) daha önce tartıştık ve özetledik. Öyleyse, 3-7 arası aşamaların gelecekte yaşanacak olaylarını kısaca açıklayarak bu bölümü bitirelim.

Kilise Çağı olgunluğa ulaştığında, İsa bir süreliğine Tanrı'nın tüm çocuklarını bu dünyadan alacaktır. Bu olay, Kilise'nin dünyadan alınıp götürülmesi olarak bilinir hale gelmiştir (1. Selanikliler 4:16-17).

Kilisenin alınıp götürülmesinden hemen sonra, yeryüzünde bir yargı dönemi gerçekleşecek ve 7 yıl boyunca devam edecektir, bu çağ "Korkunç Sıkıntı Dönemi" olarak bilinir (Matta 24; Vahiy 6-18).

7 yıllık Korkunç Sıkıntı Dönemi'nin sonunda, İsa Mesih, 1000 yıl boyunca devam edecek bir adalet krallığı olan Tanrı'nın Krallığını kurmak için, bu defa bir Kral olarak ikinci kez dünyaya dönecek (Vahiy 19:11-20: 6). Bu olay, Tanrı'nın Orijinal Planı'na dönüşte ilk somut adımı işaret eder. Orijinal Plan'a tam dönüş, 1000 yıllık Krallığın sonunda günahın tamamen yok edilmesiyle gerçekleşecektir.

1000 yıllık Krallığın sonunda Tanrı, isimleri Yaşam Kitabı'nda yazılmamış, yani tövbesiz bir şekilde günahla ölen insanların hepsini yargılayacaktır ve böyleleri cehenneme gidecektir. Aynı zamanda Tanrı, günahın lekelediği tüm ilk yaratılışı, yani gökleri ve yeri, ölümü ve günahın bütün tecellilerini (hastalık, utanç, korku, yıkım vb.) yok edecek, bunların hepsi de cehenneme atılacaktır (Vahiy 20:11-15).

Tanrı, ailesinin sonsuza dek O'nun otoritesi ve hükmü altında yaşayacağı ve egemenlik süreceği yeni gökler ve yeni bir yeryüzü yaratacaktır. Günahın bu yeni yaratılışa girmesine asla izin verilmeyecek; günah tamamen ortadan kalkacak ve asla geri dönmeyecektir (Vahiy 21-22).

Yaratılış'ta başlayan ve insan, Şeytan ve günah tarafından mahvedilen şeyi, Tanrı Vahiy Kitabı'nda (ve diğer peygamberlik kitaplarında - Daniel, Yoel, Zekeriya, vb.) gösterildiği gibi, tüm bu döngünün sonunda başlangıçla aynı konuma geri döndürerek restore edecektir.

Ve bu, özet halinde İncil'in Büyük Resmidir...

İlerleyen bölümlerde, şimdi çok daha net bir şekilde anlaşılır haline geliyor olması gereken Kutsal Kitap'ın yapısına, ayrıntıları yavaş yavaş eklemeye başladığımızda, tüm bu gerçekleri daha da açmaya çalışacağız.

Dört İfade'nin kronolojik akışını daha iyi anlamak için aşağıdaki grafik görseli inceleyin.

Tanrı'nın Orijinal ve Restorasyon Planları

1) Tanrı her şeyi yarattı ve O'nun insanlığın dünyaya egemen olması için yaptığı **Orijinal Plan** başladı (Yaratılış 1:26-28).

2) İnsan Tanrı'ya karşı başkaldırdı (Yaratılış 3:6). Böylece, Tanrı tüm yaratılışı lanetledi ve **Orijinal Plan'ını** askıya alıp **Restorasyon Plan'ını** başlattı (Yaratılış 3:15, 12:1-3, bl. 15; Daniel 9:27).

3) Tanrı Eski Antlaşma Çağ'ında insanlık için yaptığı **Restorasyon Plan'ını** açığa vurdu. Hayvan kurbanları Mesih'in ölümü gerçekliğinin bir gölgesi olarak sunuldu.

4) Tanrı'nın **Restorasyon Plan'ının** doruk noktası İsa Mesih'in ölümü ve dirilişi ile gerçekleşti (Titus 3:4-7).

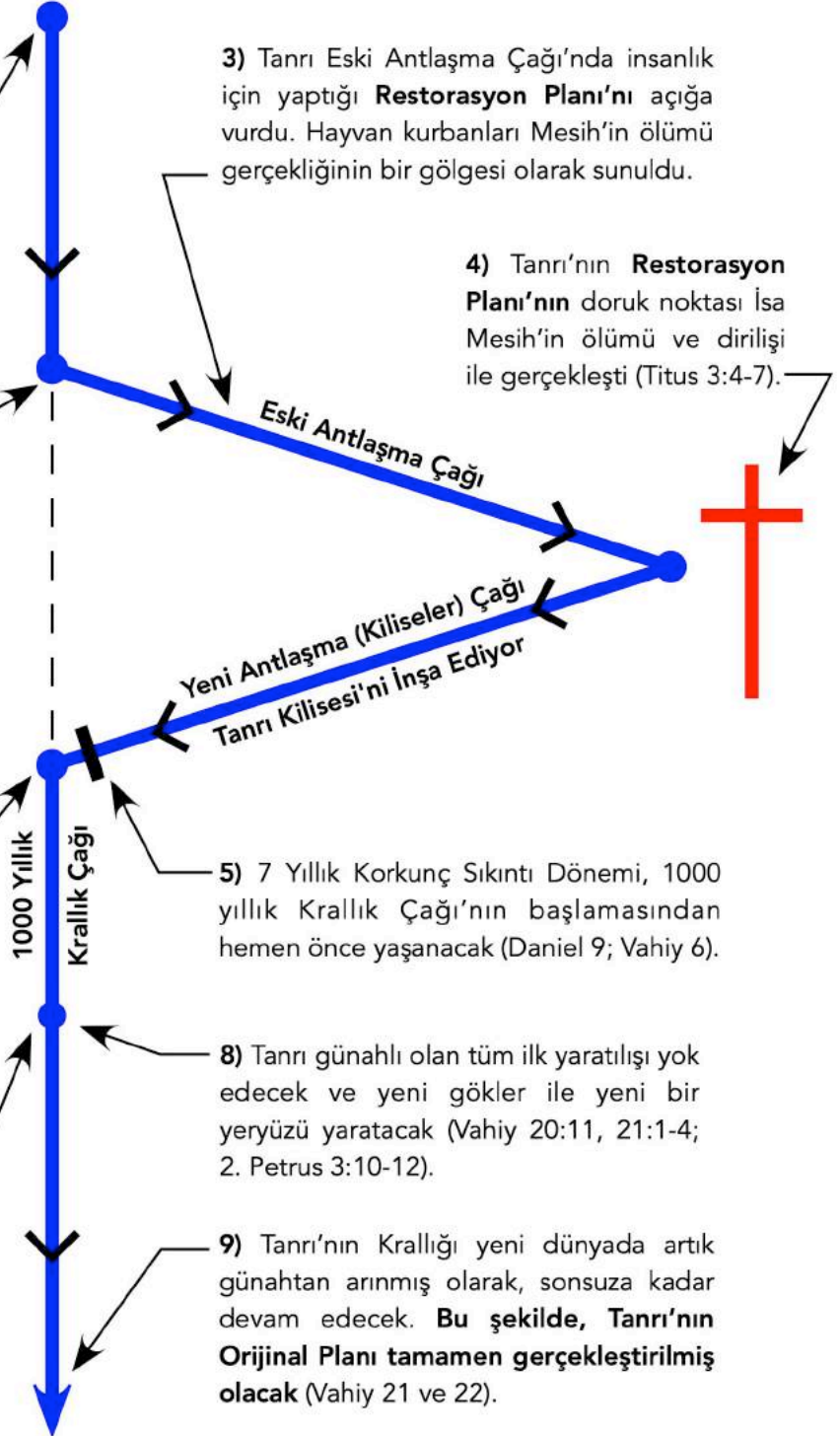
6) İsa Mesih kutsallarla beraber Mesih'in Krallığı'nı kurmak için dünyaya dönecek – **Burada Tanrı kısmi olarak Orijinal Plan'ına dönmüş olacak** (Vahiy 5:9-10).

7) 1000 Yıllık Krallık'ın sonunda, Tanrı o güne kadar yaşamış olan tüm düşmanlarını (O'nun yaşam armağanını reddetmiş olan her bir insanı) yargılayacak (Vahiy 20:11-15).

5) 7 Yıllık Korkunç Sıkıntı Dönemi, 1000 yıllık Krallık Çağ'ının başlamasından hemen önce yaşanacak (Daniel 9; Vahiy 6).

8) Tanrı günahlı olan tüm ilk yaratılışı yok edecek ve yeni göklerle yeni bir yeryüzü yaratacak (Vahiy 20:11, 21:1-4; 2. Petrus 3:10-12).

9) Tanrı'nın Krallığı yeni dünyada artık günden arınmış olarak, sonsuza kadar devam edecek. **Bu şekilde, Tanrı'nın Orijinal Planı tamamen gerçekleştirilmiş olacak** (Vahiy 21 ve 22).

Kısım 2: Büyük Kirletici

*** ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ***

Günah:

Günah Nedir?

Küçük bir çocuğa Rab'den af dilemeden önce ne yapmamız gerektiği sorulduğunda, kendinden emin bir şekilde, "Öncelikle günah işlemeliyiz!" demiş. Bu şakayı seviyorum, ama aslında günah oldukça ciddi bir konudur; Günah, günahın ne olduğu ve etkileri konusunda çok fazla yanlış anlama ve kavram hatası olduğu için, ana konumuza dönmeden önce mutlaka bilinmesi gereken bu kavramları incelemek için bu bölümü ekledik. Çalışmamızın geri kalanını en iyi şekilde anlayabilmemiz için günahla ilgili çeşitli konulara ciddi anlamda hakim olmamız fazlasıyla önemli.

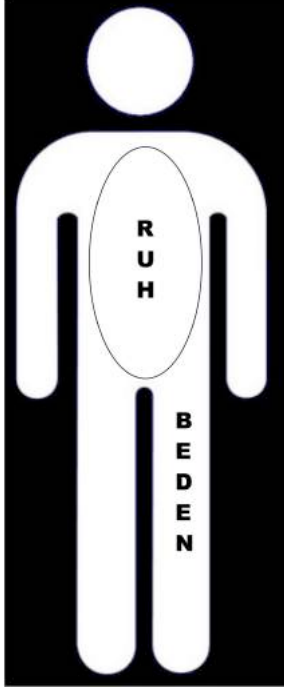
Bu bölüm, elbette ki ve katiyen günah konusunda *her şeyi* kapsayan bir çalışma *olmayacak*. Binlerce yıldır günah hakkında sayısız bilgi yazıldı ve çağlar boyunca birçok insan tüm hayatlarını bu konuyu incelemeye adadı. Bu nedenle, bu bölümde sunacağımız günahla ilgili sınırlı bilgi, yalnızca bu kitabın anlaşılması için gerekli olan bilgilerdir. Buradaki amacımız, günah hakkında öğrenilen her şeyi anlatmak *değil*, daha ziyade Kutsal Kitap hakkındaki kavrayış düzeyi başlangıç seviyesinden ileri seviyelere kadar değişen tüm bireylere günah hakkında sağlam temel bilgiler vermektir. Bunu akılda tutarak, daha derin ayrıntılara atlamadan önce günahla ilgili birkaç *temel* kavramla başlayalım.

İlk temel kavram basitçe şudur: Günah hem kişileri etkiler, onları Tanrı'nın önünde kirletir (buna "kişisel Günah" deriz) hem de dünya sisteminin tamamını etkiler, toplulukların dokusunu yok eder ve tüm yaratılışı bozar. Günahın bu iki yönü bu bölümde ve ayrıca bu kitap boyunca ele alınacaktır.

İkinci temel kavram, kişisel günah ve bunun bir bireyde nasıl üç farklı ölüm biçimine –Fiziksel ölüm, ruhsal ölüm ve ebedi ölüm (bu konu sonraki bölümde çok daha ayrıntılı olarak ele alınacaktır)- sebep olabileceği ile ilgilidir. Bu kavram insan yapısının, yani her insanın hem bir *ruhtan* hem de bir *fiziksel bedenden* (Tanrı'nın topraktan yarattığı insanın ölümlü kısmı, insanın ruhunu barındıran konut) oluştuğunun anlaşılmasını gerektirir. Bu iki bileşen bir araya geldiğinde "yaşayan bir kişi" dediğimiz şeyi oluştururlar. Ancak ruh bedenden ayrıldığında kişiye "fiziksel olarak ölü" deriz.

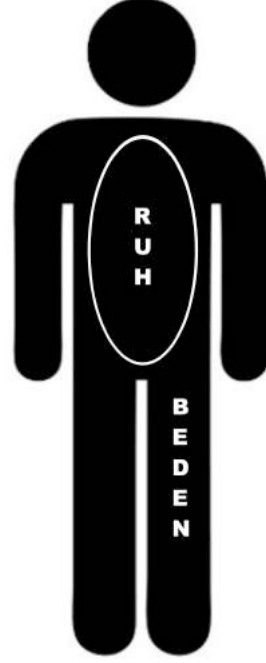
Adem Tanrı'ya Aden Bahçesi'nde isyan etmeden önce hiçbir günahı yoktu, tüm

varlığı Tanrı'nın önünde temizdi (bkz. Şema 1 – Hem beden hem de ruh temizdir). İsyân edince hem bedeni hem de ruhu gûnahtan hemen etkilenmiş, tüm varlığı tamamen lekelenmişti ve artık Adem Tanrı'nın önünde kirliydi (bkz. Diyagram 2). Bu durum Adem'in Tanrı'dan ayrılmasına yol açtı, biz buna "Ruhsal Ölüm" diyoruz.

Diyagram 1

Gûnah öncesi (temiz):
Adem başlangıçta temizdi.

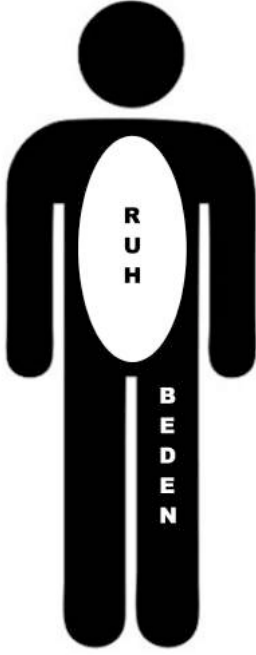

Diyagram 2

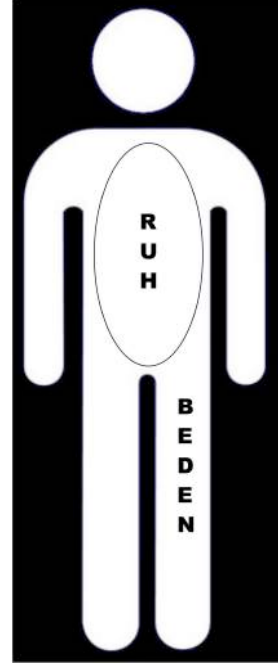
Gûnah sonrası (gûnah yüzünden bozulmuş beden ve ruh): Adem kirli hale geldi. Ayrıca bu gûnah durumu Adem'den tüm insanlara geçmiştir.

Adem'in gûnahlılığı, bir nesilden diğere geçerek onun soyunda da devam etti ve hâlâ devam ediyor, çünkü tüm insanlar Adem'den geldi ve o isyan ettiğinde insanlık Adem'deydi, bu nedenle, tüm insanlar Adem'in Tanrı'ya isyan ettikten sonra içine düştüğü gûnahlılık ile doğarlar (yine Diyagram 2'ye bakınız); tüm insanlar, rahme düştükleri andan itibaren Tanrı'nın önünde gûnahlıdır (gûnah tarafından lekelenmiş haldedir/ gûnahlı bir tabiat ile dünyaya gelmişlerdir).

Bir kişi Tanrı'nın kurtuluş armağanını aldığı anda (kurtuluş kavramının ayrıntıları Bölüm 5'te bulunabilir), onun Adem'den gelen yozlaşmış ruhu yok edilir ve içine yeni, temiz bir ruh yerleştirilir – Bu noktada, kişi gûnahın gücünden ve cezasından kurtulmuştur (Romalılar 6:1-7). Bununla birlikte, bedeni gûnahlı bir halde kalmaya devam eder, dolayısıyla gûnah kişinin fiziksel bedeninde etki yaratmayı sürdürür (bkz. Diyagram 3 – bu durum bu bölümün ilerleyen kısımlarında bulunan "Parmak" görselinde ele alınmaktadır). Kişi ruhunun bedeninden ayrılacağı fiziksel ölümüne kadar bu durumda kalacak, ancak bu noktada gûnahın varlığından kurtulacaktır. Tanrı daha sonra ona ruhu için gûnahsız ve bu nedenle kutsal Tanrımızın önünde sonsuza kadar var olmaya uygun yeni bir beden sağlayacaktır (bkz. Diyagram 4 ve 1 Korintliler 15:35-57).

Diyagram 3

Kurtuluş Sonrası
(temiz bir ruh ve günahlı bir beden).
Günahın gücünden ve cezasından özgür.

Diyagram 4

Tanrı önünde ebediyet için uygun
(temiz bir ruh ve beden = Günahsızlık).
Günahattan tamamıyla özgür.

Bununla birlikte, bir kişi Tanrı'nın kurtuluş armağanını asla almazsa, kutsal bir Tanrı'nın önünde hiçbir şekilde var olamayacak olan günahlı durumunda kalmaya devam edecektir (Diyagram 2 'de gösterildiği gibi).

Bu dört diyagramda açıklanan koşullardan bahsettiğimizde, genellikle "Yenilenmiş (veya yeniden yaratılmış; yeniden doğmuş) İnsan" ve "Yenilenmemiş İnsan" terimlerini kullanırız. Yenilenmiş İnsan, Tanrı'nın kurtuluş armağanını almış, kendisine yeni, yeniden yaratılmış (temiz) bir ruh verilmiş kişidir – Bu bizim "Yeniden Doğuş" olarak adlandırdığımız şeydir (Yuhanna 3: 1-6). Diğer yandan, yenilenmemiş (yeniden doğmamış) insan, Tanrı'nın kurtuluş armağanını asla almayan ve günahları içerisinde *ruhsal olarak ölü* kalan kişidir (Yuhanna 3:18-20). Tanrı'nın yaşam armağanını reddeden kişiler, bir gün günahları içinde fiziksel olarak da ölecek, nihayetinde Tanrı tarafından yargılanacak (Vahiy 20:11-15) ve sonsuzluğu cehennemde geçirecektir (Vahiy 14:9-11); işte buna "Sonsuz Ölüm" diyoruz.

Artık günahla ilgili bazı başlıca bilgilere ilişkin temel seviyede bir anlayışa sahip olduğumuza göre, günahla ilgili birkaç kavrama daha ve bazı daha derin ayrıntılara dalalım.

İnsan Günahlıdır VE İnsan Günah İşler:

Bunlar, temel tanımlarını inceleyerek karşılaştıracığımız birbirlerinden tamamen farklı iki kavramdır:

1. **İnsan Günahlıdır (Günahkârdır):** Her birey, anne rahmine düştüğü andan itibaren günahlıdır, yani günah tarafından yozlaştırılmış bir doğaya sahiptir, günah işlemeye ve kötülük yapmaya her zaman için eğilimlidir (bkz. yukarıdaki Diyagram 2). Bazıları, günaha dönük olan bu eğilimden, bir "Günahlı Doğa" veya "Günahkâr Karakter" olarak söz eder. Ancak Kutsal Kitap *günahlı* veya *günahkâr* kelimesini kullanır ve bunu *günah işlemeye yatkınlık* olarak tanımlar (Galatyalılar 5:17; 1. Petrus 2:11; Romalılar 7:8, 14-23).
2. **İnsan Günah İşler:** Bu, *günah işleyerek* Tanrı'nın otoritesine ve

buyruklarına başkaldırmanın fiili eylemidir.

Günahlı kavramı, anlaşılması daha zor olanıdır ve kanser gibi fiziksel bir hastalıkla karşılaştırıldığında daha kolay anlaşılır. Kanser, *bazı* bebeklerin doğuştan sahip olduğu fiziksel bir hastalıktır. Günah işleme eğilimi (günahlı bir doğaya sahip olmak), *tüm* bebeklerin birlikte doğduğu ruhsal bir hastalık veya durumdur. Dolayısıyla, *tüm* bebekler günahlı olarak doğarlar. Böyle söylenmesi, bebeklerin günah işlediği anlamına *gelmez*, bu farklı bir şeydir. Bir insanın *günah işleyebilmesi* ancak iyi ile kötü arasındaki farkı anlayıp kötülüğü *tercih ettiğinde* veya bilgisizlik sebebiyle günah işlediğinde mümkündür. Bir bebek, "Mesuliyet Çağı" dediğimiz, iyiyi ve kötüyü anlayacak yaşa gelene kadar ikisini birbirinden ayırt edebilecek zihinsel kapasiteye sahip değildir.

Lütfen bu ifadelere dikkatlice bakın ve bu kavramları iyi bir şekilde kavradığınızdan emin olun:

- DOĞRU: İnsan günah işler *çünkü* günahlıdır, yani günaha meyilli olarak doğar.
- YANLIŞ: İnsan günah işlediği için günahlıdır (günah işlemeye meyillidir).

Aradaki farkı görüyor musun? 'Günahlılık' kavramı, genellikle insanlar için tam olarak kavraması güç ve kafa karıştırıcı bir kavramdır. Günahlılık sıklıkla ve de hatalı bir şekilde, Tanrı'nın bunu kendi sözünde açıkladığının tam tersi olarak anlaşılır. Peki neden? Çünkü insanlar, bebeklerin iyi ile kötü arasında seçim yapma kapasitelerinin olmadığını gördüklerinde, otomatik olarak bebeklerin saf ve lekesiz doğduklarını varsayarlar. Bundan dolayı, günah kişinin hayatında daha sonra meydana gelen bir şey olarak görülür. Bu düşünce tarzı, insanın gerçek durumunun tamamen yanlış anlaşılmasıdır; çünkü gerçekte insan daha rahme düştüğü andan itibaren günah tarafından tamamen lekelenmiştir (Mezmur 51:5, 58:3).

Tanrı bize, insanın günahlı olarak doğduğunu ve günaha eğilimimizin Adem'in ve Aden Bahçesi'nde işlenen ilk günahın mirası olduğunu öğretir (Romalılar 5:12-21 bu konuyu çok ayrıntılı bir şekilde ele alır). Günahlı doğamız Adem'in ilk günahıyla ortaya çıktı ve bugün de her çocuğa babasından aktarılmaya devam ediyor. İlginç bir yan not olarak, günahlı doğamızın baba tarafından çocuğuna aktarıldığı doktrini, Mesih'in bakire bir anneden doğması doktrinine geldiğimizde bizim için çok önemli hale geliyor. Çünkü eğer İsa bir erkeğin tohumundan (yani Adem'in tohumundan) doğmuş olsaydı, rahme düştüğü anda lekelenmiş olurdu ve İsa'nın "lekesiz ve günahsız bir kurban" oluşu Tanrı tarafından tamamen reddedilirdi. Ancak İsa, insanın tohumundan doğmadı. Tanrı'nın Oğlu'nun ruhu, Meryem'in rahmine yerleştirilen fiziksel bir bedene konuldu (Luka 1:26-35), böylece insan bir babası olmadı- İsa günahlı bir doğası olmadan doğdu, O tamamen saf ve günahsızdı. Filipililer 2:7'ye göre, İsa "*insan benzeyişinde* doğdu." O tamamen insandı, ancak O'nda hiçbir günah barınmadığı için sizden ve benden farklıydı. Ayrıca, yaşamı boyunca günahsız kaldığı için O, dünyanın günahlarını ortadan kaldıracak Tanrı'nın lekesiz kurbanı olmaya tam olarak yeterliydi (Yuhanna 1:29; İbraniler 9:11-14, 10:11-14).

Şimdi bir sonraki kısma geçelim ve günahın kolayca kavranabilecek ve hatırlanabilir temel bir tanımını bulmaya çalışalım.

Günah – Çok Temel Tanımlar:

Günahın tam olarak ne olduğunu öğrenmeye çalışırken, günahın çok karmaşık ve derin bir kavram olduğunu ve bu nedenle onu *tüm* özelliklerini kapsayan tek ve temel bir tanımla ifade edebilmenin kesinlikle imkânsız olduğunu daha en baştan anlamamız gerekir. Yine de, bu kitaptaki tartışmalarımızın büyük kısmıyla ilgili olan günah kavramının *çoğu* yönünü kapsayacak bir veya iki tanım vermeye çalışacağız.

Günahın ilk temel tanımı: Bizim için bu tanım Tanrı'nın 1. Yuhanna 3:4'teki "Günah Yasa'ya Karşı Gelme" şeklindeki sözünden alınmıştır. Bu ifade, elbette ki günahın, Eski Ahit'te Musa aracılığıyla bize verilen ve Yeni Ahit'te daha ayrıntılı ve gelişmiş olarak sunulan Tanrı'nın Yasaları'nın ihlali olarak bahsediyor. Buradaki temel fikir, ister kasıtlı bir karşı çıkma ile, isterse bilgisizlikle (Levililer 4:2-3, 13-14; Yeremya 17:9-10) Tanrı'nın yasalarından herhangi birini ihlal eden bir kişinin günah işlediğidir.

Günahın ikinci temel tanımı: Bu tanım, günahı "İnsanların Tanrı'ya karşı gelme, O'nun yaşamları için olan amacından uzaklaşma ve Tanrı yerine kötülüğün gücüne teslim olma eylemleri" ¹ olarak tanımlayan, birinci tanımın daha derinlemesine bir açıklamasıdır. Bu tanımda *günahın 3 unsuru* bulunduğunu fark ettiniz mi? Bu *unsurların* her birine ayrı ayrı bakalım.

Günahın Birinci Unsuru: İnsanların Tanrı'ya karşı gelmesi. Bu, Tanrı'nın emirlerine karşı itaatsiz bir isyanı ifade eder. Tanrı'nın emrini kulağıyla işitmiş, aklıyla anlamış ama "Hayır!" demeyi seçmiş bir kimseyi anlatır. Bu kişi davranışlarıyla, Tanrı'ya isyankar bir tavır içerisinde şunu ifade eder: "Senin isteğinin ne olduğunu biliyorum ama umurumda değil; bunu yapmayacağım! Sana itaat etmeyi reddediyorum! Yapmak istediğim şeyi, istediğim zaman, istediğim yerde, istediğim kişiyle ve istediğim şekilde yapacağım!" İsyankar eylemlerde ifade edilen bu sözsüz ilana eşlik eden tutum, Tanrı'nın emirlerini kendi hükmünün arzularını dizginleyen bir şey olarak gören, Tanrı'dan gerçekten de nefret eden ve tıpkı Şeytan gibi O'nu yok etmek isteyen kötü bir kişiliği ortaya koymaktadır. Bu nedenle tövbe etmeyen günahkârlara Şeytan'ın çocukları denir (Yuhanna 8:37-44).

Günahın İkinci Unsuru: İnsanların, Tanrı'nın onların yaşamlarına dönük amacından uzaklaşması. Bu nokta, günahkâr insanın, Tanrı'nın her insana dönük temel amacından, yani bizi O'na tapınmamız, O'nu yüceltmemiz ve O'ndan zevk almamız için yarattığı gerçeğinden nasıl açıkça saptığını ele almaktadır. Ayrıca bu, Tanrı'yı gerçekten olduğu gibi 'her şeyin Egemen Hükümdarı, Yaratıcısı, Kralı ve Rabbi ve bu nedenle ibadetimize layık olan' olarak kabul etmeyi reddeden, gururlu bir kişiyi tanımlar. Bu kişi kalbinden hatalı bir şekilde "Ben kendi hayatımın hükümdarı, kralı ve efendisiyim ve başkasına boyun eğmeyeceğim" diye geçiren birisidir. Ama Tanrı insanı, yeryüzüne O'nun otoritesi yerine değil, O'nun otoritesi altında hükmetmesi için yaratmıştır!

Günahın Üçüncü Unsuru: İnsanların Tanrı yerine kötülüğün gücüne teslim olması. İnsan tapınmak için yaratılmıştır. Bu nedenle, eğer insan Tanrı'ya tapınmazsa, o zaman mutlaka gidip kötü bir alternatifte tapınacaktır. Kutsal Kitap bu kötü alternatiflerden putlar olarak bahseder ve bugün dünyada bunlardan çokça vardır. Put, insan ile Tanrı arasında mesken tutan ve insanın hayatında Tanrı'nın önüne çıkarmak (Tanrı'nın yerine tapınmak) istediği bir unsur, kavram, prensip vb.dir. Putlar ille de ilahların minyatür heykelleri olmak zorunda değildir (ama olabilirler de), bunlar günümüzde daha ziyade para, güç, statü, öz irade, arzular, cinsellik, kariyer, eğitim, konfor vb. gibi, kötülükle dolu bir dünya sisteminin çarpık kavramlarıdır. Kısacası, insanın hayatında kulluk etmek için Tanrı'nın önüne koyduğu her şey puttur.

Dolayısıyla, bu üç unsurun birlikte analizine bakarak, kendi günah tanımımızı şu şekilde verebiliriz: "Günah, Tanrı'ya ve O'nun emirlerine karşı açık, meydan okuyucu bir isyandır ve insanın gururu ile derinden ilişkilidir. Bu gurur, insanın Tanrı'nın otoritesine boyun eğmeyi reddetmesi, kendi kötü benliğini nihai otorite konumuna yükseltmesi ve böylece O'nun meşru otoritesine teslim olmak ve O'nu yüceltmek yerine Tanrı'yı tahttan indirip ona saygısızlık etmesiyle kendini

1 Holman Bible Dictionary, published by Broadman & Holman, 1991.

gösterir."

Bu durumda, buradaki meydan okuyucu isyan, imanın tam tersidir. İman şöyle der: *"Tanrı'nın buyruklarını işitiyor ve anlıyorum; ve O'na inandığım ve O'na güvendiğim için O'nu onurlandıracağım, O'nu takip edeceğim ve O'na itaat edeceğim; Hayatımı O'nun mutlak hâkimiyetine ve emirlerine teslim edeceğim ve böylece O'nu yücelteceğim."*

Ayrıca, meydan okuyucu isyan, Tanrı'ya yumruklarını sallarken O'nun yüzüne tükürür. Bu, Kayin ve kardeşi Habil olayında açıkça yansıtılmaktadır (Yaratılış 4:1-15). Hem Habil hem de onun hayvan kurbanı sunusu Tanrı'nın önünde doğrudu ve bu nedenle O'nun tarafından kabul edildi, oysa hem Kayin hem de onun bitkisel sunusu Tanrı'nın önünde kirliydi ve bu nedenle reddedildi. Tanrı, Kayin'i doğru olanı yapmaya ikna etmek için onunla yüzleştğinde, Kayin öfkelenildi. Kardeşini tarlaya götürdü ve sanki Tanrı'ya, "Kan sunusu ister misin Tanrı? İşte kan sunusu!" dercesine onun boğazını kesti. *Kayin Tanrı'ya kızgındı ve eğer bu mümkün olsaydı O'nu öldürürdü, ama değildi.* Bu nedenle, Tanrı'ya olan öfkesini ifade etmek için Tanrı'nın sevdiği Habil'i öldürdü. Günah, Tanrı'ya ve O'nun gerçek çocuklarına karşı şiddetli bir öfke duyarak daima Tanrı'yla savaşmıştır; bu durum dünyada tüm çağlar boyunca devam etmiştir ve bugün de devam etmektedir.

İşte bu yüzden Tanrı günahtan nefret eder. Günah tıpkı kanser gibidir, *sadece yok eder.* Şunu bir düşünün: Çocuğunuz kanser olsaydı, o kanser hakkında söyleyebileceğiniz *en ufak bir* iyi şey olur muydu? O kanser hakkında seveceğiniz, hatta hoşunuza gidebilecek *en ufak bir şey* mevcut mudur? Tabii ki de hayır! Sevdiğiniz çocuğu yiyip bitiren kanserden elbette ki nefret edersiniz! Tanrı günahtan mutlak surette nefret eder, çünkü günah O'nun içten bir şekilde önemseydiği ve sevdiği her şeyi bozar ve yok eder. Günahın neden bu kadar çirkin olduğunu ve nasıl bir şekilde Tanrı'nın nihai düşmanı olduğunu görebiliyor musunuz? Günah herkesi ve her şeyi etkiler ve günahın doğası öyledir ki, her kurbanına tamamen *nüfuz eder* ve onu kirletir. Günah, en özünde saf ve amansız bir kötülüktür; bu da bizi günahla ilgili bir sonraki konumuza, yani günahın doğasına getiriyor.

Günahın Doğası:

Bu bölümde daha önce ele aldığımız, insanlığın *günahlı doğası* ile burada tanımlamaya çalışacağımız *günahın doğası* arasında açık bir fark olduğunu anlaşılmalı olduğunu umuyorum. Günahla ilgili çok önemli bir gerçek, günahın mizacı gereği Tanrı dışında her şeyi kesinlikle etkiliyor olmasıdır. Günahın her şeyi etkilediğini söylediğimizde, bundan hiçbir şekilde olumlu bir anlamda bahsetmiyoruz. Günah bir yerde ortaya çıktığında her şeye yayılır ve yoluna çıkan her şeyi tamamen bozar, çürütür, kirletir ve yok eder; ve bir kez başboş bırakıldıktan sonra artık bundan kaçış yoktur. Şu anda dünyada yozlaşmış olan her şey günah yoluyla geldi; günah, kelimenin tam anlamıyla tüm bozulmaların "babası"dır. Günah, *her şey* üzerinde zararlı bir etkisi olan, yıkıcı bir canlı organizma gibidir (1. Korintliler 5:6; Matta 16:6, 12; 2. Timoteos 2:16-17). Bazen günah, yaşayan bir organizma olarak resmedilerek İncil'de kişileştirilir. Örneğin, Romalılar 6:12, "Bedenin tutkularına uymamak için günahın ölümlü bedenlerinizde egemenlik sürmesine izin vermeyin." der. Bu ayet Şeytan'dan değil; bir kişinin hayatının efendisi olabilme potansiyeli olan günahtan bahsetmektedir!

Günahın doğasıyla ilgili birkaç başka yönü ortaya koyan aşağıdaki örneğe bakalım.

Bir litrelik kola şişesini elinize alırsanız ve kapağını ilk kez açarsanız, içeceğin içindeki asitli maddelerden salınan gazların sesini duyarsınız. Bu ses, içeceğin saflığını ve tazeliğini gösterir. Bu saflığı, günah Tanrı'nın kusursuz

ve lekesiz yaratışına girmeden önce Aden Bahçesi'ndeki Adem ve Havva'ya benzeteceğiz; o zamanlar onlar da saf ve lekesizdiler.

Şimdi kolayı alın ve temiz bir bardağa biraz dökün, bardağın yarısına kadar doldurun. Bardaktaki kola hâlâ saf haldedir ve o anda tüketilebilir. Ama şimdi kolaya sadece bir çay kaşığı çamaşır suyu ekleyelim ve karışımı birkaç dakika gözlemleyelim. Kolanın koyu renginin su gibi şeffaflaşmaya başladığını fark edeceksiniz.

Şimdi sizden kolayı içmenizi istesem, yapar mısınız? Umarım hayır. Peki neden? Çünkü artık *kolanın vücudunuz için zehirli olan bir şeyle bozulmuş olduğunu* ve bu nedenle güvenle tüketilemeyeceğini bilirsiniz.

Ama ya size, "Kolanın miktarına kıyasla sadece çok az miktarda çamaşır suyu eklendi" dersem; Bu sizi onu içmeye ikna edecek mi? Umarım hayır. Peki neden? *Çünkü miktarı önemli değildir*, zehri içerseniz yine de size zarar verir, hatta muhtemelen sizi öldürebilir.

Peki ya "Bardağın şu tarafından iç, çünkü çamaşır suyu diğer tarafa eklendi" dersem ne olur? Şimdi kola içecek misin? Umarım hayır. Peki neden? *Çünkü çamaşır suyunun tüm kolaya nüfuz ettiğini* bilmelisiniz; kola bu zehirli maddeden tamamen etkilenmiştir. Bunun doğru olduğunu biliriz çünkü kolanın doğal rengi artık şeffaflaşmıştır. Kolanın şeffaflığı, içindeki zehrin bir *tezahürüdür*. [bu kavramı birazdan tartışacağız].

Peki, o zaman şöyle yapalım, bu bozulmuş karışıma 1 litrelik şişeden arta kalan saf ve bozulmamış koladan biraz daha ekleyelim. Şimdi bu içeceği içecek misin? Umarım hayır? Peki neden? Çünkü kirlenmiş kolaya biraz daha saf kola eklemek içeceği temiz kılmaz, yalnızca eklediğiniz saf kolanın karışımın geri kalanıyla birlikte kirlenmesine neden olur. Bu, dünyadaki birçok insanın öğrenmesi gereken *çok* önemli bir noktadır, kirliliğe temiz bir şey ilave etmek onu temizleyemez (Hagay 2:13-14). Ne yazık ki bugün dünyada iyi ve temiz işler yaparak günahlarını temizlemeye çalışan *çok sayıda* insan var. Doğrusunu söylemek gerekirse, dünyadaki dindar insanların büyük çoğunluğu size bunun Tanrı'nın gözünde doğru olmanın *tek yolunun* olduğunu söyleyecektir. Ancak iyi işler günahı ortadan kaldırmak için *hiçbir şey* yapamaz, çünkü her durumda iyi işler mevcut günah tarafından yalnızca kirletilecektir.

Kirlenmiş içeceği temizlemenin *tek* yolunun, çamaşır suyu tarafından bozulan kolayı tamamen dökmek ve ardından bir bardağa yeni, saf ve kirlenmemiş kola koymak olduğunu görüyor musunuz? *İnsanın bu temizlik işini hiçbir şekilde kendi imkânlarıyla yapamayacağını görebiliyor musunuz?* İnsan çamaşır suyunu koladan ayıramadığı gibi, günahı da küttan ayıramaz. Bunu *yalnızca Tanrı* yapabilir. Ve zaten Tanrı insanları kurtardığında, onlara yaptığı da tam olarak budur. Tanrı, Adem'den miras kalan eski günah ruhunu yok eder ve onun yerine yeni yaratılmış bir ruhu yerleştirir (yukarıdaki Diyagram 3'e bakınız); o zaman bu kişi Tanrı'nın yeni bir çocuğu olur (Romalılar 5-6; 2. Korintliler 5:17) ve Tanrı onu devamlı olarak korur (1. Selanikliler 5:23-24).

Peki, bu örnek bize günahın doğası hakkında ne öğretir? Esasen, tıpkı günahı temsil eden çok az miktardaki çamaşır suyunun, insanın ruhunu temsil eden kolaya nüfuz ederek ve onu kirleterek doğrudan kötü bir etki yarattığı gibi; günahın da Tanrı'nın kusursuz, lekesiz yaratılışında ortaya çıktığında derhal *her şeye* nüfuz ettiğini ve her şeyin saflığını yok ederek ve kirleterek doğrudan kötü bir etki yarattığını öğretir. Ayrıca bu örnek bizlere, tıpkı kolanın aldığı şeffaf rengin, içindeki zehrin bir göstergesi, tezahürü olduğu gibi, dünyada da günahın tezahürleri olduğunu öğretir. İlk günahı takip eden anların bir kaydı olan Yaratılış 3:7-10'un dikkatli bir şekilde okunması, günahın yaratılışa derhal dahil olan yıkıcılığının bir kısmının, yani hem utancın hem de korkunun doğuşunu gösterir. Böylece, bu örnek bize bir sonraki konumuz olan günahın tezahürlerini takdim eder.

Günahın Tezahürleri (Günahın Sonuçları / Ürünleri):

Dediğimiz gibi, günah bir yerde doğduğunda; temas ettiği, ele geçirdiği ve saldırdığı her şeye nüfuz ederek ve baskın gelerek yıkıcı etkisini derhal göstermeye başlar. Peki, bir yerde günahın varlığını ve etkinliğini nasıl fark edebiliriz? Günah ortaya çıktığı zaman insanların aşağılık, korkunç ve kötü şeyler olarak gördüğü yıkıcı etkilerinin deneyimlenebilir tezahürlerini sergiler. Günahın ilk iki tezahürü, yukarıda gösterildiği gibi utanç ve korkudur. Ancak günahın bu ikisi gibi daha birçok tezahürü vardır, aşağıda bunlardan sadece birkaçının bir listesi bulunuyor:

Ölüm, hastalık, kıtlık, suçluluk, bencillik, açgözlülük, öfke, kin, rüşvetçilik, adaletsizlik, sapıklık, ikiyüzlülük, küstahlık, isyan, gurur, acımasızlık, tembellik, alaycılık, aşırılık, affetmezlik, hurafeler, uyuşturucu bağımlılığı, alkolizm, yalan söylemek, iftira, münakaşa, azarlama, şehvet, ırkçılık ve bağınazlık, kötü düşünce ve arzular, fuhuş, zina, kabalık, düşüncesizlik, haset ve kıskançlık, sahtekârlık ve hilekarlık, hırsızlık, cinayet, büyücülük, dolandırıcılık, aldatma, dedikodu, övünme ve palavracılık, küfür, nankörlük, yozlaşma, çürüme, doğal felaketler, salgın hastalıklar, kıtlık, kirlilik, kirleticilik, intikam, karamsarlık, izolasyon ve yalnızlık, depresyon, keder, üzüntü, ıstırap, dehşet, hüsrân, savaş, boşanma, kölelik, umutsuzluk... Ve liste bu şekilde uzayıp gidiyor...

Bu listeye amacımız, günahın yıkıcılığını daha iyi anlamanız için size günahın tezahürlerinden yeterince göstermekti. Umarım ki bunlar, günahın kendisini yıkıcı gücüyle tezahür ettiğini net bir şekilde göstermek için yeterlidir, çünkü günahın yapabileceği şeyler sadece yıkmak, yok etmek ve kirliletmektir. Bunlara eklenebilecek diğer bozulmaların neredeyse sonsuz bir listesinin olduğunu fark etmek gerçekten de dehşet vericidir. İlginç bir yan not olarak, dünyadaki *her* yenilenmemiş (yeniden doğmamış) insan, günahın *tüm* tezahürlerinden nefret ettiğini açıkça itiraf eder, çünkü herkes kişisel olarak bunların birçoğunun olumsuz etkilerini bir şekilde hissetmiştir. Ancak yine aynı kişiler günahı sevdiklerini, yani zina ve kötü eğlenceler gibi şeylerden hoşlandıklarını kolaylıkla kabul edeceklerdir. Buradaki ironiyi görüyor musunuz? İnsanlar günahı sever ve yine de günah, tüm bu iğrenç tezahürleri dünyaya getiren canavarın ta kendisidir! Bu konuda yanılığa düşmeyin, günah *tüm* kötülüklerin babası ve efendisidir ve Tanrı'nın baş düşmanıdır. Bir sonraki konumuz da bu olacak.

Günah – Tüm Kötülüklerin Efendisi ve Tanrı'nın Baş Düşmanı:

İnsanlara şu soruyu sorduğumuzda, "Dünyadaki en büyük musibet, Tanrı'nın en büyük düşmanı nedir?" En sık duyduğumuz cevabı tahmin edebilir misiniz? Tipik cevap, Şeytan'dır. Peki bu doğru mu; Şeytan tüm kötülüklerin en büyüğü mü? Öncelikle Şeytan, Tanrı'nın ve insanın büyük bir düşmanıdır, bu doğru. O, başlangıçta Tanrı'yı yüceltmek için tasarlanarak yaratılmış bir varlık olmasına rağmen, şimdi artık Tanrı'nın sevdiği her şeyi yok etmek amacıyla, kötülüğü kullanmak ve ustalıkla yönetmek için varlığını sürdürmektedir. Peki kötülüğün en yüksek rütbesini elinde tutan kimdir veya nedir? Bu soruyu cevaplamak için, en büyük kötülüğün insanı kirlüten (Tanrı'nın suretinde yaratılan ve bu nedenle O'nun en değerli yaratılışı olarak görülen insan) ve insanı O'nunla doğru ve gerçek bir ilişkiden alıkoyan şey olduğunu anlamalıyız. İnsanı kirlüten bu şey nedir? Şeytan mı? Yoksa günah mı? İncil'in bu soruya verdiği son derece net cevap, gûnahtır.

Ayrıca, Tanrı bize Romalılar 6:16'da şunu öğretir: "Söz dinleyen köleler gibi kendinizi kime teslim ederseniz, **sözünü dinlediğiniz kişinin köleleri olduğunuzu** bilmez misiniz? Ya ölüme götüren günahın ya da doğruluğa götüren sözünlerliğin kölelerisiniz. " (Vurgu eklenmiştir).

Ve yine, Yuhanna 8:34'te aynı konu hakkında konuşurken İsa, "Size doğrusunu söyleyeyim, günah işleyen herkes **günahın kölesidir**" demiştir (Vurgu

eklenmiştir). Bu nedenle insan, doğal durumunda, henüz yeniden doğmamış bir günahkâr olarak günahın kölesidir, bu gerçeği kolayca anlayabiliriz. Fakat bu gerçeğin aynı zamanda Şeytan için de geçerli olduğunu biliyor muydunuz? Şeytan da günahın hem faili hem de kölesidir, tıpkı yeniden doğmamış insanlar gibi... Daha önce hiç bir kişinin günaha düştüğünde Şeytan'ı suçladığını duydunuz mu? Bu tür "Şeytan Suçlamaları" 1970'li yıllarda ünlü bir Amerikalı komedyen olan ve "Bana bunu Şeytan yaptırdı" ifadesini icat eden Flip Wilson tarafından popüler hale getirilmiştir. Tuhaf bir şekilde, bugün hâlâ insanların günah işlemelerine Şeytan'ın yol açtığını iddia ettikleri görülüyor. Ama Tanrı'nın sözünde böyle bir kavram yoktur. Şeytan, basitçe, efendisi günah olan bir başka köledir.

Bununla birlikte, Tanrı'nın bize sözünde öğrettiği bir başka kavram daha vardır. Şeytan bizi günah işlemiz için *ayartabilir* ama bize günah *işletemez*. Çölde Sayım 22:1-25:1'de Balam'ın anlatısının konusu budur. Kutsal Yazılar'ın bu bölümünde, Şeytan'ın bir çocuğu olan Balam, Moab Kralı Balak tarafından İsrailileri lanetlemek için çağrılır. Fakat Tanrı buna izin vermez ve onun lanetlemelerini kutsamaya çevirir. Fakat Balam Balak'ın yanında ayrılmadan önce ona, *İsrailileri kendilerini lanetlemeye nasıl yönlendirebileceklerini* açıklayan kötü bir plan verir. Planı, Yahudi erkekleri kendileri birlikte iğrenç günahlar işlemeleri için *ayartacak* güzel Moavlı kızlar göndermektir. Plan işe yarar ve İsraililerin birçoğu Tanrı'ya karşı günah işler ve kendilerini lanetlenmiş halde bulur. Bu anlatıda Şeytan'ın yapabileceği *tek şeyin* onları günah işlemeleri için *ayartmak* olduğunu görüyor musunuz? *Eğer gerçekten yapabilseydi, o zaman insanları günah işlemeye zorlamaz mıydı? Gerçek şu ki Şeytan kesinlikle hiç kimseyi günah işlemesi için zorlayamaz.* Anlatıdaki kişiler, içlerinden birçoğunun yaptığı gibi Şeytan'dan kaçarak ve yardım için Tanrı'ya yönelerek Şeytan'ın ayartmasının üstesinden gelme fırsatına sahiptiler. Ne yazık ki, bugünkü birçok insan gibi, bazıları sadece ayartmaya boyun eğmeyi seçti ve günaha düştü; ancak bunu *kendi iradeleriyle* yaptılar, kendi seçimlerini kendileri yaptılar.

Benzer şekilde Matta 4'te Şeytan, O'nu ayartmak için İsa'ya geldi. Kırk gün oruç tuttuktan sonra ekmek yemenin Rab için son derece cezbedici olduğundan emin olsam da, O buna boyun eğmedi, ayartmanın üstesinden başarıyla geldi ve Tanrı'ya itaat etti. O halde doğru anlayalım ki *Şeytan hiç kimseye zorla günah işletemez*. Günah işlediğimizde, bunun sorumluluğu tamamen kendi üzerimizdedir. Kendi eksikliklerimiz ve başarısızlıklarımız için hiç kimseyi veya hiçbir şeyi suçlayamayız. İnsanın günah işlemek için Şeytan'a ihtiyaç duymadığını göstermesi için paylaşabileceğimiz son bir kanıt, Kutsal Kitap'ın son kitabında bulunur. Vahiy 20:1-2'de Şeytan'ın 1.000 yıl boyunca bir tür zindanda tutulacağını görüyoruz. Bu durumun o bin yıllık süre boyunca dünyada günah olmayacağı anlamına geldiğini düşünenler ciddi şekilde yanılmaktadırlar. Vahiy 20:7-8'de görüyoruz ki 1.000 yıllık zindan cezasının sonunda, Şeytan serbest bırakıldığında, hemen diğer isyancıları Tanrı'ya karşı savaşmak için toplamaya başlayacaktır. Burada, Şeytan'ın Tanrı'ya karşı savaşmak için bulabildiği günahkâr isyancıların sayısının "denizin kumu kadar" çok olduğu aktarılır. İnsanın günah işlemesi için Şeytan'a kesinlikle ihtiyacı yoktur; o olmadan da özgür irademizle serbestçe günah işleyebilmek için ihtiyacımız olan her imkâna sahibiz.

Şimdi, günahın kölesi olmak ifadesi, daha önce 2. bölüm'de de değindiğimiz "Bütünsel Günahlılık" olarak bilinen başka bir teolojik ifadeyi öne çıkarıyor (hatırlayalım ki bunun anlamı şudur: İnsanlar günah tarafından öylesine bozulmuş haldedir ki kendilerini bu durumdan çıkaramazlar, sadece ve sadece Tanrı onları bu durumdan kurtarabilir). Bu kavramın temel bir tanımına bakalım ve sonra bunu biraz açalım. Bütünsel Günahlılık, insanın içinde doğduğu günah durumu, yani tamamen kötü olduğunu ve durumunu değiştirmek ve Tanrı'nın kurtuluş standartlarını karşılamak için hiçbir şey yapamayacağını ortaya koyan günah halidir. İnsan 'Bütünsel Olarak Günahlı' olduğu için, bütün varlığı günah tarafından tamamen yozlaştırılmıştır. İnsan yalnız kendi gücüyle Tanrı'nın sözünü işitebilmekten ve itaatle O'na gelebilmekten acizdir; ruhen ölüdür.

İnsanın Bütünsel Günahlılığı, şu gibi ayetlerde bulunur: " RAB baktı, yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, aklı fikri hep kötülükte" (Yaratılış 6:5). Veya "Yürek *her şeyden* daha aldatıcıdır, iyileşmez, Onu kim anlayabilir?" (Yeremya 17:9). Ve ayrıca,

Gerçi olgun kişiler arasında bilgece sözler söylüyoruz; ama bu bilgelik ne şimdiki çağın, ne de bu çağın gelip geçici önderlerinin bilgeliğidir. Tanrı'nın saklı bilgeliğinden gizemli biçimde söz ediyoruz. Zamanın başlangıcından önce Tanrı'nın bizim yüceliğimiz için belirlediği bu bilgeliği... Doğal kişi, Tanrı'nın Ruh'uyla ilgili gerçekleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir, ruhça değerlendirildikleri için **bunları anlayamaz** (1. Korintliler 2:6-7, 14 – Vurgu eklenmiştir).

İsa, Bütünsel Günahlılık'a karşı *tek çözümü* şu sözlerle en iyi şekilde tanımlamıştır: "Beni gönderen Baba bir kimseyi bana çekmedikçe, o kimse bana gelemez..." (Yuhanna 6:44a)

Ve Elçi Pavlus İsa'nın "Baba (bir kimseyi) bana çekmedikçe" sözleri ile ne demek istediğini Efesliler 2:1-5 ayetlerinde açıklar:

Sizler bir zamanlar içinde yaşadığınız suçlardan ve günahlardan ötürü ölüydünüz. Bu dünyanın gidişine ve havadaki hükümlerliliğin egemenine, yani söz dinlemeyen insanlarda şimdi etkin olan ruha uymaktaydınız. Bir zamanlar hepimiz böyle insanların arasında, benliğin ve aklın isteklerini yerine getirerek benliğimizin tutkularına göre yaşıyorduk. Doğal olarak ötekiler gibi biz de gazap çocuklarıydık. **Ama merhameti bol olan Tanrı** bizi çok sevdiği için, suçlarımızdan ötürü ölü olduğumuz halde, **bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu**. O'nun lütfuyla kurtuldunuz (Vurgu eklenmiştir).

İncil'deki Bütünsel Günahlılık'ın en açık *resmi* Mısır'dan Çıkış Kitabı'nda bulunur. Yahudiler, 400 yıldan fazla bir süredir Mısırlılar tarafından köleleştirilmekteydiler. Mısır, o zamanlar dünyanın en büyük ulusuydu, dünya insanları üzerinde güçlü bir yönetime ve dünyadaki en büyük askeri güce sahipti. Yahudiler köle olarak zayıf bir halde tutuldular, Mısırlı görevliler, Yahudiler Mısır'ın birçok anıtını ve yapısını inşa ederken onları çok ağır bir şekilde çalışmaya zorladılar (Mısır'dan Çıkış 1:11). Kutsal Yazılar'ın Mısır'dan Çıkış anlatısı ile açıkça ortaya koyduğu nokta şudur: Yahudilerin durumu *tam bir umutsuzlukta* (Tıpkı Bütünsel Günahlılık konusunda olduğu gibi), onlar dünyadaki en büyük gücün otoritesi altında tutulan, iyice zayıf düşürülmüş kölelerdi; bu nedenle, *eğer Tanrı onları özgür kılmak için harekete geçmeseydi, sonsuza dek bu durumda kalmaya devam edeceklerdi*. Bütünsel Günahlılık kavramı budur. İnsan doğuştan itibaren kendi doğal durumunda, son derece güçlü olan efendisi günahın otoritesi altında zayıf düşmüş bir halde tutulur ve insanın bu durumu tamamen umutsuzdur. Tanrı, doğal insanı efendisinden kurtarmak için harekete geçmezse, *insan sonsuza dek bu durumda kalacaktır*.

Aşağıdaki örnek, günahlı insanın bu durumunu daha iyi anlamamıza yardımcı olacaktır. Bu, Tanrı'nın bir insanı efendisi olan günahattan kurtarmak için harekete geçtiğinde gerçekleşenlerin bir resmidir. Bu örneği en iyi şekilde anlayabilmek için, Romalılar 6'yı ne demek istediğini gerçekten hissedene kadar birkaç kez okuyunuz. Ardından aşağıdaki örneği okuyun ve son bir okuma için tekrar Romalılar 6'ya dönünüz.

Sol elinizin işaret parmağını ve orta parmağını birleştirin (resme bakın). Onları bir arada tutun ve bu iki parmağın birleşiminin; tövbesiz, günahlı ve normal şartlar altında cehenneme gidecek olan, ancak şimdi tövbe etmek ve Tanrı'ya dönmek için İsa'ya gelmiş bir kişiyi temsil ettiğini düşünün.

Orta parmak sizin Hristiyan olmadan önceki halinizi, henüz yeniden doğmamış bir insanı temsil eder. Onu ruhunuz (*gerçek benliğiniz*) olarak düşünebilirsiniz, işaret parmağınız ise bedeninizde (*gerçek sizi içinde barındıran konut*) yer tutan günah efendinizdir. Bir arada yapışık olmalarının nedeni, günahın yeniden doğmamış insanın ruhunun efendisi olması, kişinin ruhunun ona tabi olması ve ondan bağımsız olarak işlev görememesidir. İmanlı olmayan bir kişi ayartılma ile karşılaştığı zaman, eski günah ruhu gönüllü bir şekilde efendisinin rehberliğine teslim olur ve bunun da sonucu günahıdır. Kişi işlediği günahlardan dolayı utanabilir, hatta pişmanlık da duyabilir, ancak gerçek bir tövbe olmadan her zaman günaha geri döner ve kendisinin efendisi olan günahın iradesine teslim olur.

Şimdi elinizi bir yumruk yapın. Bu sizin ruhsal ölümünüzü temsil eder. Bir kişi tövbe için İsa'ya geldiğinde, Adem'den gelen eski günah ruhu ölür ve onun yerine Tanrı yeni bir ruh yaratır ve bu yeni ruhu kişinin içine yerleştirerek onlara bir "Yeni Yaşam" verir (Romalılar 5:12, 6:2-11; 2. Korintliler 5:17). Tövbe hakkında bir not: Kutsal Kitap'a göre tövbe günahı tamamen yüz çevirmek (180 derecelik bir dönüş yapmak) ve aynı zamanda iman ile Tanrı'ya yönelmek anlamına gelir.

Şimdi işaret ve orta parmaklarınızı tekrar kaldırın, ancak onları bir arada tutmayın. Neden artık birlikte değiller? Çünkü bu kişi eski efendisinden kurtulmuştur; onun artık yeni bir efendisi (Tanrı) vardır. Yeni efendiyi temsil etmek için yüzük parmağınızı kaldırın ve orta parmağınızla bitıştırın. Bir Hristiyan Yeni Yaşam'ını tek başına değil, şimdi onunla birlikte yaşayan Tanrı'nın Kutsal Ruhu'nun varlığıyla yaşar. Ayrıca kişi, Kutsal Ruh'un mevcudiyetinin yanı sıra, ayartılmanın üstesinden başarıyla gelmesi için gereken her şeyi sağlayacak olan, Tanrı'nın hem gücüne hem de bilgeliğine sahiptir. Evet, ayartılma hâlâ gelecektir ve kişi hâlâ günah işleme kapasitesine sahiptir. Neden mi? Çünkü yeni yaratılmış ruhun dünyadaki Yeni Yaşam'ı hâlâ günahlı bedene bağlıdır. Günah artık kişinin efendisi olmasa da, yine de vücutta kalır. Bir gün kişi fiziksel olarak da ölecek ve ruhu bedeninden ayrılacaktır (dediğimiz gibi, fiziksel ölümün tanımı budur). Ruh, lekelenmemiş ve Tanrı'nın huzurunda olmaya uygun olduğu için cennete gidecek, kişi lekelenmemiş yeni bir beden alacak ve bir daha asla günah tarafından lekelenmeyecektir.

Bu çok temel örnek, kurtuluşun bu boyutunu, yani günahın, Tüm Kötülüklerin Efendisi'nin ve Tanrı'nın Baş Düşmanı'nın *nasıl* yenildiğini gösterir. Lütuf, iman, kefarete, konumsal kutsallaştırma (Tanrı karşısında kutsal bir konuma getirilme), barıştırma, aklanma, yenilenme vb. gibi bu örnekte bahsedilmeyen kurtuluşun başka boyutları da vardır. Bunları diğer bölümlerde tartışacağız ve sonra da hepsini bu kitabın "Kurtuluşun Mekaniği (İşleyişi)" başlıklı bölümünde bir araya getireceğiz.

Bir sonraki konumuza geçmeden önce, daha önce 2. bölümde değinilmiş olan bir noktayı açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. Günahın nasıl *tüm kötülüklerin efendisi* ve *Tanrı'nın baş düşmanı* olduğundan söz etmiş olduğumuza göre, konuyu burada

ele almak yerinde olur. 2. bölümün sonunda, okuyucu için Tanrı'nın kendi restorasyon planlarını harekete geçirmesinin ardındaki en önemli sebebin, O'nun *en büyük kaygısının*, yaratılışına düzeni geri getirmek ve insanı egemenlik konumuna yerleştirmek olduğu varsayımını yapmak oldukça olasıdır. Ancak en büyük sebep bu değildir. Tanrı'nın restorasyon planı, bundan önce O'nun günahın varlığıyla gölgelenen karakterinin, kişiliğinin ve itibarının restorasyonu ve korunmasına odaklanır - Tanrı'nın asıl *en büyük kaygısı* budur. Bu düşünceyi genişletmek için, günahın doğrudan Tanrı'nın otoritesine meydan okuduğunu, O'nun karakterine saldırdığını ve günahın yaratılışta girdiği andan itibaren doğrudan bu amaçla faaliyet gösterdiğini anlamalıyız. Günah, bizzat var oluşuyla Tanrı'ya küfredir. O'nun karakterine aleyhtarlık etmek için, O'nun dürüstlüğüne, iyiliğine, kutsallığına, doğruluğuna, yeteneklerine, gücüne karşı şüphe yaratabilmek için yorulmadan çaba gösterir. Tanrı'nın dünyadaki faaliyetleri, O'nun kurtuluş ve restorasyon planları aracılığıyla doğrudan günah sorunuyla baş etmektedir; O'nun bu faaliyetleri, günahın dünyada yaratmaya çalıştığı çarpık Tanrı imajının aksine, O'nun gerçek şahsını ve karakterini tüm yaratılışa kesin olarak açıklayacaktır. Sonunda herkes O'nun önünde mutlaka *eğilecek* ve O'nun azametini ve görkemini itiraf edecektir. Ve böylece O'nun lekесiz itibarı tamamen *aklanacaktır*.

Şimdi günah hakkındaki, insanların kişisel günahları ile *nasıl* başa çıkabilecekleri konusunda çok yaygın bir yanlış hakkındaki bir sonraki konumuza geçelim. Bu kavrama daha önce kola ve çamaşır suyu örneğinde kısaca bakmıştık, ancak şimdi bunu tamamen açıp inceleyeceğiz.

Kişisel Günahla Nasıl Başa Çıkılacağına İlişkin Çok Yaygın Bir Yanlış:

İnsanlığın en büyük ihtiyacı, günah sorununun çözülmesidir, çünkü Tanrı ile doğru ve gerçek bir ilişki kurmanın *tek yolu* budur. Ne yazık ki dünyada kendilerine ait günah sorununun nasıl çözülebileceği konusunda yanlış bir anlayışa sahip birçok insan bulunmaktadır. Kelimenin tam anlamıyla dünyadaki her dinin, günah probleminin çözümünü gerçekleştirmek için tam olarak aynı formülü yaydığını ve gerçekte bu formülün yanlış olduğunu biliyor muydunuz? Aslında yanlış olmaktan da öte, bu bizzat Şeytan'ın yürüttüğü kötü niyetli bir plandır ve Tanrı'nın haklı bir şekilde, tamamen ve kesin olarak reddettiği, kendi kutsallığına ve lütfuna hakaret saydığı, O'nun nezdinde pis ve tiksindirici olan bir ritüeldir. Bunun ne olduğunu mu soruyorsunuz? Bu kavram, genellikle şöyle bilinir: "İyi İşler Yaparak Kurtuluşa Ulaşmak."

İyi işler yaparak kurtuluşa ulaşmak ne demektir? Bunu anlayabilmek için en iyisi, bir eşit kollu terazi örneği düşünülebilir. Terazinin her iki yanında, kefelerin ikisi de boş olduğunda kusursuz şekilde dengelenen eşit ağırlıklı tutucular vardır. Bu fotoğrafta Adalet Kadın heykelinin tuttuğu teraziye bakın. Kişi bir günah işlediğinde, o günahın ağırlığı terazinin kefelerinden birisine konulur ve terazi o yöne doğru eğilir. İyi işler yapıldığında ise bunların ağırlığı karşı kefeye eklenir eğer iyi işlerin ağırlığı yeterince büyükse, terazi o yöne doğru eğilir. İnanılır ki bir kişinin hayatının sonunda, eğer kendisinin iyi işleri günahlarından daha ağır basarsa, o zaman kişi Ebedi Saadet'e ulaşabilir. Ancak, günah daha ağır basarsa, Ebedi Saadet elde edilemez.

Böyle bir inanca sahip olan arkadaşlarıma -onlardan çok fazla var- her zaman "Her günahın ve iyiliğin ne kadar ağırlık taşıdığını söyler misiniz?" diye sorarım. Sonra bu soruyu şöyle devam ettiririm: "Şu anda bakiyeniz nerede? Hangi tarafa eğilmiş durumda?" Böylece bunun nasıl imkânsız bir oyun haline geldiğini görebiliyor musunuz? Terazinin "Günah" tarafında: Bir yalan küçük bir günah olarak kabul edilir, eğer yalan söylerseniz sadece 1 puan değerindedir; çalmak 10 puandır; cinayet 1000 puan... Terazinin "İyi İşler" tarafında: Fakir bir dilenciye

birkaç lira verirseniz 25 puan eder; yaşlı bir kadının işlek bir caddeyi geçmesine yardım etmek 100 puan... Ama bu oyunun kurallarını tam olarak kim yazıyor ya da skorları belirliyor? Bir insan bir günahın veya iyi bir işin kaç puan değerinde olduğunu nasıl bilebilir? Bunu belirlemek için hangi standartlar kullanılıyor? Sizler hangi sıfatla belirli bir günahın ne kadar ağır olduğuna karar verebilirsiniz? Bir insan, belirli bir anda terazinin hangi tarafa doğru eğildiğini nasıl bilebilir? Bütün bu sorunları görüyor musunuz?

Bunlara ek olarak, bu puan sistemi mağdur kişiye karşı işlenen *günahtan dağan suçluluğu* hesaba katmaz. Örnek olarak, diyelim ki elimde bir balyozla evinize geldim ve arabanıza onunla defalarca vurmaya başladım. Böyle bir şey yapsaydım bu açıkça yanlış bir şey olurdu, bir suç işlediğimi ve cezalandırılmam gerektiğini kesinlikle kabul etmem gerekirdi. Bu durumda kendisine karşı suç işlenen edilen kişi sizsiniz, tıpkı benim O'na karşı günah işlediğimde Tanrı'ya karşı suç işlediğim zaman olduğu gibi. Şimdi, muhtemelen çok kızar ve bana arabanızı neden yok ettiğimi sorardınız, değil mi? Ya size şöyle bir şey söylersem, "Sorun yok, lütfen bana kızma. Arabana verdiğim zararı telafi etmek için ne yaptığımı söyledüğimde, beni hemen affedeceğine eminim." Sonra desem ki "Daha dün yaşlı bir kadının işlek bir caddeden karşıya geçmesine yardım ettim". *Yaptığım iyiliğin*, size karşı işlediğim suçtan beni hiçbir şekilde aklamaması gerektiğini görüyor musunuz? Böyle bir akıl yürütmeyi kim kabul ederdi ki? Eminim ki siz de bunu kabul etmezsiniz, en azından verdiğim hasarın bedelini ödememi ister ve büyük ihtimalle de beni tutuklatıp dava açardınız. Tıpkı aynı şekilde, Tanrı da bizim iyiliklerimizi kendisine karşı işlediğimiz suçlarımızın bir kefareti olarak kabul etmez.

Ayrıca, kurtuluş için iyi işler yapmak, Tanrı'nın kendisinin *büyükliğini* ve O'na karşı işlenen günahın suçunu hiçbir şekilde hesaba katmaz. Örneğin, yüzünün önünde vızıldayan ve onu rahatsız eden bir sivrisineği öfke duygusuyla ve kasıtlı olarak öldüren kimse, kasten cinayet işlemek suçuyla yargılanmayacaktır. Ancak başka bir insanı öfkeyle ve kasten öldüren kişi, bununla ilgili yasaların tam kapsamıyla yargılanacaktır. Bu iki örnek arasında niçin bir fark olsun? Kendisine karşı suç işlenen kişinin büyüklüğünden dolayı tabii ki! Kendisine karşı itaatsizlik edilen kişi ile itaatsizlik eden kişi arasında ne kadar kademe farkı varsa, itaatsizlik de o kadar büyük olacaktır – Tanrı ile insan arasındaki kademe farkı ise, sonsuzdur! Hayatında sadece bir kez yalan söyleyen bir insan niçin cehennemde sonsuzluğa mahkum olmalı? Çünkü bu eylemdeki isyan, Yüce Tanrı'ya karşıdır ve O, işte böylesine büyüktür! Evrende Tanrı'dan başka küçük bir ilah olsaydı ve bir insan ona tapınsaydı, ona karşı işlediği suçları daima az ve cezaları da küçük olurdu. Ancak yalnızca tek bir gerçek Tanrı vardır ve tüm insanlar O'nun sonsuz büyüklüğünün karşısında sivrisineklerden daha küçük kalır. İnsanın en büyük sorunlarından biri, Tanrı'yı gerçekte olduğundan çok daha küçük bir varlık olarak görmesidir. Bu, ebedi derecede ölümcül bir hatadır (Mezmurlar 50:19-21; Yeşaya 40:21-23, 55:8-9).

Dünyadaki herkes, fakirlere para, yiyecek, giyecek ve barınak sağlamak; yaşlı veya hasta bir kimseyi ziyaret etmek, hayvanlara şefkat göstermek gibi şeylerin iyi işlerden sayıldığı konusunda hemfikirdir... Bunların hepsinin, her insanın yaşamı boyunca dahil olması ve yapması gereken harika şeyler olduğu konusunda kesinlikle ve tamamen hemfikir olabiliriz. Bunlar, tüm insanların daima yapılması gereken işlerdir, *ancak kurtuluş için değil!* İşte mesele budur. Kurtuluş, onu satın alabilen bir para birimi şeklindeki iyi ve kötü işler açısından düşünüldüğünde; kurtuluş bir borç olarak görülür, insanlar kurtuluşu elde etmek için çalıştıkları ve onu hak ettikleri için Tanrı'nın onlara borçlu olduğu bir şey haline gelir (Romalılar 4:1-4). Ancak Tanrı, hiç kimseye ve hiçbir şeye *asla* borçlu olmadığı konusunda, Kutsal Kitap aracılığı ile bize verilen sözünde çok nettir! (Eyüp 41:11). Ayrıca Tanrı, O'nun standartlarına göre, yeniden doğmamış bir kişinin yaptığı en göz alıcı iyi işin bile "kirli bir paçavraya", kullanılmış bir adet bezine benzediğini açıklarken de son derece anlaşılırdır (Yeşaya 64:6). Tanrı neden böyle söylüyor? Çünkü

henüz yeniden doğmamış bir insan, Tanrı'nın yüceliği için herhangi bir şey yapabilmekten acizdir. Yeniden doğmamış bir kişinin yapabileceği en iyi iş, en sonunda Tanrı'yı değil, daima kendini yüceltmekle sonuçlanacaktır. Neden mi? Çünkü bütün iyi işler, kendini yüceltme, kendini övme, diğer insanlardan övgü alma, kendini gerçekleştirme, kendine değer kazandırma, statü veya güç kazanma, kurtuluş için Tanrı'nın lütfunu kazanma vb. gibi amaçlarla motive edilir. Ancak Tanrı, bir işin *yalnızca* O'na ve sadece O'na görkem ve övgü getirdiğinde iyi olduğu konusunda gayet açıktır (Matta 5:14-16; 1. Petrus 2:11-12) ve *yalnızca* Tanrı'nın gerçek bir çocuğu hakiki iyi işler yapmayı başarabilir (Yuhanna 15:1-8). Dolayısıyla insanın iyi işlerle kurtuluşa ermeye çalışması, Tanrı'nın haklı bir şekilde, tamamen ve kesinlikle reddettiği, kutsallığına ve lütfuna hakaret saydığı, O'nun nezdinde pis ve tiksindirici olan bir ritüeldir. Neden mi? Çünkü Tanrı'nın insanlara sunduğu kurtuluşun bedeli O'nun için çok büyüktü, öyle ki bu bedel kendi Oğul'unun hayatına mal oldu. Bu armağanı reddetmek ve sonra da iyi işlerle kurtuluş oyununu oynamak sadece Tanrı'yı kızdırmaya yarar. Bu eyleme verdiği yanıt İbraniler 10:26-31'de verilmiştir:

Gerçeği öğrenip benimsedikten sonra, bile bile günah işlemeye devam edersek, günahlar için artık kurban kalmaz; geriye sadece yargının dehşetli beklenişi ve düşmanları yiyip bitirecek kızgın ateş kalır. Musa'nın Yasası'nı hiçe sayan, iki ya da üç tanığın sözüyle acımasızca öldürülür. **Eğer bir kimse Tanrı Oğlu'nu ayaklar altına alır, kendisini kutsal kılan antlaşma kanını bayağı sayar ve lütfükâr Ruh'a hakaret ederse, bundan ne kadar daha ağır bir cezaya layık görülecek sanırsınız?** Çünkü, "Öç benimdir, karşılığını ben vereceğim" ve yine, "Rab halkını yargılayacak" diyeni tanıyoruz. Diri Tanrı'nın eline düşmek korkunç bir şeydir (Vurgu eklenmiştir).

Kurtuluş için iyi işler yapmanın işe yarayacağı varsayımıyla ilgili olarak ele alabileceğimiz son nokta, bu inancın daha en başta günahın pisliğini temizlemenin mümkün olduğunun varsaymasıdır, ancak bu yanlış bir öncüldür, çünkü günahın kirlettiği şeyi temizleyebilecek bir şey kesinlikle yoktur. Bir parça kömür düşünün. Kömür, ölü bitki maddesi çürüyerek turbaya dönüştüğünde ve belirli bir süre boyunca derinlerde gömülmenin sebep olduğu ısı ve basınçla kömüre dönüştüğünde oluşur. ² *Günah gibi, kömürün de dışı kadar özü de kirlidir*; günah her şeyi etkiler ve her şeyi baştan sona etkiler. İşte insanın günahlı doğası bundan ibarettir, bundan dolayı tamamen yozlaşmış, temizlenemez bir insan doğası meydana gelmiştir. Tanrı'nın bize sözünde birçok yerde ve farklı şekillerde, bunun *temizlenebilmesi* için *yeni bir insan yaratılması* gerektiğini söylemesinin nedeni budur (Yuhanna 3:1-3; 2. Korintliler 5:17; Efesliler 2:1-5; Hezekiel 36:24-27, 37:1-10; Mezmurlar 51:10...). Yani mümkün olan tek çözüm olarak eski günah doğası ölmeli ve yeni bir yaratık yaratılmalı ve doğmalıdır.

Bir kişinin işleyebileceği en büyük günah, başlanamaz olan günah, Tanrı'yı, Tanrı sözünü ve O'nun kurtuluş armağanını tamamen reddetmektir. Tanrı insanlara her çağda kurtuluş için *yalnızca tek bir* yol sunmuştur. Kurtuluş Tanrı'nın bir hükmüdür ve Kutsal Kitap'ta en açık şekilde Efesliler 2:8-9'da belirtilmiştir: "İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir."

Kurtuluş yolu, yani Tanrı ile doğru ve gerçek bir ilişkiye giden yol *hiçbir zaman* değişmedi; *kurtuluş daima Tanrı lütfu sayesinde ve iman yoluyla olmuştur*. Kurtuluş ancak Tanrı'nın lütfu aracılığıyla elde edilebilir ve bir kişiye bu kurtuluşu elde etmek için gerekli olan imanı Tanrı verir. Kurtuluş için her şeyi Tanrı yapar, insan kendisinin kurtuluşa ermesiyle övünemez çünkü kurtuluşu kendi başına elde edemez. Ancak insanlar Kutsal Kitap'taki bu gerçeği okuyacak ve "Eğer yalnızca lütfu sayesinde ve iman yoluyla kurtulacaksak, o halde Tanrı bize uymamız

²Coal Explained. Energy Explained. US Energy Information Administration. 21 April 2017. Archived from the original on 8 December 2017. Retrieved 13 November 2017.

gereken kanunları ve kuralları niçin verdi?" diye merak edeceklerdir. Basit cevap, Tanrı'nın yasalarına ve kurallarına uymamız gerektiğidir; ama *kurtuluş için bir araç olarak değil*. Hristiyanlar iyi işleri kurtuluş için değil, zaten *kurtulmuş oldukları* için yaparlar. Yapmaya çalıştığımız iyi işler, yeniden doğmamış insanlara duyduğumuz şefkatin dışı vurumundan ve Tanrı'nın hayatımızda gerçekleştirdiği kurtuluş sebebiyle O'na karşı yüreğimizdeki şükrandan kaynaklanır. Tanrı, Musa aracılığıyla İsraililere yasasını verdiğinde, bu onlara ve bize, hepimizin Tanrı'nın standartlarından son derece eksik kaldığımızı ve O'nun yasasını kusursuz bir şekilde uygulayamayacağımızı göstermek içindi. İnsanlar neden yasalara tamamen uyamıyordu? Çünkü biz, yani *tüm* insanlar günahkâr olarak doğduğumuzdan, günaha karşı durmak bilmeyen bir eğilimimiz vardır. Bu konuyla ilgili yıllar önce J. Vernon McGee'den duyduğum örneği hiç unutmam. O bunu şöyle ifade etmişti:

Hemen hemen herkesin bir banyosu olduğuna eminim ve o banyoda üzerinde ayna bulunan bir lavabo vardır. O lavabo bir amaca hizmet eder, ayna da öyle. Yüzünüze kir bulaştığında, onu temizlemek için banyoya gidersiniz. Artık kiri çıkarmak için aynayı kullanmıyorsunuz, değil mi? Yüzünüzde kir görürseniz ve bunu temizlemek için eğilip yüzünüzü aynaya sürterseniz ve sevdiklerinizden biri sizi görürse, bir psikiyatristi arayıp durumunuzun ne olduğunu öğrenmek için randevu alacaktır. Ama arkadaşlarım, bu olmayacak çünkü hiçbirimiz kiri aynayla temizlemeye çalışacak kadar aptal değiliz.

Ancak bugün çok sayıda insan, böyle yapmanın günahlarını ortadan kaldıracığını düşünerek yasanın aynasına sürtünüyor. Tanrı'nın sözü (O'nun yasası), bize kim ve ne olduğumuzu gösteren bir aynadır; bize günahkârlar olduğumuzu ve Tanrı'nın görkeminden mahrum kaldığımızı gösterir. Yasanın ortaya koyduğu şey budur. Ama Tanrıya şükür, aynanın altında bir de lavabo var. İşte onunla yüzünüzdeki kiri temizlersiniz. Temizleyen ise Rab İsa Mesih'in kanıdır. Yasa, insanın günahkâr olduğunu kanıtlar; fakat onu asla temizlemez. Yasa şunun için verildi: "Kutsal Yasa'da söylenenlerin her ağız kapansın, bütün dünya Tanrı'ya hesap versin diye Yasa'nın yönetimi altındakilere söylendiğini biliyoruz. (Romalılar 3:19).³

O halde açıkça ifade edildiği üzere, Tanrı'nın yasasının işlevi, bir kişinin günahını kendisine açıklamaktır (Romalılar 3:19-20). Tanrı'nın yasası *hiçbir zaman* bir kişinin günahından arınabileceği bir araç olmadı ve Romalılar 4:1-4'te de anlatıldığı gibi, Kutsal Yasa Tanrı'nın bir kişiye kurtuluş borçlandığı bir sistem olarak tasarlanmadı. Aksine, Tanrı'nın yasası, bir kişinin kendi günahını kolayca görebileceği bir zemin olmak için tasarlanmıştır. Bu "zemin olmak" ifadesi ne anlama geliyor? Gündüz dışarı çıkacak olsanız ve sizden ve arkadaşlarınızdan yukarı bakıp ne gördüğünüzü açıklamamanızı istesem, içinizden birisi "Güneşi ve bulutları görüyorum" diyebilir. Bir diğeri, "Bir kuş görüyorum ve bir de uçak var" diyebilir. Yine de diğerleri telefon hatlarını ve ağaç tepelerini gördüklerini söyleyebilirler. Ama tam tepelerinde hiç bahsetmedikleri bir şey vardır. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz? Yıldızlar! Niçin kimse "yıldızlar" demiyor? Çünkü gündüz ışığında onları göremezler; yıldızları görmek için gece gökyüzünün karanlık arka planına ihtiyacımız vardır, değil mi? Aynı şekilde, günahımızı gerçekten görmek ve günahın doğuştan gelen bir parçamız olduğunu ve bunun bizi Tanrı ile doğru ve gerçek bir ilişkiden alıkoyduğunu anlamak için Tanrı'nın yasasına ihtiyacımız vardır; bu hakikat bizim için ilk bakışta hemen görülmesi bile. Bu kavramla ilgili olarak John Stott şöyle demiştir:

Yasa ilk kez kendisine gösterilene kadar hiç kimse müjdenin değerini takdir etmemiştir. Yıldızlar yalnızca gece göğünün zifirî karanlığında belirmeye başlar ve müjde yalnızca günahın ve yargının karanlık arka planında parıldar.⁴

3 Sermon by Dr. and Pastor J. Vernon McGee

4 John Stott, Barton, B. B. (1994). Galatians. Life application Bible commentary (111). Wheaton, Ill.:

Bu kavrama bağlı, bizi günahla ilgili son konumuza götüren garip bir durum var. O da şu gerçektir ki yeniden doğmamış insanlar, Tanrı'nın yasasına bakıp günah işlediklerini itiraf etseler bile (çoğu insan yalan söylediklerini, kendilerine ait olmayan şeyleri aldıklarını, kirli düşüncelere sahip olduklarını vb. hemen itiraf eder,) yine de günahkâr olmadıklarına inanmaya eğilimlidirler. Bu konuda çarpık bir anlayışları vardır ve "küçük" olarak düşündükleri bazı günahların bir şekilde Tanrı'nın dikkatinden ve ilgisinden kaçtığına ve *sadece* cinayet, tecavüz gibi çok büyük günahlar işleyen çok kötü insanların günahkâr olduklarına inanırlar.

İnsanlar Kendilerinin Değil Fakat Başkalarının Günahkâr Olduğuna İnanma Eğilimlidir:

İnsanlar bazen, Aden Bahçesi'nde Adem ve Havva'nın tek yaptığı birer lokma meyve yemek olduğu halde, Tanrı'nın neden bu kadar büyük bir olay çıkardığını soracaklardır. Bunun neden önemli olduğunu ve hâlâ da çok önemli olduğunu açıklamaya çalışalım.

Şu basit soruyu sorarak başlayalım: Diyelim ki Tanrı bugün size geldi ve yaşamınız için size verdiği üç buyruk olduğunu söyledi. Bunlar şöyle olsunlar:

1. Asla başka birini öldürmeyeceksin;
2. Asla zina etmeyeceksin;
3. Asla çay içmeyeceksin.

Şimdi şu soruyu düşünün: Bu üç buyruktan hangisini yapmanız sizin için uygundur?

Bu elbette ki hileli bir sorudur fakat şaşırtıcı bir şekilde, bu soruyu sordüğümüz çoğu insan böyle bir durumda çay içmelerinin sorun olmadığını söyler. Sonra onlara neden çay içebileceklerini düşündüklerini sorarsak, tipik olarak verilen cevap, "Çünkü bu çok da önemli değil, çay içmek normal bir şey, bunu yapmakta bir sakınca yok, herkes çay içer, bunun hiç kimseye zararı olmaz.." gibi bir yanıt olur. Şimdi bu yanıt içerisindeki iki unsuru ele alalım.

1) Bunu Herkes Yapıyor:

Yanıtın ilk kısmı, "Bunda yanlış bir şey yok", "bunu herkes yapar" fikri üzerine kuruludur ve bu nedenle, insanlara göre yapılması uygundur. Böyle bir durumda toplum, Tanrı'nın buyruğu her ne olursa olsun, bunun çiğnenebilir olduğu konusunda hemfikirdir. Buradaki problemi görüyor musunuz? Ben ilkokulda genç bir öğrenciyken, sınıftan bir çocuk kendisine böyle bir cevap verdiğinde öğretmen ona "Arkadaşınız uçurumdan atlasaydı onu takip eder miydiniz?" diye sorardı. Meseleyi anlıyor musunuz? Böyle bir cevap yalnızca mahkumiyete yol açar. Eğer kutsal ve adil olan Tanrı, size göre ne kadar küçük ya da büyük olursa olsun, bir şeyi yapmamanızı emrederse ve onu yaparsanız, bu ona karşı bir ihanettir ve bunun cezasını ödeyeceğinizi bilmelisiniz. Bazıları, Tanrı'nın neden günahkâr insanlarda n sakınıp onları kendi hallerinde rahat bırakmadığını soracaktır. Çünkü Tanrı, Yüce Yaratıcı, yeryüzünün ve içindekilerin sadece gerçek ve meşru sahibi değil, aynı zamanda kutsal ve adildir; bu nedenle, *tüm günahları cezalandırmalıdır*.

Kendinize aykırı bir şekilde yaşamayı hiç denediniz mi? Kendi doğanıza zıt bir şekilde yaşamayı? Mesela hiç sanki bir balıkmişsiniz gibi yaşamayı denediniz mi? Tabii ki yapmadınız, peki neden? Çünkü siz bir balık olmadığınız için, bir balıktan temel anlamda epey farklısınız. Nefes almak için havaya ihtiyacınız var, vücudunuz aşırı soğuk suya veya derinlerdeki basınca dayanamaz, bir balık gibi yaşayarak hayatınızı sürdüremezsiniz. Aynı şekilde, kendisinin doğası gereği, Tanrı'nın günahı cezalandırması *gereklidir*. O'nun kutsal ve adil gazabı her günaha karşı daima yakıcı haldedir ve günah O'nun huzurunda asla kalamaz, ona

yaklaşan her günah yanmalıdır. Tanrı ışıktır, O karanlık olamaz – Buradaki bağlantıyı görüyor musunuz?

Yeniden doğmamış insanlar bunu genellikle Tanrı'nın oldukça olumsuz bir özelliği olarak görecektir, ancak bunu bilmek bize Tanrı'nın doğasının başka bir yönünü, yani O'nun şefkatini, merhametini, lütfunu ve sevgisini gösterir. Niçin mi? Çünkü Tanrı günahın O'na karşı kişisel bir hakaret olmasına ve kendisinin günaha karşı yanan öfkесinin büyüklüğüne bakmaksızın; O'nunla doğru ve gerçek bir ilişki kurabilmemiz için bir yol açmak amacıyla, O hâlâ insanın günahını almaya ve onu sevgili Oğul'unun omuzlarına yüklemeye gönüllüydü. Tanrı, Oğul, kendisini yalnızca insan olacak kadar alçaltmakla kalmadı, aynı zamanda günahımızı kendi üzerine alıp onu çarmıhta acılı ve zorlu bir ölüme taşıyacak kadar da alçalttı; İsa, bizim uğrumuza Tanrı'nın *bütün gazabını tamamen* üstlendi (Filipililer 2:5-11).

2) Bunun Hiç Kimseye Bir Zararı Yok:

Verilen yanıtın ikinci kısmı, "bunun hiç kimseye bir zararı yok", Tanrı'nın ne buyruk vermiş olursa olsun, bir başkasını olumsuz etkilemediği sürece eylemlerim ne olursa olsun, bunu yapmamın sorun olmadığı fikrine değiniyor (toplumun veya genel halkın görüşünü dikkate alırsak). Gerçekten de pek çok insan böyle düşünüyor, öyle değil mi? İnsanların Tanrı'nın kutsallığını ve doğruluğunu anlamadıklarında, Tanrı'nın emirlerini nasıl hafife alabildiklerini görüyor musunuz? Tanrı, bize verdiği bu standartlara "Buyruklar" der, "Mutlu Yaşam İçin Öneriler" *değil*. Bir insanın taptığı tanrı açıkça göz ardı edilebilecek buyruklar veriyorsa, bu nasıl bir tanrıdır? Bu, bize o tanrının önemi ve itibarı hakkında ne söylerdi? Onun küçük, önemsiz ve gerçek anlamda bir tanrı olmaktan uzak olduğunu! Bu, *hiç kimsenin* takip veya ibadet etmeyeceği bir tanrıdır. İnsanların anlayamadığı şey ise, aslında *her* günahın *zararlı* olduğudur. Günahın etkilerini şu anda görmüyor veya deneyimlemiyor oluşumuz, onun bize zarar vermediği anlamına kesinlikle gelmez. Tanrı, Adem ve Havva'ya yalnızca tek bir meyveyi yemekten kaçınmalarını emretti, o kadar. Hayat Ağacı'nın meyvesi de dahil olmak üzere diğer tüm meyvelere izin vardı. Ve yasak meyveyi yediklerinde, bundan bir zarar geldi mi? Kesinlikle evet: Adem ve Havva günahlarının sonucunda derhal utanç, korku ve suçluluk hissetiler; ikisi de ruhen öldüler; masum bir hayvan öldü; Aden Bahçesi'nden kovuldular; günahın tüm tezahürleri yaratılış üzerinde belirdi; nesilden nesile geçen ve bugün de devam eden günahlı doğamız, yaşlanma süreci ve fiziksel ölüm tüm insanların yaşamında ortaya çıktı... Bunların hepsi son derece basit, takip etmesi kolay bir buyruğa karşı gösterilen tek bir itaatsizlik eyleminden doğdu. İlk günahın anlatısında dikkatle incelememiz gereken önemli bir gözlem, "Tanrı, Adem ve Havva'yı günah işlemiş saymadan önce yasak meyveyi yemelerine kaç kez izin verdi?" sorusunu sorarak elde edilebilir. 1000 kez mi izin verdi? 500 kez mi? 50 kere? 10 kere? Hayır! Sadece bir defaya mahsus olarak tek bir meyve yediler. Tanrı, Adem ve Havva'ya yalnızca bir tane temel emir verdi ve insanlığa günahın ne kadar ciddi olduğunu gösteren bir şekilde, bu emre itaat etmeleri için sadece tek bir fırsat sundu. Bu neden mi önemli bir nokta? Çünkü pek çok insan, Tanrı'nın *küçük görünen* emirlerini hafife alıyor. Kutsal Yazılar'ın hükmü açıktır. Günah, bize ne kadar küçük ve önemsiz *görünürse* görünsün, kutsal ve adil bir Tanrı için haklı olarak çok büyük bir olaydır.

İnsanların, kendilerinin günahkâr olmadıklarına inanma eğiliminde olmasının başka bir nedeni daha vardır. Çünkü, bu bölümde daha önce de ifade ettiğimiz gibi, kendilerini onlardan çok daha kötü olan diğer insanlarla karşılaştırmayı severler. Hiç şüphe yok ki dünyadaki bazı insanlar diğerlerine kıyasla çok daha iyi insanlardır. Bu düşünce tarzıyla ilgili sorun şu ki bir insan ne kadar iyi olursa olsun, yine de Tanrı'nın kriterlerinin çok gerisinde kalacaktır. Şu örneği düşünün:

Diyelim ki bir uçakta üç kişi var. Biri yaşlı, emekli bir üniversite profesörü, diğeri orta yaşlı bir itfaiyeci, üçüncüsü ise olimpiik yüzücü bir genç adam.

Uçağın motoru arızalanır ve bu üç yolcu en yakın kara parçası 2.000 kilometre uzaktayken okyanusun ortasına düşer.

Emekli üniversite profesörünün boğulmadan önce çok uzağa gidemeyeceğini görebiliyor musunuz? İtfaiyecinin profesörden daha uzağa yüzeceğini ve genç, olimpiik yüzücünün diğer ikisine kıyasla en uzağa yüzebileceğini görebiliyor musunuz? Ama sonuçta, herhangi birinin ne kadar yüzebileceği önemli değil çünkü bu insanlardan hiçbiri, ne kadar güçlü olursa olsunlar 2.000 kilometre yüzemez; eninde sonunda *hepsi* bunu başaramadan boğulacaktır.

Mesele budur: Herkes günah işler ve bazıları diğerlerine kıyasla daha çok çalışsa da ve daha az günah işlese de, hiç kimse Tanrı'nın kriterlerini karşılayamaz. Bu nedenle, kendinizi başkalarıyla karşılaştırma tehlikesinden kaçınmak gerekir. Birinden daha iyi olduğunuzu düşünebilirsiniz ve bu kesinlikle doğru da olabilir, ancak ikinizin de çabası tamamen yetersiz ve başarısız olacaksa, karşılaştırma yapmanın ne anlamı var? Kendinizi başkalarıyla karşılaştırmak ve görece daha iyi olduğunuz insanlar karşısında bir zafer sütunu üzerine oturtmak kesinlikle beyhudedir, çünkü hepimiz Tanrı'nın bize hedef olarak gösterdiği kriterlerinin korkunç bir şekilde gerisindeyiz!

Kendi günahlarını başkalarınıninkilerle karşılaştırma fikriyle ilgili bir başka konu da "İçsel Günahlar" dediğimiz konu. On Buyruk'a dikkatlice bakarsanız, bunlardan dokuzunun dışsal günah eylemleriyle ilgili olduğunu fark edeceksiniz – Cinayet, zina, hırsızlık vb. Fakat bir tanesi, "Göz dikmeyeceksin" buyruğu içsel bir eylemle ilgilidir. Bu niçin önemli? Çünkü Tanrı bir insanı yargılamak için *asla* dışsal eylemlerine bakmaz. Neden mi? Çünkü *bütün* günahlar insanın iç dünyasından kaynaklanır. Şu ayetlere bakın,

Ağza giren her şeyin mideye indiğini, oradan da helaya atıldığını bilmiyor musunuz? Ne var ki ağızdan çıkan, yürekten kaynaklanır. İnsanı kirleten de budur. **Çünkü kötü düşünceler, cinayet, zina, fuhuş, hırsızlık, yalan yere tanıklık ve iftira hep yürekten kaynaklanır.** İnsanı kirleten bunlardır. Yıkanmamış ellerle yemek yemek insanı kirletmez (Matta 15: 17-20 – Vurgu eklenmiştir).

Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! **Bardağın ve çanağın dışını temizlersiniz, oysa bunların içi ağgözlülük ve taşkınlıkla doludur.** Ey kör Ferisi! Sen önce bardağın ve çanağın içini temizle ki, dıştan da temiz olsunlar. Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Siz dıştan güzel görünen, ama içi ölü kemikleri ve her türlü pislikle dolu badanalı mezarlara benzersiniz. **Dıştan insanlara doğru görürsünüz, ama içte ikiyüzlülük ve kötülükle dolusunuz** (Matta 23: 25-28 – Vurgu eklenmiştir).

Tanrı'nın sözü diri ve etkilidir, iki ağızlı kılıçtan daha keskindir. Canla ruhu, ilikle eklemleri birbirinden ayıracak kadar derinlere işler; yüreğin düşüncelerini, amaçlarını yargılar. Tanrı'nın görmediği hiçbir yaratık yoktur. **Kendisine hesap vereceğimiz Tanrı'nın gözü önünde her şey çıplak ve açıktır** (İbraniler 4: 12-13 – Vurgu eklenmiştir).

Tanrı, onun için hüküm verirken insanın kalbine bakar. Bazı insanlar, Tanrı'yı değil, yalnızca insanları kandırabilecek olan dışsal eylemlerini kontrol edebilmek konusunda diğerlerinden daha iyidirler. Şu örneği düşünün: İki evli erkek bir kadına karşı şehvet duyup onunla zina etmeyi arzulayabilir. Belki ikisi de şehvetli arzularına gem vurabilmeyi başararak yollarına devam edecek, ama belki bir tanesi bunu başaramayacaktır. Belki de bu kişi o kadınla gerçekten de bir zina ilişkisine girecektir. Onun bu kontrolsüz, dışa dönük eylemi, zina eden kalbini *açığa vurur*. Diğer adamın kalbi hiçbir zaman eylemleri veya sözleri ile açığa vurulmamıştır, ama yine de arzularının peşinden giden adamla aynı günah dolu kalbe sahip olmaktan dolayı o da Tanrı'nın önünde suçludur. Her ikisinin de Tanrı'nın önünde aynı şeyden nasıl suçlu olduğunu görüyor musunuz? (Matta

5:27-28).

Bu konu, insanların kendilerinden çok daha kötü olduğuna hükmettikleri insanlarla kendilerini karşılaştırmalarına benzer. Hiç kimse, hayatta bir başkasına kıyasla ne kadar iyi olduklarını O'na göstererek, asla kutsal olan Tanrı'nın önünde masum bulunmayacaktır. Bu, Luka 18:9-14'te kaydedilmiş bir benzetmede İsa'nın dua etmek için tapınağa giden iki adamı birbirleri ile karşılaştırdığında belirttiği noktalardan biridir:

Kendi doğruluklarına güvenip başkalarına tepeden bakan bazı kişilere İsa şu benzetmeyi anlattı: "Biri Ferisi (*o dönemde yaşamış bir din bilgini topluluğu, hepsi dindar kişilerdi ama çoğu ikiyüzlüydü*), öbürü vergi görevlisi iki kişi dua etmek üzere tapınağa çıktı. Ferisi ayakta kendi kendine şöyle dua etti: 'Tanrım, öbür insanlara –soygunculara, hak yiyenlere, zina edenlere– ya da şu vergi görevlisine benzemediğim için sana şükrederim. Haftada iki gün oruç tutuyor, bütün kazancımın ondalığını veriyorum.' "Vergi görevlisi ise uzakta durdu, gözlerini göğe kaldırmak bile istemiyordu, ancak göğsünü döverek, 'Tanrım, ben günahkâra merhamet et' diyordu. "Size şunu söyleyeyim, Ferisi değil, bu adam aklanmış olarak evine döndü. Çünkü kendini yücelten herkes alçaltılacak, kendini alçaltan ise yüceltilecektir."

İnsanın gizli günahlarının hiçbiri Tanrı'dan saklı kalmaz; O bizim hakkımızda her şeyi görür ve bilir. Tanrı'nın insana olan sevgisi hakkında gerçekten de inanılmaz olan şey budur. Günahkâr halimizle ve cinayet, intikam, sapıklık, isyan vb. düşüncelerimizle oldukça habis ve alçak olmamıza rağmen Tanrı bizi hâlâ seviyor ve bizi kendi çocukları olarak kendi ailesine getirmeyi arzuluyor. Tanrı'nın insanın kurtuluş armağanını alması için duyduğu bu arzudan dolayı, O insana karşı bu kadar sabır gösterir ve günah işlediğimiz anda hak ettiğimiz yargıyı hemen uygulamaz. Günahlarımız Tanrı'nın adaletini uygulamasını ve suçlarımız bize ne kadar büyük ya da küçük görünürse görünsün, cehennemde sonsuz bir cezayı gerektirir. Er ya da geç uygulanması kaçınılmaz olan bu cezanın, aslında herhangi birimizin tek bir günah işlediği anda haklı bir şekilde yerine getirilebileceğinin farkında mısınız? Ne yazık ki, Tanrı günahkârlara karşı merhametini ve lütfunu genişletmek ve onlara tövbe etmeleri için yeterli zaman tanımak amacıyla bu adaleti geciktirdiği için, çoğu insan O'nun lütfunu hafife alır ve cepte görür. İnsanlar genellikle Tanrı'nın kutsal ve adil olduğu gerçeğini tamamen göz ardı eder ve günahlarının yargılanacağı gerçeğine karşı aldırmaçlık ederler. Vaiz 8:11'de şöyle yazılmıştır: " Suçlu çabuk yargılanmazsa, insanlar kötülük etmek için cesaret bulur."

Bu nedenle, doğru ve sağlıklı bir Tanrı korkusu, insan için çok faydalıdır. Bu, birçok Hristiyanın gözünden kaçan başka bir kavramdır. Çünkü birçoğu, 'Tanrı benim tüm günahlarımı bağışladı ve O'nun benim Babam olduğu için dolayısıyla O'ndan korkmaya gerek yok' şeklinde yanlış bir düşünceye sahipler. Her ne kadar günahlı bir dünya içerisinde yaşıyor olsak da, bizi günahkâr yollardan uzaklaştırmak için Tanrı'nın büyüklüğüne ve yola getirişine karşı sağlıklı bir korku her zaman bize rehberlik etmelidir. Tanrı, çocuklarını günahlarının pisliği içinde bırakmak için kurtarmadı; Bizi doğruluk ve kutsallık için kurtardı (1. Selanikliler 4:7). Tanrı gerçekten de kutsal ve adildir ve kendi günahımızın bizi yanlış bir şekilde yöneltmeye çalıştığı şeyler ne olursa olsunlar, *Tanrı eninde sonunda her günahı yargılayacaktır*. Bu nedenle, bir Hristiyan, doğru ve sağlıklı bir Tanrı korkusuna sahip olmalıdır. Umarım şu pratik örnek, bu kavramı daha iyi anlamamıza yardımcı olur:

Küçük bir çocuk işlek bir caddeye doğru koşarken hızla geçen bir arabanın ona çarpmasından son anda kurtulursa, o an bunu izlemekte olan çocuğun annesi çok rahatları değil mi? Böyle bir durumda çocuğuna ne derdi? Muhtemelen sert bir ses tonu kullanır ve "Bir daha *asla* işlek bir caddeye doğru böyle koşmayacaksın!" gibi bir şey söylerdi. Ama eğer sevgili çocuğu buna benzer tehlikeli eylemlerinde ısrar ederse ne yapacaktır?

Çocuğa duyduğu derin sevgiden dolayı, böyle tehlikeli davranışlardan korumak için, bir noktada çocuğuna doğru ve sağlıklı bir korku aşılamaya çalışmaz mı? Eğer çocuğunu gerçekten seviyorsa, böyle bir şeyi kesinlikle yapacaktır!

Tanrı, İsraililere Sina Dağı'nda On Buyruk'u verdiğiğinde, sizce sadece onlara iki taş levha verip, tatlı bir şekilde başlarını okşadı ve gülümseyerek onları yolcu mu etti? Kesinlikle hayır! Levhâları verirken Tanrı, üzerine inerken Sina Dağı'nı ateşe verdi, sesi dehşet verici bir şekilde gürlledi ve herkesi ölçsüz bir korkuyla özüne kadar sarstı, orada bulunanların her biri durduğu yerde ölecekmiş gibi hissediyordu. İbraniler 12:21'de Tanrı, Musa'nın sözlerini şöyle kaydetmiştir: " Görünüm öyle korkunçtu ki, Musa, "Çok korkuyorum, titriyorum" dedi." Öyleyse Tanrı, halkı arasında neden böyle bir korku yaratmış olabilir? Tahmin yürütmemize gerek yok, Tanrı bize Yasa'nın Tekrarı 5:29'da şu yanıtı verdi: "**Keşke benden korksalardı ve bütün buyruklarıma uymak için her zaman yürekten istekli olsalardı!** O zaman kendilerine ve çocuklarına sürekli iyilik gelirdi." (Vurgu eklenmiştir). Her günahın O'nun önünde ne kadar ciddi olduğunu anlayabilmeleri için onlara kendi kutsallığı ve doğruluğu hakkında sağlıklı bir korku vermişti. Bir düşünün, eğer günah bu denli ciddi bir şey olmasaydı, Tanrı'nın Oğul'unu ölüme göndermesine asla gerek olmazdı! Ancak bir kişi yine de sorabilir, "Bir kerecik yalan söylemek bile gerçekten bu kadar ciddi mi? Bir parçacık yasak meyve yemek gerçekten bu kadar ciddi mi?" Sadece Tanrı'nın kutsallığını ve doğruluğunu gerçekten anlayan bir kişi bu soruya doğru cevap verebilir – *Evet, ne olursa olsun bütün günahlar gerçekten bu kadar ciddidir!*

Artık günahın birkaç önemli boyutu üzerinde oldukça sağlam bir kavrayışa sahip olduğumuza göre, şimdi Kutsal Kitap'ın yapısını incelemeye dönelim.

* BÖLÜM DÖRT *

Günah:

Tanrı'nın Orijinal Planının Değiştirilmesinin Nedeni

Günah nedir?

Tanrı'nın yüceliği onurlandırılmaz.
Tanrı'nın kutsallığını yüceltilmez.
Tanrı'nın büyüklüğüne hayranlık gösterilmez.
Tanrı'nın gücü övülmez.
Tanrı'nın gerçeği aranmaz.
Tanrı'nın bilgeliğine itibar edilmez.
Tanrı'nın güzelliğine değer verilmez.
Tanrı'nın iyiliği tadılmaz.
Tanrı'nın sadakatine güvenilmez.
Tanrı'nın buyruklarına uyulmaz.
Tanrı'nın adaletine saygı gösterilmez.
Tanrı'nın gazabından korkulmaz.
Tanrı'nın lütfu el üstünde tutulmaz.
Tanrı'nın varlığı takdir edilmez.
Tanrı'nın çocukları sevilmez.
İşte bunlardır günah. ⁵

~ John Piper ~

Son bölümde, ana konumuzdan yola çıktık ve günah, günahın ne olduğu ve ne gibi etkileri olduğu ile ilgili çeşitli kavramları inceledik ve aynı zamanda birçok insanın günah hakkında sahip olduğu bazı kafa karıştırıcı kavram hatalarını ve yanlış anlamaları çözmeye çalıştık.

⁵ Interview with John Piper, <https://www.desiringgod.org/interviews/sin-prefers-anything-to-god>, April 8, 2015

Şimdi Kutsal Kitap'ın yapısındaki Dört Temel İfade'ye dönerek çalışmamıza devam edelim. Bu bölümde, esas olarak *Tanrı'nın Orijinal Planı*'na dair olan Dört İfade'den ilk üçünü inceleyeceğiz ve sonraki bölümlerde yalnızca, *Tanrı'nın Kurtuluş Planı*'nı da içeren *Restorasyon Planı*'nı ele alan Dördüncü İfade'ye bakacağız. İlk Üç İfade şunlardır:

1. Tanrı gökleri (zamanı ve mekânı), yeri (dünyayı) ve bunların içindeki her şeyi yarattı – O, yarattığı her şeyin üzerinde Egemen Rab'dir (Hükümdar), her zaman öyleydi ve her zaman da öyle olacaktır.
2. Tanrı, O'nun otoritesi altında tüm dünya üzerinde hüküm sürmesi için insanlığa gezegenin üzerinde egemenlik verdi.
 - Tanrı'nın Orijinal Planı budur.
3. İnsan, Şeytan'ı kendi isteğiyle takip ederek Tanrı'nın otoritesine başkaldırdı. İnsan, o anda ceza olarak yeryüzünün egemenliğini kaybetti ve bunu, isyan içerisinde izlemeyi seçtiği Şeytan'a bıraktı.

Tanrı'nın Orijinal Planı ve Bu Planın Değiştirilme Sebebi – Genel Bir Bakış

Son bölümde günahı tartışmak için zorunlu olarak bu kitabın ana temasından biraz dışarı çıktık. Bu nedenle, şimdi Bölüm 2'de kaldığımız yerden yönümüzü geri kazanmak için biraz zaman ayıralım. Bölüm 2'deki ana noktalardan bazıları şunlardı:

1 ve 2 Numaralı İfadelerden: Her şeyi Tanrı yarattı ve Tanrı'nın yarattıklarının hepsi O'na aittir. Orijinal yaratılış mükemmeldi ve ilk başta hiçbir günah yoktu. Günah olmadığı için, Tanrı ile insan arasında kusursuz bir uyum ve saf bir dostluk vardı. Tanrı, yüceliğini sergilemek ve O'nun otoritesi altında yeryüzüne hükmetmesi için kendi suretini bahsettiği insanoğlunu özel olarak yarattı; tüm yeryüzü ve bu yönetim, insanlığa Tanrı'dan mirastır.

İfade 3'ten: Ancak Şeytan, Aden Bahçesi'ne girdi ve insanlığı yasak meyveden yememesi emrine karşı gelerek Tanrı'ya isyan etmesi için ayarttı. Bunda başarılı oldu ve günah, Tanrı'nın kusursuz yaratışına girdi. İnsanlık günah işlediğinde, Tanrı ile insan arasındaki kusursuz paydaşlık sona erdi ve insanlık, yeni edindikleri günah doğası aracılığıyla, Tanrı'nın tam anlamıyla düşmanı haline geldi. Ayrıca, bu tek isyan eylemiyle insan, ceza olarak mirasını, şimdi Tanrı'ya isyanın hükümdarı olan gaspçı Şeytan'a kaybetti. O zamandan beri bu dünya sistemi, Şeytan'ın Krallığıdır.

Şimdi, incelemekte olduğumuz İncil'in iskelet (temel) yapısının kemiklerine bedeni de ekleyerek, şimdiye kadar dışarıda bıraktığımız birçok ayrıntıyı doldurmak suretiyle bu kavramları olabildiğince genişçe açalım ve böylece Tanrı'nın Sözü'nün Büyük Resmî'ni anlamak için başladığımız yolculuğumuzu tamamlayalım.

Tanrı'nın Orijinal Planı ve Bu Planın Değiştirilme Sebebi – Derinlemesine Bir Bakış

Yaratılış kitabının ilk bölümünde, 26-28. ayetlerde, Tanrı insanlık için Orijinal Plan'ını açıkladı; yani insanlığı, kendi yetkisi altında dünyaya hükmetmesi için yaratmış olduğunu açığa vurdu. O, şu anda bir arada tuttuğu ve muhafaza ettiği her şeyi; yani evreni, tüm yıldız sistemlerini, gezegenleri ve yıldızları, dünyayı ve üzerindeki ve içindeki her şeyi altı günde yarattı ve O, tüm bunların üzerindeki Büyük Hükümdar'dır.

Tüm yarattıkları arasında, bu gezegen ve insanoğlu Tanrı için çok özeldir. Tanrı bu gezegeni, gökyüzünde uçan yaratıklar, sularda yaşayan yaratıklar, gezinen hayvanlar, sürünen ve emekleyen böcekler ve son olarak da kendisine Tanrı'nın, yani hükümdarlığın sureti bahşedilmiş insanoğlu gibi birçok benzersiz yaratımı yerleştirmek için özellikle seçti. Yaratılış 1:26-28, insanlığın bu çok özel gezegende yaratılmış tüm düzene hükmederek Tanrı'yı temsil etmek üzere

yaratıldığını açıkça ortaya koymaktadır. Tanrı ile paylaştığımız bu dünya üzerindeki yönetim, insanlığın Tanrı'dan gelen asli mirasıdır.

Tanrı'nın suretinde yaratılmanın ne anlama geldiğini ve bu görüntünün insanlığı, O'nun tasarımına ve arzusuna göre dünyayı yönetmeye nasıl hazırladığını daha iyi anlamak için, J.I. Packer'ın "Tanrı'yı Tanımak" kitabına başvuracağız. Packer kitabında bölüm 10'da, Tanrı'nın "Aktarılabilir" ve "Aktarılamaz" özellikleri olarak adlandırdığı iki özellik grubunu ele alır; bu iki grubu aşağıda şöyle özetledik:

Grup 1 – Tanrı'nın Aktarılamaz Özellikleri: Tanrı'nın bu özellikleri, Tanrı sınırsız olduğu halde insan sınırlı olduğu için, Tanrı'dan insana aktarılamaz. Başka bir deyişle, bizler Tanrı'nın suretinde yaratılmış olsak da O'nun aşağıdaki özelliklerine göre *yaratılmadık*, çünkü bunlar *yalnızca* Tanrı için geçerlidir:

1. Tanrı'nın Varlığının Diğer Her Şeyden Bağımsızlığı – O, kendi kendine vardır ve varlığını sürdürebilmek için kendi kendine yeterlidir;
2. Tanrı'nın Değişmezliği – O, değişimden tamamen muaftır. Tanrı asla değişmez. O zaten tamamen kusursuz olduğu için, hiçbir şekilde değişemez veya değişmeye ihtiyaç duymaz. Dolayısıyla O, asla değişmediği için tüm eylemlerinde bütünüyle tutarlıdır.
3. Tanrı'nın Sonsuzluğu – O, zaman ve mekanın tüm sınırlarından bağımsızdır: yani, O ebedidir, her zaman ve her yerde mevcuttur.
4. Tanrı'nın Varlığının Saflığı/Yalınlığı – Tanrı'da birbirleriyle çatışabilecek hiçbir unsur yoktur, bu nedenle, bizden farklı olarak O, farklı düşünceler ve/veya arzular tarafından farklı yönlere çekilemez.

2. Grup – Tanrı'nın Aktarılabilir Özellikleri: Tanrı'nın insan ile paylaştığı ve onu Tanrı'nın yetkisi altında dünyayı yönetme hizmetine hazırlayan özellikleridir. Bu özellikler hakkında, Packer şöyle yazar:

İkinci grupta, teologlar Tanrı'nın ruhsallık, özgürlük ve her şeye gücü yetme gibi özellikleri ile O'nun bütün ahlâkî özelliklerini – İyilik, hakikat, kutsallık, doğruluk vb. gibi – bir araya toplarlar. Tanrı insanı yarattığında, ona tüm bunlara karşılık gelen özellikler aktarmıştır. Kutsal Kitap'ın, Tanrı'nın insanı kendi suretinde yarattığını (Yaratılış 1:26-28) – yani, Tanrı'nın insanı özgür bir ruhsal varlık, seçme ve eylemde bulunma güçleri olan sorumlu bir ahlaki fail, O'nunla paydaşlık kurma ve O'na yanıt verme yetisi olan ve doğası gereği iyi, doğru, kutsal, erdemli bir varlık olarak ifade ederken kastettiği budur: Tek kelimeyle, tanrısal.⁶

O halde, Tanrı'nın insanlığı kendi suretinde yaratma amacının, insanların bu eşsiz gezegeni O'nun nihai otoritesi altında ve O'nun iradesine göre yönetmesi olduğu gayet açıktır. Tekrardan, biz buna Tanrı'nın Orijinal Planı diyoruz. Tanrı, günahtan ve bozulabilecek her şeyden münezzeh olan kusursuz bir dünya yarattığı için, planı muhteşem bir başlangıca sahipti. İnsan ve Tanrı, kesintisiz bir paydaşlık ve sevinçli bir uyum içinde yaşadılar; bu sayede insan, Tanrı'nın bizzat kendisi ile yan yana yürüdü ve O'nunla yüz yüze konuştu; aralarındaki ilişki kusursuzdu ve paydaşlıkları candan ve samimiydi (birbirlerine son derece yakındılar). Yaratılış 2:15-17'de Tanrı, Adem'i orada hükmetmeye başlaması talimatlarıyla birlikte bahçesine yerleştirirken, Tanrı'nın bu Orijinal Planı'nı harekete geçtiğini görüyoruz. O zaman Tanrı insana tek ve çok temel bir buyruk verdi, bahçenin ortasındaki iyiyi kötüyü bilme ağacının meyvesinden yememesi. Tanrı'nın bu emri vermesinin nedeni basitçe şuydu ki *Tanrı, Adem'den kendisini takip etmesini istiyordu*. Gerçek şu ki, Tanrı tüm yaratılışın üzerinde RAB'dir, her şey O'nun tarafından ve O'nun aracılığıyla yapılmıştır ve O'nun gücüyle bir arada tutulmaktadır (Yuhanna 1:1-3; Koloseliler 1:16-17) ve O, bu buyrukla onu imtihan etmekte ve insanın Büyük Hükümdar olarak O'na saygı gösterip

6 J.I. Packer, "Knowing God," Downers Grove, Illinois, Inter Varsity Press, 1973. Pages 99-100.

göstermeyeceğini, O'na itaat edip etmeyeceğini gözlemlemektedir. Elbette, Tanrı'nın Adem'in ne yapacağını zaten bildiğini anlıyoruz. Gerçekten de Adem eninde sonunda isyan edecekti. Tanrı, O'nun karakterini daha iyi anlayabilmemiz için bu olaya bize lütf göstererek tepki verdi ve Kutsal Yazılar ile bize aktardı. Aynı şekilde, Tanrı bugün de bize buyruklar vererek insanı imtihan etmekte ve O'na Rabbimiz olarak saygı gösterip göstermeyeceğimizi, O'na itaat edip etmeyeceğimizi gözlemlemektedir (Yasa'nın Tekrarı 13:1-5).

Yaratılış 1:17'deki emrin sonunda, Tanrı ayrıca Adem'in buyruğa itaat etmemesi durumunda gerçekleşecek olan bir hüküm verdi. Buna göre, Adem yasak meyveden yediği gün ölecekti. Bu hükmü anlamak için, önce ölümün ne olduğunu anlamalıyız. Bunu anlama çabamıza bir önceki bölümde başlamış ancak henüz çok ileri gitmemiştik, o yüzden şimdi birkaç dakikamızı ayıralım ve bu konuyu burada daha detaylı olarak inceleyelim. Kutsal Kitap üç ölüm türü arasında ayırım yapar: Fiziksel ölüm, ruhsal ölüm ve ebedi ölüm. (Vahiy 20'de 6. ve 14. ayetlerde Elçi Yuhanna, "İkinci Ölüm" ifadesiyle ebedi ölüme atıfta bulunur).

Fiziksel ölüm iki şekilde tanımlanabilir: 1) Kişinin ruhunun bedeninden ayrı düşmesidir; 2) Bedenin artık bir ruhtan yoksun olduğu için dışarıya cevap verememesi durumudur. Yani ölü bir bedene konuşursanız, size cevap vermez.

Ruhsal ölüm de buna benzerdir ve o da iki şekilde tanımlanabilir: 1) Kişinin ruhunun, Yaraticısından, gerçek yaşamın kaynağından ayrı düşmesidir. Yeşaya 59:2'de belirtildiği gibi, "Ama suçlarınız sizi Tanrınız'dan ayırdı"; 2) Bir kişinin ruhunun kendi başına Tanrı'nın sözüne veya O'nun kurtuluş armağanına yanıt verememesi durumudur (Efesliler 2:1-9).

Ebedi ölüm, temel olarak cehennemde sonsuza kadar devam edecek olan ruhsal ölümdür. Bu durumdaki bir kişinin ruhu, Yaraticısından ve gerçek yaşamın kaynağından sonsuza kadar ayrı düşmüş bir halde yaşayacaktır.

Romalılar 5:12 bize dünyada günah henüz var olmadan önce, ölümün de var olmadığını söyler. Bu nedenle, Tanrı bahçede Adem'e bu yargıdan söz ederken büyük olasılıkla ona ölümün anlamını da açıklamıştır. Bu ölüm yargısını duymak , Adem'in daha önce ölüme hiç tanık olmadığı düşünülürse, onun için muhtemelen oldukça rahatsız edici olmuştur.

Yaratılış 3:1'de Şeytan'ın bir yılan formunda Adem ve Havva'yı aldatmak ve miraslarını çalmak arzusuyla bahçeye girdiğini görüyoruz. Tıpkı Esav'ın ilk oğulluk hakkını kardeşi Yakup'a satması gibi (Yaratılış 25:29-34), Adem de kendisinin yeryüzündeki egemenliğinin mirasını Şeytan'a bıraktı. Bu metinde özellikle dikkate alınması gereken iki şey vardır: 1) Şeytan, saldırısını gerçekleştirmek için Tanrı'nın fiziksel olarak orada mevcut bulunmadığı bir anı bekledi. Şeytan yaratılışın kontrolünü ele geçirmeyi o kadar istedi ki, saldırmak için doğru fırsatı sabırla bekledi. 2) Adem'in de orada olduğunu 6. ayetten bildiğimiz halde, Şeytan doğrudan Havva ile konuştu. Şeytan saldırısına Havva'nın zihnine şüphe ekerek başladı (Yaratılış 3:1) ve sonra Havva'ya yasak meyveyi yerse "kesinlikle ölmeyeceğini" söylediğinde Tanrı'yı açıkça yalancı olarak nitelendirdi. (Yaratılış 3:4). Son olarak, O'nu insanlıktan iyiliği esirgemekle suçlayarak doğrudan Tanrı'nın iyiliğine saldırdı (Yaratılış 3:5). Şimdi Havva'nın bir ikilemi vardı, ona birbirinin tam tersi bilgiler veren iki farklı tesir ile karşı karşıyaydı. Tanrı, "Meyveyi yersen ölürsün" demişti. Şeytan ise, "Kesinlikle ölmezsiniz" dedi. Sizce o anda Havva'nın aklından ne geçiyordu? Belki, "İkisi de aynı anda haklı olamaz, birisi bana yanlış bilgi veriyor" gibi bir şey olabilir. Yani muhtemelen hangisinin yanlış talimat verdiğini ayırt etmeye mi çalışıyordu? Şimdi yapması gereken bir seçim vardı – Tanrı'yı mı takip edecekti, yoksa Şeytan'ı mı takip edecekti? Ne yazık ki, muhtemelen zaten bildiğiniz gibi, doğruluktan uzaklaştı ve Şeytan'ı takip etti. Sonra Adem'e döndü ve meyveyi ona uzattı ve Adem de alıp onu yedi.

İlginç bir soru, Şeytan neden Adem ile değil de direkt olarak Havva ile konuştu? Bu görünüşte temel olan sorunun yanıtı, bizi çok derin ve ilginç bir teolojiye götürür. Tanrı bize 1. Timoteos 2:14'te Havva'nın Şeytan tarafından aldatıldığını, oysa Adem'in aldatılmadığını söyler. Bu gerçek aynı zamanda Adem ve Havva'nın Tanrı'nın günahları hakkında sorduğu sorulara sırasıyla Yaratılış 3:12 ve 13'te verdikleri cevaplarda da bulunur. Buradan, Şeytan'ın hedefini dikkatlice seçtiğini ve Havva'ya en başarılı olacağını düşündüğü şekilde yaklaştığını çıkarıyoruz ve gerçekten de öyle olmuştur. Adem, Şeytan tarafından aldatılmamıştı, ancak ayartıldı. Ve görünüşte Tanrı'nın yetkisini kendisinden uzaklaştıran ve kendi kendisinin efendisi haline gelen bu garip yaratık gibi olmanın cezbediciliğine teslim oldu (Yakup 1:14-15). Yaratılış 3:6'da Havva ve Adem yasak meyveyi yediklerinde, dünya tarihinin en kötü ve iğrenç anlarından biri yaşandı. Halbuki Tanrı en büyük sevgisini insanlığa sunmuştu; o itaatsizlik anında, Tanrı'nın kendisi ile kişisel ve mutlu bir paydaşlık platosundan birdenbire aşağıya, alçak isyanın derinliklerine inen insanlığa! Bu, sevginin şimdiye kadarki en zalim ihanetlerinden biriydi! Kutsal Kitabın geçmişteki bu trajik an nedeniyle bugün elimizde olduğunu bilmek ilginçtir. Bu lanetli olay hiç yaşanmamış olsaydı, Tanrı'nın sözünün yazılıp bize verilmesine gerek kalmayacaktı, çünkü biz hâlâ O'nunla yüz yüze konuşuyor olacaktık. Kutsal Kitap tam olarak nedir? Kısacası, *Tanrı'nın insanlığa olan özel sevgisini ortaya koyan destansı bir sevgi hikayesidir!* Bahçede meydana gelen ihanetin ayrıntılarını, bunun yaratılanlara verdiği zararın ciddiyetini ve boyutunu, Tanrı'nın gerçek çocuklarını kendisine döndürmek ve başlangıçta kaybedilene geri getirmek için başlattığı planını ve gösterdiği kararlılığı bildiren bir kayıttır. Bu kitapla anlamaya çalıştığımız Kutsal Kitap'ın Büyük Resmi tam olarak budur.

İlk Günah'ın ana sonuçları nelerdi?

1. Tanrı'nın dünyayı yönetmesi için insana bahsettiği sureti hasar gördü; böylece,
2. Şeytan, insanın egemenliğini başarıyla gasp etti ve yeryüzünde Tanrı'ya karşı amansız bir isyan içinde olan kendi krallığını kurdu; ayrıca,
3. Tanrı ile insan arasındaki kusursuz ilişki bozuldu, insan ruhsal olarak öldü ve Tanrı'nın huzurundan ayrı düştü; İnsan, Tanrı'nın düşmanı oldu.

Şimdi bu sonuçların her birini ayrı ayrı inceleyelim.

Tanrı'nın Dünyayı Yönetmesi İçin İnsana Bahsettiği Sureti Bozuldu:

Daha önce de tekrar ettiğimiz gibi, Tanrı, bu eşsiz gezegeni O'nun nihai otoritesi altında ve O'nun iradesine göre yönetmesi için insanlığı kendi suretinde yarattı; Tanrı'nın Orijinal Planı doğrultusunda. Ancak şimdi, ilk günahın sonra, insana bahsedilen Tanrı'nın sureti tamamen bozulmuştu. Tekrardan, J. I. Packer'ın, Tanrı'nın insandaki şu anda bozulmuş olan suretiyle ilgili olarak "Tanrıyı Bilmek" adlı kitabında açıklamaya devam ettiği gibi,

Tanrısal surete ait olan ahlaki özellikler Düşüş ile birlikte kayboldu; Tanrı'nın insandaki sureti evrensel olarak tahrif edilmişti, çünkü tüm insanlık şu veya bu şekilde tanrısızlık içerisine düşmüştü.⁷

Bu nedenle, Tanrı'nın Orijinal Planına geri dönebilmesi için insandaki Tanrı suretinin yeniden kazanılması gerekir. Packer yine şöyle yazar,

Ancak Kutsal Kitap bize Tanrı'nın şimdi, kefaret planını yerine getirirken, Hristiyan imanlılarda bu özellikleri onlara yeniden aktararak, kendisinin bozulmuş suretini onarmak için iş başında olduğunu söyler. Hristiyanların Mesih'in (2. Korintliler 3:18) ve Tanrı'nın (Kolosaliler 3:10) suretinde yenilendiklerini söylerken kutsal yazıların bahsettiği şey budur.⁸

7 J.I. Packer, "Knowing God," Downers Grove, Illinois, Inter Varsity Press, 1973. Page 100.

8 Ibid, Page 100.

Bir sonraki bölümde bunu daha ayrıntılı olarak tartışacağız. Şimdilik, üzerinde durulması gereken ana fikir, Tanrı'nın insandaki suretini yenilemeyi *arzulamasıdır*. Ve bu gerçekten de harika bir düşüncedir. Yaratıcısına isyan eden kişi insan olduğu için suçlunun da yalnızca o olduğu gerçeğinden bağımsız olarak, Tanrı hâlâ onunla yenilenmiş bir ilişkinin özlemini çeker. İnsanın bu dünyayı yönetmesi, kendisinin suretine sahip olması ve O'nun otoritesi altında hüküm sürmesi için, onu dostu ve temsilcisi olarak eski durumuna geri getirmek amacıyla Tanrı durmaksızın çalışmaya devam eder. Burada kullandığımız terminoloji aracılığıyla, Tanrı'nın bizi kendisiyle doğru ve gerçek bir ilişkiye geri getirmek için bizleri O'ndan ayrı tutan engelleri aşma motivasyonunun *sevgi* olduğu son derece açık olmalıdır (Yuhanna 3:16; Romalılar 5:6-8; 1. Yuhanna 4:9-10). Tanrısız insanların sürekli günah işlemesine ve Tanrı'nın yönetimine karşı adeta savaşmasına rağmen, O'nun, insandaki suretini onarmak için çalışmakta olduğunu ve gerçek çocuklarını O'nunla doğru bir ilişkiye çağırdığını, *çünkü O'nun bizi sevdiğini* bilmek ne kadar da büyüleyicidir!

Şeytan, İnsanın Egemenliğini Başarıyla Gasp Etti Ve Yeryüzünde Tanrı'ya Karşı Amansız Bir İsyan İçinde Olan Kendi Krallığını Kurdu:

Şeytan, dünyanın mevcut hükümdarıdır. Bu ne anlama gelir ve dünyanın şu anki hükümdarı olarak Şeytan'ın otoritesinin kapsamı nedir? Tim Augustyn, "Dünyada Gerçekten Kim Otoriteye Sahiptir, Tanrı mı yoksa Şeytan mı?" başlıklı soru-cevap şeklinde bir internet makalesi yazmış ve bu konuyu doğru ve özlü bir şekilde açıklamak konusunda harika bir iş çıkarmıştır. Yazının "Şeytan Ne Tür Bir Yetki Kullanır?" başlıklı bölümünde, Augustyn şöyle yazar:

İsa ondan (Şeytan) "bu dünyanın egemeni" (Yuhanna 12:31) olarak söz etti ve Pavlus onu "havadaki hükümrânlığın egemeni" (Efesliler 2:2) ve "bu çağın ilahı" olarak adlandırdı. (2. Korintliler 4:4). Yuhanna şunu söylediğinde daha ileri bir ayırım yapar: "Biliyoruz ki, biz Tanrı'danız, bütün dünya ise kötü olanın denetimindedir." (1. Yuhanna 5:19). Bu referanslar bizi şu soruyla baş başa bırakıyor: Şeytan hangi anlamda dünyaya "yönetir" veya "yönetebilir"?

Kutsal Kitap, Tanrı'ya karşı duran bu mevcut kötü başkaldırı sistemine (Dünya Sistemi) atıfta bulunmak için sıklıkla "dünya" veya "bu dünya" ifadelerini kullanır. Dolayısıyla aslında Kutsal Kitap Şeytan'ın tüm gezegene gerçek anlamda hükmettiğini asla öğretmez, fakat *onun, Tanrı'ya karşı mevcut günahkâr başkaldırı sisteminin hükümdarı olduğunu* öğretir. Başka bir deyişle, o yalnızca Tanrı'ya karşı olan isyanı yönetmektedir.⁹

Bu dünya, Şeytan'ın önderliğinde Tanrı'ya karşı isyan halindedir. Hepimiz şeytanın krallığında ve ona karşılık gelen bu kötücül sistem içinde yaşıyoruz; Elçi Pavlus gayet haklı olarak, Şeytan'ın krallığından karanlığın gücü (veya hükümrânlığı) olarak söz eder (Koloseliler 1:13). Kutsal Yazılar'da buna birkaç farklı şekilde atıfta bulunulur, bunların iki tanesi basitçe "*dünya*" veya "*yeryüzü*"dür. Böyle bir kullanımı, Tanrı'nın bize bir buyruk verdiği ve ardından bunun nedenini açıkladığı 1. Yuhanna 2:15-17'te fark edebilirsiniz:

Dünyayı da *dünyaya* ait şeyleri de sevmeyin. *Dünyayı* sevenin Baba'ya sevgisi yoktur. Çünkü *dünyaya* ait olan her şey –benliğin tutkuları, gözün tutkuları, maddi yaşamın verdiği gurur– Baba'dan değil, *dünyadandır*. *Dünya* da *dünyasal* tutkular da geçer, ama Tanrı'nın isteğini yerine getiren sonsuza dek yaşar (*Vurgu* eklenmiştir).

9 Tim Augustyn, "Who Really Has the Authority on Earth, God or Satan?", Unlocking the Bible, <https://unlockingthebible.org/2016/08/bible-qa-who-really-has-the-authority-on-earth-god-or-satan/>, Tuesday August 9, 2016

Yine Yakup 4:4'te görüyoruz ki:

Ey vefasızlar, *dünyayla* dostluğun Tanrı'ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz? *Dünyayla* dost olmak isteyen, kendini Tanrı'ya düşman eder (*Vurgu* eklenmiştir).

Kolosaliler 3:1-2'de şöyle yazılmıştır:

Mesih'le birlikte dirildiğinize göre, gökteki değerlerin ardından gidin. Mesih orada, Tanrı'nın sağında oturuyor. *Yeryüzündeki* değil, gökteki değerleri düşünün (*Vurgu* eklenmiştir).

Ayrıca, Filipililer 3:18-19'da,

Size defalarca söylediğim gibi, şimdi gözyaşları içinde tekrar söylüyorum: Birçok kişi Mesih'in çarmihına düşman olarak yaşıyor. Onların sonu yıkımdır; tanrıları mideleridir. Ayıplarıyla övünür, yalnız bu *dünyayı* düşünürler (*Vurgu* eklenmiştir).

Bunların hepsi Şeytan'ın krallığına, ayrıca Şeytan'ın çocuklarına ve öğretilerine yapılan atıflardır. Ayrıca, hem Yeni Ahit'te hem de Eski Ahit'te Şeytan'ın krallığından genel olarak "uluslar" veya "öteki uluslar" olarak ve bazı yerlerde Babil, Mısır veya Kenan gibi belirli tanrısız uluslar olarak bahsedilmiştir. Efesliler 4:17-19'a buna dikkat edin:

Bunun için şunu söylüyor ve Rab adına sizi uyarıyorum: Artık *öteki uluslar* gibi boş düşüncelerle yaşamayın. Onların zihinleri karardı. Bilgisizlikleri ve yüreklerinin duygusuzluğu yüzünden Tanrı'nın yaşamına yabancılaştılar. Bütün duyarlılıklarını yitirip ağgözlülükle her türlü pisiği yapmak üzere kendilerini sefahate verdiler (*Vurgu* eklenmiştir).

Ve 2. Krallar 17:7-8'de:

Bütün bunlar kendilerini Mısır Firavunu'nun boyunduruğundan kurtarıp *Mısır'dan* çıkararak Tanrıları RAB'be karşı günah işledikleri için İsraililer'in başına geldi. Çünkü başka ilahlara tapmışlar, RAB'bin İsrail halkının önünden kovmuş olduğu *ulusların törelerine* ve İsrail krallarının koyduğu kurallara göre yaşamışlardı (*Vurgu* eklenmiştir).

Ayrıca Levililer 18:2-3'te:

"İsrail halkına de ki, 'Tanrınız RAB benim. Mısır'da bir süre yaşadınız; *onların törelerine* göre yaşamayacaksınız. Sizleri Kenan ülkesine götürüyorum. *Onlar gibi de* yaşamayacaksınız. Onların kurallarına uymayacaksınız.'" (*Vurgu* eklenmiştir).

Bu ayetlerde açıkça bildirildiği gibi, Şeytan'ın Krallığı, Tanrı'nın emirlerine aykırı olan, Şeytan'ın çocuklarının onlar doğrultusunda yaşayıp etraflarına da öğrettiği çeşitli kötü öğretileri ve yaşam felsefelerini kapsar. Buna bir örnek olarak, Tanrı'nın sevgiyle ilgili standardını ele alalım. Tanrı'nın çocukları, düşmanlarını bile sevmeli, onlar için dua etmeli, onlara yardım etmeli ve onları kutsamalıdır (Matta 5:43-48; Luka 6:27-36). Tanrı'nın, kendisinin düşmanları için, Romalılar arasındaki tanrısızlar (Romalılar 5:6-8) için yaptığı budur ve gerçek çocuklarından beklediği de budur. Ancak Şeytan'ın krallığı insanlara sevgi hakkında bunun tam tersini öğretir. "Şeytan Kilisesi" ve satanizm dininin kurucusu Anton Szandor LaVey, kürsüsünden şunları söylemiştir:

Neden düşmanlarımdan nefret etmeyeyim ki - eğer onları "seversem", bu beni onların merhametine bırakmaz mı?

Sevgi, insanın hissettiği en yoğun duygulardan biridir; diğeri ise nefrettir. Kendinizi ayırım gözetmeden sevgi hissetmeye zorlamak hiç doğal değil.

Herkesi sevmeye çalışırsan, sadece senin sevgini hak edenlere karşı olan hislerini azaltırsın. Bastırılmış nefret, birçok fiziksel ve duygusal rahatsızlığa yol açabilir. Hak edenlere karşı nefretinizi salmayı öğrenerek, kendinizi bu kötü duygulardan arındırabilirsiniz ve böylece bastırılmış nefretinizi sevdiğinizden çıkarmanıza gerek kalmaz.

Satanizm, Altın Kural'ın değiştirilmiş bir biçimini uygulamayı savunur. Bu kural için bizim yorumumuz şudur: "Başkalarının sana yaptıklarını sen de onlara yap"; çünkü eğer sadece "başkalarına, onların sana davranmasını istediğin gibi davranırsan" ve onlar da bunun karşılığında sana kötü davranırsa, onlara nezaketle davranmaya devam etmek insan doğasına aykırıdır. Başkalarına, ilk başta onların sana davranmasını istediğin gibi davran, fakat eğer nezaketin karşılık bulmazsa, onlara hak ettikleri gazapla muamele etmelisin.

Ne yazık ki, *herkes günahlı bir doğayla doğduğu ve Şeytan'ın krallığında büyüdüğü için, bu öğretiler birlikte büyüdüğümüz bir parçamız haline gelir*; insanın günahlı doğası bu öğretilere yönelir çünkü bunlar *doğru hissettirir*. Gençlik zamanımızdan itibaren, Dünya Sistemi'nin öğretileri ve felsefeleri konusunda oldukça bilgili hale geliriz; çünkü bu öğretilerle herkesin adeta beyni yıkanır. Yaşamın sorunları ve cazibeleri ile karşılaştığımız zaman, bu tür zorluklara katlanırken aslında Dünya Sistemi'nin bizden ne beklediğini biliriz, eğer konfor alanımızda kalmak ve etrafımızdaki dünya tarafından kabul edildiğimizi hissedebilmek istersek bunun için nasıl tepki vermemiz ve ne yapmamız gerektiğini de biliriz. Bu noktada birisi şöyle sorabilir, "Eğer eski günahlı doğamız ölü ve gömülüyse, neden hâlâ günaha doğru çekiliyoruz?" Bu harika bir sorudur. Buna cevap vermek için örnek olarak bir alkoliğin durumunu düşünelim. Bir alkolik sadece alkol kullanmaz, aynı zamanda ona bağımlıdır, alkol karşısında efendisine itaat etmesi gereken bir köle gibidir. Tıpkı bizim de Hristiyan olmadan önce o eski günahlı doğamızın kölesi olduğumuz gibi. Birçok alkolik, bu durumlarından asla kurtulamaz, ancak bazıları başarır. Bu kişiler köleliğin zincirlerini kırabilir, ancak alkolün cazibesi hayatlarının geri kalanı boyunca kendini göstermeye devam edecektir - Bu ayartma asla tam olarak kaybolmaz, *her zaman* ondan geriye kalan bir *hatıra* olacaktır. Bu hatıra zamanla silikleşecek, kişi özgürlüğünü elde ettikten hemen sonra hatıraları en güçlü halinde olacak olsa da zamanla azalacaktır; ancak, hiçbir zaman tamamen ortadan kalkmayacaktır. Eskiden alkolik olan kişi trajedik bir olay veya sevilen birinin ölümü, işini kaybetmek gibi ciddi bir zorluk yaşarsa, bu durum onda alkolün hatırasını tetikleyebilir ve tekrar içkiye başlamasına neden olabilir. Bu durum aynı zamanda Travma Sonrası Stres Bozukluğu'na (TSSB) da benzer, bu rahatsızlıkta belirli durumlar veya zorluklar; gördüğümüz, kokladığımız veya duyduğumuz şeyler eskiye dair anıları tetikleyebilir ve travmadan muzdarip kişilerin kontrolsüz bir şekilde sarsılmasına, rahat nefes alamamasına vs. neden olabilir. "Günah Hatıraları" dediğimiz şey, alkolizm veya TSSB'den muzdarip olan kişilerin durumuna çok benzer. Artık biz imanlılar olarak artık günahın esaretinde değiliz, eski günah doğamız gerçekten de ölüdür. Ancak hayatta zaman zaman günah hafızasını tetikleyecek bir şey meydana gelebilir - Örneğin baştan çıkarıcı şekilde giyinmiş bir kişiyi görmek 'cinsel günah hatıralarını', sevilen bir kişinin ölümü uyuşturucu kullanımı hatıralarını tetikleyebilir. Bu konuyu Bölüm 6'da, Tanrı çocukları hâlâ günah işler mi sorusuna baktığımızda daha ayrıntılı olarak inceleyeceğiz. Yani, hepimizin gençlik zamanımızdan itibaren Dünya Sistemi'nin öğretileri ve onun ahlaksızlığına göre yetiştirildiği gerçeğini göstermek için, muhtemelen size aşına gelecek olan intikam konusuyla ilgili bir örnek sunacağız. Bu konu, Şeytan'ın krallığının halkının kolayca ilgilendiği ve yöneldiği bir konu olduğu için seçilmiştir. Tanrı'nın çocukları olan bizler bile, ölümlü bedenlerimizde kalan *günahın hatıraları ve cazibesi* nedeniyle, hakarete, iftiraya veya bir şekilde zulme uğradığımızda hâlâ intikam düşünmeye *meyilliyiz*. İntikam hakkında biraz araştırma yapınca, aşağıdaki bilgileri bulmanın çok kolay bir süreç olduğuna dikkatinizi çekmek isteriz; yalnızca Google Arama'ya şunu yazdık: "Berbat bir eski patrone intikam nasıl alınır." Bulduğumuz *pek çok* kışkırtıcı "sohbet"ten sadece

bir tanesinin çevirisi:

"Her şeye rağmen iyi birisi olmak" gibi bir Polyanna 'saçmalığını' (küfürlü ifade) unutup. Patronunuz tarafından işyerinde istismara uğramak ciddi bir durumdur – bunun fiziksel dayak veya cinsel tacizden farkı yoktur. "İyi birisi olmak" burada sizin için yeterli olmayacaktır. Bu gibi insanlar hayatınızı perişan eden, zam almanıza engel olan ve hatta işinizi bırakmanıza bile neden olabilen kişilerdir. Fakat işyeri istismarı görünür bir iz bırakmadığı için İnsan Kaynakları departmanı bunu duymak istemiyor. Bu yüzden vereceğim tavsiye tamamen tatlı bir intikam almakla ilgili. Bu sayede kendinizi daha az mağdur hissedeceksiniz ve intikam alacağınız kişinin hayatında sebep olacağınız perişanlıktan dolayı memnuniyetle gülümseyeceksiniz. Önermek üzere olduğum şey işe yarıyor. Biliyorum çünkü bunu kendim de daha önce başarıyla yaptım. İşte başlıyoruz:

Her şeyden önce, kurbanınızla gerçekten uğraşmaya başlamak için biraz zaman geçmesine izin vermeniz gerektiğini bilin. Kurbanınızın onunla kimin uğraştığını bilmesini zorlaştırmak istiyorsunuz. Elbette patronunuz size yaptığını başkalarına da yapmıştır, bu yüzden ne kadar uzun süre beklerseniz, patronunuzun kafasında oluşacak olası şüphelilerin listesi de o kadar uzun olur. Daha da iyisi, patronunuz hiçbir şey yapmamış birisinden şüphelenip ona haksız yere saldırabilir ve bu da kurbanınız olan patronun savunmasızlığını daha da artırır. Kendisine kimin vurduğunu gerçekten de bilmediğini anladığında, uykusuz paranoyak geceler geçirecektir. Tüm bunları anladıktan sonra, artık intikam için hazırlık yapmaya başlayabilirsiniz. En iyisi, önümüzdeki birkaç adım için hemen şimdi başlayın.

Bir Proxy hizmetine abone olun ve aşağıdaki adımları yalnızca kurbanın evinin yakınındaki bir IP adresinden yapın...¹⁰

Yazılanların geri kalanı oldukça alçakça, dolambaçlı ve ayrıntılı olduğu için bu kitapta tekrarlamak istemedik. Şunu söylemek yeterli olacaktır ki bu noktadan sonra meçhul yazar, bir kişinin adını ve itibarını nasıl karalayacağına, onu işten attıracağına ve utanç verici bir şekilde ailesini ve arkadaşlarını kaybetmesine sebep olup onu tanıdığı herkes için nasıl alay konusu yapabileceğine dair titiz bir şekilde hazırlanmış ayrıntılara giriyor. Halbuki insanların bu yazıda önerilen zorbalıktan çok daha hafif sebeplerle intihar ettiklerini görüyoruz. Üstelik yazı en sonunda "İyi şanslar ve iyi eğlenceler" ifadesiyle sona eriyor! Bir Hristiyan için bu, günah ve kötülüğün iğrenç bir göstergesidir. Bu, insanın Yaraticısı ile birlikte cennette yürümek yerine, tıpkı kendisi gibi Her Şeye Gücü Yeten'in suretini taşıyan insan kardeşine kötü niyetle saldırmaya gitmesidir. Böyle paylaşımlarda anlatılanları bir an olsun düşünmek bile ne kadar kötü! Yine de bu tarz düşünce ve eylemler, Dünya Sistemi'nde oldukça yaygındır. Gezegendeki her insan, şu ya da bu şekilde "kendilerine haksızlık yapan" birini tanır. Belki her insan bu tür eylemlerde bulunmaz, ancak onların günahlı doğaları böyle bir intikam alma düşüncesinden zevk duyar. İnsan gerçekten de günahlıdır... Evet, bu dünyanın öğretileri Tanrı'nın sözünün karşıtı ve çoğu zaman da tamamen zıttıdır. Bu, her birimizin içine doğduğu ve içinde büyüdüğü öğretilerdir; Hristiyan oldukları zaman birçok insan için çok erken yaşlardan itibaren düşüncelerine gömülü olan bu şeyleri silkelemenin neden bu denli zor olduğunu anlıyor musunuz? Bazıları sorabilir, "Peki ya Hristiyan bir ailede doğanlar; onların bir avantajı yok mu?" Evet, elbette vardır. Hristiyan bir ailede dünyaya gelen çocuğun avantajı, erken yaştan itibaren Tanrı bilgisine yönlendirilecek, O'nun sözüne dair eğitim alacak ve bu sayede yaşamının erken dönemlerinde doğru seçimler yapmaya teşvik edilecek olmasıdır. Hristiyan ailesinin öğretileri ve onları örnek alma yoluyla, bir gün İsa'yı kendisinin Kurtarıcısı ve Rabbi olarak tanıyabilir. Buna karşın, tüm çocuklar

10 By Anonymous, 2019, <https://www.quora.com/How-can-I-exact-revenge-on-a-horrible-ex-boss-who-caused-me-a-lot-of-pain-and-suffering-Avoid-answers-like-“move-on”-or-“forgive-and-forget-”>

günahlı olarak doğdukları ve doğal olarak Dünya Sistemi'nin öğretilerine yönelen günahlı bir eğilime sahip oldukları için, henüz yeniden doğmamış hiç kimse bunun çekimine karşı başışık değildir!

Şeytan, insanın egemenliğini başarıyla gasp etmiş ve yeryüzünde Tanrı'ya karşı amansız bir isyan içinde olan kendi krallığını kurmuştur. Ancak Şeytan'ın yeryüzündeki yetkisi sınırlıdır. Çünkü Tanrı, yarattıklarının üzerindeki tam ve mutlak egemenliğini *daima* sürdürecektir. Bunu, Tanrı'nın Şeytan'ın eylemlerini kısıtladığı Eyüp kitabında çok açık bir şekilde görüyoruz (Eyüp 1:12, 2:6). Ayrıca Yaratılış 11:1-9'da Şeytan'ın Babil'de tek bir kralın (Kral Nemrut – Yaratılış 10:8-10) egemenliği altındaki tek bir dünya krallığını kurabilmek için çok çalıştığını görüyoruz. Ama Tanrı bu tek dünya krallığına izin vermemiş ve Şeytan'ın girişimi başarısız olmuştur. İlginçtir ki, Tanrı Şeytan'a son günlerde tek bir hükümdarın altında tek bir dünya krallığı kurma izni verecektir (Vahiy 13, 17) – Fakat bu, Bölüm 7'de tartıştığımız başka bir konudur.

Tanrı ile insan arasındaki kusursuz ilişki bozuldu, insan ruhsal olarak öldü ve Tanrı'nın huzurundan ayrı düştü; İnsan, Tanrı'nın düşmanı oldu:

Yeniden doğmamış tüm insanlar günahlıdır, rahme düştükleri andan itibaren ruhsal olarak ölüdürler. Efendileri günah olan varlıklar olarak, bu insanlar *aralıksız olarak* Tanrı'ya karşı günah işler; yenilenmemiş insanın doğası, O'na karşı *durmaksızın* karşıtlık içindedir!

Sizler bir zamanlar içinde yaşadığınız suçlardan ve günahlardan ötürü ölüydünüz. Bu dünyanın gidişine ve havadaki hükümlerinin egemenine, yani söz dinlemeyen insanlarda şimdi etkin olan ruha uymaktaydınız. Bir zamanlar hepimiz böyle insanların arasında, benliğin ve aklın isteklerini yerine getirerek benliğimizin tutkularına göre yaşıyorduk. Doğal olarak ötekiler gibi biz de gazap çocuklarıydık (Efesliler 2:1-3).

Bunun için şunu söylüyor ve Rab adına sizi uyarıyorum: Artık öteki uluslar gibi boş düşüncelerle yaşamayın. Onların zihinleri karardı. Bilgisizlikleri ve yüreklerinin duygusuzluğu yüzünden Tanrı'nın yaşamına yabancılaştılar. Bütün duyarlılıklarını yitirip ağgözlülükle her türlü pisiği yapmak üzere kendilerini sefahate verdiler (Efesliler 4:17-19).

Benliğe uyanlar benlikle ilgili, Ruh'a uyanlarsa Ruh'la ilgili işleri düşünürler. Benliğe dayanan düşünce ölüm, Ruh'a dayanan düşünceyse yaşam ve esenliktir. Çünkü benliğe dayanan düşünce Tanrı'ya düşmandır; Tanrı'nın Yasası'na boyun eğmez, eğemez de... Benliğin denetiminde olanlar Tanrı'yı hoşnut edemezler. Ne var ki, Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşıyorsa, benliğin değil, Ruh'un denetimindedesiniz. Ama içinde Mesih'in Ruhu olmayan kişi Mesih'in değildir (Romalılar 8:5-9).

Günah, yeniden doğmamış insanı Tanrı'dan ayıran şeydir ve Tanrı ile insan arasındaki ilişkiye ne olduğunu doğru bir şekilde açıklamak için, kutsallığın anlamını Tanrı'ya ait olduğu şekliyle anlamalıyız. Kutsallık kelimesi temel olarak bir şeyden ayrı durmak ve aynı anda farklı bir şey için tutulmak anlamına gelir. Tanrı, çocuklarına kutsal olmalarını buyurduğunda, bu onların Şeytan'ın krallığından ayrı durmaları ve kendilerini Tanrı ve O'nun yüceliği için tutmaları (muhafaza etmeleri) anlamına gelir. Ancak Tanrı ile ilgili anlamıyla kutsallık, Tanrı'nın günahattan tamamen ayrı olması ve saflık ve doğruluk için tutulması, yani, Tanrı'nın günah işleyemeyeceği ve her zaman doğru olanı yaptığı anlamına gelir. Tanrı'nın saflığını, O'nun günahattan tamamen müstesna ve lekesiz olduğunu ve O, kendisinin kutsallığı için tutkulu bir şekilde gayretli olduğundan günahın Tanrı'nın huzurunda asla kalamayacağını düşündüğümüzde, bunu daha iyi anlamak ve unutmamak için şu misal akla gelebilir:

Bir an için güneşin büyüklüğünü, gücünü ve saflığını düşünün. Şimdi, göklerde, birçoğu bizim güneşimizden çok daha büyük ve daha güçlü olan bu yıldızlardan kelimenin tam anlamıyla trilyonlarca olduğunu düşünün.

Sizce yıldızların her birisi bir araya gelip, devasa ve ihtişamlı bir alev topu oluştursa nasıl olurdu? İçinde yaşadığımız dünya gezegeninin böylesine muazzam bir şeyin yanında son derece küçük olacağını ve hatta yan yana dururlarken onu ufacık bir nokta olarak bile göremeyeceğimizi düşünebiliyor musunuz? Bu büyük alev kütesini Tanrı'nın kutsallığı, saflığı, ve yüceliği olarak düşünebiliriz. Şimdi zihninizde bu resimle, bu muazzam ihtişam kütesinin hemen önünde, yüzeyinden yalnızca bir kilometre mesafede aniden belirmediğinizi hayal etmeye çalışın. Bu durumda size ne olacağını düşünüyorsunuz? Orada bulunduğunuz anda, varlığınız derhal yok olurdu değil mi? Orada beliren bedeninizin herhangi bir parçası anında alev alacak ve fiziksel varlığınız, ufacık bir parçası bile kalmayacak şekilde hiç iz bırakmadan tamamen ortadan kalkacaktır. Tanrı'nın günaha yöneltilen dehşet verici ve kutsal gazabını irdelerken, Kutsal Kitap Tanrı'yı "Yakıp Yok Eden Bir Ateş" olarak tanımlar (Yasa'nın Tekrarı 4:23-24). Üstelik sadece bu da değil, cehennem kendisi de O'nun günaha karşı gazabının bir tezahürü gibi görünüyor (Yasa'nın Tekrarı 32:20-22).

Bu, günahın neden Tanrı'nın huzurunda kalmayacağına (kalamayacağına) dair yerinde bir örnektir. Tanrı kutsaldır ve günah O'nun huzurunda *asla* bulunamayacaktır. Sonunda, Malaki Kitabı'nda yazdığı gibi onu tamamen yok edecektir:

İşte habercimi gönderiyorum. Önümde yolu hazırlayacak. Aradığınız Rab ansızın tapınağına gelecek; görmeyi özlediğiniz antlaşma habercisi gelecek" diyor Her Şeye Egemen RAB. **Ama onun geleceği güne kim dayanabilir? O belirince kim durabilir? Çünkü o maden artıcının ateşi, çamaşırcının kül suyu gibi olacak....** Her Şeye Egemen RAB diyor ki, **"İşte o gün geliyor, fırın gibi yanıyor. Kendini beğenmişlerle kötülük yapanlar samandan farksız olacak; o gün hepsini yakacak.** Onlarda ne kök, ne dal bırakılacak (Malaki 3:1-2, 4:1 – Vurgu eklenmiştir).

Bu noktada, "Öyleyse Tanrı neden şimdi kötülüğe ve günaha karşı tolerans gösteriyor?" diye soranlar olabilir. Cevap şudur ki, sırf yeniden doğmamış insanların iyiliği uğruna, günahın şimdilik varlığını sürdürmesine izin veriliyor. Eğer Tanrı tüm günahları şu anda yok edecek olsaydı, günahla lekelenmiş olan tüm kirli insanlar da bu temizliğe kapılır ve sonsuz bir ateşe doğru sürüklenirdi. Elçi Petrus bunu şu şekilde açıklar:

Bazılarının düşündüğü gibi Rab vaadini yerine getirmekte gecikmez; ama **size karşı sabrediyor. Çünkü kimsenin mahvolmasını istemiyor, herkesin tövbe etmesini istiyor** (2. Petrus 3:9 – Vurgu eklenmiştir).

Tanrı ile gerçek ve doğru bir ilişkinin dışında kalanlar bir gün bu temizliği yaşayacaklardır. Yukarıdaki örnekte, Tanrı'nın kutsallığı karşısında duran herkes dağılıp hiçliğe dönüşeceklerdi, öyleyse neden bu insanlar için tamamen yok olmaktansa sonsuz bir ceza olduğundan bahsediliyor? Yeniden doğmamış olan tüm insanlar bu ateş tarafından fiziksel olarak yakılıp yok edilecektir, ancak insanın ruhu ebediyen var olması için yaratılmıştır ve varlığını sonsuza kadar sürdürecektir.

Bu bölümde inceleyeceğimiz son kavram, *ilk günah anından itibaren insanın Tanrı'nın düşmanı olduğu* gerçeğidir. Adem ve Havva günah işlediğinde bunu yaptıkları için kirlendiler, günah onların varlıklarının ayrılmaz bir parçası haline geldi (günahlı insan doğası işte böyle doğdu) ve Tanrı onları kendi huzurundan uzaklaştırdı ve geri dönmelerine izin vermedi (Yaratılış 3:24). Daha önce açıkladığımız gibi, ilk günahattan bu yana günah nesilden nesile aktarılır ve insan günahlı bir doğaya sahip olduğu için Tanrı'ya karşıtlık içerisinde dünyaya gelir. Yani, günah nedeniyle Tanrı ve insan birbirlerinin doğal düşmanıdır. Müjde'yi bir arkadaşım ile paylaştığım zamanı hatırlıyorum, ona Tanrı'nın ve insanın doğal düşmanlar olduklarından bahsettiğimde durdu ve dedi ki, "Tanrı benim düşmanım gibi hissetmiyorum, Tanrı ile bir sorunum yok."

Ben de, "Tanrı ile kişisel bir sorunun olmayabilir, ancak yaşamını devamlı olarak O'nun buyruklarına karşı isyan içerisinde yaşayan bir günahkâr olduğun için, O'nun seninle bir sorunu var" diyerek yanıt verdim (Efesliler 2:1-5). Kral Davut'un Mezmurlar 7:11'de yazdığı şu ifade, oldukça çarpıcı bir düşüncedir. "Tanrı ki, her gün (*kötü insanlara karşı*) öfke saçar." der. Bununla ilgili olarak yazılmış 11-16. ayetlerin tamamı şöyledir:

Tanrı adil bir yargıçtır, Öyle bir Tanrı ki, her gün kötü insanlara karşı öfke saçar. Kötüler yola gelmezse, Tanrı kılıcını biler, Yayını gerip hedefine kurar. Hazır bekler ölümcül silahları, Alevli okları. İşte kötü insan kötülük sancıları çekiyor, Fesada gebe kalmış, Yalan doğuruyor. Bir kuyu açıp kazıyor, Kazdığı kuyuya kendisi düşüyor. Kötülüğü kendi başına gelecek, Zorbalığı kendi tepesine inecek.

Bu nedenle, insan O'nun hakkında aynı şekilde düşünmese bile, Tanrı'nın yeniden doğmamış insanı, en sonunda yok edeceği azılı bir düşmanı olarak gördüğünü söylemek oldukça yerinde olur. Bu gerçeğe rağmen, insanı yargılama ve yok etme eylemi, Tanrı'nın insanlar için yüreğinden geçen asıl arzusu veya O'nun sevinci değildir. O kutsaldır, bu nedenle günahı yargılamalıdır; ancak, aslında yargılamak ve cezalandırmak O'nun için *olağandışı bir iştir* (Yeşaya 28:21). Gerçek şu ki, insanı yenilemek, üzerine nimetlerini ve sevgisini dökmekten hoşlanacağı bir halk yaratmak ve bize sonsuza dek zevkler bahşetmek O'nun en büyük sevincidir - İşte Tanrı'nın yüreğinin gerçek arzusu!

Onlara de ki, 'Varlığım hakkı için diyor Egemen RAB, ben kötü kişinin ölümünden sevinç duymam, ancak kötü kişinin kötü yollarından dönüp yaşamasından sevinç duyarım. **Dönün! Kötü yollarınızdan dönün! Niçin ölesiniz,** ey İsrail halkı!' (Hezekiel 33:11 – Vurgu eklenmiştir).

Böylece, **Tanrı aracılığımızla çağrıda bulunuyormuş gibi Mesih'in adına elçilik ediyor, O'nun adına yalvarıyoruz: Tanrı'yla barışın.** (2. Korintliler 5:20 – Vurgu eklenmiştir).

"Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun. Tanrı, Oğlu'nu dünyayı yargılamak için göndermedi, dünya O'nun aracılığıyla kurtulsun diye gönderdi (Yuhanna 3:16-17 – Vurgu eklenmiştir).

Bu bölümde, Tanrı'nın Orijinal Planı'nın başlangıcını ve günahın O'nun yaratılışına girmesi ve insan varlığının ayrılmaz bir parçası haline gelmesi nedeniyle, Tanrı'nın insana karşı olan büyük merhameti ve sevgisi uyarınca ve mecburi olarak, yaptığı planında değişikliğe gidisini göstermeye çalıştık. Tanrı'nın Orijinal Planı'nın bu şekilde bozulması, yaygın olarak Kutsal Kitap'ın "Kötü Haber"i olarak bilinir. Sonraki bölümde, bu "Kötü Haber" in birkaç ayrıntısını daha masaya yatırmaya ve bizi Tanrı'nın Orijinal Planı'na geri döndürmeye başlayacak olan "İyi Haber" e bakmaya çalışacağız.

* BÖLÜM BEŞ *

Günah:

Tanrı'nın Verdiği Karşılık - Kurtuluş ve Restorasyon Planları

Öğrenebileceğiniz tüm doğru teolojiyi, şu iki kısa cümlede özetlenmiş halde bulacaksınız: Kurtuluş, tamamen Tanrı'nın lütfudur. Yıkıma uğramak ise, tamamen insanın kendi tercihinin sonucudur.

~ *Charles Spurgeon* ~

Son bölümde, Kutsal Kitap'ın Yapısı ile ilgili ilk 3 İfade'ye baktık ve Tanrı'nın Orijinal Planı'nı değişmesinden günah ve isyanın sorumlu olduğunu gördük. Günah, insanın Tanrı ile olan mükemmel birlikteliğini yok etti ve yıkıcı gücüyle birlikte tüm yaratılışın içine tamamen nüfuz etti – Bu, Kutsal Kitap'ın "Kötü Haber"idir. Bu bölümde, geçen bölümdeki "Kötü Haber"i birkaç detayını daha açacağız ve ardından "İyi Haber"e bakmaya başlayacağız. Öncelikle Dördüncü İfade'yi yeniden tekrar ederek başlayalım:

1. Tanrı, günaha ve insanın isyanına, dünyanın egemenliğini kendi nihai yetkisi altında insanlığa geri vermek için yaptığı bir planla karşılık verdi (ve hâlâ da karşılık veriyor).
 - Bu karşılık, Tanrı'nın Restorasyon Planıdır

Bu bölümde ele alacağımız konu, Tanrı'nın Restorasyon Planı ile ilgili bu dördüncü ifadeye bağlı olan tüm bu çalışmayı tamamlamak için ihtiyaç duyduğumuz ön bilgileri içermektedir. Unutmayın, bu restorasyon planının nihai amacı, yaratılıştaki düzeni orijinal planına geri getirmektir. Restorasyon planının *ilk kısmını*, *Tanrı'nın Kurtuluş Planı* olarak adlandırıyoruz. İnsanı, Tanrı'nın nihai

otoritesi altında yeryüzünü yönetebileceği bir duruma geri döndürmek için Tanrı'nın öncelikle şu iki şeyi yapması gerekir:

1. Tanrı insanın kişisel günah sorununun üstesinden tamamen gelmelidir; günah uzun süre örtülü halde kalmaz, tamamen *ortadan kaldırılmalıdır* – Bu, insanla ilgili olarak Tanrı'nın Kurtuluş Planıdır.
2. Tanrı günahı tamamen yok etmeli ve günahın etkilenen her şeyi temizlemelidir, sadece insanı değil, her şeyi - Bu, tüm yaratılışla ilgili olarak Tanrı'nın Kurtuluş Planıdır.

Şimdi Tanrı'nın restorasyon planını açıklamaya devam edelim ve Tanrı'nın bu planı tamamlamasının *neden* gerekli olduğunu ve bu günah döngüsünü sonlandırarak bizi orijinal planına geri getirmek için bu kurtuluş işini *nasıl* başardığını gösterelim. Bu detayları anlama yolculuğumuzda bize yardımcı olması için size önce "Tanrı'nın Restorasyon Planının 7 Adımı" dediğimiz şeyi tanıtalım; bunlar Bölüm 6-9'un konuları olacak.

Adım 1: İnsanın kişisel günah sorununun üstesinden gelinmesi. Bu ne anlama geliyor? Daha önce açıkladığımız gibi, insan günahlı olarak doğar ve insan günah işler. Tanrı'nın restorasyon planının 1. Adımı, *insanın günahını tamamen ortadan kaldırarak kişisel günahın* bu iki yönünün de üstesinden gelir. Yeniden tekrar edecek olursak, bu adım, Tanrı'nın restorasyon planının ilk kısmıdır ve *Tanrı'nın Kurtuluş Planı* olarak adlandırılır. Bu planın doruk noktası, Tanrı'nın günahsız kurbanı olan Mesih İsa'nın, insanlığın kurtuluşu için Tanrı tarafından çarmıhta bir kefarete olarak sunulduğunda görülür.

Adım 2: Tanrı'nın ailesini, O'nun gerçek çocuklarını kendisinde toplaması. Tanrı insanlar arasında kendi ailesini inşa etmektedir. Bu adım bir öncekiyle el ele gider, çünkü Tanrı'nın günahlarından arındırdığı kişiler, O'nun kendi ailesine yerleştirdiği kişilerdir; onlar O'nun gerçek çocuklarıdır. Daha sonra Tanrı memnuniyet içerisinde, krallığında çocuklarına birer miras ve bu krallığın içinde onlara düşen görevler verir. Bununla da kalmaz, onlara görevlerini tamamlamaları için ihtiyaç duydukları armağanları sağlar. Böylece Tanrı'nın çocukları müjde mesajını yeniden doğmamış insanlarla paylaşırlar, diğer Hristiyanlara öğretmenlik ederler, ruhani armağanlarını kiliseyi geliştirmek için kullanırlar, vb.

Adım 3: Dünya'nın geri alınması ve Şeytan'ın Krallığını yok edilmesi. Daha önce de kısaca bahsettiğimiz gibi dünya şu anda Şeytan'ın önderliğinde isyan halindedir. Biz onun krallığı ve ona karşılık gelen kötülük sistemi içinde yaşıyoruz. Fakat Tanrı, kendi krallığını Şeytan'la paylaşmayacaktır. Bu nedenle, Tanrı, O'nun krallığı başlamadan önce, Şeytan'ı, onun ruhsal kölelerini, insani otoritelerini ve takipçilerini ve dini, felsefi, politik ve ekonomik sistemlerini yeryüzünden silecektir.

Adım 4: Tanrı'nın yeryüzündeki 1000 yıllık krallığının kurulması. İsa Mesih 1000 yıl boyunca Dünyanın Kralı olarak hüküm sürecek ve kuracağı krallık dünyada adaleti kusursuz bir şekilde yayacaktır. Tanrı'nın Kilise Çağı'ndaki çocukları bu dönemde O'nunla birlikte hüküm süreceklerdir; ancak bu adım, Tanrı'nın Orijinal Planı'na henüz yalnızca kısmi bir dönüştür. Orijinal Plan ancak biz ebediyete geçtiğimizde tam olarak gerçekleşecektir.

Adım 5: Tüm günahların ve günahın tüm tezahürlerinin tamamen yok edilmesi. 1000 yıllık Krallık Çağı'nın sonunda Tanrı, tüm günahları, günahın sebep olduğu tüm tezahürleri, tanrısızları ve günahın lekelediği her şeyi yargılayacak ve hepsini cehenneme atacaktır. Günah her zaman Tanrı'nın en büyük düşmanı olmuştur. O tüm kötülüklerin efendisidir ve 1000 yıllık Krallık'ın sonunda yaratılıştan tamamen temizlenecek ve yok edilecektir. Eğer Tanrı, günahın en ufak bir miktarının bile kalmasına izin verecek olsaydı, o da hemen başka bir dayanak elde eder ve en sonunda her şeyi bir kez daha tamamen kirletirdi. Bu yüzden bu canavara

benzeyen korkunç düşman, sonsuza kadar cehennemde mağlup edilecek, bir daha asla o hain başını dikleştiremeyecektir.

Adım 6: Yeni gökler ve yeni bir yeryüzünün yaratılması. Tanrı tıpkı ilk baştaki gibi kusursuz ve günahsız olacak şekilde, orijinal yaratılıştakine benzer yeni gökler ve bir yeryüzü yaratacaktır. Günah son ve ebedi meskenine gönderildiğinde, yeni ve günahsız bir dünyanın yaratılmasıyla birlikte, bu dünyanın bir zamanlar sahip olduğu mükemmellik yine ortaya çıkacak; uyum yeniden sağlanacaktır.

Adım 7: Tanrı'nın Krallığı'nın sonsuza kadar sürmesi. İnsanın bir kez daha ve sonsuza dek Tanrı ile yan yana yürüyeceği ve O'nunla mükemmel, saadet dolu ve huzurlu bir dostluk içinde yüz yüze konuşacağı bu krallık, sonsuza kadar devam edecektir.

Tanrı'nın bizler için böyle muhteşem planları olduğunu ve tüm bu hayatın ne yöne doğru gittiğini, hayatın amacının ne olduğunu görebilmemiz için bunları bizimle paylaşmayı seçtiğini bilmek, sizce de rahatlatıcı değil midir? Tanrı'nın şimdiki yaşam ve O'nunla birlikte geleceğimiz için bir planı vardır; O, çocuklarının her birinin adını bilir ve hepimizi harika amaçlar için yaratmıştır. Tanrı'nın en büyük arzusu, her bir insanın O'na karşı sürdürdüğü isyanını bırakması, günahından ve Şeytan'ın Krallığından dönmesi ve alçakgönüllülükle O'na gelmesidir, böylece her birimizi iyileştirebilir ve planlarını bize açabilir. Bir kişi kendini Tanrı'nın önünde bu şekilde alçaltırsa, Mesih'te tam bir sevinç ve zevk yaşayacaktır:

Vergi görevlisi ise uzakta durdu, gözlerini göğe kaldırmak bile istemiyordu, ancak göğsünü döverek, 'Tanrım, ben günahkâra merhamet et' diyordu. Size şunu söyleyeyim, Ferisi değil, bu adam aklanmış olarak evine döndü. Çünkü kendini yücelten herkes alçaltılacak, kendini alçaltan ise yüceltilecektir (Luka 18:13-14).

O'nun karşılıksız olarak sunduğu yaşam armağanını almak için henüz Tanrı'ya gelmediyseniz, sizi hemen şimdi her şeyi bırakıp Mesih İsa'yı Kurtarıcınız ve Rabbiniz olarak kabul etmeye çağırıyoruz – Tanrı'nın size sunduğu yaşam armağanını tam şu anda alın – Yaratıcı'nızla aranızda gerçek bir barış ve huzura ulaşincaya kadar kendinize dinlenme izni vermeyin.

Tanrı'nın Kurtuluş Planı – Kurtuluş Mesajı'nın Kötü Haberi ve İyi Haberi:

Bir önceki bölümü, insanı Yaratıcı'sının önünde rezil ve kirlenmiş hale getiren Tanrı'ya isyan konusu ile bitirmiştik; o anda Tanrı'nın kendisi ile insan arasında kurduğu kusursuz ilişki ve uyumlu birliktelikten geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kutsal Kitap'ın "Kötü Haber"i, bizi gelecekte Tanrı'nın öfkesine uğrayacağımıza dair korkulu bir beklenti içerisinde bırakmaktadır. İnsanlık işlediği ilk günah öncesinde Şeytan'ı, yani Tanrı'nın yarattığı ve çok sevdiği şeyleri kirlletmekte oynadığı rol nedeniyle karnının üzerinde sürünmeye, yaşamı boyunca yerin toprağını yemeye ve sonunda da en aşağı cehennemin karanlığında ve azabında geçirilecek bir ebediyete mahkûm edilmiş çirkin bir yaratığı takip etmek için Rab'be isyan etmiştir. Tanrı'nın huzurunun sevincini bu şekilde kendi özgür iradesiyle terk etmeyi seçen insanoğlu için, ortada büyük bir umutsuzluk duygusu vardır.

Adem ve Havva'nın günah işlediği anda, utancın yaradılış içine girdiğini hatırlarsınız (Yaratılış 3:7). Utancın *günahın tezahürlerinden* biri olduğunu, yani insan hayatında ve dünyada günahın varlığını *açığa vuran* bir şey olduğunu da bir önceki bölümden öğrenmiştik. Adem ile Havva da çıplaklıklarından duydukları utanca karşılık olarak, bedenlerindeki mahrem bölgeleri incir yapraklarıyla örtmüşlerdi. Ama Tanrı onlara, kendisine karşı işlenen suçun ciddiyeti nedeniyle, günahın ve utancın, kanı ölene kadar dökülen vekil bir kurban dışında *hiçbir şeyle örtülmeyeceğini* öğretmek üzereydi. Adem ve Havva incir yapraklarıyla utançlarını kapadığı, Tanrı'nın bahçede kendilerine doğru gelen sesini işittiler ve korkular

(Yaratılış 3:8-10). Bu korku, ikisi de kendilerinin suçlu olduklarını bildikleri için ortaya çıkmıştı, çünkü Tanrı'nın onlara verdiği tek emri çiğnemiştiler. Dolayısıyla ilk günden hemen sonra yaratılışta ortaya çıkan suçluluk ve korkuyu, yani günahın iki tecellisini daha görmekteyiz. Ardından erkek ve kadın, isyankar davranışları hakkında sorgulanmak üzere, dünyanın adil yargıcının önünde durdular (Yaratılış 3:11-13). Onlar ki Tanrı'ya ve onun lütfuna ihanet etmeyi tercih etmiş; insanın mirasını gasp eden aldatıcı Şeytan'ın peşine düşmeyi seçmişlerdi. Şimdi ise bir seçim yapma sırası Tanrı'daydı. Yarattığı her şeyi yok edebilir ve en baştan başlayabilir ya da Orijinal Planı'nı bir yana bırakıp yeni ve farklı bir şey başlatabilirdi. Tanrı'nın bu kederli yol ayrımında yapabileceği bir dizi farklı seçim vardır. Ama O hangisini seçti?

İtiraflarını bitirdikten sonra, Tanrı yılanı (Şeytan), Havva'yı, Adem'i ve tüm yaratılışı yargıladı, her şeyi lanetledi ve böylece günahın O'nun yarattığı her şeyin tamamen kirlettiğini ilan etti (Yaratılış 3:14-19). Tuhaf bir şekilde, bu yargıyla ilgili Adem ve Havva için umut verici bir şey vardı. Bildiğiniz gibi, Tanrı onlara yasak meyveden yedikleri gün öleceklerini söylemişti. Fakat Tanrı Havva'yı yargıladığında, ona çocukları olacağını söyledi. Adem'i yargıladığında, ona tarlalarda çalışacağını söyledi. Bu ne anlama geliyordu? *Demek ki yaşamaya devam edeceklerdi!* Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Tanrı sözünü tutmuyor muydu? Kutsal Kitap'ın üç farklı ölüm türü arasında ayrım yaptığını bir önceki bölümden hatırlayın: Fiziksel ölüm; ruhsal ölüm; ve sonsuz ölüm vardır. Ayrıca ruhsal ölümün iki farklı şekilde tanımlandığını da unutmayın: 1) Kişinin ruhunun Yaratıcısından ayrı düşmesidir; 2) Bir kişinin ruhunun kendi başına Tanrı'nın sözüne veya O'nun kurtuluşuna yanıt verememesi durumudur (Efesliler 2:1-5). Adem ve Havva Tanrı'ya isyan ettikleri an, ruhsal olarak öldüler – Tanrı gerçekten de sözünü tutmuştu. Ayrıca, ölüm orijinal yaratılışın bir parçası olmasa da *günahın bir tezahürü* olarak dünyaya gelmiş olduğundan, Adem ve Havva daha sonra fiziksel bir ölümle de karşı karşıya kalacaklardı. Adem, kendisinin ve Havva'nın dünyada en azından bir süreliğine fiziksel olarak yaşayacaklarını fark ettiğinde, yüreğinde Tanrı'ya karşı bir değişiklik olduğunu gösteren bir şey yaptı - Tanrı'nın onları lanetlediği zaman söylediklerine *iman* gösterdi. Bu, konumuzun çok önemli bir parçası, bu yüzden bu kavramı yavaş yavaş açacağız.

Adem ve Havva yargılandı ama Tanrı onların yaşamaya devam etmelerine izin verdi. Tanrı günahlarının sebep oldukları lanetleri dile getirdiğinde, Adem iki şeyin idrakine varmıştı. Birincisi, bahsettiğimiz gibi, fiziksel olarak hemen ölmeyeceğini artık biliyordu. Ancak ikinci olarak, Şeytan'ı takip etmekle yaptığı hatayı fark etti. Tanrı onun Yaratıcısıydı, kendisine yaşam, egemenlik, güzel bir eş, yaşamak için mükemmel bir yer, harika bir dostluk vererek ona karşılıksız olarak pek çok lütufta bulunmuştu... Bu idrak, aslında, Tanrı'nın Adem ve Havva'nın yaşamaya devam edecekleri vaadine karşı bir itiraf ve bir cevaptı. Bu nedenle, Adem'in karısına "Havva" adını vermesi, *Tanrı'nın sözüne olan imanının bir tezahürüydü*. Karısına Havva adını koymak nasıl mı bir *iman* eylemi olabilir? İman, irade sahibi bir varlığın Tanrı'nın sözünü işittiği, anladığı ve buna kendi isteğiyle itaat edeceği ve bu sözü takip edeceği ölçüde güvendiği zaman tezahür etmiş, yani açığa çıkmış olur. Yani kişi iman ettiği zaman hayatını, davranışlarını, iradesini, aklını, tavırlarını, onunla ilgili her şeyi değiştirecek ve Tanrı'nın sözüne uymak için kendisini ona göre ayarlayacaktır; işte iman budur (Matta 7:24-27). Tanrı'nın o gün ortaya koyduğu yargılar ve lanetler, Adem'e fiziksel yaşamının devam edeceğini gösterdi. Adem bu gerçeği duyup anladığında, Tanrı'ya güvendiğini ve Tanrı'nın sözüne iman ettiğini göstermek için karısına "Havva" adını verdi, çünkü Havva'nın İbranice karşılığı "Yaşam!" anlamına gelir. Adem karısına "Yaşam" adını verdi ve böyle yaparak şu mesajı ilan etti: "YAŞAM!!! YAŞAM!!! Tanrı bize yaşayacağımızı söyledi, O'na güveniyorum, O'nu izleyeceğim ve O'na itaat edeceğim, O benim Tanrı'm!"

Kutsal Kitap'ta bahsedilen insan topluluklarının pek çoğu, Tanrı hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Yahudiler gibi bazıları ise Tanrı hakkında çok şey biliyordu.

ÖNEMLİ BİR KONU: Bir kişinin belirli bir anda Tanrı'nın sözünün ne kadarını bildiği önemli değildir, Tanrı'nın gerçek çocukları zaten her zaman O'ndan öğrenmeye devam edecektir – Önemli olan kişinin Tanrı'nın sözünün o anda bildiği kadarına imanla karşılık vermesidir (Romalılar 2:12-15). Yasak meyve ağacı konusunda, Adem Tanrı'ya itaatsizlik etti ve O'nu takip etmeyi reddetti, bunun yerine karısı ile isyan içerisinde birlik olmayı seçti. Fakat sonunda Adem, gösterdiği itaatsizlikteki korkunç hatasını anladı ve imanla Tanrı'ya yöneldi. Teologların "tövbe" dediği şey budur; Gunahtan tamamen yüz çevirmek (180 derecelik bir dönüş yapmak) ve aynı zamanda iman ile Tanrı'ya yönelmek. Bu anlatıyla ilgili harika olan şey, Tanrı'nın Adem'i kendisine nasıl bu denli kolayca ve sevgiyle kabul ettiği ve göreceğimiz gibi, ikisi arasındaki ilişkinin yeniden onarılabilmesi için 'kurban sistemi'ni kurmasıdır. Adem, Tanrı'nın sözüne doğru bir şekilde, imanla yanıt verdiğinde, Tanrı, insanlığın O'nun önündeki lekelelenmişliği ile ortaya sorununa bir çözüm sağladı.

Tanrı hem kutsaldır hem de adildir; bu nedenle, Adem'i fiziksel bir ölüm, bir infaz ve O'ndan ebediyen ayrı halde kalacağı cehennemde geçirilecek bir sonsuzlukla cezalandırması, Tanrı için tamamen adil bir eylem olurdu. Ancak, insanlığa karşı salt bir suçlayış ve lanetleme çağı başlatmak yerine, aynı anda hem meydana gelen kırılmayı iyileştirmeye başlayan hem de bu süreçte O'nun hakkında birkaç şeyi açığa çıkaran kesinlikle şaşırtıcı bir şey yaptı. Bu, anlamamız için bir başka önemli konudur: *İnsanın Tanrı'nın nitelikleri hakkında bilgi sahibi olabilmesi için, kendisi hakkındaki bu gerçekleri bize O'nun açıklaması gerekir.* Tanrı ne yapmaya karar verdi ve bu bize O'nun karakteri hakkında ne gösteriyor? Bir kişinin kirliliğinden arındırılabilmesi için düzen kurdu. Bu, Yaratılış 3:21'de görülebilir; her ne kadar bu ayette özel olarak detay verilmese de, bu ayetten anlıyoruz ki Tanrı, Adem ve Havva'yı kendi karşısına koydu, ikisinin gözleri önünde masum bir hayvanı aldı ve onu öldürdü (Tanrı böylece Kurban Sistemi'ni başlattı).¹¹ Sonra hayvanın derisini yüzdü ve ikisini de bununla giydirdi. Bunun, daha önce hiç ölüm ya da herhangi bir kan dökülmesi görülmemiş olan bir dünyada bir dünyada Adem ve Havva üzerinde yarattığı dehşeti hayal edin. Yaptıkları yüzünden masum bir yaratığın yaşam gücünün üzerinden çekip alınmasını ve kürkünün yüzülmesini izlediler.

Adem ve Havva günah işlediğinde ruhsal ölümleri derhal gerçekleşti ve günahın kutsal bir Tanrı'nın önündeki ciddiyeti nedeniyle, o anda tüm yaratılış üzerinde etkili olan bir çürüme ve fiziksel ölüm süreci başladı. Tanrı'nın gazabı günaha karşı daima yanar haldedir ve Tanrı'ya karşı herhangi bir isyana karşı verilebilecek adil yargı fiziksel bir infazdır. Bu, Adem ve Havva'nın da alması gereken adil cezayken, masum bir hayvan onların yerini almıştır. Lütfen bu masum hayvanın kanlı bir şekilde ölmesi gerektiğini, bir sunu olarak kanının ölümüne kadar dökülmesi gerektiğini unutmayın. Bu, özellikle bir sonraki bölümde günahsız bir kurbanın ölümü konusuna geldiğimiz zaman çok önemli bir kavram olacaktır.

Bu 'kurban sistemi' düzeni bize tam olarak neyi gösterir? Bize Tanrı hakkında hangi gerçekleri öğretir? Birincisi, bize Tanrı'nın hem kutsal hem de adil olduğunu, günahı kabul edemeyeceğini ve hoşgörüle bakamayacağını öğretir. O adil olduğu için, günah göz ardı edilemez ve uzun süre boyunca cezasız bırakılamaz, Tanrı günahı eninde sonunda yargılayacaktır. İkinci olarak, bu düzeni başlatması bize O'nun insanları koşulsuz seven, merhametli ve lütufkâr bir Tanrı olduğunu göstermiştir. Bu terimleri daha iyi ele almak için şöyle tanımlayalım:

1. **KUTSAL:** Bu kelime Tanrı için kullanıldığında, "günahtan ayrı" anlamına gelir. Saflık, ihtişam ve güç çağrışımlarına sahiptir. Günah Tanrı'nın önünde kalamaz, çünkü O, kendi varlığında (doğasında/karakterinde), günahtan ayrıdır (Günahla hiçbir bağlantısı yoktur; O günahtan *tamamen*

¹¹ Eğer bu durum metinde spesifik olarak belirtilmediyse, bunun gerçekten böyle olduğunu nasıl bilebiliriz? Bu bölümün sonundaki "Bölüm 5 EK" kısmında bulunan açıklamaya bakınız.

münezzehdir).

2. ADİL: "Doğru", doğru olanı yapan kişi anlamına gelir – "eşitlik" çağrışımına sahiptir. Adalet, işlenen günaha eşit bir cezanın verilmesi anlamına gelir. Mısır'dan Çıkış 21:23-25'te Tanrı bunu şöyle tanımlar: "Ama başka bir zarar varsa, cana karşılık can, göze karşılık göz, dişe karşılık diş, ele karşılık el, ayağa karşılık ayak, yanığa karşılık yanık, yaraya karşılık yara, bereye karşılık bere ödenecektir." Başka bir deyişle, ceza ancak suçla eşdeğer olduğunda doğru ve adildir. Tanrı adil ve doğru olduğundan, her yanlış iş düzeltilmelidir; en sonunda daima eşitlik olmalıdır.
3. MERHAMET: Birisinden adil bir şekilde hak ettiği cezayı esirgemek demektir. Adem ve Havva günah işledikleri anda kesinlikle fiziksel olarak ölmeli ve sonsuza kadar cehenneme atılmalıydı. Tanrı'ya isyan etmekten dolayı suçluydular ve bu günahın adil ve eşit cezası da her zaman fiziksel ölüm olmuştu. Fakat Adem ve Havva hak ettikleri ölümü *değil*, bunun yerine, Tanrı'dan merhamet gördüler.
4. LÜTUF: Birine olumlu ve iyi bir şey vermek demektir, *ancak yalnızca bu iyiliğin alıcısı onu elde etmek veya herhangi bir şekilde hak etmek için hiçbir şey yapmamış ise; yani bu hak edilenin tamamıyla dışında olan bir iyiliktir.* Tanrı, Adem ve Havva için fiziksel ölümden onların yerini alacak bir kurban sağladı. Onlar Tanrı'dan bu iyiliği elde etmek için hiçbir şey yapmamışlardı, bu lütfekâr bir armağandı. Tanrı'dan bir iyilik, bir hediye, bir nimet aldılar, *bu hak etmedikleri bir şeydi.* Tanrı, masum bir hayvanın canı pahasına onların fiziksel hayatlarını bağışladı.
5. KOŞULSUZ SEVGİ: *Bizi birisine sevgi göstermekten alıkoyabilecek koşullar ne olursa olsun*, bir başkası için özverili bir şekilde kendinden vermek demektir. Örneğin bir insan düşmanına sevgi, iyilik veya şefkat gösteriyorsa, o anda bu özel sevgiyi sergiliyor demektir. *Koşulsuz sevgi, karşılığında hiçbir şey alma beklentisi olmadan sevgi verildiğinde kendini gösterir (tezahür eder).* Tanrı'nın koşulsuz sevgisi, Adem ve Havva'ya, dolayısıyla insanlığa, isyanlarına karşı adil gazabını sabırla bir kenara bırakmasıyla ve insanlığın tüm günahının nihai bedelini ödemesi için bizzat kendi Oğul'unun sunulmasıyla sonuçlanacak olan kurban sistemini lütfekar bir şekilde sağlamasıyla kendini göstermiştir (Bunu bir sonraki bölümde tartışacağız).

Peki, Tanrı bu niteliklerini bize masum bir hayvanı öldürüşü ile tam olarak nasıl gösterdi? Kurban sistemi, Tanrı'ya karşı günah işleyen bir kişiye O'nun karşısında nasıl doğru bir konum sağladı? Haydi bir bakalım.

Tanrı bu niteliklerini bize masum bir hayvanı öldürüşü ile tam olarak nasıl gösterdi?

Tanrı, Adem ve Havva'ya yasak meyveyi yemenin cezasının ölüm olduğunu söylemişti. Kendisine karşı suç işlenmiş olan Tanrı, Bu adil ölüm cezasını anında vermektense, gereken adaleti suçlulara ölümden yerlerini alacak bir kurban sağlayarak yerine getirmeyi seçti. Bunu yaptığında, gerçekten kutsal ve adil olduğunu gösterdi ki bu, O'nun hakkında daha önce bilmediğimiz bir şeydi. Kutsallığını korumak için gerekli olan adil ceza olan Tanrı'nın gazabı, yerine geçen kişinin üzerine dökülürken; O'nun merhameti, Adem ve Havva'ya adil ve haklı olarak hak ettikleri ölüm cezasını çekmeyişleri ile gösterildi. Tanrı'nın merhameti bu eyleme kadar insanlık tarafından bilinmiyordu.

Peki Tanrı burada lütfunu ve koşulsuz sevgisini nasıl gösterdi? Tanrı, en başından beri, insanın günahının bir süreliğine örtülebileceği bir kurban sistemi aracılığıyla masum bir hayvanın onun yerine ölümünü sağladı. Bunu yaptığında Adem ve

Havva *aslında hak etmedikleri* inanılmaz bir iyiliğe kavuşmuşlar ve *Tanrı bunu onlardan karşılık beklemeden yalnızca bir armağan olarak sunmuştur*. Kurban sisteminin sağlanması, başlı başına bir lütuf ve özverili, koşulsuz bir sevgi eylemiydi.

Bu noktaları öğrenmek biraz zor olabileceğinden, burada temel bir özet yapalım.

- Hak ettikleri şey ölümdü – Adalet için *tek* tatmin edici yol buydu.
- Aldıkları karşılık ise merhametti – Ölmediler.
- Ek olarak aldıkları şey, lütuf ve koşulsuz sevgiydi – Günahlarının bağışlandığı ve yaşamaya (yalnızca fiziksel olarak, ruhsal olarak değil) devam ettikleri bir sistem aracılığıyla. Tanrı onlara bu sistemi koşulsuzca ve yalnızca onlara olan sevgisinden dolayı verdi.

Kurban sistemi, Tanrı'ya karşı günah işleyen bir kişiye O'nun karşısında nasıl doğru bir konum sağladı?

Bir kimse Tanrı'ya isyan ettiğinde, bu durumda kendisine karşı suç işlenmiş olan kişi bizzat Tanrı'dır. Ve bir defa bile isyan etmiş bir kimsenin, daha önce de açıkladığımız gibi, hak ettiği ceza, cehennemde geçirilecek bir sonsuzluktur; karanlık ışığın huzurunda *var olamaz*, karanlık *her zaman* kovulur. Günahın büyüklüğü, onun gerektirdiği cezanın büyüklüğünü belirler, ancak *tüm* günahlar eninde sonunda cehenneme atılacak ve ebediyen orada kalacaktır. Kurban sistemi aracılığıyla Tanrı, insanlara bir fırsat verdi: O'na lekesiz, masum bir hayvanı kendileri yerine sunarak, isyanlarından vazgeçme fırsatı. Hayvan *imanla* sunulduğunda, Tanrı tarafından o kişinin yerine geçecek şekilde kabul edildi. Fakat kurban *imanla* sunulmadıysa reddedildi ve kişinin günahı olduğu gibi kalmaya devam etti (Bunu görmek için Yaratılış 4:1-8 ayetleri İbraniler 11:4 ve 1. Yuhanna 3:12 ile birlikte okunmalıdır).

Kurbanı Tanrı'ya *imanla* sunmak ne anlama gelir? Tanrı, masum bir hayvanın kurban edilmesinin, bir bireyi günahından temizlemenin tek yolu olduğunu gösterdi. Bu nedenle hayvanı kurban eden kişinin bu gerçeği anlaması ve Tanrı'nın vadedine güvenmesi gerekir. İman her zaman Tanrı'ya güvenmek ve itaat etmekle yakından ilişkili olmuştur; bu terimler birbirinden ayrılamaz. İman, Tanrı'yı *tüm kalbiyle* izlemeyi *gerçekten* arzu eden bir kişide bulunur; kişi Tanrı'ya güvenir ve O'na itaat etmeyi *gönüllü olarak ister*. Masum bir hayvanın kurban edilmesi, hiçbir zaman hayvan öldürme *ritüeli* ile ilgili değildi; bunun yerine, *Tanrı ile doğru ve iyi bir ilişkiyi gerçekten arzulayan bir kişinin kalbinin gerçekliğini ortaya çıkarmakla ilgiliydi*. Günahlarını Tanrı'nın iman yoluyla kabul edilen lütfü ile değil, ritüelle, fiziksel olarak bir hayvan öldürme eylemiyle örttüğünü düşünenler için Tanrı derin bir hoşnutsuzluk duyuyordu ve bunu da Yeşaya 1:11-20 ve Yeremya 7:8-27 gibi kutsal metinlerde dile getirmiştir. Bu kötü insanlar, diledikleri kadar günah işleyebileceklerini ve O'na bir kurban sunusu fırlattıkları sürece Tanrı'nın onları bağışlayacağını düşündüler. Tanrı'yı takip etme veya itaat etme arzuları yoktu, O'nunla iyi ve doğru bir ilişki içinde olma arzuları yoktu. Günahlarından dolayı suçluluk duymadılar ve izledikleri kötü yolları değiştirmek gibi bir arzuları yoktu. Yaptıklarının ne geçici ne de ebedi herhangi bir bedeli olmamasını dileyerek, sadece günah işlemek, günah işlemek ve yine günah işlemek istediler. Yüreklerinin gerçek durumu buydu. Fakat o dışarıdan bakıldığında dindar görünen, törensel işleriyle Tanrı'yı elbette ki kandıramıyorlardı (İbraniler 4:12-13). Genel olarak, kurban sistemi günahkâr bir bireye suçları karşısında kendisi yerine masum bir hayvanın öldürülmesi imkânı verdi ve böylece günahkâr kişinin borcu kurban ettiği masum hayvan tarafından bir anlamda *satın alınmış* oldu. Tövbe eden günahkâr kişinin kurbanı Tanrı'ya imanla sunulmuşsa, Tanrı o kişinin günahından doğan borcun kurban ile ödenmesini kabul ederdi.

Bu noktada iki farklı kurbanı, yani günahları *örtebilen* sıradan hayvan kurbanlarını ve günahları *ortadan kaldırabilen* Kurban'ı kısaca açıklayalım:

1. Eski Ahit'teki Hayvan Kurbanları: Bu kurban, kesilen kusurlu bir hayvanın kanının, imanla tövbe eden bir günahkârın günahlarını yalnızca **ÖRTMESİNİ** sağlardı (İbraniler 10:1-4).
 - I. Günahı *örtten* bu kurban sistemi, Tanrı ile Yakup'un çocukları arasındaki antlaşma sona erdiğinde yürürlükten kaldırıldı - Yani Oğul Tanrı (Mesih) çarmıhta öldüğü zaman.
2. Yeni Ahit'in Kusursuz/Günahsız Kurbanı: Bu kurban, çarmıhta kendi canını feda eden kusursuz ve günahsız Mesih'in kanının, imanla tövbe eden bütün günahkârların günahlarını **ORTADAN KALDIRMASINI** sağladı (İbraniler 10:11-14, 9:11-14).
 - I. Bu yeni kurban sistemi, Oğul Tanrı'nın (Mesih) kanı, ölümü sırasında çarmıha döküldüğünde başladı.
 - II. Mesih öldüğünde, Eski Ahit (Antlaşma) Dönemi sona erdi ve Yeni Ahit Dönemi resmen başladı. Şu anda içinde bulunduğumuz bu zaman periyoduna "Yeni Ahit Çağı", "Kilise Çağı" ve "Lütuf Dönemi (Yonetimi)" diyoruz.

Lütfen Yaratılış 3:21'de Tanrı'nın yeni öldürülen bir hayvanın derisini yüzdüğünü, deri parçalarını şekillendirdiğini ve Adem ile Havva'yı bunlarla giydirdiğini unutmayın. Tanrı bunu neden yaptı? Bu, Tanrı'nın insanlığa verdiği *İlk Uygulamalı Ders'tir (yani Tanrı bunu insanlara sadece söylemek yerine uygulamalı olarak gösterdi)*. Tanrı, Adem ve Havva'ya günahlarının ciddiyetini öğretiyordu. Bu olaydan sonra Adem Havva'ya her baktığında ne görmüştü dersiniz? *Kendileri yerine ölen* masum hayvanı gördü ve Havva da Adem'e baktığında aynı şeyi gördü. Adem ve Havva'nın utançlarını ve günahlarını örtmek için ilk başta ne yaptıklarını hatırlıyor musunuz? İncir yapraklarını dikmiş ve mahrem bölgelerini örtmek için kullanmıştılar. Fakat Tanrı bunlar yerine hayvan derisi kullanarak onlara insanlığın günahlarını örtmesinin ve O'nun karşısında doğru bir konumda olabilmemesinin tek bir yolu olduğunu gösterdi. Tanrı bu temizlik için sadece tek bir yol açmıştı, masum bir hayvanın kurban edilmesi ve kanının ölüme kadar akıtılması gerekiyordu.

Tanrı, masum bir hayvanın kurban edilmesinin insanın günahını *örtmek* için yeterli olduğunu, ancak insanın günahını tamamen *ortadan kaldırmak* için yeterli olmadığını hem Eski hem de Yeni Ahit'te açıkça belirtmiştir (İbraniler 10:1-4). Peki bu niçin bir sorun teşkil ediyordu? Elbette ki Tanrı'nın kutsallığı nedeniyle! Unutmayın, günah kutsal bir Tanrı'nın huzurunda kalamaz. Masum hayvanın kurban edilmesi, insanın yeryüzündeki fiziksel yaşamını sürdürmesi için yeterliydi, ancak insan öldükten sonra şöyle bir sorunla karşılaşacaktı: Sahip olduğu günahlı doğanın, günahın kirliliğinin hâlâ üzerinde olduğu gerçeği. İnsanın Tanrı ile olan paydaşlığı, O'nun bu şekilde gerçekleştirdiği fedakarlık yoluyla kısmen iyileştirilmiş, ancak henüz tam anlamıyla restore edilmemişti (İbraniler 9:11-14).

Tanrı'nın sözünde açıkça belirttiği şey, günahlarımızın *sadece örtülmesi değil, tamamen ortadan kaldırılması için lekesiz, kusursuz, günahsız* bir kurban ihtiyacımız olduğudur. Bu da oldukça ciddi bir sorundu. Neden mi? Adem ve Havva itiraflarını bitirdikten sonra, Tanrı'nın onlar ve yılanla birlikte tüm yaratılışı yargıladığını, her şeyi lanet altına aldığını ve böylece günahın O'nun yarattığı her şeyi tamamen kirlettiğini ilan edişini hatırlayın (Yaratılış 3:14-19). Yani günahın bozmadığı hiçbir şey kalmamış, her şey ondan olumsuz etkilenmiş ve tamamen lekelenmişti. Bu nedenle, her şey günahla lekelenmesine göre; lekesiz, kusursuz, günahsız bir kurban nasıl mümkün olabilirdi? Bu, Yahudi Kutsal Yazıların (yani Eski Antlaşma'nın) en büyük sorularından biriydi. Günahın etkilemediği, kusursuz kalan bir şey var mıydı? Evet! Günahın etkilemediği tek ve yalnızca tek bir "Mükemmel" vardı ve bu da Tanrı'nın ta kendisiydi. İnsanın günahından tamamen arınması, sadece günahlarının *örtülmesi* değil, *tamamen ortadan kaldırılması* için, Tanrı kusursuz bir kurban talep etti - Bu kurban *sadece* Tanrı'nın kendisi olabilirdi!

Fakat Ruh olan Tanrı'nın kanı nasıl ölüme kadar dökülebilir ve canı imanla alınabilirdi? Bu soruya verilebilecek tek cevap Mesih'in şahsında bulundu.

"Mesih" kelimesi, "meshedilmiş olan", tamamlaması gereken özel bir iş için Tanrı tarafından ayrılacak olan, anlamına gelir. Yuhanna 1:1'de şunu okuyoruz: "Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı." Burada hakkında yazılan iki kişi olduğunu görüyor musunuz? 1) Söz; ve 2) Tanrı. Söz başlangıçta vardı; ve Kutsal Kitap yalnızca tek bir başlangıçtan bahseder. Bu, zaman ve uzay da dahil olmak üzere her şeyin yaratıldığı altı günlük yaratılış dönemidir. Buradan anlıyoruz ki henüz zaman başlamadan önce Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı; *Dolayısıyla Tanrı ve Söz, bütünlük içerisinde ve birdir.* Ardından 14. ayette Yuhanna, "Söz, insan olup aramızda yaşadı." dedi. Söz, yani Tanrı, insan oldu ve kendisinin yarattığı şeyler arasında yaşadı. O, Eski Ahit'te Mesih olarak adlandırılan adamdır (Daniel 9:24-25) 29. ayette Yuhanna bize bu adamın kimliğine dair daha fazla açıklama veriyor. Orada şöyle yazılmıştır: "Yahya ertesi gün İsa'nın kendisine doğru geldiğini görünce şöyle dedi: 'İşte, dünyanın günahını **ortadan kaldıran** Tanrı Kuzusu!'" İsa'nın uzun zamandır beklenen Mesih olduğunu ve O'nun işinin *dünyanın günahlarını sadece örtmek değil, ortadan kaldırmak* olduğunu açıkça görüyoruz!

Bu, Tanrı'nın Kurtuluş ve Restorasyon Planları'nı tamamen anlamak için ihtiyaç duyduğumuz arka plan bilgisidir. Artık bu noktada Kutsal Kitap'ın "kötü haber"inin gerçekten de *son derece* kötü olduğunu görebiliriz çünkü bu durum, biz insanların Yaratıcımız olan Tanrı'dan ebediyen ayrılmasıyla sonuçlanma potansiyeline sahiptir. Fakat aynı şekilde, "kötü haber"in üstesinden gelmek için gerekli gücü içerdiğinden "iyi haber"in de ne kadar muhteşem olduğunu da görmeye başlayabiliriz. Şimdi, sonraki bölümlerde Tanrı'nın Restorasyon Planı'nın 7 adımını detaylandırmaya devam edeceğiz ve Tanrı'nın bizi bu dünyayı O'nunla birlikte yönetmemize ilişkin orijinal planına geri getirmek için neden bu planı tamamen izlemesi gerektiğini açıklayacağız.

Bölüm 5 EK

SORU: Kutsal metinlerde spesifik olarak belirtilmemiş olan belirli gerçekleri nasıl bilebiliriz?

YANIT: Aynı kavramı içeren ancak farklı bir zamanda aktarılmış, diğer metinlerde daha etraflıca açıklanan *değiştirilemez Kutsal Kitap hakikatlerinden* yola çıkarak çıkarımlarda bulunuruz.

ÖRNEK:

Yaratılış 6:9, 22, 7:1, 5'te Nuh peygambere atfedilen Tanrı yoluna yaraşır özelliklerin her birini buluruz. Bu ayetlerde şunları okuruz,

Nuh doğru bir insandı. Çağdaşları arasında kusursuz biriydi. Tanrı yolunda yürüdü... Nuh Tanrı'nın bütün buyruklarını yerine getirdi... RAB Nuh'a, "Bütün ailenle birlikte gemiye bin" dedi, "Çünkü bu kuşak içinde yalnız seni doğru buldum... Nuh RAB'bin bütün buyruklarını yerine getirdi..."

Bir kişi Nuh'un bu Tanrı yoluna yaraşır karakter özelliklerini okuduğunda, kendi kendine onun günahsız bir insan olduğunu düşünebilir. Ne de olsa metinde onun hakkında olumsuz bir şey yazılmamıştır, yalnızca onun doğruluğunu ifade eden övgüler vardır. Ancak Nuh'un da mutlaka diğer insanlar gibi bir günahkâr olduğunu kesinlikle söyleyebiliriz – Nasıl? Çünkü bu *değiştirilemez bir Kutsal Kitap hakikatidir*. Bu durum verilen metinlerde açıkça yazılmamış olsa da, bu gerçeği diğer kutsal yazılardan, yani sürekli var olan ve zamanla giderek daha da çoğalan günah ve doğruluk kavramlarıyla ilgili vahiylerden biliyoruz; insanın günahkârlığının, ilk günahın işlendiği andan beri her zaman ortada duran bir gerçeklik olduğunu gösteren hakikatler (bunu Bölüm 3'te ayrıntılı olarak ele aldık – ayrıca bkz. Romalılar 5:12-21).

Tanrı insana bir vahiy verdiğinde, yani kendisi veya hayat hakkındaki hakikatleri bir peygamber aracılığıyla bildirdiğinde; bu hakikati bir süreç içerisinde, genellikle her seferinde sadece tek bir ayrıntıyı tek bir bakış açısından açıklıyordu. Bir hocamızın bir defasında bize açıkladığı gibi, "Tanrı'nın vahyini bir tür çiçek goncası gibi düşünebiliriz." Bir çiçeğin tomurcuklanması ile açması arasındaki süre yaklaşık iki haftadır; tam bir çiçek formunu alana kadar çok yavaş bir şekilde açılır. İşte Tanrı da vahyini insana böyle vermiştir. Kutsal Kitap boyunca kavramlar çok temel bir biçimde başladı ve yavaş yavaş açıldı, giderek daha fazla ayrıntı eklenerek, İsa'nın şahsında tam çiçek açana kadar. O, Tanrı'nın *tüm vahiylerinin* yerine getirilişi, gerçekleşmesidir (Vahiy 19:10; Luka 24:27, 44-45; Yuhanna 5:39). Dolayısıyla, Tanrı'nın sözlerinde, ancak Tanrı'nın sözünün bütünü ile tam doluluğunu keşfedebileceğimiz birçok hakikat vardır. Kutsal metinlerin yürürlükten kalkması gibi bir durum söz konusu olamaz; ancak, Tanrı insana sunduğu vahyini tamamladığında, verdiği hakikatler konusunda bize daha bütünsel bir anlayış sağlamıştır. Örneğin, Eski Antlaşma'da verilen kurban sistemi, İsa'nın gerçek görevinin yalnızca bir gölgesiydi; bu nedenle, İsa çarmıhtaki görevini tamamladığında, gölge kayboldu çünkü onun yerine gerçeği gelmişti (bu, gerçeğin yürürlükten kaldırılması değildir, çünkü ikisi de aynıdır – kurban sistemi bize bu hakikatin gerçekliğinin bir gölgesini göstermiştir).

Dolayısıyla Yaratılış 3:21'de de insanlık için kurban sistemini başlatan bir kurban verilmiş olduğunu kesin olarak bilebiliriz – Nasıl mı? Çünkü bu da *değiştirilemez bir Kutsal Kitap hakikatidir*. Bu bölümde daha önce de belirttiğimiz gibi, imanla verilen bir kurban, kutsal metinlerde her zaman Tanrı ile barış yapmanın tek yolu olarak sunulur – Tanrı'nın günaha karşı olan öfkesi ancak bu şekilde yatışabilirdi. Eski Ahit'te masum bir hayvan kurban edilirdi ama onun günah yüzünden lekelenmiş yaşamı ve kanı, günahı sadece *örtelmeye* muktedirdi. Yeni Ahit'te ise, Tanrı'nın Oğlu kurban edildi ve O'nun kusursuz varlığı ve kanı günahı

tamamen *ortadan kaldırılabildi*. İbraniler kitabından şu ayetleri düşünün;

Ama Mesih, gelecek iyi şeylerin başkâhini olarak ortaya çıktı. İnsan eliyle yapılmamış, yani bu yaratılıştan olmayan daha büyük, daha yetkin çadırdan geçti. Tekelerle danaların kanıyla değil, sonsuz kurtuluşu sağlayarak kendi kanıyla kutsal yere ilk ve son kez girdi. Tekelerle boğaların kanı ve serpilen düve külü murdar olanları kutsal kılıyor, bedensel açıdan temizliyor. Öyleyse sonsuz Ruh aracılığıyla kendini lekesiz olarak Tanrı'ya sunmuş olan Mesih'in kanının, diri Tanrı'ya kulluk edebilmemiz için vicdanımızı ölü işlerden temizleyeceği ne kadar daha kesindir! (11-14).

Nitekim Kutsal Yasa uyarınca hemen her şey kanla temiz kılınır, kan dökülmeden bağışlama olmaz (9:22).

Kutsal Yasa'da gelecek iyi şeylerin aslı yoktur, sadece gölgesi vardır. Bu nedenle Yasa, her yıl sürekli aynı kurbanları sunarak Tanrı'ya yaklaşanları asla yetkinliğe erdiremez. Erdirebilseydi, kurban sunmaya son verilmez miydi? Çünkü tapınanlar bir kez günahlarından arındıktan sonra artık günahlılık duygusu kalmazdı. Ancak o kurbanlar insanlara yıldan yıla günahlarını anımsatıyor. Çünkü boğalarla tekelerin kanı günahları ortadan kaldıramaz (10:1-4)... Her kâhin her gün ayakta durup görevini yapar ve günahları asla ortadan kaldıramayan aynı kurbanları tekrar tekrar sunar. Oysa Mesih günahlar için sonsuza dek geçerli tek bir kurban sunduktan sonra Tanrı'nın sağında oturdu (10:11-12).

Kısım 3: Tanrı'nın Planlarının Derinlemesine Açıklanması

* BÖLÜM ALTI *

Tanrı'nın 7 Aşamalı Restorasyon Planı

Adım 1

İnsanın Kişisel Günah Probleminin Üstesinden Gelinmesi

RAB ulusların planlarını bozar, halkların tasarılarını boşa çıkarır. Ama RAB'bin planları sonsuza dek sürer, yüreğindeki tasarılar kuşaklar boyunca değişmez. Ne mutlu Tanrısı RAB olan ulusa, kendisi için seçtiği halka!

~ **Mezmurlar 33:10-12** ~

Sonunda bu kitabın ilerideki bölümlere geldik; bu bölümden 9. bölüme dek İncil'in yapısının daha kapsamlı ayrıntılarını ele alacağız. Bir önceki bölümde, Tanrı'nın 7 aşamalı Restorasyon Planı'nı tanıtip tanımlamış ve 1. aşama için ön bilgilere bakmaya başlamıştık: Bu bölümde daha da açacağımız *İnsanın Kişisel Günah Probleminin Üstesinden Gelmek* konusu. Buna göre, Kutsal Kitap'ın "İyi Haberi" aracılığıyla öğrendiğimiz, Tanrı'nın insanın günahına verdiği karşılığı, yani kurtuluş planını incelemiştik. Bunu akılda tutarak, şimdi bu ilgi çekici konuyla ilgili incelememize devam edelim.

Tanrı'nın 7 aşamalı restorasyon planının şu analogisiyle başlayalım: şimdiye dek bu planın bir bina inşasına benzediğini fark etmiş miydiniz? Bir binanın inşası *her zaman* bir temelle başlar. Aynı şekilde, bir binanın aşamalar hâlinde inşa edilmesi gerektiği gibi (önce bir temel, sonra tavan ve zemini olan kolonlar ve son olarak da bir çatı), aynı şekilde Tanrı da kendi planını, her adımın bir önceki üzerine inşa edildiği aşamalar hâlinde uygular. Örneğin bir bina giriş kapısı merkez alınarak, onun etrafına yapılmaz; kapı, binanın ana yapısı tamamlanıncaya kadar beklemesi gereken bir detaydır sadece. Bu nedenle, bu kitabın önceki bölümlerini, bu ve sonraki bölümlerde inceleyeceğimiz konuların temeli olarak görmeliyiz. Peki, bütün bunlar Tanrı'nın 7 aşamalı restorasyon planıyla tam olarak nasıl ilişkilidir? Öncelikle Tanrı, yeni gökler ve yeni bir yeryüzü *yaratana dek*, ailesini kendisiyle birlikte ebediyete alamaz; bunu da, ilk önce günahı ve günahın kirlettiği her şeyi

cehenneme atıp yeni yaratılışı kirletmesinler diye onları sonsuza dek oraya *hapsedene dek* yapamaz. Dahası, bundan da önce 1000 yıllık Krallığını *tamamlayana dek* günahı ve tanrısızları cehenneme atamaz, çünkü bu, yeni göklerde ve yerde yaşayacak olanların sonuncularını ortaya çıkaracaktır. Ayrıca, Şeytan'ın Krallığını *yok edene dek* kendi 1000 yıllık krallığı başlatamaz ve o krallıktan tüm gerçek çocuklarını *çağırana dek* de Şeytan'ın Krallığını yok edemez. Heyhat, tüm bunlardan önce onların kişisel günah problemlerini *çözene dek* de gerçek çocuklarını çağırılmaz. Bu nedenle, 7 adımın her biri, kendisinden önceki adıma bağlıdır. Bunu akılda tutarak, Adım 1 ile başlayalım.

Adım 1 – İnsanın Kişisel Günah Probleminin Üstesinden Gelmek:

Bu konu tamamen Mesih İsa'nın şahsına bağlıdır. Bu nedenle, işe O'nun yaşamını ve Tanrı'nın Yahudi Kutsal Yazıları'nda (Eski Ahit) bize sağladığı peygamberlikleri ve soyağaçlarını inceleyerek başlayalım.

Mesih'in Hayatı ve İşleri – Peygamberlikler ve Soyağaçları:

İnsanlık Aden Bahçesi'nde Tanrı'ya isyan etti (Yaratılış 3:6) ve Tanrı derhal hem kısa vadeli bir çözümlerle, yani masum hayvanlar üzerinden işleyen kurban sistemiyle hem de kalıcı bir çözümlerle, yani günahı ebediyen alt edecek bir Mesih'in geleceğini vaat ederek işe koyuldu. Mesih vaadi kutsal yazılarda ilk olarak *gelecekteki* bir Soy vaadi olarak görülür (Yaratılış 3:15). Bu Soy, bir gün Meshedilmiş Olan, yani Tanrı'nın O'nun gerçekleştirmesi için hazırladığı *özel görev* için ayırdığı Kişi'yi çıkaracaktı. Peki neydi bu *özel görev*? Bu görev, Tanrı'nın Kurtuluş Planı'nın zirvesiydi: Gerçek çocuklarını *nasıl* kurtaracağına ve onları kendisine *nasıl* geri getireceğine ilişkin O'nun özel planıydı. Yaratılış 3:15'teki vaat, gelecek Mesih'e atıfta bulunan Soy'un Şeytan'ın düşmanı olacağını belirtiyor; ayrıca, Şeytan'ın Mesih'in topuğuna (insanlığına – O'nun bir insan olarak fiziksel yaşamına) saldıracağını, ancak Mesih'in Şeytan'ın başına (gücüne) saldıracağını gösteriyordu. Bu vaat, İsa'nın kanı çarmıh üzerine dökülürken yaşanan büyük bir ruhsal savaş sırasında gerçekleşmiştir. Çarmıha gerilen kişilerin asıl ölüm sebebi asfiksasyon, yani oksijensiz kalma süreci olan boğulmadır. Kurbanın vücut ağırlığı, nefes almasını son derece zor hâle getirecek şekilde gövdesine doğru yüklenir; böylece kişi çarmıhta asılı kaldığı süre boyunca yavaşça boğulurdu. King's College London'da bir fizyolog olan Jeremy Ward, İngiliz The Guardian gazetesi tarafından yazılan 2004 tarihli bir makalede, çarmıha gerilmeden kaynaklanan boğulmayı oldukça canlı bir şekilde tasvir etmiştir:

Kolları iki yanına gerilmiş hâlde çarmıha çivilenmiş birisi, bu şekilde 24 saatten fazla yaşamayı bekleyemezdi. Önce yaklaşık 18 santimetre uzunluğundaki çiviler bileklerin içinden geçiriliyordu, böylece oradaki kemikler vücudun ağırlığını taşıyabilirdi. Çivi, medyan siniri kesecek ve bu yüzden de yalnızca çok büyük bir acıya neden olmakla kalmayacak, aynı zamanda kurbanın ellerini felç edecekti. Ayaklar, çarmıhın gövde kısmına çivilenmiş, böylece dizler yaklaşık 45 derece bükülü hâle getirilmiştir. Ölümü hızlandırmak için cellatlar, mahkuma destek olarak uyluk kaslarını kullanma şansı vermemek için kurbanlarının bacaklarını genellikle kırarlardı. Bacakları zarar görmemiş olsa bile mahkumların güçleri birkaç dakikadan fazla sürmeyeceğinden, bunu yapmaları muhtemelen gereksizdi. Bacaklar yorulduğunda, ağırlık kollara aktarılır ve omuzlar yavaş yavaş yuvalarından dışarıya doğru çekilirdi. Birkaç dakika sonra da onları dirsekler ve bilekler takip ederdi; o ana kadar, kollar vücut ağırlığının etkisiyle normalden on altı veya on yedi santimetre daha uzun hâle gelecekti. Dolayısıyla kurbanın ağırlığını tamamen göğsüne vermekten başka seçeneği kalmayacaktır. Ağırlık göğüs kafesinin yukarı doğru kalkmasına ve hemen sonrasında da kurbanın nefes alıp vermekte zorlamasına neden olduğu için, kişi oksijensiz kalacaktır.¹²

Dizleri 45 derecelik açıyla bükülü olarak ayakları tahtaya çivilenmiş olan kurban,

¹² Alok Jha, Internet Article by The Guardian, The science behind the news: How did crucifixion kill, Thu 8 Apr 2004 <https://www.theguardian.com/science/2004/apr/08/thisweekssciencequestions>

nefes alabilmek için topuklarını tahtaya doğru bastırarak vücudunu yukarı doğru itmelidir. Bu şekilde, Mesih Şeytan'ın gücünü (başını) ezerken, Şeytan da aynı anda gerçek anlamda Mesih'in topuğuna saldırıyordu (geçici olarak O'nun fiziksel yaşamını alarak – yani O'nun insanlığını). Şeytan'ın gücü neydi ve nasıl etkisiz hâle getirildi? Şeytan'ın bu dünyadaki gücü her zaman ölüm olmuştu. İsa çarmıhta öldükten ve üç gün mezarda yattıktan sonra, Tanrı O'nu dirilterek Şeytan'ın uzun süredir elinde tuttuğu ölüm gücünü yok etti.

Peki, İsa'nın dirilişi ölümün gücünü nasıl yok etti? Bu büyük bir cevabı olan büyük bir sorudur. Birkaç cümle ile bunu yeterince cevaplamaya çalışalım, sonra da asıl konumuza dönelim (bu cevabın detayları bu bölümde ve 7-9. bölümlerde incelenecektir). İsa, Tanrı'nın insanın günah sorununun üstesinden tamamen gelmek için gönderdiği kusursuz ve lekesiz kurbandı (Romalılar 3:21-26). İsa'nın ölümü ve dirilişi sayesinde, insan artık birlikte doğduğu günahlı tabiatı taşımayan yeni bir yaratık olarak Tanrı'nın ailesine girebilir (Romalılar 6). Bir kişi Tanrı tarafından kurtarıldığında, manevi olarak İsa'nın bedeni *içerisine* yerleştirilir ve ölüm artık onu esir tutamaz. İsa nasıl mezardan dirildiyse, aynı şekilde biz de *yeni bir hayata* diriltildik; ölümün artık üzerimizde iddia edebileceği bir hakkı yoktur. Kısacası, Tanrı ile insan arasındaki düşmanlık sonra ermiş olduğu için; bir Tanrı çocuğu bedenlenmiş olduğunda, ruhu derhal Tanrı'nın huzuruna çıkar. Tanrı'nın belirlediği zamanda, Tanrı'nın her bir çocuğu, günah tarafından kirletilmemiş yeni bedenler alacaktır (1. Korintliler 15:35-49). Şimdi asıl konumuza dönelim ve vaat edilen Soy'u tarih boyunca takip edelim.

Bu orijinal peygamberlikten sonra Kutsal Kitap, *soyağaçları yoluyla* Mesihsel Soy'un çizgisini takip etmeye devam etti. İncil'de ne zaman bir soy kütüğüne rastlasak, bu bize Mesihsel Soy'un hangi yöne gittiğini gösterir. Hangi soy çizgisini izleyeceğimizi biliriz, çünkü bu soy her zaman için bir sonraki nesilde de gösterilmeye devam edendir (Mesih'in soyağacı Yeni Ahit'te Matta 1:1-16 ve Luka 3:23-38'de ayrıntılı olarak açıklanmıştır). Örneğin, tufandan birkaç yüz yıl sonra, Tanrı'nın İbrahim'e Yaradılış 12:3'te verdiği vaatlerde Mesihsel Soy'u tekrar görüyoruz: "Yeryüzündeki bütün halklar senin aracılığınla kutsanacak" (senin soyun aracılığınla kutsanacak – Bkz. Yaradılış 22:18). Yaradılış 26:4'te görüyoruz ki bu vaat, İbrahim'den oğlu İshak'a geçmişti "Yeryüzündeki bütün uluslar senin soyun aracılığınla kutsanacak." İshak'ın ikiz kardeşler olan iki çocuğu vardı, büyük olan Esav ve küçük olan da Yakup'tu; Mesihsel Soy Yakup üzerinden devam etti. Bunu nereden mi biliyoruz? Çünkü Esav'ın soyağacı ancak o zamana kadar devam eder ve sonra da aniden sona erer (Yaradılış 36); Yakup'un soyağacı ise tüm Eski Ahit boyunca devam etmektedir. Tanrı'nın vaadi, Yaradılış 28:14'te Yakup'a tekrarlanır: "Yeryüzündeki bütün halklar sen ve soyun aracılığınla kutsanacak." Ayrıca, Yaradılış 49:10'da Tanrı'nın Yakup'a oğlu Yahuda hakkında verdiği bir peygamberliği görüyoruz. Mesih'in Kral olduğunun ilk kez anlaşıldığı yer burasıdır. Yaklaşık 900-1.000 yıl sonra, Tanrı Kral Davut'a 2. Samuel 7:12-16'da okuduğumuz ve İbrahim'e verdiği benzer bir söz vermiştir. Der ki:

Sen ölüp atalarına kavuşunca, senden sonra soyundan birini ortaya çıkarıp krallığını pekiştireceğim... Ben ona baba olacağım, o da bana oğul olacak... Soyun ve krallığın sonsuza dek önümde duracak; tahtın sonsuza dek sürecektir.

Tüm ulusları bir Ebedi Krallık aracılığıyla yönetecek olan gelecek Mesih Kral'ın bu peygamberliği Eski Ahit'te pek çok yerde tekrarlanmaktadır. Biz burada bunlardan sadece birkaçına değineceğiz:

Çünkü bize bir çocuk doğacak, bize bir oğul verilecek. Yönetim onun omuzlarında olacak. Onun adı Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı, Ebedi Baba, Esenlik Önderi olacak. Davut'un tahtı ve ülkesi üzerinde egemenlik sürecek. Egemenliğinin ve esenliğinin büyümesi son bulmayacak. Egemenliğini adaletle, doğrulukla kuracak ve sonsuza dek sürdürecektir. Her Şeye Egemen RAB'bin gayreti bunu sağlayacak (Yeşaya 9:6-7).

Gece görümlerimde insanoğluna benzer birinin göğün bulutlarıyla geldiğini gördüm. Eskiden beri var Olan'ın yanına doğru ilerledi, O'nun önüne getirildi. Ona egemenlik, yücelik ve krallık verildi. Bütün halklar, uluslar ve her dilden insan ona tapındı. Egemenliği hiç bitmeyecek sonsuz bir egemenlik, krallığı hiç yıkılmayacak bir krallıktır (Daniel 7:13-14).

Nedir uluslar arasındaki bu kargaşa, neden boş düzenler kurar bu halklar? Dünyanın kralları saf bağlıyor, hükümdarlar birleşiyor RAB'be ve meshettiği krala karşı. "Koparalım onların kayışlarını" diyorlar, "Atalım üzerimizden bağlarını." Göklerde oturan Rab gülüyor, onlarla eğleniyor. Sonra öfkeyle uyarıyor onları, gazabıyla dehşete düşürüyor ve, "Ben kralımı kutsal dağım Siyon'a oturttum" diyor. RAB'bin bildirisini ilan edeceğim: Bana, "Sen benim oğlumsun" dedi, "Bugün ben sana baba oldum. Dile benden, miras olarak sana ulusları, mülk olarak yeryüzünün dört bucağını vereyim. Demir çomakla kıracaksın onları, çömlek gibi parçalayacaksın." Ey krallar, akıllı olun! Ey dünya önderleri, ders alın! RAB'be korkuyla hizmet edin, titreyerek sevinin. Oğulu öpün ki öfkelenmesin, yoksa izlediğiniz yolda mahvolursunuz. Çünkü öfkesi bir anda alevlenir. Ne mutlu O'na sığınanlara! (2. Mezmur).

Bu tür peygamberliklere *vaat peygamberliği* denir, yani Tanrı'nın sözünü doğrudan kullanarak Mesih, O'nun yaşamı ve/veya O'nun işi hakkında bir şeyi açık bir şekilde açıklayan peygamberlikler. Eski Ahit'te *diriliş kavramından* farklı şekillerde bahseden bundan başka *vaat peygamberlikleri* de vardır. Diriliş, Mesih'in insanlığa kurtuluş sağlama görevinde bulunan en önemli doktrinlerden/öğretilerden birisidir; bu nedenle, bu görevi ele almak için birkaç dakika harcayacağız. Aşağıdakiler, Mesih'in dirilişiyle ilgili kendi başınıza inceleyebileceğiniz birkaç *vaat peygamberliğidir*: Eyüp 19:25-27; Daniel 12:1-3; Yeşaya 26:19; Hezekiel 37:1-14; Mezmurlar 16:8-11, 49:13-15, 71:19-21...

Kutsal Kitap'ta Mesih hakkında görülen başka bir tür peygamberlik ise, O'nun gelecekteki yaşamını ve eserlerini, bunlara dair "Resimler" veya "Gölgeler" kullanarak anlatan ve açıklayan *resim peygamberlikleridir* (bunlar, *aslında işaret ettikleri şeylerin birer resmi, yani yansımaları veya başka bir deyişle gölgeleridir*). İsa bize kendisinin ölümü ve dirilişiyle ilgili bu *resim peygamberliklerinden* birini sunmuştur; bu peygamberlik, Tanrı'nın onu ölümden kurtarmak ve ona yaşamını geri vermek üzere Yunus adlı bir peygamberi kurtarmak için gösterdiği mucizeleri canlı bir şekilde tasvir eder. Gelin buna birlikte bakalım. Matta 12:38-40'ta şöyle yazar:

Bunun üzerine bazı din bilginleri ve Ferisiler, "Öğretmenimiz, senden doğaüstü bir belirti görmek istiyoruz" dediler. İsa onlara şu karşılığı verdi: "Kötü ve vefasız kuşak bir belirti istiyor! **Ama ona Peygamber Yunus'un belirtisinden başka bir belirti gösterilmeyecektir. Yunus, nasıl üç gün üç gece o koca balığın karnında kaldıysa, İnsanoğlu da üç gün üç gece yerin bağrında kalacaktır** (Vurgu eklenmiştir).

Bunu yakından inceleyerek Eski Ahit'te Mesih hakkında başka resimler de bulabiliriz. Bu ifadeleri ile İsa, bize Yunus'un Eski Ahit'teki anlatısının bu bölümünün, O'nun ölümünün ve dirilişinin bir resmi (yansıması) olduğunu gösterdi. Yunus bir büyük balık tarafından yutulduğunda, bu İsa'nın ölüm tarafından yutulmasının bir resmiydi. Yunus için hiç ama hiç umut yoktu; Akdeniz'in ortasında bir balığın midesinde sindirilmek üzereydi. Bu sahneye tanık olan bir kişinin bariz beklentisi, Yunus'un hiçbir şekilde ölümden doğal olarak kurtulma olasılığının olmadığıdır - Tanrı kurtuluştaki doğaüstü bir eylem göstermemiş olsaydı, Yunus kesinlikle yok olurdu. Yunus bu hâlde (bir balığın midesinden ibaret olan mezarında) 3 gün 3 gece kaldıktan sonra, Tanrı'nın buyruğuyla balık Yunus'u ulaşmak istediği yere getirip midesinden bir kumsala kustu (Tanrı'nın kurtarışı). İşte bu, ölümden dirilişin bir resmidir (Tanrı'nın doğaüstü bir eylemi). İsa'nın mezardan çıkmasından farklı olmayan, olayların

mükemmel bir şekilde sıralandığı, her şeyin İsa'nın dirilişine paralel olarak gittiği bir anlatıdır.

Benzer şekilde, Eski Ahit'e göre Mesih'in kim olduğu konusundaki anlayışımızı genişletmek için kullanabileceğimiz benzer resim peygamberlikleri için Eski Ahit'i inceleyebiliriz. Örneğin, Daniel 3'te Daniel'in büyük, ateşli bir fırına atılan üç arkadaşının bir kaydı var. Yine, bu olay umutsuzluğun ve ölümün bir resmidir. Bu olayın bir tanığı, bu adamların hayatta kalacağını asla ummazdı, özellikle de anlatının yazarı, görevli muhafızların kendilerinin bile bu üç adamı fırına atarken öldüklerini söylediği zaman (20-22. ayetler). Ancak, üçü de alevlerden zarar görmemiş olarak çıktılar, bu gerçekten Tanrı'nın doğüstü bir işiydi. Saçları yanmamış, elbiseleri alev ve ısıdan zarar görmemişti, üzerlerinde ateş/duman kokusu bile yoktu (26-27. ayetler). Tanrı, Rab İsa'ya yaptığı gibi, onları doğüstü bir şekilde ölümden kurtarmış ve diriltmişti. Yine bu olay, İsa'nın ölümü ve dirilişi ile paralellik göstermektedir.

Daniel 6'da Daniel'in kendisi bir aslan çukuruna atılır. Yine burada da Yunus ve alevli fırın anlatılarından farklı olmayan bir umutsuzluk ve ölüm resmi görüyoruz. Orada olan bir tanığın beklentisi, Daniel'in doğal olarak hayatta kalma şansının olmadığı, kesinlikle aslanlar tarafından parçalanıp yeneceğidir; yani eğer Tanrı harekete geçmezse, o kesin olarak ölecekti. Bu durum aynı zamanda, Daniel'i suçlayan adamların kendilerinin de aslanın inine atılması ve canavarların anında onlara saldırıp bir çırpıda yutulmalarıyla, anlatının sonuna doğru yine teyit edilir. Ancak Daniel, Tanrı'nın lütfuyla bu "ölüm mezarından" aslanlardan zarar görmeden çıktı. O, kendisini ölümden kurtaran ve hayata döndüren Tanrı tarafından doğüstü bir şekilde korunmuştur. İşte bu da İsa'nın dirilişi olayına paralel olan bir başka anlatı ve yeniden diriliş ve yaşam resmidir. Daniel'deki bu olaylar, İsa'nın kendisinin ölümü ve dirilişi hakkında ifade ettiği aynı örüntüyü takip eder. Tüm bunlar, Tanrı'nın doğüstü işi aracılığıyla *Mesih'in ölümü ve dirilişinin gelecekteki gerçekliğine işaret eden* Eski Ahit'teki paralel anlatılar ve gölgelerdir.

Eski Ahit'te, yukarıdaki anlatılarla *benzer* bir modeli izleyen başka anlatılar da vardır. Biz onları diriliş kavramının resimleri/gölgeleri olarak görürüz; ancak bunlar, Yunus'un ve İsa'nın dirilişininkine *tam olarak* paralel değildir. Bebek Musa'nın, annesinin yapmış olduğu yüzen bir sepet içinde Nil Nehri'ne atıldığı Mısır'dan Çıkış 2:1-10'u ele alalım. Bu bir bebek için tehlikeli bir durumdur ama henüz kesin bir ölüm resmi değildir. Çocuğun hayatta kalması için Tanrı'nın doğüstü bir şekilde müdahale etmesine henüz ihtiyaç duyulmamaktadır. Bebeğin içinde bulunduğu koşullarda doğal yollarla hayatta kalma şansı az da olsa vardır. Ama örneğin, eğer bebek bir uçurumdan aşağı atılsaydı, o zaman durum farklı olurdu; ortada kesin bir ölüm beklentisi bulunurdu. O hâlde bu, mezara konulduğunda kesinlikle ölmüş olan İsa'nın ölümü ve dirilişiyle *tam olarak* paralel bir anlatı değildir. Bununla birlikte, bu olayın bir tanığı, bebeğin Nil Nehri'nin unsurlarına ve timsah istilasına altındaki sularına fazla uzun bir süre ve dışarıdan yardım almadan bırakılırsa öleceğini bekleyebilirdi. Bu nedenle bu anlatı ile Yunus, Daniel'in üç arkadaşı ve aslan inindeki Daniel'in kendisinin anlatıları arasında yine de bir *benzerlik* vardır. Bebek Musa'nın anlatısında, çocuk bir kadın tarafından nehirden çekilip kıyıya getirildiğinde hayatta kaldı. Kendi hâline bırakılırsa ya da kimse ona yardım etmezse yaşama şansı kalmayan bebek, ölümden kurtarıldı. Dolayısıyla bu anlatı da dirilişin ve hayatın bir resmidir.

Yaratılış 39-41'de Yusuf hapse gönderildi. Bu da ölümün bir resmidir çünkü Yusuf'un içerisinde bulunduğu durum kesinlikle umutsuzdu. Yani hem yardım edebilmeye muktedir hem de buna istekli olan birisi onu hapisten çıkarmak için harekete geçmeseydi, durumu değişmezdi. Tanrı ya da insan zorunlu olarak harekete geçmek zorundaydı çünkü Yusuf kendi durumu üzerinde güçsüzdü. Aynı şekilde, Yusuf sadece hapiste otururken, bu olayın bir tanığı da Yusuf'un ölümüyle ilgili kesin bir beklentiye sahip olmayacaktı. Dolayısıyla bu, İsa'nın ölümü ve

dirilişiyle *tam olarak* paralel bir anlatı değildir. Ancak bu, Yusuf için hâlâ tehlikeli ve hayati tehlike arz eden bir durumdu ve bir kişinin hapisanede bu koşullar altında ölmesi fikri hiç de abartılı sayılmazdı. Bu nedenle diğer anlatılarla bunun arasında da bir *benzerlik* vardır. Yusuf'un durumunda, Tanrı'nın sağlayışı aracılığıyla, o zindandan çağrıldı ve en yüksek yönetici tarafından, diriliş, yaşam ve yüceltmenin bir resmi olarak yükseltildi.

Bu örneklerin yanı sıra, Eski Ahit'te aynı *örüntüyü* veya formülü takip *etmeyen* başka *resim peygamberlikleri* de vardır ve anlatılar arasında güçlü *benzerlikler* de yoktur. Yine de bunlar, açıkça Mesih'in ölüm ve dirilişindeki işlerinin gelecekteki gerçekliğini bize gösteren gölgelerdir. Örneğin:

Yaratılış 22 ve İbraniler 11:17-19'da, İbrahim'in, Tanrı'nın İbrahim'e verdiği tüm vaatleri kendisi aracılığı ile gerçekleştireceği oğlu İshak'ı kurban etmeye çağrıldığı – ölüme inmenin başka bir resmi – anlatıyı görüyoruz. Bu olay, İbrahim'in vaat edilen oğlu ölecek olsa bile kendisine verdiği sözleri tutması için Tanrı'ya güvendiğini ortaya koydu. Bu, Tanrı'nın oğlunu ölümden dirilteceğine inandığını gösteriyordu. Bu aynı zamanda, ölecek olan, ancak dirilişi aracılığıyla Tanrı'nın vaatlerini yerine getireceği, Tanrı'nın vaat edilen Oğlu Mesih'in bir resmidir.

Cölde Sayım 16:1-3, 17:1-8'de Harun'un yürüyüş esasının anlatısını görüyoruz. Bu, ölümün bir resmi olan cansız bir nesnedir, ancak Tanrı, ölü ağaç dalından mucizevi bir şekilde tomurcuklar, çiçekler ve bademler çıkardı – *Tanrı'nın gerçek Başkâhin'inin kim olacağını ortaya koyan bir diriliş resmi*.

2. Krallar 25, 2. Tarihler 36:11-21, ve Yeremya 39'da Güney Krallığı Davud soyu ile birlikte Babil esaretine gönderildi. Bu, Tanrı'nın Mesih'in geleceğini söylediği çizgiydi; ayrıca, Krallığının sonsuza kadar devam edeceğine ant içmişti. Yine, bu tutsaklık, umutsuzluğun ve ölümün bir resmidir, ancak Tanrı, Yahudileri ve Davut'un soyunu (vaat edilen soy) yeniden ayağa kaldırdı ve İsrail topraklarını onlara geri verdi – ulusun dirilişinin ve Mesih soyunun bir resmi.

Ölümün bile Tanrı'nın planlarını durduramayacağını, hatta engelleyemeyeceğini bilmek ne kadar da rahatlatıcıdır. Aynı zamanda Mesih'in yaşamını ve işlerini ortaya koyarken, bu anlatıların bize öğrettiği şey işte budur. Eski Ahit'te Mesih'in yaşamı ve işleri hakkında daha başka birçok peygamberlik vardır. Bunların ne oldukları hakkında daha fazla fikir edinebilmeniz için yalnızca birkaçını listeleyeceğiz. Bu peygamberlikler, Mesih'in bir bakireden doğacağını (Yeşaya 7:14); Beytlehem şehrinde doğacağını (Mika 5:2); Davut'tan daha büyük bir kral olacağını ve Davut'un Rabbi olacağını (Mezmun 110:1); O'nun Tanrı'nın bizzat kendisi olacağını (Yeşaya 9:6 – "Güçlü Tanrı" ve "Ebedi Baba"); bir eşeğin sıpasına binmiş kral olarak Yeruşalim'e gireceğini (Zekeriya 9:9); başkaları için acı çekecek ve ölecek bir Hizmetkâr olacağını göstermiştir (Yeşaya 53; Daniel 9:24-26). Eski Ahit'te kelimenin tam anlamıyla yüzlerce Mesihsel peygamberlik vardır ve bunların hepsi yalnızca ve yalnızca tek bir kişiye işaret eder – İsa - *O'nun yaşamı ve işleri, yüzlerce Mesihsel peygamberliğin her birini tek tek yerine getirdi!*

Tanrı bize Mesih hakkında böylesine çok sayıda peygamberlik verdi ki, O geldiğinde O'nu kesin olarak tanıyalım ve Tanrı'nın insanlık için her zaman bir Kurtuluş Planı olduğunu açıkça görelim; O, bu planı insanın günah işlediği ilk anda uygulamaya koymuştur. Bu bize Tanrı'nın insanlıkla arasındaki bu kopuk ilişkiyi yeniden düzeltmeyi *istediğini* gösteriyor, O'nun yüreğinin arzusu işte budur! Şu ayetlere bakın:

Onlara de ki, 'Varlığım hakkı için diyor Egemen RAB, ben kötü kişinin ölümünden sevinç duymam, ancak kötü kişinin kötü yollarından dönüp yaşamasından sevinç duyarım. Dönün! Kötü yollarınızdan dönün! Niçin ölesiniz, ey İsrail halkı!' (Hezekiel 33:11).

RAB diyor ki, "Gelin, şimdi davamızı görelim. Günahlarınız sizi kana boyamış bile olsa Kar gibi ak pak olacaksınız. Elleriniz kırmızı böceği gibi kızıl olsa da yapağı gibi bembeyaz olacak" (Yeşaya 1:18).

Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun. Tanrı, Oğlu'nu dünyayı yargılamak için göndermedi, dünya O'nun aracılığıyla kurtulsun diye gönderdi (Yuhanna 3:16-17).

Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm. Boyunduruğumu yüklenin, benden öğrenin. Çünkü ben yumuşak huylu, alçakgönüllüyüm. Böylece canlarınız rahata kavuşur. Boyunduruğumu taşımak kolay, yüküm hafiftir (Matta 11:28-30).

Evet, biz daha çaresizken Mesih belirlenen zamanda tanrısızlar için öldü. Bir kimse doğru insan için güç ölür, ama iyi insan için belki biri ölmeyi göze alabilir. Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü (Romalılar 5:6-8).

Böylece, Tanrı aracılığımızla çağrıda bulunuyormuş gibi Mesih'in adına elçilik ediyor, O'nun adına yalvarıyoruz: Tanrı'yla barışın. Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım (2. Korintliler 5:20-21).

Bazılarının düşündüğü gibi Rab vaadini yerine getirmekte gecikmez; ama size karşı sabrediyor. Çünkü kimsenin mahvolmasını istemiyor, herkesin tövbe etmesini istiyor (2. Petrus 3:9).

Sevgili kardeşlerim, birbirimizi sevelim. Çünkü sevgi Tanrı'dandır. Seven herkes Tanrı'dan doğmuştur ve Tanrı'yı tanır. Sevmeyen kişi Tanrı'yı tanımaz. Çünkü Tanrı sevgidir. Tanrı biricik Oğlu aracılığıyla yaşayalım diye O'nu dünyaya gönderdi, böylece bizi sevdiğini gösterdi. Tanrı'yı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve Oğlu'nu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur. Sevgili kardeşlerim, Tanrı bizi bu kadar çok sevdiğine göre biz de birbirimizi sevmeye borçluyuz (1. Yuhanna 4:7-11).

Tanrı'nın Mesih'i dünyaya bir armağan olarak göndermesinin ardındaki motivasyonu, kendi suretinde yarattığı yaratıklara karşı duyduğu sevgiydi. Tanrı'nın kurtuluş planının zirvesi, Oğlu İsa Mesih'in ölümü ve dirilişiydi. Bir önceki bölümde ele aldığımız gibi, bu plan insanın günah problemine, günahı *sadece örtmekle kalmayıp*, tamamen *ortadan kaldırarak* çözüm getirmiştir. Bu plan tamamlandığında, Tanrı yeryüzünde kilisesini kurdu ve gerçek çocuklarını kendisine çağırma ve onlarla kendi ailesini kurma başladı.

Dünya Sistemi'nden Tanrı'nın Ailesine – Tanrı'nın Egemenliği ve İnsanın Sorumluluğu:

İnsan nasıl kurtulur? Bu Tanrı'nın işi midir yoksa insanın sorumluluğu mudur? Elbette ki her ikisi de... Kurtuluş daveti herkese sunulur ve teologlar bu açık davete "Genel Çağrı" adını verirler (Yuhanna 3:16, 7:37; Matta 11:28-30; Elçilerin İşleri 17:30; Romalılar 10:13...). Ne yazık ki herkes Tanrı'nın "yaşam"a davetini kabul etmiyor. Daha önce bahsettiğimiz bir diğer teolojik terim ise, Tanrı'nın, kişinin *iman aracılığıyla kendisine gelmesini sağlayışını* anlatan "Etkin Çağrı"dır. Bu kişi *Tanrı'nın "yaşam"a davetini mutlaka kabul edecek* ve O'nun

ailesine girecektir.

Etkin kurtuluş çağrısından önce, Tanrı bir kişinin kalbinde iş başındadır, böylece kişinin O'nu aramasına sebep olur. Yuhanna 6:44'te İsa bize bu gerçeğin bir resmini gösterir. Der ki: "Beni gönderen Baba bir kimseyi bana çekmedikçe, o kimse bana gelemez." Matta 7:13-14'te İsa, Tanrı'nın kendisine çektiği kişiyi bize şöyle tanımlar: "Dar kapıdan girin. Çünkü yıkıma götüren kapı geniş ve yol enlidir. Bu kapıdan girenler çoktur. Oysa yaşama götüren kapı dar, yol da çetindir. Bu yolu **bulanlar** azdır." (Vurgu eklenmiştir). İsa'nın dar kapıyı çok az kişinin bulduğunu söylediğini fark ettiniz değil mi? İsa sözlerini her zaman çok dikkatli seçmiştir ve burada da "bulmak" kelimesini seçer. Bu da bize Krallığın gerçek çocuklarının hayatlarının bir noktasında aktif olarak Tanrı'yı aradıklarını gösterir.

Etkin kurtuluş çağrısı sırasında, Tanrı, kişinin kendisine itiraf ve tövbe ile gelmesi için gerekli olan inancı sağlar. Bunu bir sonraki bölümde "Kurtuluşun Mekanikleri" isimli örnekte daha ayrıntılı olarak inceleyeceğiz.

Bir insanın nasıl kurtulduğu sorusuna baktığımızda, öncelikle kurtuluşu elde eden kişilerin yalnızca Tanrı'nın seçtiği ve çağırdığı kişiler olduğunu söyleyebiliriz (Romalıları 8:29-30; Efesliler 1:4-6). Ve bu, insanın sorumluluğu değil, Tanrı'nın egemenliğiyle ilgili bir konudur. Peki ya insanın seçimi ve Tanrı'yı arama sorumluluğu; böyle bir sorumluluğumuz var mı? Evet, elbette var! Pavlus, kurtuluşun bu dinamiğini, yani insanın sorumluluğu ile birlikte çalışan Tanrı'nın egemenliğini Efesliler 1. bölümde açıklar. 4-5 ve 11. ayetlerde, kurtuluş içinde Tanrı'nın egemenliğini görürüz,

O kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce **bizi Mesih'te seçti**. Kendi isteği ve iyi amacı uyarınca İsa Mesih aracılığıyla kendisine oğullar olalım diye **bizi önceden belirledi**... Her şeyi kendi isteği doğrultusunda düzenleyen Tanrı'nın amacı uyarınca **önceden belirlenip** Mesih'te seçildik (Vurgu eklenmiştir).

Sonra, aynı bölümün 12-13. ayetlerinde insanın kurtuluş için Tanrı'nın bize verdiği Müjde mesajına iman etme sorumluluğunu görüyoruz:

Öyle ki, Mesih'e ilk umut bağlayan bizler, O'nun yüceliğinin övülmesi için yaşayalım. **Gerçeğin bildirisini, kurtuluşunuzun Müjdesi'ni duyup O'na iman ettiğinizde**, siz de vaat edilen Kutsal Ruh'la O'nda mühürlendiniz (Vurgu eklenmiştir).

İnsanın kurtuluşla ilgili başka bir sorumluluğu daha vardır. Tanrı'nın yaşam armağanını kendi özgür iradesiyle "almalıdır" veya "kabul etmelidir." Bunu size şu ayetlerde göstereyim:

Çünkü ölüm bir tek adamın suçu yüzünden o tek adam aracılığıyla egemenlik sürdüyse, Tanrı'nın bol lütfunu ve aklanma başışını **alanların** bir tek adam, yani İsa Mesih sayesinde yaşamda egemenlik sürecekleri çok daha kesindir (Romanlılar 5:17 – Vurgu eklenmiştir).

Kendi yurduna geldi, ama kendi halkı O'nu kabul etmedi. **Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi**. Onlar ne kandan, ne beden ne de insan isteğinden doğdular; tersine, Tanrı'dan doğdular (1. Yuhanna 1:11-13 – Vurgu eklenmiştir).

Yukarıda gördüğümüz 1. Yuhanna'daki bu ayetler özellikle ilginçtir, çünkü yalnızca insanın İsa'yı Tanrı'nın kurtuluş armağanı olarak *alması gerektiğini göstermekle kalmaz*, aynı zamanda Tanrı'nın gerçek çocuklarının bu sorumluluğu her şeyden önce "Tanrı'nın arzusu" böyle olduğu için yerine getireceklerini açıkça ortaya koyar. Bu nedenle, *insanın kurtuluştaki sorumluluğu ancak Tanrı'nın egemen*

iradesiyle mümkün olur. Bunlar nasıl birlikte çalışabilir? A.W. Tozer bize hem insanın özgürlüğünün hem de Tanrı'nın egemenliğinin nasıl birbiriyle çelişmeden bir arada bulunabileceğini gösteren oldukça düşündürücü bir örnek vermektedir. Şöyle yazar:

Bir okyanus gemisi New York'tan Liverpool'a doğru yola çıkar. Gideceği yer yetkili makamlarca belirlenmiştir. Hiçbir şey onu değiştiremez. Bu, en azından belirsiz bir egemenlik resmidir.

Gemide çok sayıda yolcu var. Bunlar zincirlenmiş hâlde değildir; faaliyetleri de onlar için kararname ile belirlenmiş de değildir. İstedikleri gibi hareket etmekte tamamen özgürdürler. Hep birlikte, canlarının istedikleri gibi yemek yerler, uyurlar, oynarlar, güvertede avarelik ederler, okurlar, konuşurlar; ama tüm bu süre boyunca bu büyük yolcu gemisi onları önceden belirlenmiş bir limana doğru istikrarlı bir şekilde taşımaktadır.¹³

Demek ki *Tanrı, insanı kurtuluşu elde etmeye çağırır; ve dolayısıyla insanın Tanrı'yı arama ve O'nun kurtuluş armağanını alma sorumluluğu vardır.* Tanrı insanları kurtuluş için seçer: Onları çağırır, onları tamamen kurtarır; kurtuluş yalnızca Tanrı'nın işidir. Buna rağmen, insanın da bir sorumluluğu vardır. Bu nasıl mümkün olabilir? Tanrı, insanın kalbinde çalışır ve ona O'nu arama *arzusu* verir. İşte her şey burada başlar, daha önce açıkladığımız "etkin çağrı" budur. Bu noktada Tanrı insana kurtuluşu alması için gerekli olan inancı verir (Efesliler 2:8-9). Bunu yaptığı için Tanrı'ya şükredin, çünkü insan ruhen ölüdür ve ölülerin hiçbir şey için arzuları yoktur (Efesliler 2:1-5).

Elçilerin İşleri 17'de, Elçi Pavlus İncil mesajını bir grup Atinalıya iletir. Sunumunun sonunda Tanrı'nın yaşama davetine olan tepkileri anlatılan üç grup insan vardır:

1. Bir grup insan daveti reddetti ve Dünya Sisteminde kalmayı tercih etti;
2. İkinci bir grup insan daveti kabul etti ve Tanrı'nın ailesine girdi;
3. Üçüncü bir grup insan kararsız kaldı, ancak mesajı tekrar duymaya istekliydiler.

Biri size bir hediye uzatıyorsa, hediyeyi almayarak reddedebilir, kabul edebilir veya sadece ona bakıp ne reddedebilir ne de alabilirsiniz. Bazı insanlar Tanrı'nın yaşam davetini ne reddederler ne de gerçekten kabul ederler. Yalnızca Tanrı'nın armağanına bakarlar ve onu isterler. Herkes Tanrı'nın sunduğu nimetleri ister: Sevinç; Tanrı ile barış; iç huzur; artık hiçbir hastalığın, ölümün, gözyaşının vb., olmadığı cennette sonsuz bir yaşam; ama *pek çoğu* bu armağanları kendileri için hiçbir zaman almaz. Sonuç olarak, bir kişi tüm kalbiyle gerçekten Tanrı'yı aradığında, Kutsal Kitap Tanrı'nın o kişiyi kendisi ve kurtuluş hakkında daha fazla bilgiye merhametli ve candan bir şekilde yönlendireceği konusunda açıktır. Bu gerçeğin kısa bir örneği için, Elçilerin İşleri 8:26-38'deki Filipus ve Etiyopyalı vezire dair anlatıyı okuyun.

Bununla birlikte, bir kişi Tanrı'nın kendisine sunduğu kurtuluş armağanını işitir ve anlarsa, ancak her ne sebeple olursa olsun bu kurtuluşu kabul edip eline almazsa, bir noktada Tanrı'ya yapılan bu hakaret fazla büyük olacak ve Tanrı armağanını geri çekecek, artık bir daha sunmayacaktır. Tanrı bu kişinin yüreğini katılaştıracak ve onu yararsız ve ahlaksız bir akıl ile baş başa bırakıp terk edecektir (Çıkış 10:27; Romalılar 1:28). İncil'de bu tür bir kişi için Antik Yunancadaki "*Apostate*" ifadesi kullanılır. *Apostate* kelimesi, kelimenin tam anlamıyla bir şeyden "yüz çevirmek" anlamına gelir ve tipik olarak daha önce sahip olunan bir inancı terk eden, döneklik eden (yüz çeviren) kimse olarak tanımlanır. Bununla birlikte, Tanrı'nın sözünde, Tanrı'nın sözüne maruz kalan ve O'nun iyiliğini tatmış, ancak yine de O'ndan *yüz çeviren* ve asla kurtuluşa ulaşamayan bir kişiyi de anlatır

¹³ A.W. Tozer, *The Knowledge of the Holy*, 1961, HarperCollins Publisher, 10 East 53rd Street, New York, NY, Page 111

(İbraniler 3:12-14, 6:4-8, 10:26-31). Tanrı, *Apostate* birisinden davetini geri çektiği anda, o kişi tekrar kurtuluş şansına sahip olmayacaktır (İbraniler 3:7-15, 10:26-31). Nuh ve dünya tufanı günlerinde tüm dünyanın başına gelen budur ve ne yazık ki bugün de aynısı yaşanmaktadır. İnsanlar, Tanrı'ya O'nun daveti kendileri için hâlâ geçerliymiş gelmelidir (Mezmurlar 95:6-8; İbraniler 3:12-19). Alçakgönüllü olarak gelmeli, günahkâr olduklarını itiraf etmeli ve Tanrı'ya isyan ettiklerini itiraf etmelidirler. Çünkü samimi itiraf eylemi, gerçekten tövbe etmek isteyen kırılmış ve alçakgönüllü bir kalbi ortaya çıkarır (Luka 18:9-14). İsyan içerisindeki gururlu bir kişinin *asla* suçunu itiraf etmeyeceğini görüyor musun? İtirafımızla, Tanrı'nın gerçekten doğru ve adil olduğuna; gerçek Hükümdarımız, Kralımız, Rabbimiz ve Tanrımız'ın *biz değil*, yalnızca ve yalnızca O olduğunu kabul etmiş oluruz! Bir önceki bölümde bahsettiğimiz gibi, günah ve gurur birbirlerine sıkı sıkıya bağlı olduğu için bu bir tökezleme taşıdır. Gururlu insanlar için, Tanrı'nın lütfu olmadan kendi hatalarından kurtuluş yoktur.

Tanrı İnsanın Kişisel Günah Problemiyle Nasıl Başa Çıktı:

Bu konuyla ilgili bilgilerin çoğunu, 4-5. bölümlerde zaten detaylı olarak ele almıştık. Bu nedenle, bu bölümde yalnızca daha önce değinilmemiş olan bazı ayrıntıları basitçe işleyeceğiz. Eski Ahit'te (Levililer 4) bir kişi günah işlediğinde ve bu günahı düzeltmek ve Tanrı'nın önünde temiz olmak istediğinde, tapınağa ikame (kendisi yerine geçecek) bir kurban getirirdi. Bir kez orada, daha sonra onun yerine öldürülecek olan kurban günahlarının aktarılmasını sembolize etmek için ellerini hayvanın başına koyardı.

Bugün, bir kişi kurtuluş armağanını almak istediğinde, esasen günahlarının *zaten* aktarıldığı ve kendisi için *zaten* öldürülmüş olan Kurban'ı kabul eder. Günahından ötürü olan borcu, geçmişte İsa tüm insanlığın günahını çarمیhta taşıdığı anda ve hepsinin sıkıntısını göğüslediğinde zaten ödenmiştir, kişi sadece şimdiki zamanda Tanrı'ya karşı teslimiyet gösterir ki gelecekteki bunun karşılığı olan mükafatı alabilsin. Baba Tanrı, Tanrı'nın insanın günahına karşı alev alev yanmakta olan gazabını yatıştırabilmek için Oğlu İsa'yı günahsız bir kurban olarak gönderdi. İsa tamamen masumdu, hiçbir zaman günah işlememişti ve Tanrı hepimiz için tüm gazabını O'nun üzerine döktü. Yeşaya bunu yazdığı anda durumu şöyle tarif etti:

Aslında hastalıklarımızı o üstlendi, acılarımızı o yükledi. Bizse Tanrı tarafından cezalandırıldığımızı, vurulup ezildiğimizi sandık. Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Ezenliğimiz için gerekli olan ceza Ona verildi. **Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk.** Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık, her birimiz kendi yoluna döndü. **Yine de RAB hepimizin cezasını ona yükledi.** O baskı görüp eziyet çektiyse de ağzını açmadı. **Kesime götürülen kuzu gibi,** kırkıcıların önünde sessizce duran koyun gibi açmadı ağzını. Acımasızca yargılanıp ölüme götürüldü. **Halkımın isyanı ve hak ettiği ceza yüzünden yaşayanlar diyarından atıldı.** Onun kuşağından bunu düşünen oldu mu? **Şiddete başvurmadığı, ağzından hileli söz çıkmadığı halde,** ona kötülerin yanında bir mezar verildi, ama öldüğünde zengin yanında idi. **Ne var ki, RAB onun ezilmesini uygun gördü,** acı çekmesini istedi. Canını suç sunusu olarak sunarsa soyundan gelenleri görecektir ve günleri uzayacaktır. RAB'bin istemi onun aracılığıyla gerçekleşecek (Yeşaya 53:4-10 – Vurgu eklenmiştir).

Bu nedenle, borcumuz tamamen ödendi, Tanrı'nın gazabı günahımız üzerine döküldü. Ve bu kurtuluş armağanını alarak Tanrı ile barıştık. Bununla ilgili olarak, Elçi Pavlus şunları yazdı:

Böylece imanla aklandığımızı göre, **Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Tanrı'yla barışmış oluyoruz...** Böylece şimdi O'nun kanıyla aklandığımızı göre, **O'nun aracılığıyla Tanrı'nın gazabından kurtulacağımız** çok daha kesindir. Çünkü biz Tanrı'nın düşmanlarıyken Oğlu'nun ölümü sayesinde O'nunla barıştıksa, barışmış olarak Oğlu'nun

yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir. Yalnız bu kadar da değil, **bizi şimdi Tanrı'yla barıştırmış olan Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla, Tanrı'nın kendisiyle de övünüyoruz** (Romalılar 5:1, 9-11 – Vurgu eklenmiştir).

O bizi karanlığın hükümrانlığından kurtarıp sevgili Oğlu'nun egemenliğine aktardı. O'nda kurtuluşa, günahlarımızın başına sahibiz... Çünkü Tanrı bütün doluluğunun O'nda bulunmasını uygun gördü. Mesih'in çarmıhta akıtılan kanı aracılığıyla esenliği sağlamış olarak yerdeki ve gökteki her şeyi **O'nun aracılığıyla kendisiyle barıştırmaya** razı oldu. Yaptığınız kötülükler yüzünden bir zamanlar düşüncelerinizde Tanrı'ya yabancısı ve düşmandınız. **Şimdiyse Mesih sizi Tanrı'nın önüne kutsal, lekesiz ve kusursuz olarak çıkarmak için öz bedeninin ölümü sayesinde sizi Tanrı'yla barıştırdı** (Koloseliler 1:13-14, 19-22 – Vurgu eklenmiştir).

Ayrıca, günahın cezası ölüm olduğundan (Romalılar 6:23) ve İsa insanlığın tüm borcunu kendi canıyla ödediğinden, o günden beri ölümün O'nun kurtuluş armağanını kabul eden Tanrı çocukları üzerinde hiçbir gücü yoktur; İsa, Şeytan'ın başını (gücünü) etkili bir şekilde ezmiştir. Bu nedenle Elçi Pavlus 1. Korintliler 15:55-57'de şunları yazabildi:

Ey ölüm, zaferin nerede? Ey ölüm, dikenin nerede?" Ölümün dikenini günahdır. Günah ise gücünü Kutsal Yasa'dan alır. Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla bizi zafere ulaştıran Tanrı'ya şükürler olsun!

Mesih İsa, kurtuluşunuz için her şeyi zaten yapmış, borcunuz ödenmiştir. Kurtuluş için tek gereken şey bu ödemenin hesabınıza aktarılmasıdır. Ödemeyi almak ve karşılıksız kurtuluş armağanını edinmek için, alçakgönüllülükle Tanrı'ya seslenin, O'na isyanınızı itiraf edin ve İsa'ya tüm kalbinizle Kurtarıcınız ve Rabbiniz olarak dönün – Bunu her zaman ve her yerde yapabilirsiniz. Luka 18'de İsa, kendini beğenmiş bir Ferisi (kurtuluş için iyi işler yapan) ile Tanrı'nın başışlayışını tüm kalbiyle dileyen bir günahkârı karşılaştıran bir hikaye anlatır,

Biri Ferisi, öbürü vergi görevlisi iki kişi dua etmek üzere tapınağa çıktı. Ferisi ayakta kendi kendine şöyle dua etti: "Tanrım, öbür insanlara – soygunculara, hak yiyenlere, zina edenlere– ya da şu vergi görevlisine benzemediğim için sana şükrederim. Haftada iki gün oruç tutuyor, bütün kazancımın ondalığını veriyorum." Vergi görevlisi ise uzakta durdu, gözlerini göğe kaldırmak bile istemiyordu, ancak göğsünü döverek, "Tanrım, ben günahkâra merhamet et" diyordu. Size şunu söyleyeyim, Ferisi değil, bu adam aklanmış olarak evine döndü. Çünkü kendini yücelten herkes alçaltılacak, kendini alçaltan ise yüceltilecektir (Luka 18:9-14).

Tanrı'nın Gerçek Çocukları – Kimdir Onlar?

Bu tartışmaya, Tanrı'nın gerçek çocuklarının, İbrahim'in inancıyla Tanrı'ya güvenenler olduğunu açıkça belirterek başlayalım. Tanrı, Galatyalılar 3:6-9, 26-29'da bu insanları İbrahim'in gerçek çocukları olarak adlandırır.

Örneğin, "İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı." Öyleyse şunu bilin ki, İbrahim'in gerçek oğulları iman edenlerdir. Kutsal Yazı, Tanrı'nın öteki ulusları imanlarına göre aklayacağını önceden görerek İbrahim'e, "Bütün uluslar senin aracılığıyla kutsanacak" müjdesini önceden verdi. Böylece iman edenler, iman etmiş olan İbrahim'le birlikte kutsanırlar... Çünkü Mesih İsa'ya iman ettiğiniz için hepiniz Tanrı'nın oğullarınız. Vaftizde Mesih'le birleşenlerinizin hepsi Mesih'i giyindi. Artık ne Yahudi ne Grek, ne köle ne özgür, ne erkek ne dişi ayrımı var. Hepsiniz Mesih İsa'da birsiniz. Eğer Mesih'e aitseniz, İbrahim'in soyundansınız, vaade göre de mirasçısınız.

Bunu söyledikten sonra, Kutsal Kitap *iki farklı gruba ayrılan beş farklı insan çeşidi*

tasvir eder. Bu iki grubu daha iyi anlamamıza yardımcı olmak için, aşağıdaki görsel çizimi dikkatlice inceleyerek ve bunu verilen bilgilerle birlikte kullanarak başlayalım. Çizimde, bu iki grubun "Grup 1" ve "Grup 2" olarak adlandırıldığına dikkat edin. Bahsedildiği gibi, *toplamda* beş çeşit insan vardır.

Grup 1'de ilk üç tür insandan bahsedilir, bunlar:

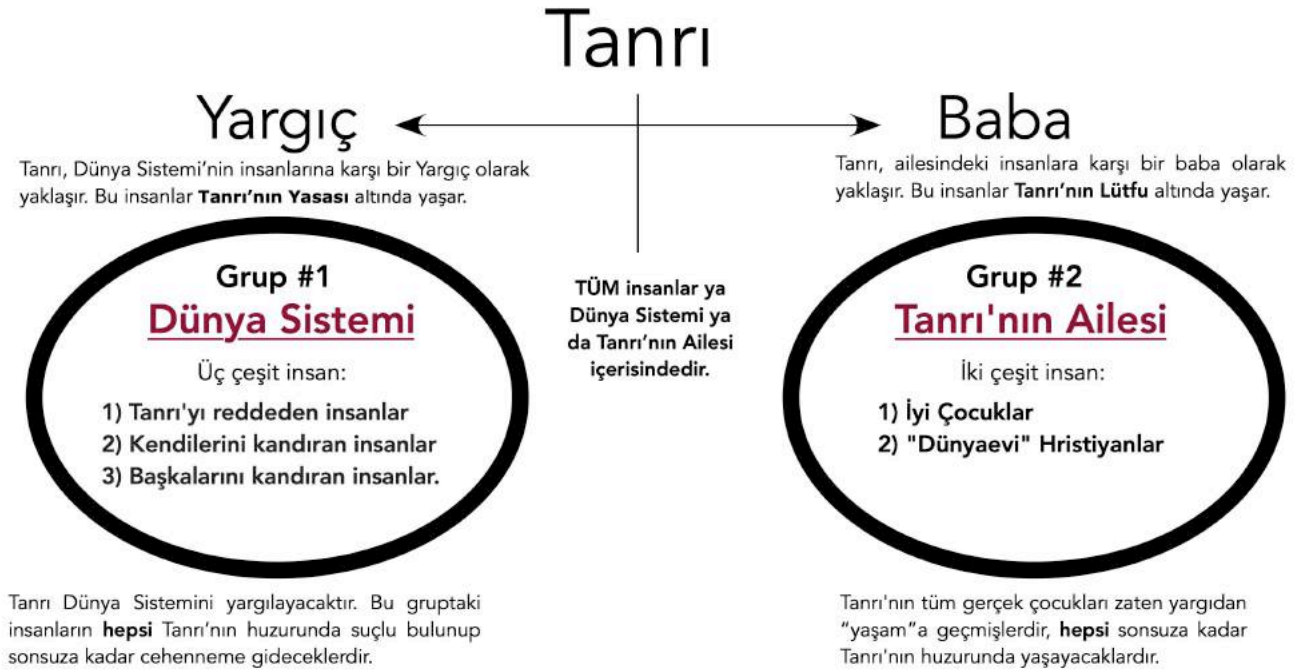
1. Tanrı'yı reddeden insanlar;
2. Kendilerini kandıran insanlar;
3. Başkalarını kandıran insanlar.

Grup 2'de ise diğer iki tür insandan bahsedilir, bunlar:

1. İyi çocuklar;
2. "Dünyevi" (benliğin denetimindeki) Hristiyanlar.

Görselin öz içeriğini açıkça anladığınızı hissettiğinizde, kavramları daha ileri bir şekilde açıklayacağımız yazılı açıklamalara geçin.

Tanrı'nın Ailesi ve Dünya Sistemi

Önceki bölümlerde değinildiği gibi, herkes günahlı bir doğa ile dünyaya gelir. Bu nedenle, her insan doğduğunda kendisini Şeytan'ın Krallığı'nda bulur (Dünya Sistemi – Grup 1). Ancak, Şeytan'ın Krallığı'nda yaşadığı hâlde Tanrı'nın kurtarmaya azmetmiş olduğu *bazı* insanlar vardır. Rab bir insanı kurtardığı zaman, onu Dünya Sistemi'nden çıkarır ve Tanrı'nın Ailesi – Grup 2'ye yerleştirir.

Şimdi bu arka plan bilgisiyle, bu iki gruba ayrılan beş farklı insan çeşidini daha ayrıntılı olarak tasvir edelim.

Grup 1 – Dünya Sistemi:

Dünya Sistemi'ndeki insanlar için Tanrı bir *Yargıçtır*. Bu gruptaki insanlar *Tanrı'nın Yasası* altında yaşıyorlar ve bir gün bu yasaya göre yargılanacaklar, suçlu bulunacaklar ve onlar için mümkün olan tek ebedi yargı olan cehennemde

sonsuzluğa mahkum edilecekler – Vahiy 20:11-15, 14:9-11.

1. Grup #1'deki ilk insan tipi, Tanrı'yı takip etmeyi direkt olarak reddeden kişidir. Bu kişi isyan içerisindeki söz, düşünce, eylem, ve tavırlarıyla Tanrı'ya açıkça kafa tutar. Ayrıca başka insanları Tanrı'dan uzaklaştırmaktan da büyük zevk alır (Romalılar 1:28-32). Bu kişi sanki Tanrı ya da ölümden sonra hayat yokmuş gibi yaşar.
2. Grup #1'deki ikinci tip insan, kendini kandırmakta olan, *yanılgı içerisinde kurtuluşu elde ettiğini ve şu anda Tanrı'nın ailesinde olduğunu sanan kişidir*. Bu, en üzücü durumdaki gruptur. Bu insanlara Matta 7:21-23'te bizzat İsa tarafından değinilmiştir. Böyle bir kişinin hayatı genellikle ritüellerle doludur, kiliseye gider, İncil'ini okur, bağışta bulunur, insanları iyileştirmek ve mucizeler görmek ister vb. Ayrıca, bu tip insanların çoğu hem dini hem de politik olarak oldukça tutkuludur. Ne var ki böyleleri asla alçakgönüllülükle yaşamını Tanrı'ya teslim etme noktasına gelmez, asla günahlarından gerçekten tövbe etmez ve Tanrı ile asla gerçek bir ilişkiye başlamaz (bkz. Yuhanna 17:3 ve 2. Timoteos 3:7). Matta 7:23'teki pasajın sonunda, İsa bu insanlara basitçe "Sizi hiç tanımadım" der. Elçi Pavlus, Korint Kilisesi'nin üyelerini tam da bu yüzden şu sözlerle uyarmıştır: **"İman yolunda olup olmadığınızı anlamak için kendinizi sınavıp yoklayın.** İsa Mesih'in içinizde olduğunu bilmiyor musunuz? Yoksa sınavdan başarısız çıkarsınız." (2. Korintliler 13:5 – Vurgu eklenmiştir)
3. Grup #1'deki üçüncü tip kişi, katıldıkları kilisede aktif olarak başkalarını kandıran kişidir. Böyle birisi Tanrı'nın ailesinden olduğunu söyler ama aslında olmadığını *bilir*. Gerçekte, Tanrı'yı takip etmek gibi bir arzusu yoktur. Peki böyle bir insan neden kilisede yer alsın? Çünkü aldatmacaları ile kazanacağı bir şeyler olduğunu düşünür. Yahuda İskariot da bu gruptaydı. İsa'nın Mesih olduğuna, Kudüs'te Kral olarak hüküm süreceğine inanıyordu. Bu doğrudu, ancak bu gerçeklik geleceğe dairdi ve hâlâ da öyledir. Yahuda, İsa'nın Krallığını hemen kurmayacağını ve bu sebeple kendisinin de bir hükümdar olamayacağını anlayınca, İsa'yı kendisine önerilen fiyat karşılığında sattı ve Elçiler arasından ayrıldı.

2. Grup – Tanrı'nın Ailesi:

Bununla birlikte, Tanrı'nın ailesinin insanları için Tanrı bir Yargıç değil, bir *Baba*'dır. Bu gruptaki insanlar *Tanrı'nın Lütü* altında yaşarlar; onlar asla yargı görmeyeceklerdir. Onlar fiziksel ölümlerinden sonra sonsuz yaşama geçecek ve Tanrı ile mükemmel bir uyum ve paydaşlık içinde yaşayacaklar; Tanrı'nın çocukları için sonsuzlukta hiçbir ama hiçbir şekilde cezalandırma yoktur, asla!

1. Grup #2'deki birinci tip insan, yaptığı her şeyde Tanrı'yı memnun etmeye çalışan, Tanrı'nın sağlam karakterli çocuğudur. Böyle bir kişi Baba'sı ile olan ilişkisini daha da geliştirme tutkusuyla hareket eder. Kendisinin kim olduğunu, Tanrı'nın kim olduğunu öğrenmek ve bu konudaki anlayışını geliştirmek ister; Tanrı'nın tamamlaması için O'na verdiği Krallık işlerini yapmak için ruhsal armağanlarını aktif olarak kullanma arzusu duyar. İsa gibi olmak için durmaksızın değişme motivasyonu, Tanrı'ya olan derin sevgisinden ötürüdür.
2. Grup #2'deki ikinci tip insan, Elçi Pavlus'un "benliği denetimindeki" (dünyevi) Hristiyan olarak adlandırdığı kişidir. Tanrı bu kişiyi kurtarmıştır, ancak her ne sebeple olursa olsun, bu kişi Baba'sı ile arasındaki ilişkiyi geliştirmek için tutku duymaz. Büyümesinde tembeldir ve Tanrı'yı ve planlarını anlamada çaresiz bir bebek gibi kalır; Tanrı'nın yollarını, bilgeliğini, bilgisini ve gücünü anlama ve uygulama konusunda olgunlaşmamıştır. Dünyevi Hristiyan, Kutsal Ruh tarafından şöyle tanımlanır:

Kardeşler, ben sizinle ruhsal kişilerle konuşur gibi konuşmadım. Benliğe uyanlarla, Mesih'te henüz bebeklik çağında olanlarla konuşur gibi konuştum. Size süt verdim, katı yiyecek değil. Çünkü katı yiyeceği henüz yiyemiyordunuz. Şimdi bile yiyemezsiniz. Çünkü hâlâ benliğe uyuyorsunuz. Aranızda kıskançlık ve çekişme olması, benliğe uyduğunuzu, öbür insanlar gibi yaşadığınızı göstermiyor mu? Biriniz, "Ben Pavlus yanlısıyım", ötekiniz, "Ben Apollos yanlısıyım" diyorsa, öbür insanlardan ne farkınız kalır? (1. Korintliler 3:1-4).

Şimdiye dek öğretmen olmanız gerekirken, Tanrı sözlerinin temel ilkelerini size yeni baştan öğretecek birine ihtiyacınız var. Size yine süt gerekli, katı yiyecek değil! Sütle beslenen herkes bebektir ve doğruluk sözünde deneyimsizdir. Katı yiyecek, yetişkinler içindir; onlar duyularını iyi ile kötüyü ayırt etmek üzere alıştırmayla eğitmiş kişilerdir (İbraniler 5:12-14).

"Dünyevi Hristiyanlar" hakkında ele almamız gereken çok önemli birkaç nokta bulunuyor. İlk olarak, bir Hristiyan kısa bir süre için olgunlaşmamış bir çocuk olarak yaşıyor olsa da, Tanrı'nın Ruhu onun içinde yaşadığı için, *eninde sonunda*, bir noktada günlük yaşantısında İsa'yı takip etmeye başlayacak ve Baba'sının arzusunu yerine *getirecektir* – hiçbir Dünyevi Hristiyan sonsuza kadar bu şekilde olgunlaşmamış hâlde kalmayacaktır. İsa, bu gerçeği anlamamız için tövbe ile ilgili olarak şu benzetmeyi anlatır:

Ama şuna ne dersiniz? Bir adamın iki oğlu vardı. Adam birincisine gidip, 'Oğlum, git bugün bağda çalış' dedi. "Oğlu, 'Gitmem!' dedi. Ama sonra pişman olup gitti. "Adam ikinci oğluna gidip aynı şeyi söyledi. O, 'Olur, efendim' dedi, ama gitmedi. "İkisinden hangisi babasının isteğini yerine getirmiş oldu?" "Birincisi" diye karşılık verdiler. İsa da onlara, "Size doğrusunu söyleyeyim, vergi görevlileriyle fahişeler, Tanrı'nın Egemenliği'ne sizden önce giriyorlar" dedi. "Yahya size doğruluk yolunu göstermeye geldi, ona inanmadınız. Oysa vergi görevlileriyle fahişeler ona inandılar. Siz bunu gördükten sonra bile pişman olup ona inanmadınız (Matta 21:28-32).

İkinci olarak, dikkatlice bakın ve Grup #1'deki ikinci tip kişiyi düşünün, bu kişiye "Kendini Kandıran"; Grup #2'deki ikinci tip kişiye de "Dünyevi Hristiyan" diyeceğiz. Bu iki insanın ne kadar da benzer görüldüğünü görüyor musunuz? Şu soruyu bir düşünün: bir "Dünyevi Hristiyan", tıpkı bir "Kendini Kandıran" kimse gibi görüldüğü hâlde, kendisinin gerçekten Tanrı'nın Ailesi'nden olduğunu nasıl bilebilir? Aslında ailenin gerçek bir üyesi olmadığı hâlde kendisini aldatıyor olabilir! Bu kişiye de Tanrı şöyle der: "İman yolunda olup olmadığınızı anlamak için kendinizi sınavıp yoklayın..." (2. Korintliler 13:5; Romalılar 8:8-10).

Bir Tanrı Çocuğu Hâlâ Günah İşler Mi?

Tipik olarak, az önce yaptığımız gibi Tanrı'nın çocukları ile Dünya Sistemi insanları arasındaki farkları açıkladığımızda, bazı insanlar yanlış bir fikre kapılacak ve bize, "Tanrı'nın çocuklarının artık hiç günah işlemediğini mi söylüyorsunuz?" diye soracaktır. Elbette cevap şudur: "Bir kişi Tanrı'nın çocuğu olduğunda, *yine de bazen günah işler.*" Bu cevabı da şöyle sorular izleyebilir, "Peki, o zaman neden cennete gidiyorlar? Onları bir Dünya Sistemi insanından farklı kılan nedir?" Bu, konuyla ilgili birkaç farklı cevabı olan harika bir sorudur.

İlk olarak, yeniden doğmamış insanın hem günahlı olduğunu (günahlı bir tabiata sahiptir) hem de fiilen günah işlediğini (gerekirse, bu konuyu yeniden hatırlamak için Bölüm 3'e bakın) unutmayın. *Günahlı doğamızla* ilgili olarak, Tanrı bir kişiyi kurtardığı anda, onun eski *günahlı doğası Mesih ile birlikte çarmıha gerilerek* yok edilir. Şimdi o Tanrı'nın bir çocuğu olarak, "Mesih'te" *yeni bir tabiata sahip yeni*

bir yaratıktır. İnsanın fiilen günah işlemesi olgusuna gelince, Bölüm 3'te verdiğimiz "parmak görseli" örneğinden hatırlarsanız, kurtuluş anında Tanrı'nın yeniden doğmuş çocuğunun bu yeni doğası, kişinin vücudunun mevcut günahlı etine yerleştirilir. Bu *yeni yaratılış*, günahın hâlâ aktif olduğu yer olan *eski beden*in kısıtlamaları içinde "barınır". Beden, günahın kötülüklerini işlemek için kullandığı araçtır – Bir kişi elleri ile hırsızlık yapar; bir kişi akıl ile kötü düşünceler düşünür ve başkalarına ait olan şeylere göz diker, ağzı ve diliyle yalan söyler ve iftira eder, vb. Başka bir deyişle, *günah yeni yaratılış ile yaşamaya devam eder*, ancak bir Tanrı çocuğu artık günaha "Köle" değildir (Romalılar 6).

Tanrı çocukları ve Dünya Sistemi insanları arasında az önce gördüğümüz başka bir fark daha vardır, yani Tanrı artık yeniden doğmuş insanın Yargıç'ı değil, Baba'sıdır. Bu noktayı aşağıdaki örnekle açıklayalım:

Diyelim ki en sevdiğiniz araba bir Mercedes ve her zaman bir tanesine sahip olmak istemiştiniz. Yıllarca para biriktirdiniz ve sonunda istediğiniz arabayı satın alabilecek duruma geldiniz ve yepyeni bir tane satın aldınız. Tam olarak istediğiniz renge ve iç tasarıma sahip mükemmel bir araç... Hayallerinizdeki araba tam olarak buydu ve nihayet onu elde ettiniz! Araba galerisinden aracı aldığınızda, bir tur atıp günün geri kalanı bunun tadını çıkararak, arabanızı açık alanlara götürerek ve boş otoyolda hız yaparak geçirdiniz. O akşam eve döndünüz ve arabanızı önceden hazırladığınız özel bir alana park ettiniz. Üstünü örtüp ve geceyi geçirmek için evinize girdiniz. Uyumadan önce, pencereden son bir göz atıp tam bir memnuniyet hissi ile gülümsüyorsunuz.

Ertesi sabah uyandığınızda, pencereye yüzünüzde hâlâ büyük bir gülümsemeyle geri döndünüz, ancak perdeleri geri çektiğinizde ve dışarı baktığınızda araba kaybolmuştur. Anında öfkelenirsiniz ve bu durumda herkesin yapacağı şeyi yaparsınız - Hemen polisi ararsınız. Haklı olarak adalet istiyorsunuz; birileri bu yaptığının bedelini ödemeli, mümkünse kanı ile! Oldukça kızgınsınız ve polis ifadenizi almaya geldiğinde, bu aşağılık suçu işleyen kişiyi derhal bulmaları için onlara baskı yapıyorsunuz, böylece onları kanunların tanıdığı tüm imkânlar ile yargılayabilirsiniz. Polis, bulmuş olabilecekleri ipuçlarını takip etmek ve hırsızın izini sürmeye çalışmak için ayrılır.

Birkaç saat sonra, yeni bir şey öğrendiniz. Arabanı çalan kişinin bizzat kendi öz çocuğunuzdur. Fakat arabayı sizden ödünç almamış; direkt olarak çalmıştır. Bu durumda size iki sorum olacak: 1) Kendi çocuğunuzu hapse attırmak için polisi arar mıydınız? 2) Oğlunuzun kanunların gereğince yargılanması ve olabilecek en ağır cezayı alması için bir avukat tutar mıydınız? Cevap, tabii ki, hayır. Ama neden? O bir hırsız! O bir suçlu! Ama onun sizin kendi, çocuğunuz olması her şeyi değiştirir, değil mi? Ona kızgın olabilir ve ona disiplin verebilirsiniz ama onu asla hapse attırmayacaksınız.

Tanrı'nın çocukları, O'nun ailesine girdikten sonra hâlâ günah işler mi? Evet. Acaba bu yüzden cehenneme gidecekler mi? Hayır. Ancak, Tanrı'nın yeryüzündeki çocuklarının günahlarına karşı birer uyarı olarak bazı *geçici sonuçlar* yaşayabileceklerinin farkındayız. Biz buna Rab'bin terbiye edişi (İbraniler 12:3-11) diyoruz ve Tanrı, çocuklarını dünyadaki hayatlarında bazen günahları için cezalandırırsa da, Tanrı'nın çocuklarından hiçbirinin *asla* cehenneme gitmeyeceğini biliyoruz. Niçin mi? Çünkü Tanrı *artık* bizim Yargıç'ımız değil, Baba'mızdır. O bizi kurtardığında O'nunla olan ilişkimiz değişir ve bu gerçek de diğer her şeyi değiştirir! Tıpkı sizin kendi çocuğunuzu ne olursa olsun hapse veya ölüme mahkum etmeyeceğiniz gibi, bizden çok daha merhametli ve sevgi dolu olan Tanrı da kendi çocuklarını, bazen onları kendi iyilikleri için terbiye etmek amacıyla eylemde bulursa bile sonsuz bir ölüm gibi ağır bir cezaya asla maruz bırakmayacaktır.

Tanrı'nın ailesine girdiğimizde, tam o anda, Tanrı geçmiş, şimdiki ve gelecek *tüm*

günahlarımızı bağışladı. Buna ek olarak, eski günahlı doğamız yok edildi ve Tanrı bizim için lekesiz ve "Mesih'te var olan" yeni bir mizaç yarattı. Ayrıca, O'nun çocukları olma durumumuz da asla değişmeyecektir. Çünkü bizler ebediyen güvendedeyiz; kurtuluş kaybedilebilen bir şey değildir (bu çok önemli konuyu birazdan ele alacağız). Elbette, bazıları Tanrı'nın adil olmadığını söyleyebilir! "Hristiyan olduktan sonra istediğin kadar günah işleyip, yine de cennete gidebilir misin?" diyebilirler. Bu itirazın cevabı şudur ki Tanrı'nın gerçek bir çocuğu, artık günah işlemek *istememez*. Tanrı bizi kurtardığında, *bize günah işlemek istemeyen yeni bir tabiat vererek de bizi değiştirdi*: Bu, yeniden doğmaktır; artık yaptığımız her şeyde ve her zaman Tanrı'yı memnun etmek en içten arzumuzdur. Yeni bir tabiata sahip olan kişi, yaşamdaki gerçek sevinci Tanrı'yı hoşnut etmekte bulur. Günah işlediğimizde vicdanımız bizimle konuşur ve adeta içimiz parçalanır. Yaptığımız şeyi düzeltmek *isteriz*, onu inkâr etmek veya onunla övünmek değil. Bir Tanrı çocuğu, Tanrı'yı temsil ettiğinin farkındadır (2. Korintliler 5:17-21). Ve sonuç olarak kişi, günahının dünyanın önünde Tanrı'nın görkemli adına leke getirdiğini bilerek, günah işlediğinde utanır. Tanrı'nın gerçek bir çocuğu, günah işlemesine rağmen, *asla* sonsuz cehennem yargısı ile karşı karşıya kalmayacaktır. Çünkü onu *Tanrı* kurtarmıştır, kişi böylece zaten "yaşam"a geçmiştir. Bu da bizi Hristiyanların *ebediyete dair emniyeti* ile ilgili bir sonraki düşüncemize götürür, bu konuda ele alınan ortak soruya: "Bir Hristiyan Tanrı'nın ona sağladığı kurtuluşu kaybedebilir mi?"

Bir Hristiyan Tanrı'nın Ona Sağladığı Kurtuluşu Kaybedebilir Mi?

Kesinlikle hayır! Hiçbir surette, hiçbir şekilde! Böyle bir şey olamaz, asla! Bir kişiyi *Tanrı* kurtardığında, o kişi artık Tanrı'nın gerçek bir çocuğudur ve o andan itibaren sonsuza dek Tanrı'nın ailesinde kalacaktır. Tanrı'nın gerçek bir çocuğu kurtuluşunu hiçbir şekilde kaybedemez. Bu yüceltilme (sonsuza kadar Tanrı'nın huzurunda olacak olmak) kişiye sağlanmadığı sürece zaten kurtuluş diye bir şey yoktur, çünkü bunların ikisi el ele gider (Romalılar 8:29-30). Siz tanrısızken bile sizi seviyor olan Tanrı, fikrini hiçbir zaman değiştirmeyecek ve size bir daha düşman demeyecektir; Tanrı sizi önceden bildi, belirledi, çağırdı, sizi Oğlu'nun benzerliğine dönüştürdü. Bu nedenle de sizi yüceltecektir - Tanrı bu işi sizi kendisine getirmek için yaptı ve O asla hata yapmaz! Kaçınılmaz olarak birisi şöyle diyecektir: "Tanıdığım birisi hayatımda gördüğüm en olgun ve en mükemmel Hristiyanlardan birisiydi. Her zaman Kutsal Kitap okurdu, kutsal yazıları ezberlerdi ve Tanrı'nın sözünün tüm zor kavramlarını kolayca açıklardı. Pazar ve çarşamba günleri kiliseye giderdi. Başkalarını Rab'be yönlendirirdi... Ama bir gün bir şey oldu ve o artık bir agnostik (ya da başka bir şey)... Peki bu kişinin kurtuluşu önce elde edip sonra da kaybetmediğini nasıl söyleyebilirsiniz?" Bu soruyu birazdan doğrudan cevaplayacağız, ancak öncelikle bu konuşmaya farklı bir bakış açısından girelim ve cevaba doğru yol alalım.

Tanrı'nın sözlerinde, bir Hristiyan'ın kurtuluşunu kaybedebileceği fikrini çürüten ezici miktarda teyit olduğunu kabul ederek başlayalım. Burada bu gerçeğin sadece birkaç örneğine değineceğiz ve daha sonra bu konuya ayrılmış olan Romalılar 5'in ilk 11 ayetini inceleyeceğiz. Halkını hem kurtaranın *hem de* onlara *cennet güvencesi sağlayanın* Tanrı olduğunu bize gösteren birkaç ayetle başlayalım - O, onları ebedi olarak yüceltilecekleri güne kadar kendi ellerinde emniyette tutar. Aşağıdaki ayetleri düşünün:

Öncülük edeceksin sevginle kurtardığın halka, **Kutsal konutunun yolunu göstereceksin gücünle onlara** (Mısır'dan Çıkış 15:13 - Vurgu eklenmiştir).

Esenlik kaynağı olan Tanrı'nın kendisi sizi tümüyle kutsal kılsın. **Ruhunuz, canınız ve bedeniniz Rabbimiz İsa Mesih'in gelişinde eksiksiz ve kusursuz olmak üzere korunsun. Sizi çağıran Tanrı güvenilirdir; bunu yapacaktır** (1. Selanikliler 5:23-24 - Vurgu eklenmiştir).

Şöyle ki, Rabbimiz İsa Mesih'in görünmesini beklerken hiçbir ruhsal

armağandan yoksun değilsiniz. **Rabbimiz İsa Mesih kendi gününde kusursuz olmanız için sizi sonuna dek pekiştirecektir.** Sizleri Oğlu Rabbimiz İsa Mesih'le paydaşlığa çağıran **Tanrı güvenilirdir** (1. Korintliler 1:7-9 – Vurgu eklenmiştir).

İlk günden şimdiye dek Müjde'nin yayılmasındaki işbirliğinizden dolayı her duamda hepiniz için her zaman sevinçle dilekte bulunuyorum. **Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı'nın bunu Mesih İsa'nın gününe dek tamamlayacağına güvenim var** (Filipililer 1:4-6 – Vurgu eklenmiştir).

Bu ayetler bize, kurtuluş için gereken *yüceltilme de dahil* olmak üzere *tüm işi* Tanrı'nın yaptığını gösteriyor – Romalılar 8:28-30, imanlıyı yüceliğe ve görkeme ulaştırmayan bir kurtuluşun gerçek bir "kurtuluş" olamayacağını apaçık ortaya koyuyor! O dönemin Galatya kiliselerindeki bazı kişiler, Tanrı'nın kurtuluşu kendi lütfuyla sağladığını, ancak yine de insanların cennete doğru yolculuklarını tamamlamak için iyi işler yapmaları gerektiğini sanıyorlardı. Böyle düşünen kimselerin yanılğı içerisinde olduklarını göstermek için, kurtuluşu, yüceltilmeyi ve ebedi saadeti yalnızca Tanrı'nın lütfunun sağladığı gerçeği Galatyalılar 3 gibi pasajlarla pekiştirilir. İnsanların bu konudaki yanılığısı, Elçi Pavlus tarafından şöyle çürütülür:

Sizden yalnız şunu öğrenmek istiyorum: Kutsal Ruh'u, Yasa'nın gereklerini yaparak mı, yoksa duyduklarınıza iman ederek mi aldınız? Bu kadar akılsız mısınız? Ruh'la başladıktan sonra şimdi insan çabasıyla mı bitirmeye çalışıyorsunuz? (Galatyalılar 3:2-3).

Bu insanlar Tanrı'nın onları kurtardığını kabul ettiler, ancak 1. Korintliler 1:7-9'da da ifade edildiği gibi *Rabbimiz İsa Mesih'in gününde kusursuz olabilmeleri için Tanrı'nın onları sonuna kadar pekiştireceğini* anlamadılar. Gerçek şu ki, Tanrı bugüne kadar hiçbir işini yarım bırakmamıştır. O bir işe başladığında, *onu bitirir!*

Ayrıca 1. Yuhanna 4:15-19'a da bakalım:

Kim İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğunu açıkça kabul ederse, Tanrı onda yaşar, o da Tanrı'da yaşar. Tanrı'nın bize olan sevgisini tanıdık ve buna inandık. Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar. **Yargı gününde cesaretimiz olsun diye** sevgi böylelikle içimizde yetkin kılınmıştır. Çünkü Mesih nasılsa, biz de bu dünyada öyleyiz. **Sevgide korku yoktur. Tersine, yetkin sevgi korkuyu siler atar. Çünkü korku işkencedir.** Korkan kişi sevgide yetkin kılınmamıştır. Bizse seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi. (Vurgu eklenmiştir)

Bu metin, kurtulmuş bir kişiyi tasvir ederek başlar, "Tanrı onda yaşar." Sonra imanlı bir kişide sadece Tanrı'nın kendisine karşı sevgisinden dolayı var olan "yargı günü cesaretinden" söz edilir. Bundan sonra metin, Tanrı'nın sevgili ve cesaretlendirilmiş çocukları olarak hiçbirimiz işkenceden (cehennemdeki sonsuz cezaya atıfta bulunmaktadır) korkmadığını ifade ederek ilerler. Bunun nereye gittiğini görebiliyor musun? *Eğer kurtuluşumuzu kaybedebilseydik, böylesine sağlam bir cesaret duyamaz, cennete gidip gitmeyeceğimizden asla tam olarak emin olamazdık ve bu nedenle korkumuz her zaman devam ederdi* – Yuhanna inananların içinde bulunduğu sonsuz emniyeti bu ayetlerde böyle ilan eder.

Dikkate alınması gereken başka bir ayet de Yuhanna 3:16'dır; İncil'in en çok sevilen ve ezberlenen ayetlerinden birisi. İsa, "Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki, biricik Oğlunu verdi, **ona iman eden yok olmayacak, sonsuz yaşama kavuşacak**" demiştir (vurgu eklendi). Bir imanlı kurtuluşunu kaybedebilirse, o zaman İsa burada yalan söylemiş olurdu – Bunu söylemek de sapkınlıktır! Ayrıca Efesliler 2:8-9'u da düşünün, "İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir." Bir Hristiyan kurtuluşunu kendi eylemleri ile kaybedebileceğine inanıyorsa, kurtuluşunu kendi iyi işleri ile elde ettiğini de kabul etmelidir. Ancak

bu ayete göre kurtuluş yalnızca Tanrı'nın lütfuyla elde edilir ve böylece bize bir armağan olarak verilir; öyleyse, bu nasıl olur da bir imanlının kaybedebileceği bir şey olabilir? Eğer bunu kendisi elde etmemişse, onu nasıl kaybedebilir? Buradaki noktayı siz de görüyor musunuz? Tanrı'nın lütfu çocuklarını kurtarır ve *muhafaza eder!* Ayrıca, İncil'in öğretisi bize kurtuluşumuz anında Tanrı'nın bizleri kendi çocukları olarak Kutsal Ruh aracılığıyla mühürlediğini ve bu mührün kendisinin yüceliğe ulaşacağımızın garantisini olduğunu gösterir (2. Korintliler 1:21-22, 5: 5; Efesliler 1:13-14, 4:30).

Gerçeğin bildirisini, kurtuluşunuzun Müjdesi'ni duyup O'na iman ettiğinizde, **siz de vaat edilen Kutsal Ruh'la O'nda mühürlendiniz. Ruh, Tanrı'nın yüceliğinin övülmesi için Tanrı'ya ait olanların kurtuluşuna dek mirasımızın güvencesidir** (Efesliler 1: 13-14 – Vurgu eklenmiştir).

Yine ifade edecek olursak, bir Hristiyan kurtuluşunu kaybedebilirse, bu ayet açıkça bir yalandır çünkü imanlı kişi kurtuluş anında Ruh ile mühürlenir ve Tanrı'nın çocuklarının miraslarını alacağı güne kadar güvende tutulur! Ayrıca, Romalılar 3-4. bölümler bize kurtuluştaki İsa'nın yüce doğruluğunun, Tanrı tarafından aklanmış (suçsuz ilan edilmiş) kişilerin hesabına (Kutsal Yasa önündeki kayıtlarına) uygulanacağını öğretir – Tanrı tarafından kabul edilmemizin en temel nedeni budur. Eğer kurtuluşumuzu kaybedebilseydik, o zaman İsa'nın doğruluğunun Tanrı tarafından kabul edilemez olduğu düşünülmelidir ki bu da mutlak bir sapkınlık olur! Ayrıca Kutsal Kitap, kurtulduğumuzda *tüm* günahlarımızın, yani geçmiş, şimdiki ve gelecekteki günahlarımızın tamamen bağışlandığı konusunda son derece açıktır! Şu ayetleri düşünün:

Sizler suçlarınız ve benliğinizin sünnetsizliği yüzünden ölüyken, Tanrı sizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. **Bütün suçlarımızı O bağışladı. Kurallarıyla bize karşı ve aleyhimizde olan yazılı antlaşmayı sildi,** onu çarpiha çakarak ortadan kaldırdı (Koloseliler 2: 13-14 – Vurgu eklenmiştir).

Bu arada, mübarek umudumuzun gerçekleşmesini, ulu Tanrı ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in yücelik içinde gelmesini bekliyoruz. **Mesih bizi her suçtan kurtarmak,** arıtıp kendisine ait, iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak üzere kendini bizim için feda etti (Titus 2: 13-14 – Vurgu eklenmiştir).

Eğer kurtuluşa ermiş bir kimse, işlediği bir günahtan dolayı Tanrı'nın huzurundaki haklı ve meşru konumunu kaybedebilirse, o zaman bu ayetler yalandır – Bu, aslında kurtuluştaki bütün günahların *bağışlanmadığı* anlamına gelir! Bu, İsa'nın günah borcumuzu ödeme işinin yeterli olmadığı anlamına gelir – Bu da sapkınlıktır!

Yine, bir Hristiyanın kurtuluşunu kaybedemeyeceğini bize gösteren, Tanrı'nın sözünden gelen *ezici miktarda doğrulama* var, ancak bu kavram muhtemelen en açık şekilde Romalılar 5:1-11 ayetlerinde ortaya çıkıyor, o hâlde şimdi bu ayetleri inceleyelim. İlk iki ayet bize bir Hristiyan'ın kurtuluşunu kaybedememesi için 3 neden verir. Bir Hristiyan'ın emniyeti kesindir ve kurtuluşu geçmiş günahlarından, şimdiki günahlarından veya gelecekteki günahlarından hiçbir şekilde etkilenmez. Romalılar 5:1-2'ye bakalım,

Böylece imanla akladığımızı göre, Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Tanrı'yla barışmış oluyoruz. İçinde bulunduğumuz bu lütfu Mesih aracılığıyla, imanla kavuştuk ve Tanrı'nın yüceliğine erişmek umuduyla övünüyoruz.

İsa aracılığıyla, Hristiyanlar:

1. Tanrı ile barış içindedir;
2. İçinde bulunduğumuz bu lütfu Mesih aracılığıyla ve iman sayesinde

erişmiştir;

3. Tanrı'nın yüceliğine erişmek umuduyla övünürler.

Şimdi bunlara ayrı ayrı bakalım.

1) **GEÇMİŞ GÜNAHLAR:** Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Tanrı'yla barıştık:

Bu barış, her ne kadar kişi bunu da deneyimlese de, yalnızca kendi içimizde sahip olduğumuz bir bir huzur hissinden ibaret *değildir*. Aksine, şiddetli bir düşmanlık ilişkisinden sonra Tanrı ile insan arasındaki barıştır. Bunu nasıl bilebiliriz? Çünkü bu bize Romalılar 5'in hemen sonrasında gelen 6-11. ayetlerinde açıklanıyor.

Evet, biz daha çaresizken Mesih belirlenen zamanda **tanrısızlar** için öldü. Bir kimse doğru insan için güç ölür, ama iyi insan için belki biri ölmeyi göze alabilir. Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü. Böylece şimdi O'nun kanıyla akladığımızı göre, O'nun aracılığıyla Tanrı'nın gazabından kurtulacağımız çok daha kesindir. Çünkü **biz Tanrı'nın düşmanlarıyken Oğlu'nun ölümü sayesinde O'nunla barıştık**, barışmış olarak Oğlu'nun yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir. Yalnız bu kadar da değil, **bizi şimdi Tanrı'yla barıştırmış olan** Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla, Tanrı'nın kendisiyle de övünüyoruz (Vurgu eklenmiştir).

Mesih İsa'nın ölümü ve diriltilmesinden önce, tüm insanlık Rab'bin *tanrısız* düşmanlarıydı, ancak İsa'nın günahsız kurbanı aracılığıyla Tanrı ile *dost* olmamız sağlandı. Barıştırmaya kelimesinin anlamı budur; daha en başta var olan durumdur:

1. Bir zamanlar bu bir dostluk ilişkisiydi – Bu, Aden Bahçesi'nde ve ilk günahattan önce, Adem, Havva ve tüm insanlık ile (çünkü hepsi Adem'deydi) Tanrı arasındaydı.
2. Ama bir noktada bu ilişki düşmanlık yaratan bir şey tarafından bozuldu – bu Tanrı'ya karşı bir isyan anında gerçekleşti – İlk günah;
3. Sonra, *düşmanlığı ortadan kaldırmaya ve dostluğu yeniden kurmaya* yeterli olan başka bir şey oldu – bu, İsa'nın biz günahlı insanların yerine geçerek, ikame bir kurban olarak ölümü ve dirilişiydi (Efesliler 2:14-18).

İsa'nın ölümü ve dirilişi *geçmiş günahlarımızı* ortadan kaldırdı, şimdi Tanrı ile tam bir barışa sahibiz. Aynı şekilde, şimdi cennette yaşadığı hayatla, onlar adına yaptığı aracılık ile Tanrı'nın çocuklarını hem *şimdiki günahlarından* hem de *gelecek günahlarından* korumaktadır.

2) **ŞİMDİKİ GÜNAHLAR:** İçinde bulunduğumuz bu lütfâ Mesih aracılığıyla ve iman sayesinde eriştik:

Romalılar 10'a yeniden bakalım, "Çünkü biz Tanrı'nın düşmanlarıyken Oğlu'nun ölümü sayesinde O'nunla barıştık, **barışmış olarak Oğlu'nun yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir**" (vurgu eklenmiştir). Tanrı, *İsa'nın ölümü aracılığıyla* biz eski düşmanlarımızı O'na olan imanımız sayesinde yeniden doğmuş dostları olarak ilan ederek kurtardıysa, dirilmiş ve hayatta olan *İsa'nın yaşamı aracılığıyla bu kurtuluşun sonsuza kadar devam edeceği ne kadar da açıktır!* Romalılar 8:28-39, Hristiyanların sonsuz emniyeti konusuna ayrılmış başka bir pasajdır. Diyor ki:

Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağırılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz. **Çünkü Tanrı önceden bildiği kişileri Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi.** Öyle ki, Oğul birçok kardeş arasında ilk doğan olsun. **Tanrı önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti.** Öyleyse buna ne diyelim? Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir? Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı? Tanrı'nın seçtiklerini kim suçlayacak? Onları aklayan Tanrı'dır. Kim suçlu çıkaracak? **Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın**

sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir. Mesih'in sevgisinden bizi kim ayırabilir? Sıkıntı mı, elem mi, zulüm mü, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı? Yazılmış olduğu gibi: "Senin uğruna bütün gün öldürülüyoruz, Kasaplık koyun sayılıyor." Ama bizi sevenin aracılığıyla bu durumların hepsinde galiplerden üstünüz. Eminim ki, ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yönetimler, ne şimdiki ne gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılmış başka bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir (Vurgu eklenmiştir).

Tanrı sizi çağırdıysa, o zaman sizi *O akladı* ve sizi *O yüceltti* (bununla ilgili ayet, bu vaatlerin adeta çoktan gerçekleşmiş kadar kesin olduğunu bize göstermek için kasten geçmiş zamanda yazılmıştır). *Sizler kurtuluşunuzu elde etmek için hiçbir şey yapmadınız; her şeyi Tanrı yaptı.* Bu nedenle, buradan kurtuluşunuzu kaybetmek için *hiçbir şey yapamayacağınız* sonucu çıkar. Bu noktayı görebiliyor musunuz? Ayrıca, şimdi her günah işlediğinizde ve gelecekte günah işleyeceğiniz anlarda, İsa'nın bizzat kendisi, Tanrı'nın önünde sizi aktif olarak savunmaktadır (Romalılar 8:26-27, 34; İbraniler 7:25, 9:24; 1. Timoteos 2:5; 1. Yuhanna 2:1). Elçi Pavlus'un Hristiyanlara yönelttiği soru şuydu: "İsa sizin için öldü ve Tanrı sizi akladı ise, kim ya da ne sizi O'nun sevgisinden ayırabilir?" Verilen cevap, yankılanan bir "Hiç kimse ve Hiçbir şey, sizi Tanrı'nın sevgisinden asla ayıramaz, kendiniz bile." haykırışıdır.

3) **GELECEK GÜNAHLAR:** Tanrı'nın yüceliğine erişmek umuduyla övünürüz:

Bu ne anlama geliyor? Neden bunun *gelecekteki günahlarla* ilgili olduğunu söylüyoruz? Çünkü "Umut" kelimesi *her zaman* geleceğe işaret eder. İncil'de "Umut" kelimesi kullanıldığında, "Şüphe" veya "Belki" gibi kavramların *asla* onunla ilişkilendirilmediğini anlamak önemlidir. Örneğin, bir kişi iş başvurusunda bulunurken, günümüz deyişiyle "Bu işe alınacağım konusunda umutluyum" derse, kelimeyle ilişkili bir "Şüphe" veya "Belki" duygusu vardır; ancak "Umut", İncil'de *her kullanıldığında* "Güven" anlamına gelir. Bu nedenle, İncil'deki anlamıyla, bir şeyin gerçekleşmesini "Umut" etmek, onun gelecekteki gerçekliğine güven duymak, bundan "Emin" olmaktır. Çünkü, bir şeyin gerçekleşeceğini böylesi bir güvenle bilmemizin tek nedeni, onu meydana getirecek olanın *insanlar değil*, bizzat Tanrı olmasıdır (İbraniler 10:23; Romalılar 5:5; 1. Petrus 1:13; 1. Selanıklılar 1:3; Koloseliler 1:27; Efesliler 1:18). Tekrar sorarsak, bu ayet ne anlama geliyor? Bu, Hristiyanların bugün, şu anda sevinç ve övünç duyabilecekleri anlamına gelir, çünkü *gelecekte kesin olarak yüceltileceğimiz konusunda Tanrı'ya güveniriz.* Tanrı, Oğlunu bizim için ölmesi için gönderdi; Bizi seçti, çağırdı ve bizi akladı. Bu nedenle, bizi yücelterek bizde başladığı işini tamamlayacaktır. Eğer kurtuluşumuzu kaybedebilseydik, bu ayet tamamen anlamsız olurdu! 1. Selanıklılar 5:23-24'te şunları okuyoruz:

Esenlik kaynağı olan Tanrı'nın kendisi sizi tümüyle kutsal kılsın.
Ruhunuz, canınız ve bedeniniz Rabbimiz İsa Mesih'in gelişinde **eksiksiz ve kusursuz olmak üzere korunsun. Sizi çağıran Tanrı güvenilirdir; bunu yapacaktır** (Vurgu eklenmiştir).

Tanrı bizi tamamen kutsal kılar, O bir gün kendisi önünde kusursuz bir şekilde durabilmeleri için çocuklarını koruma vaadine sadıktır, bizim umudumuz ve Tanrı'ya olan güvenimiz budur. Bahsettiğimiz umudun ve sonsuz emniyetin birbirine bağlı olduğunu görebiliyor musunuz? *Sonsuz emniyet yoksa, umut da olamaz!* Bir insan kurtuluşunu kaybedebilseydi, o kişinin kalbinde her zaman şüphe olurdu; ama Romalılar 5:2-3'e göre, Tanrı bize *geçmiş, şimdiki ve gelecekteki günahlarımızın* çoktan bağışlandığını göstermiştir. Bu, Koloseliler 2:13-14 ve Titus 2:14'te de belirtilir. Her an bize zarar verebilecek veya bizi Tanrı'nın sevgisinden ayırabilecek olan günahtan geriye hiçbir şey kalmadığı için Tanrı'ya şükredin; biz imanlıların tüm günahları İsa'nın ölümüyle tamamen ortadan kaldırılmış ve doğu batıdan ne kadar uzak olursa olsun bizden de o kadar uzaklaştırılmıştır (Mezmun 103:12). Bir Hristiyan'ın kurtuluşunu kaybedemeyeceği

konusunda kutsal yazılarda epeyce bol miktarda materyal bulunsa da, bu kitapta bu ayrıntıların hepsine girmeyeceğiz. Ancak, kendi başınıza okuyup inceleyebilmeniz için burada size birkaç ayet daha listeleyeceğiz: Yuhanna 10:27-29; 1. Yuhanna 5:12-13; Efesliler 1:3-14; İbraniler 6:16-20; 2. Korintliler 5:17; 1. Petrus 1:3-5; Yahuda 1:1, 24; İbraniler 7:24-25; Koloseliler 1:12-14, 2:9-10, 3:3; 1. Korintliler 12:13.

Peki ya birkaç sayfa önce bahsettiğimiz, mükemmel ve olgun bir Hristiyan olan ama artık bir imanlı olmayan arkadaşına ne demeli? Tanrı'nın sözünden zaten öğrendiğimiz ve Dünya Sistemi insanları ile Tanrı'nın çocukları arasındaki farkla ilgili verdiğimiz görselde de belirttiğimiz üzere, böyle bir durumda iki olasılık vardır: Arkadaşınız ya, 1) Yahuda İskariot gibi sizi ve kilisenin geri kalanını aldatıyordu ve bu aldatmanın kendisine sağlayabileceği bir çıkar olduğunu hissetti; veya, 2) Tanrı'nın çocuğu olduğunu düşünerek kendini kandırıyordu, aslında öyle değildi. Daha önce gösterdiğimiz gibi, İsa'nın Matta 7:21-23'te uyardığı şey buydu. Durum ne olursa olsun, Elçi Yuhanna, 1. Yuhanna 2:15-19'da bu konuyu ele alırken oldukça netti.

Dünyayı da dünyaya ait şeyleri de sevmeyin. Dünyayı sevenin Baba'ya sevgisi yoktur. Çünkü dünyaya ait olan her şey –benliğin tutkuları, gözün tutkuları, maddi yaşamın verdiği gurur– Baba'dan değil, dünyadandır. Dünya da dünyasal tutkular da geçer, ama Tanrı'nın isteğini yerine getiren sonsuza dek yaşar (15-17. ayetler).

Çocuklar, bu son saattir. Mesih Karşıtı'nın geleceğini duydunuz. Nitekim şimdiden çok sayıda Mesih karşıtı türemiş bulunuyor. Son saat olduğunu bundan biliyoruz (ayet 18).

Bunlar aramızdan çıktılar, ama bizden değildiler. Bizden olsalardı, bizimle kalırlardı. Ayrılmaları hiçbirinin bizden olmadığını ortaya çıkardı (ayet 19).

15-17. ayetleri bize bir buyruğun yanı sıra bu buyruğun nedenini de verir. Bunları şu şekilde özetleyebiliriz: Dünya Sistemi'ni (Şeytan'ın Krallığını) sevmeyin çünkü Tanrı 2. Petrus 3:10-13'te de ifade edildiği gibi hepsini yok edecek. Sonunda Tanrı, Şeytan'ın Krallığının ve Dünya Sistemi'nin tamamını cehenneme gönderecektir; bu nedenle, onunla ortak olmamızı veya ona bağlanmamızı istemez (ayrıca bkz. 2. Korintliler 6:14-7:1 ve Yakup 4:4).

18. ayette, Şeytan'ın Krallığı'nın gelecekteki hükümdarı olacak Mesih Karşıtı'ndan v e *Mesih'e karşı* olan veya *O yerine Dünya Sistemi'ni seçen* Dünya Sistemi insanları olan mesih karşıtları (küçük harfle ve çoğul) bahsedilmektedir. Buradaki "karşıtlık" kelimesi, karşı olmanın yanı sıra, aykırılık, onun yerine (başka bir şeyi tercih etmek) anlamına da gelir. Bu ayette ve bir sonraki ayette, "onun yerine" anlamı bağlama en uygun olanıdır. Bu, Şeytan'ın Krallığı'ndaki insanların *Mesih'i kabul etmek yerine* Dünya Sistemi'ni ve onun tüm faydalarını seçtikleri anlamına gelir. Bir sonraki ayet bu anlamı bizim için daha geniş bir şekilde açıklar.

19. ayet, "Bunlar aramızdan çıktılar" ifadesi ile başlar. Bu cümledeki "onlar" kimlerdir? 18. ayette bahsedilen, *Mesih'i kabul etmek yerine* Dünya Sistemini seçen Mesih karşıtlarıdır. Peki ya "biz" diye bahsedilen kişiler kimlerdir? Kilisede kendilerini veya başkalarını aldatanların aksine, Tanrı'nın *gerçek çocuklarından* oluşan kilisedir. Dolayısıyla bu ifade şu şekilde yorumlanabilir: "Kendilerini Hristiyan sanan (veya olduğunu iddia eden) Şeytan'ın çocuklarından bazıları kiliseye katılıyorlardı, ama bizimle devam etmediler, aramızdan ayrıldılar, kiliseden çıktılar. Bu da bize onların Tanrı'nın gerçek çocukları olmadığını göstermiş oldu." Bu bilgilerle, artık 19. ayette Tanrı'nın bize tam olarak ne söylediğini görebiliyoruz. Esasında, Hristiyanlık inancını terk etme eylemiyle, Hristiyan gibi görünen veya Hristiyan olduklarını söyleyen insanların, aslında hiçbir zaman Tanrı'nın ailesinin bir parçası olmadıklarını ortaya çıkardıklarını açıklar. Tanrı, Kutsal Kitap'ta kendisinin gerçek çocuklarının her zaman O'nunla

birlikte devam edeceğini söylediğinde açıkladığı şey budur (bkz. Yuhanna 8:31; Romalılar 8:5-14, 11:22; Koloseliler 1:21-23; İbraniler 3:6-14). Tanrı'nın gerçek çocukları hakkında İsa şöyle demiştir:

Koyunlarım sesimi işitir. Ben onları tanırım, onlar da beni izler. **Onlara sonsuz yaşam veririm; asla mahvolmayacaklar. Onları hiç kimse elimden kapamaz.** Onları bana veren Babam her şeyden üstündür. **Onları Baba'nın elinden kapmaya kimsenin gücü yetmez.** Ben ve Baba biriz (Yuhanna 10: 27-30 – Vurgu eklenmiştir).

Bu nedenle Tanrı'nın gerçek çocukları, İsa'ya emniyetli bir şekilde bağlı hâldedirler, onlar *İsa'dadırlar*, asla ayrılamazlar. Onları Tanrı'nın elinden kapabilecek hiçbir kimse, hiçbir şey, hiçbir olay, hiçbir günah yoktur! Tanrı bizi kurtardı, Tanrı bizi sonuna kadar sınıksız tutacak ve en sonunda da O'nun önünde kusursuz bir şekilde duracağız (1. Korintliler 1:7-9).

Şu soruyu soralım: Bir Hristiyan kurtuluşa ve sonsuz emniyete sahip olduğu için, bu durum artık onun hayattaki nihai amacına ulaştığı anlamına mı gelir? Tanrı'nın bizi yaratmasının nedeni bu kurtuluş mudur? Bu düşünceler bizi hayatın anlamı kavramıyla ilgili bu bölümdeki son konumuza götürüyor. "Öyleyse kurtuluş, Tanrı'nın çocuklarının nihai hedefi midir?" Şimdi kısaca bu soruya bakalım.

Kurtuluş Bir Hristiyanın Nihai Hedefi midir?

Kısa cevap, vurgulu bir "Hayır!" Tanrı'nın gerçek bir çocuğunun nihai hedefi, Tanrı'ya bütün yüreğiyle tapınmak ve O'nu övmektir (Yuhanna 4:23-24), çünkü insan Tanrı'yı yüceltmek ve O'ndan sonsuza dek zevk almak için yaratılmıştır (Yeşaya 43:7; Mezmurlar 50:23; Matta 5:13-16; 1. Korintliler 10:31; Filipililer 2:11; 1. Petrus 2:11-12, 4:11, 14-16; 2. Selanikliler 1:12; Yuhanna 15:8). Bu nedenle, Hristiyan için kurtuluş, gerçek yaşamın henüz yalnızca başladığı noktadır; *bu bir uyanıştır*. Ruhsal olarak ölü bir kimse Tanrı'ya tapınamaz ve O'nu yüceltmez. Bu nedenle, bu amaca ulaşmak için Tanrı'nın *önce kişide yaşam yaratması gerekir*. O'nun kurtuluş ile yaptığı da tam olarak budur (Efesliler 2:1-5).

Bu, farklı geçmişlere sahip birçok insan için kavraması son derece zor olan bir İncil doktrindir. Neden mi? Dünyadaki çoğu insan, sonsuz yaşam gerçeğini kabul eden çeşitli dünya dinlerinden birine (İslam, Hinduizm, Sihizm, Zerdüştlük, vb.) bağlıdır. Bu dinlerden (ve Hollywood filmlerinden) hayatın nihai amacının ve temel gayesinin ya bir tür cennete ya da bu mevcut yaşamda deneyimlediklerinden daha yüksek bir varoluş düzlemine girmek olduğunu öğrenirler. Tüm bu farklı dinlerin nihai amacı, *her zaman* iyi işlerle ve insanın kendi çabası ile gerçekleştirilir. İnanç şudur, "Kurtuluş yolunda çalışmalıyız, böylece kendimizin Tanrı'ya ve cennete layık olduğumuzu göstermeliyiz." Böyle düşüncelere sahip kişiler bir Hristiyan'dan, geçmişte ne kadar "kötü" olurlarsa olsunlar, kurtuluşun herhangi bir zamanda, herhangi biri tarafından alınabilecek bir Tanrı armağanı olduğunu duyduklarında, en hafif tabirle şaşkına dönerler. Buradaki bağlantı kopukluğunun nerede olduğunu açıklayalım. Hristiyanların da onlara Tanrı tarafından verilen sorumlulukları vardır, ama bizim sorumluluğumuz yalnızca Tanrı'yı yüceltmektir. Bu işi yapabilmek için kişinin kutsal olması gerekir; bir insan Şeytan'ın Krallığı'nın bir üyesi olarak yaşarken Tanrı'yı yüceltmez, böyle bir şey asla olamaz! Bu nedenle Tanrı, çocuklarını Dünya Sistemi'nden ayırarak ve onları kendi ailesine yerleştirerek, kurtuluşu karşılıksız bir armağan olarak lütfkâr bir şekilde sağlar – Buna "*konumsal kutsallık*" (kişinin Tanrı karşısında kutsal bir konuma getirilmesi) denir. Sonrasında Tanrı, çocuğunun yeni yaşamında *eylemlerini değiştirmek için devam eden bir süreç* üzerinde gayret gösterir; buna "*eylemsel kutsallık*" denir (bu konuyu bir sonraki bölümde daha ayrıntılı olarak ele alacağız.). Bir kişi Tanrı'nın ailesine girdiğinde, Tanrı'yı gerçekten yücelten iyi işler yapmak için *vasıflı* ve *yetkin* (kutsal kılınmış) hâle gelir. Tanrı'nın gerçek bir

temsilcisi hâline geliriz, bu yüzden günah işlediğimizde yaptığımız şeyi düzeltmemiz gerekir – Günahımızı itiraf etmeli ve sonra ondan geri dönmeliyiz.

Tanrı'nın planı her zaman buydu: Dünyadaki çocukları aracılığıyla kendisini yüceltmek ve başarımları için tüm çocuklarına vermiş olduğu krallık görevini tamamlamak. Bu kavram hem Eski hem de Yeni Ahit'te bulunur. Örneğin, Tanrı'nın Eski Ahit'te Musa aracılığıyla Firavun'a verdiği söz, "Halkımı salıver, **bana tapsınlar...**" (Mısır'dan Çıkış 7:16; 8:1, 9:1, 10:3 – Vurgu eklenmiştir – NOT: Orijinal İbranice metinde, burada kullanılan kelime "abad"dır ve bir "tapınma/ibadet" olarak görebileceğimiz, "hizmet etmek" ya da "onun için çalışmak" anlamına gelir. Yani, buradaki orijinal cümle "Onları salıver ki bana hizmet etsinler"dir. Dolayısıyla, bu ayeti anlamı, "bir kölenin efendisi için çalıştığı ve ona hizmet ettiği gibi, Tanrı çocuğu da O'na hizmet eder – Bu, O'na tapınmamızın bir başka boyutudur!). Yahudiler, özgürlüklerini kendi imkânlarıyla elde etme olasılığı konusunda tam bir umutsuzluk içinde yaşayan kölelerdi. Bu nedenle, Tanrı önce halkını fiziksel kurtuluşla özgürleştirdi, bu da onları kendisine hizmet edebilmeleri için *olanaklı kıldı*. Bu kurtuluştan sonra, artık O'nu Dünya Sistemi'nin tüm insanları önünde temsil edebilirlerdi. Yeni Ahit'te aynı kavramı Efesliler 2'de buluyoruz. 1-5. ayetlerde insanı, doğduğu gerçek ruhsal durumunda görürüz; ruhen ölü halde:

Sizler bir zamanlar içinde yaşadığınız suçlardan ve günahlardan ötürü ölüydünüz. Bu dünyanın gidişine ve havadaki hükümlerliliğin egemenine, yani söz dinlemeyen insanlarda şimdi etkin olan ruha uymaktaydınız. Bir zamanlar hepimiz böyle insanların arasında, benliğin ve aklın isteklerini yerine getirerek benliğimizin tutkularına göre yaşıyorduk. Doğal olarak ötekiler gibi biz de gazap çocuklarıydık. Ama merhameti bol olan Tanrı bizi çok sevdiği için, suçlarımızdan ötürü ölü olduğumuz halde, bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. O'nun lütfuyla kurtuldunuz.

Bu ayetlerde Tanrı'nın, çocuklarını umutsuz bir ruhsal ölüm hâinden kurtardığını görüyoruz. Ardından, 8-10. ayetlerde, karşılıksız kurtuluş armağanını ve Tanrı'nın bizi kendisine hizmet etmemiz için kurtardığı gerçeğini buluyoruz.

İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir. **Çünkü biz Tanrı'nın yaptıyız, O'nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa'da yaratıldık** (Vurgu eklenmiştir).

Dikkat edin, Hristiyanların da gerçekleştirmesi istenen iyi işler vardır; İncil'de iyi işlerden bu kadar sık söz edilmesinin nedeni budur! *Ancak bizler, iyi işleri kurtuluş için yapmayız, bunları Tanrı'dan gelen karşılıksız kurtuluş armağanının bir sonucu olarak yaparız* (Titus 3:1-8). Daha önce "krallık görevi"nden bahsetmiştik, ama bu görev tam olarak nedir? Tanrı'nın ününü, O'nun yaratıcı işlerini, planlarını, sözünü ve müjde mesajını Dünya Sistemi insanlarıyla paylaşma görevidir; daha az olgun Hristiyanları geliştirmek ve daha olgun Hristiyanlar tarafından geliştirilmektir; O'nun bize verdiği Ruhsal armağanları kilisenin gelişimi için kullanmaktır; vb. Başka bir deyişle, bu görev yaklaşan Tanrı'nın Krallığı için hazırlık yapmaktır (Krallığı Bölüm 9'da ele alacağız).

Şimdi, bu kitabın temel önermelerinden birini elimizden geldiğince açık bir şekilde belirtelim: *Tanrı'nın kendi planlarını (Orijinal Plan, Kurtuluş Planı ve Restorasyon Planı) aktif olarak uygulamakta ve O'nun bu planları çocukları aracılığıyla gerçekleştirmekte olduğunu anlayamayan insanlar, kurtuluşu yaşamın nihai amacı olarak görme hatasına düşüyorlar!* Buna karşılık, Tanrı'nın aktif olarak çalıştığını ve çocuklarına O'nunla birlikte bu çalışmaya katılma ayrıcalığını verdiğini anladığımızda, bu yaşamın nihai amacının şu olduğunu görüyoruz: Tüm kalbimizle Tanrı'ya tapınmak ve onu övmek, O'nun bize verdiği görevi O'na hizmet ederek yerine getirmekle Tanrı'yı yüceltmek ve şimdi ve tüm sonsuzluk boyunca O'nda dinlenmek ve O'nun varlığından sonsuza dek zevk almak.

Bu bölümü bitirmeden önce bahsetmemiz gereken son bir şey daha var. Tanrı bunu gerçekleştirmek için her şeyi yaptığından dolayı kurtuluşa ulaşmanın kolay olduğu doğru olsa da, *Tanrı'nın çocuğu olmak her zaman kolay değildir*. Neden mi? Çünkü Tanrı'nın çocuğu olmak, kutsal olan yeni Baba'nız gibi olmanız anlamına gelir. Işığın çocuğu olarak karanlık bir dünyada yaşamak *çok zordur*. Örneğin, Yıllar önce çalıştığım bir Türk firmasında, bir işverenim vardı. Patronum İngilizce bilmiyordu ve yabancı müşterilerimize ne iletmek istediğini bana anlatırdı. Bu adam, *Şeytan'ın Dünya Sistemi'ndeki çocuklarının mükemmel bir örneğiydi. Müşterilere, onlar için yürütmekte olduğumuz projeler hakkında açıkça yalan söylememi emrederdi. Tabii ki, Tanrı'nın bir çocuğu olarak bu benim asla yapmayacağım bir şeydi ve bu da onu çileden çıkarırdı. Yalan söylemeyi reddetmem yüzünden işimi kaybedebileceğim gerçeğini hesaba katmak zorunda kaldım. Elçi Petrus, Tanrı'nın çocuklarının bu dünyada karşılaştığı bu mücadele hakkında 1. Petrus 4:1-5'te şunu yazmıştır:*

Mesih bedence acı çektiğine göre, siz de aynı düşünceyle silahlanın. Çünkü bedence acı çekmiş olan, günaha sırt çevirmiştir. Sonuç olarak, dünyadaki yaşamının geri kalan bölümünü artık insan tutkularına göre değil, Tanrı'nın isteğine göre sürdürür. İnanmayanların hoşlandıklarını yaparak sefahat, şehvet, sarhoşluk, çılgın eğlenceler, içki alemleri ve ilke tanımayan putperestlik içinde yaşayarak geçmişte harcadığınız günler yeter! ***İnanmayanlar, kendinizi onlarla birlikte aynı sefahat seline atmamanızı yadırgıyor, size sövüyorlar.*** Onlar, ölüleri de dirileri de yargılamaya hazır olan Tanrı'ya hesap verecekler (Vurgu eklenmiştir).

Gerçekten de, Tanrı'nın savunduğu ve yaptığı her şeyle alay eden ve onlara zulmeden Dünya Sistemi'nin günahlarından ayrı olarak, burada yeryüzünde kutsal bir yaşam sürmek, Tanrı'nın gerçek bir çocuğu için çok zordur. Ama yine de Tanrı ne zaman gerçek bir çocuğunu daha uyandırsa, büyük bir macera yeniden başlar. Dünyanın kötü günlerinin gelip geçici olduğunu ve yakında geçeceğini fark ettiğimizde (ortalama bir insan tipik olarak sadece 80 yıl civarı yaşar), tıpkı sert geçen bir kışın ardından ilkbahar sonlarında güney sahillerine doğru bir yolculuğa çıkmak gibi, sevincimiz her geçen gün artacaktır. Yolculuğun her geçen saatinde, serinletici deniz sularına dalma zamanımız yaklaştıkça, uzun bir tatile başlama hevesimiz de çoğalacaktır. Aynı şekilde, yaşlandıkça sonsuz zafere daha çok yaklaşıyoruz. Bu nedenle Romalılar 5:3, Hristiyanların "sıkıntılarda nasıl övündükleri"nden bahseder. Dünya ne kadar zor ya da kötü olursa olsun, önümüze ne kadar zulüm çıkarsa çıksın, zaman kısa ve *umudumuz var*. Bu umut, Tanrı'nın vaatlerine dayanan gelecekteki yüceltmemize ve "bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değer" diyen O'nun lekesiz karakterine duyulan güven anlamına gelir (Romalılar 8:18). *Sonsuza kadar emniyet içerisindeyiz; bu yüzden sarsılmayız!*

* BÖLÜM YEDİ *

Tanrı'nın 7 Aşamalı Restorasyon Planı

Adım 2 ve 3

Tanrı'nın Ailesini Kendisinde Toplaması / Dünyayı Geri Alması

Tanrı'nın Krallığını genişletme planı çok basittir – Ailesindeki bir kişinin diğer insanlara Kurtarıcı'ları hakkında konuşması. Fakat bizler genellikle bunun için çok meşgulüz ve mazeretlerle doluyuz. Unutmayın, böyle bir durumda tehlikede olan şey birisinin sonsuz yaşamıdır. Cennette o kişiyle karşılaştığınızda yaşayacağınız sevinç, Müjde'yi paylaşırken hissettiğiniz tüm rahatsızlıklardan çok daha büyük olacaktır.

~ Charles Stanley ~

Bir önceki bölümde, Tanrı'nın 7 Aşamalı Restorasyon Planı'nın 1. Adımına, yani *İnsanın Kişisel Günah Probleminin Üstesinden Gelmek* adımına baktık. Bu bölümde, Adımlar 2-3'e bakacağız: *Tanrı'nın Gerçek Çocuklarını Kendisinde Toplaması* ve *Şeytan'ın Krallığını Yok Ederken Dünyayı Geri Alması*.

Tanrı'nın çocuklarını Şeytan'ın krallığından dışarıya, kendi ailesine *nasıl* çağırdığını inceleyerek başlayalım ve Tanrı'nın bunu gerçekleştirmek için tam olarak *neyi* kullandığını görelim.

ADIM 2 – Tanrı'nın Ailesini Kendisinde Toplaması:

Tanrı Kendi Çocuklarını Nasıl Çağırır ve Ailesini Nasıl İnşa Eder?

Tanrı'nın çocuklarını Kendisine çağırmak için kullandığı *tek bir yol* vardır. Rab, Müjde mesajını dünyadaki diğer insanlarla paylaşmak için zaten O'nun ailesinde olan kendi çocuklarını kullanır. Tanrı bunu bize en açık şekilde 2. Korintliler 5:17-20'de açıklar. Bunu görmek için bu ayetleri tek tek okuyup yorumlayalım.

Ayet 17 – “Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur.” “Mesih'te” olan bir kişi Hristiyan'dır (Romalılar 6:1-7, 8:1; 1. Korintliler 12:12-13). O, eskiden sahip olduğu günahlı tabiatı artık ölü ve gömülü olan yeni bir yaratıktır ve artık O'nun *İsa'yı takip etmeyi arzulayan* yeni bir tabiatı vardır.

Ayet 18 – “Bunların hepsi Tanrı'dandır. Tanrı, Mesih aracılığıyla bizi kendisiyle barıştırdı ve bize barıştırma görevini verdi.” Bu noktada, “barıştırma”nın tanımını hatırlamamız önemlidir. “*Barışmak*” ifadesinin kullanılması, daha önce iki taraf arasında mevcut bir ilişki olduğu, ancak bir noktada, aralarında düşmanlık yaratan bir şey tarafından ilişkilerinin bozulduğu anlamına gelmektedir. Sonra, bu düşmanlığı ortadan kaldırmaya ve bozulan ilişkiyi onarmaya, yeniden kurmaya yetecek bir olay gerçekleşmiştir. Bu tanımı göz önünde bulundurarak, 18. ayetteki “biz” ifadesinin yine Tanrı'nın dünya sisteminden kurtarıp ailesine getirdiği Hristiyanları kastettiğini anlayabiliriz. Kurtuluştan sonra Tanrı, aşağıdaki ayetten anladığımız “barıştırma görevi”ni çocuklarına verir.

Ayet 19 – “Şöyle ki Tanrı, insanların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı ve barıştırma sözünü bize emanet etti.” *Barıştırma görevi bir sözdür, bir mesajdır.* Bu ayetten ve Romalılar 5:10 gibi ayetlerden de görebileceğimiz gibi, barıştırma mesajı, dünya sisteminin insanların Tanrı ile dostluk ilişkilerini kendisi aracılığıyla yeniden kurabilecekleri günahsız kurban olan Mesih'in ölümüyle ilgilidir.

Ayet 20 – “Böylece, Tanrı aracılığımızla çağrıda bulunuyormuş gibi Mesih'in adına elçilik ediyor, O'nun adına yalvarıyoruz: Tanrı'yla barışın.” Bu ayetteki “biz” öznesi, yine 17. ayetteki gibi Hristiyanları kastetmektedir; bu nedenle, *tüm Hristiyanlar Mesih'in elçileridir.* Elçi nedir? Üstün bir kişi tarafından gönderilen, kendisini gönderene ziyadesiyle değer veren ve onu şerefle temsil eden kimsedir. Kendisini gönderenin üstünün mizacını, mesajlarını ve arzularını, kendisinin gönderildiği kişilere taşır. Hristiyanlar bugün dünyada İsa'yı temsil etmektedirler. Ve Tanrı tarafından dünyayla paylaşmamız için bize verilen mesaj, barış sözleridir (Müjde mesajı). Ayetteki “Tanrı'yla barışın” ifadesinde, “siz” diye seslenen kimseler, bu mesajı paylaştığımız dünya sistemi insanlarıdır; onlar, kendilerine gönderildiğimiz kimselerdir. Lütfen, mesajın acil tutumuna ve elçi tarafından ifade edilen büyüklüğüne dikkat edin: “Size yalvarıyoruz: Tanrı ile barışın.” İncil mesajı, yalnızca bir an önce yayılması aciliyetine sahip olmakla kalmaz, aynı zamanda Tanrı'nın insanları kendisi aracılığı ile kurtardığı tek mesajdır, dolayısıyla çok değerlidir (Romalılar 1:16-17, 10:14-17). Bu nedenle, Hristiyanların Müjde mesajını ve bu mesajın açık ve eksiksiz bir sunumunu nasıl yapacaklarını iyi bilmeleri çok önemlidir. Ne yazık ki, günümüzde Müjde mesajını *nasıl* paylaşacağını bilmeyen veya paylaşmamayı seçen birçok Hristiyan var. Aşağıdakiler birçok kişi tarafından Müjde mesajı olarak yanlış anlaşılmaktadır:

- İnanç ve teolojiyle ilgili sohbetler yapmak – *Müjde paylaşmak değildir;*
- Kutsal Yazılar hakkında tartışmak – *Müjde paylaşmak değildir;*
- Başkalarına dinlerinin veya siyasi görüşlerinin yanlış olduğunu söylemek – *Müjde paylaşmak değildir;*
- İncil etiği ve ahlakını paylaşmak – *Müjde paylaşmak değildir;*
- Sulandırılmış veya eksik verilmiş Müjde mesajı (Günah ve yargı kavramlarını bu mesajın dışında bırakmak gibi) – *Müjde paylaşmak değildir;*
- Tanrı'nın, Hristiyan oldukları anda tüm çocukları için sağlık ve zenginlik vaat ettiği fikri – *Doğru değildir, Müjde paylaşmak da değildir*
- İnsanlara gördükleri bir rüya veya görümden bahsetmek – *Müjde paylaşmak değildir*
- İnsanlara Hristiyan olduklarını söylemek – *Müjde paylaşmak değildir*

- Nasıl Hristiyan olduklarına dair tanıklıklarını vermek – *Müjde paylaşmak değildir, ama bunu paylaşmak harikadır ve Müjde mesajı bununla birlikte paylaşılabilir*

Bütün bunlar yanlış, eksik veya belirsiz mesajlardır ve bazıları Müjde'den ziyade dünya sistemi felsefelerinin mesajlarına yakındır.

Yine tekrar edecek olursak, pek çok iyi niyetli Hristiyan, Müjde mesajını nasıl paylaşacağını bilmemektedir. Yıllar önce, Amerika Birleşik Devletleri'ndeyken, eşim ve ben bir lise sınıfıyla konuşmak için bir Hristiyan okuluna davet edildik. Öğrencilere kendilerinin ve Hristiyan olmayan bir arkadaşlarının dahil olduğu bir senaryo sunduk. Onlara, kendilerinin gözleri önünde bu arkadaşlarına bir araba çarptığını ve arkadaşlarının ölmek üzere olduğunu, sadece birkaç dakikasının kaldığını söyledik. Sonra onlara Müjde'yi o arkadaşlarıyla nasıl paylaşacaklarını sorduk. Cevap veren ilk öğrenci, "Ona Rab'bin kendisinin hayatı için harika planları olduğunu söyledim" dedi. Elbette ki o an eşim ve ben kendimizi tutamayıp bu cevaba güldük. Ne yazık ki, bunun birçok Hristiyan'ın hayatında ciddi bir sorun olduğunu görüyoruz, çünkü konuştuğumuz ve uzun süreler, hatta on yıllardan beri imanlı olan ve buna rağmen Müjde'yi başkalarıyla hiçbir zaman aktif olarak paylaşmadığını itiraf eden birçok kişi var. Birçoğu, diğer insanların yanında iyi bildiği ve inandığı İncil kavramlarını paylaşmakla, pastörlerden veya öğretmenlerden öğrendikleri farklı noktaları açıklamakla yetinmekte; daha da kötüsü, kendi kişisel görüşlerini, kendi ideolojik ve politik yaklaşımlarını Tanrı'nın arzusuymuş gibi yansıtarak insanlara anlatmaktadır. Dolayısıyla bu kişilerin çoğu, Tanrı'nın başarmaları için onlara verdiği kusursuz görev olan Müjde mesajını doğrudan ve açıkça paylaşma ve insanları Tanrı'nın ailesine davet etme işini üstlenmemektedir. Müjde'yi paylaşmak, Tanrı'nın gerçek çocuklarının birincil görevidir; bu sorumluluk ve *ayrıcılık* her birimize verilmiştir. Eğer bir Hristiyan iseniz, bilmelisiniz ki Babanız size Müjde'yi başkalarıyla paylaşmanızı emretmiştir. Bu vazife gerçek bir ayrıcalıktır. Tanrı'nın planlarına katılmanıza nasıl izin verdiğini hiç düşündünüz mü? Bu görevin içinde yer almak, bunun sevindirici sonuçları ve ödülleri üzerinde pay sahibi olmak demektir. Tanrı'nın yaptığınız işi bu insanları kurtuluşa çekmek için kullandığını bilerek, bu günlerde Müjde'yi paylaşma ayrıcalığına sahip olduğunuz kişilerle sonsuz yaşamlarınızda düzenli olarak görüşürken yaşayacağınız sevinçli düşünün!

Müjde mesajının unsurları tam olarak nedir ve bunlar nasıl sunulmalıdır?

Birincisi, eksik bir Müjde mesajıyla insanları yanlış yönlendirmek çok kolay olduğu için, mesajı tam ve *eksiksiz* olarak vermeye özen göstermeliyiz. Örneğin, Müjde mesajlarında İsa'nın Rab oluşunu paylaşmayan ve bu sebeple mesajı eksik veren birçok insan var. Bunu yapanlar dahil herkes, Romalılar 10:9 ayeti ile tereddütsüzce hemfikir olacaktır: "**İsa'nın Rab** olduğunu ağızla açıkça söyler ve Tanrı'nın O'nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksın" (vurgu eklenmiştir). Ancak, bu konuda tam bilgi vermediğimiz zaman, karşımızdaki dinleyici sırf İsa *hakkında* bazı temel gerçekleri onayladığı için artık kurtuluşa kavuşmuş olduğu yanılgısına düşebilir, ancak bu kişi henüz İsa'nın buyruklarına uyararak hayatını O'na teslim etmemiştir. İsa *hakkındaki* bazı gerçeklere basitçe inanmak kimseyi kurtarmaz. Şeytan ve cinler de İsa hakkındaki tüm gerçeklere inanırlar, ancak bu onlara kurtuluş sağlamaz; çünkü İsa'ya itaat etmezler ve O'nu Rableri olarak takip etmek gibi bir istekleri yoktur.

Ayrıca, Müjde mesajını iletirken onu paylaştığımız ortamı da (kültürel, dini vb.) dikkate almalıyız. Örneğin, Müslüman kişilerin bulunduğu bir ortamda, "İsa Tanrı'nın Oğludur" ve "İsa çarmıhta öldü" gibi İncil gerçekleri dikkatli bir şekilde sunulmalı ve cevaplanmalıdır. Neden mi? Çünkü bunun tam bir Müjde mesajı olması için bu kavramların da dahil edilmesi ve açıklanması gerekir; ancak bir Hristiyan bu konuların, henüz arka plan bilgisi vermeden ve bu kavramların önemini en baştan ifade etmeden doğrudan içine dalarsa, Müslüman kişiler

muhtemelen siz bu gerçekleri tam olarak paylaşma fırsatı bulamadan önce bu kavramları birer küfür olarak görüp reddedecektir.

İkincisi, Müjde mesajı *açık* ve *anlaşılır* bir şekilde paylaşılmalıdır. Bu, mesajın alıcılarına muhtemelen oldukça yabancı olan bilgilerin kolayca anlaşılabilmesi için yeterince ayrıntı sağlamamız gerektiği anlamına gelir. Bu konuda yapılan yaygın bir hata, Hristiyanların Müjde'yi paylaşırken "Hristiyanca" bir dil veya jargonu kullanmalarındadır. Örneğin, Müslüman bir arkadaşınıza kurtuluşa ulaşmak için "İsa'nın kanıyla yıkanmaları" gerektiğini söylesek, sizce tepkileri ne olurdu? Ne düşünürlerdi? Bir kişinin sırf bu ifadeyi anlamaya başlaması için ihtiyaç duyacağı temel İncil bilgisi miktarını bir düşünün. İşin olumlu tarafı, insanların Müjde mesajının daha zor kavramlarından bazılarını anlamalarına yardımcı olmak için anlaşılması kolay hikayeler veya görseller sunmak mümkündür. Örneğin, 3. bölümde sağladığımız saf kola örneği, insanların günahla ilgili bazı zor kavramları gözlerinde canlandırmasına yardımcı olabilir. Şunu çok açık söyleyelim, sunduğunuz Müjde *anlaşılır* değilse, insanlar sizin anlattıklarınızı anlamazlarsa, asla iman etmeyeceklerdir.

Üçüncüsü, Müjde mesajı günahla ilgili kötü haberle başlamalıdır. "Müjde" kelimesi "İyi Haber" anlamına gelir. Öncelikle ortada bir kötü haber olmadıkça, iyi haber de olamayacağını size hatırlatabilir miyiz? Kötü haberin ne olduğunu biliyoruz, bizi Tanrı'dan ayıran ve *tüm* yaratılışı kirlüten günahdır. İnsanlar, Tanrı'nın günaha karşı sürekli yanmakta olan adil bir öfkeye sahip olduğunu ve kendilerinin de bu öfkeye maruz kalma tehlikesi altında olduklarını bilmelidir. Yeniden doğmamış insanlar, Tanrı'nın kendilerine karşı olduğunu hissetmeseler de aslında gerçek budur. Ve gururlarını sürdürerek tövbe etmeyi reddederlerse, Rab'bin onları sonsuza dek cehenneme göndereceğini bilmelidirler. Bu şekilde açık ve eksiksiz bir Müjde mesajını paylaşmaya henüz hazır olmadığınızı düşünüyorsanız, bu konuda kesinlikle yalnız değilsiniz, ancak bu mesaja değer verdiğiniz ve inandığınız ölçüde, bunu öğrenmek için çaba göstermelisiniz! Bir Hristiyan'ın tam ve net bir Kurtuluş mesajı vermek için gerekli esas bilgileri öğrenmesi çok uzun sürmez, sadece bu temel bilgilerle başlayın ve ardından boş yerleri doldurun.

Temel "Kötü Haberler" şunlardır:

1. Günah, Tanrı'nın nihai düşmanıdır ve Tanrı'nın sevdiği her şeyi yok etmektedir;
2. İnsan günahlı olarak doğar ve insan günah işler, o sürekli olarak Tanrı'ya itaatsizlik eden gururlu bir asidir;
3. Bu günah ve isyan insanı Tanrı'dan ayırır, bu yüzden bizler O'nun düşmanıyız;
4. Her günah işlediğimizde bu, bedelini Tanrı'ya ödemek zorunda olduğumuz bir borçtur;
5. Günahın sebep olduğu en küçük borç bile muazzam büyüklüktedir ve onu *asla ödeyemeyiz*.
6. Ödenmemiş günah borcumuzun sonucu, cehennemde Tanrı'dan ebediyen ayrı kalmaktır.

Temel "İyi Haberler" şunlardır:

1. Tanrı, insanın günahından kurtulması ve kendisiyle doğru ve gerçek bir ilişkiye sahip olması için bir yol sağlamıştır;
2. Bu kurtuluş yolu, Tanrı'nın insana verdiği bir armağandır ve kurtulmanın yalnızca ve yalnızca tek yolu budur. Oğul Tanrı İsa'ya ve O'nun gerçekleştirdiklerine, çarmıhta tamamlamış olduğu mucizeye olan imanla kabul edilir;
3. İsa, günahlı bir tabiatı olmadan dünyaya gelerek aynı zamanda günahsız bir yaşam sürdürdü ve bu nedenle, günah borcumuzu bizim için ödeyebilmeye muktediri. Kusursuz bir kurban olarak bizim yerimize öldüğünde, gerçekleştirdiği şey de tam olarak budur;
4. Tanrı'yla yeniden kurulan bir ilişki aracılığıyla, günahlarımızı itiraf ederek

ve onlardan geri dönmek suretiyle tövbe ederek, O'nu Rabbimiz olarak kabul ederek, iman yoluyla bu ödemeyi kabul edersek, O bizi kendi çocukları olarak kendi ailesine yerleştirecektir. Bu, Tanrı ile kurtuluş ve barıştır.

Bir Kişi Tam Olarak Nasıl Kurtulur?

Bu konuya zaten biraz değinmiştik, şimdi burada ilgili kavramları daha da açacağız. Tanrı'nın kurtuluşun ne olduğunu, onu nasıl gerçekleştirdiğini ve bunu elde ettiklerinde insanlara tam olarak ne olduğunu anlamamıza yardımcı olmak için kullandığı birkaç terim vardır. Bu kavramlardan başlıcaları "Kurtuluş", "Aklanma", "Kefaret", "Barıştırma" ve "Yeniden Doğuş"tur. Bu terimlerin ne anlama geldiğini ve bir kişi kurtarıldığında tam olarak ne olduğunu inceleyelim.

Kurtuluşa kavuşmuş bir kişinin Kutsal Kitap'taki büyük tanıklığını düşündüğümüzde, Yuhanna 9'da kör olarak doğan adamı düşünebiliriz. Onun tanıklığı ile ilgili verilen üç temel bileşen vardır:

1. Kör olarak doğmuştu;
2. Bir gün, ortaya koyduğu bir mucizeyle kendisinin hayatını etkin bir şekilde değiştiren İsa ile tanıştı;
3. Hayatı bir anda değişti; artık görebiliyordu.

Tanrı kendisini kurtardığında, her insanın başına gelen olay tam olarak budur.

1. Ruhsal olarak ölüdürler ve günahlı bir doğaya sahiptirler (Efesliler 2:1-5);
2. Bir gün İsa ile karşılaşır ve O, Tanrı'nın sözünü anlamaları için gözlerini açar ve onu hayatlarına alabilmelerine, onun doğrultusunda hareket edebilmelerine olanak tanır;
3. Tanrı onları ruhsal olarak iyileştirir, böylece bu kişilerin her biri yeni bir tabiata sahip yepyeni insanlar haline gelir. Artık ruhsal gerçekleri görme ve anlama yetisine sahiptirler (1. Korintliler 2:11-16).

Şimdi, Tanrı'nın bir insan için kurtuluşu nasıl gerçekleştirdiğini tek bir anda açıklayan aşağıdaki örneğe bakalım. Bu örneğe, "Kurtuluşun Mekanığı" diyoruz.

İlk olarak, iki büyük küre düşünün; biri günahı, diğeri Tanrı'yı temsil etsin. Bir insan doğduğunda, günahlı bir tabiat ile doğduğu için, zaten ilk anda günahının kölesidir. Etrafına bir zincir sarılı olarak günah küresine bakan ve efendisine, yani günaha sıkıca bağlı halde olan bir insan düşünelim. Diğer küre, yani Tanrı onun arkasındadır; kişinin sırtı Tanrı'ya dönüktür. Bu, tıpkı Yuhanna 9'daki kör olarak doğan adam gibi, *tüm* insanların içinde doğduğu doğal durumu temsil eder.

Tanrı, Müjde mesajını onlarla paylaşmak için günah küresine zincirlenmiş bu insanlara gerçek çocuklarını gönderir. Bazı insanlar Müjde'yi işitecek ve derhal ona yanıt verecek yahut onu reddedecektir. Bazıları bunu hayatlarında birçok kez duyacaktır, henüz (olumlu ya da olumsuz) bir yanıt vermeden, uzun bir süre boyunca... Kimi diğerleri ise asla yanıt vermeyecektir. Tanrı'nın kurtarmaya kararlı olduğu bir kişiyle ilgili olarak, Müjde paylaşılır ve Tanrı'nın Ruhu da onunla birlikte gelir, *bu, kişinin kesinlikle yanıt vereceği ve mesajı kabul edeceği zamandır*. Teolojide buna "Etkin Çağrı" denir. Bir kişinin mesajı kabul etmesini sağlayan, Tanrı'nın oradaki varlığıdır ve imanlı bir kişi tarafından verilen mesajla birlikte bu da etkinlik gösterir (Yuhanna 6:44; Elçilerin İşleri 16:13-14). Müjde mesajını veren Hristiyan'ın sorumluluğu, onu eksiksiz ve açık bir şekilde vermektir, ancak karşısındaki kişinin o mesajı kabul etmesine *sebep olmak* konusunda ne bir gücü ne de sorumluluğu vardır; kendi çocuklarını Tanrı seçer, bizi değil (1. Petrus 2:9; Efesliler 1:4; Romalılar 8:29). Unutmayın ki İsa, doğuştan kör olan tüm insanları iyileştirmede, ancak Yuhanna 9'daki, iyileşmeyi aklından bile geçirmeyen, bunun için gayret bile göstermeyen adamı iyileştirdi, çünkü Tanrı onu seçmişti.

Tanrı'nın Ruhu, O'nun mesajıyla birlikte gittiğinde ve bir kişinin içinde etkinlik gösterdiğinde, kişinin kalbinin gözleri, günahının kutsal bir Tanrı'nın önündeki gerçekliğine ve ciddiyetine açılır. Tanrı'nın kutsal varlığı ile mesaj, kişinin günahının ağırlığını ve utancını (günahın korkunç sonuçlarıyla beraber) hissetmesine neden olur ve içinde bulunduğu mevcut durumda onu ölüme sürüklemekte olan efendisi günahtan kurtulmayı ve yeni efendisi olarak Rab Tanrı'ya dönmeyi ister. Ancak kendi kendisini özgürleştiremeyeceğini fark eder, Tanrı harekete geçmezse günahın esaretinde kalacağını bilinciyle, Tanrı olmadan durumunun umutsuz olduğunu anlar (bu gerçeğin fiziksel bir örneği için, bkz. Mısır'dan Çıkış 3:7-10). Kişi alçakgönüllülük içinde Tanrı'ya yakarır, günahkâr olduğunu ve Tanrı'nın adil ve merhametli olduğunu itiraf eder (Luka 18:13). İsa'nın günah borcunu çarşıta tam olarak ödediğini anlar. Bu gerçeği tüm kalbiyle kabul eder; İsa'ya O'nu Rab ve Kurtarıcı olarak kabul etmek için gelme arzusu ve sevgisi duyar. Tanrı, kurtuluş konusunda O'na güvenmesi için kendisine iman bahşeder (Efesliler 2:8-9). Yani kişi, işittiği Müjde mesajına güvenir, anlar ve kabul eder, Tanrı'nın kendisine verdiği iman aracılığıyla günah efendisinden kurtuluşu konusunda Tanrı'ya güvenir. Tanrı, İsa'nın kişinin günahları için yaptığı ödemeyi alır, bu ödemeye kişinin hesabına uygulanır ve böylece borcunun tamamı ödenir. Bu kişi İsa'nın onun için ödediği bedel sayesinde *kurtarılmıştır*, yani günaha olan esaretinden satın alınmıştır. Tanrı ayrıca onun *aklandığını* beyan eder, yani Tanrı'ya karşı işlediği suçlardan beraat etmiştir ve artık Tanrı'nın huzurunda masumdur ve hiçbir borcu yoktur. Üstelik bu kişi artık Tanrı ile *barışmıştır*, yani bahçede kaybolan Tanrı ile dostluğu artık tamamen restore edilmiştir.

Tanrı, kişinin mevcut günahlı tabiatını yok eder ve onun için yeni bir tabiat yaratır (yeni bir doğum); ilahiyatçıların *yeniden doğuş* dediği şey budur. Tanrı, onu tutan zincirleri kırar ve kişi günahın gücünden kurtulur; sevinç içerisinde eski günah efendisinden uzaklaşır ve artık yeni Efendisine, Tanrı'ya doğru hareket eder. Günah şimdi onun arkasındadır. Eski hayatına özlemlerle bakmaz, günahın, şeytanın ve dünya sisteminin aldatmacasını anlar. Onun yeni doğası, günahın sefahat ve kötülüğüyle ilgili artık hiçbir şey yapmak istemez. Tersine, yeni doğasının bir kanıtı olarak, şimdi Tanrı'yı takip etme ve itaat etme *yetisine* ve *arzusuna* sahiptir (Romalılar 6:15-22). Tanrı'nın bir insanı kurtardığı zaman yaptığı bütün bu işler, kurtarıma, aklanma, barışma ve yeniden doğuş, bir anda, göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşir. Bu bölümün sonunda bulunan ve tüm bu kavramları yansıtan, "Kurtuluş Anında Ne Yaşandı" başlıklı şemaya bakınız.

Şimdi, kurtuluş konusunun birçok Hristiyan için kafa karıştırıcı olan bir yönünü kısaca tartışalım. Bu, Kutsal Ruh'un inananların yaşamına yerleştiği ana atıfta bulunan "Ruhsal Vaftiz" kavramıdır. Ruhsal Vaftizin, Tanrı'nın ayrıca sağladığı ek bir lütuf, kutsama veya etkinlik olmadığını açıkça söyleyerek başlayalım – bu olay bir kişinin suçlarından (Mesih'in kanının fidyesi karşılığında) kurtarıldığı, aklandığı, Tanrı ile barıştırıldığı ve yeniden doğduğu kurtuluş anında gerçekleşir. Bunu, Romalılar 8:8-9'daki Tanrı'ya ait olmayanlar (8. ayet) ile Tanrı'nın gerçek çocukları (9. ayet) arasındaki karşıtlık üzerinden biliyoruz:

Benliğin denetiminde olanlar Tanrı'yı hoşnut edemezler. Ne var ki, Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşıyorsa, benliğin değil, Ruh'un denetimindesiniz. **Ama içinde Mesih'in Ruhu olmayan kişi Mesih'in değildir** (Vurgu eklenmiştir).

Bu iki ayet arasındaki ilişkiyi görebiliyor musunuz? Bir kişinin içinde Tanrı'nın Kutsal Ruh'u onunla birlikte yaşamıyorsa, o kişi "benliğin denetiminde"dir ve Tanrı'ya ait değildir. Ruhsal Vaftiz bizim için 1. Korintliler 12:12-13'te açıkça tanımlanmıştır:

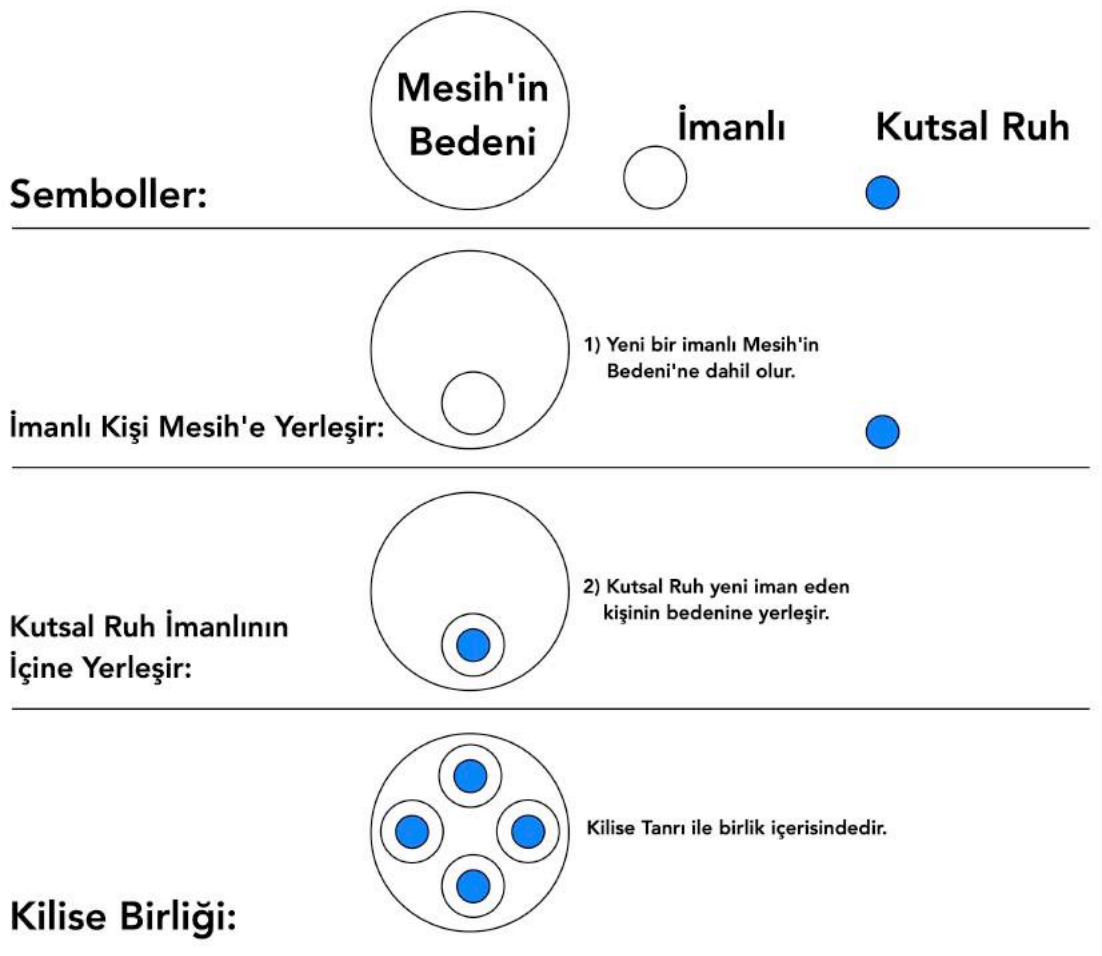
Beden bir olmakla birlikte birçok üyeden oluşur ve çok sayıdaki bu

üyelerin hepsi tek bir beden oluşturur. Mesih de böyledir. İster Yahudi ister Grek, ister köle ister özgür olalım, **hepimiz bir beden olmak üzere aynı Ruh'ta vaftiz edildik ve hepimizin aynı Ruh'tan içmesi sağlandı** (Vurgu eklenmiştir).

O halde Ruhsal Vaftiz, iki şeyin aynı anda gerçekleştiği kurtuluşa Tanrı'nın eylemidir:

1. Tanrı, Mesih'in bedenine (Kilise, O'nun Ailesi) yeni bir imanlı yerleştirir;
2. Kutsal Ruh yeni imanlının içinde yaşamaya başlar.

Bu kavram aşağıda şematik olarak resmedilmiştir:

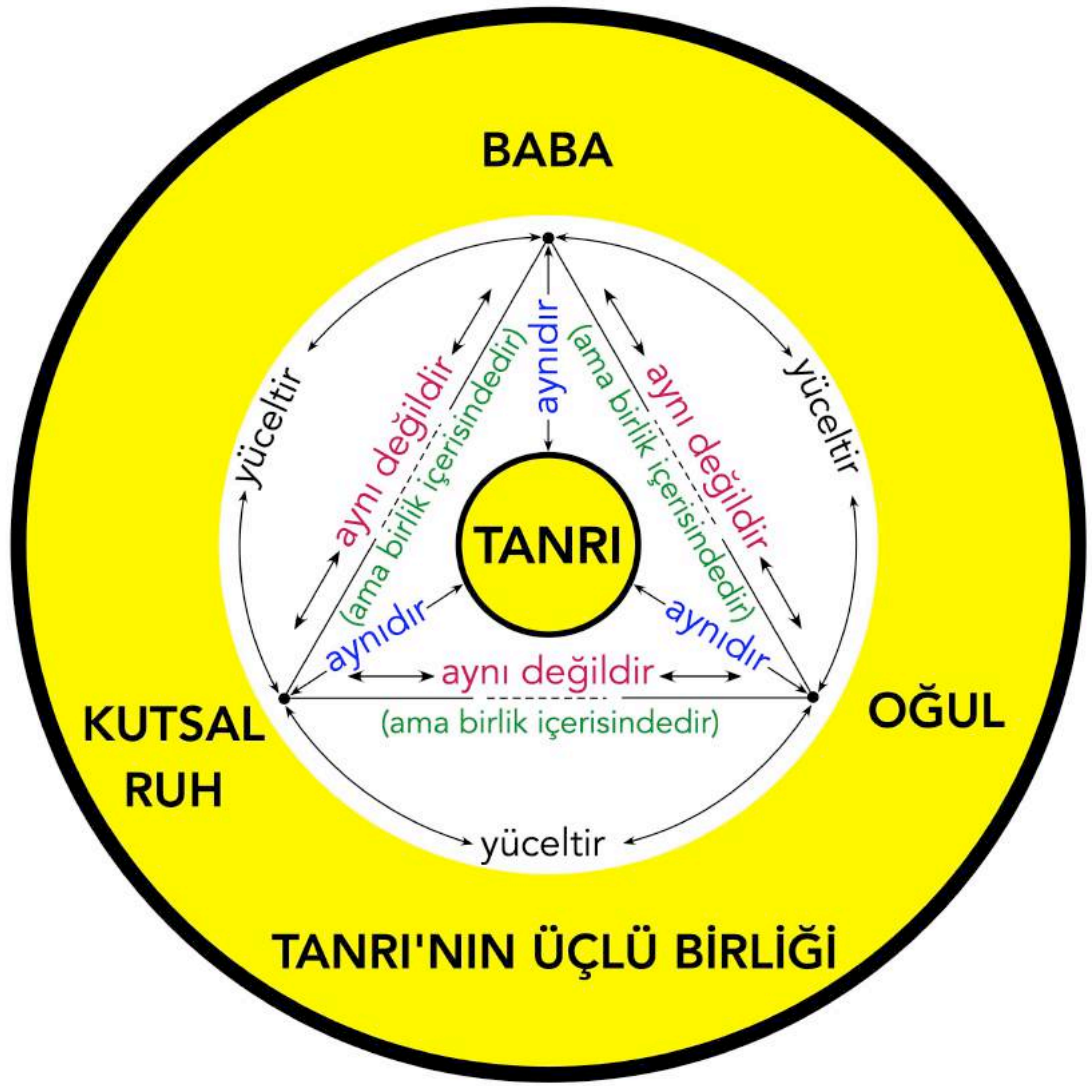
Kilise birliği *konumsal bir gerçektir*. Tüm Hristiyanlar Mesih İsa'nın bedeninde bir aradadır - Kilisenin gerçek tanımı budur, Tanrı ile paydaşlık içinde olan imanlıların oluşturduğu bir "beden" veya "birlik"tir. Ancak kilise, bir kilise bir olarak yaşamayı ve gelişmeyi öğrenmelidir. Gerçek kilise birliği ancak yerel bir bedende bulunan kişiler birlikte yaşayıp çalıştığında, ruhsal armağanlarını uyum içerisinde kullandığında ve böylece Tanrı'yı tek bir bütün halinde yücelttiğinde gerçekleşir (Efesliler 4:11-16). Bisiklete binmeyi nasıl öğrendiğinizi ve tüm vücudunuzun bu görevi gerçekleştirmek için nasıl uyum içinde çalıştığını düşünün. Bu süreçte bedeninizdeki tüm öğeler birlikte dengesini bulur; siz yolun sürekli değişen koşullarında devamlı olarak hareket halindeyken beyniniz düşmanınızı önlemek için tüm vücudunuzun her bir üyesine durmaksızın komutlar verir. Selenin üzerinde sağlam bir duruş için elleriniz bisikletin elciklerini sıkıca kavrar. Kollarınız ve vücut hareketleriniz bisikletin yönünü kontrol etmek için birlikte çalışır, ayaklarınız ve bacaklarınız ise pedalları hareket ettirir, elleriniz ve parmaklarınızsa frenleri kullanarak bisikletin hızını kontrol eder; tüm bu organlarınız birlik ve uyum içerisinde çalışır. Buradaki karmaşıklığı görüyor musunuz? Fakat yıllardır bisiklet kullanan insanlar, bu eylemleri bireysel işlemlere teker teker odaklanmadan

gerçekleştirebilirler. Neden mi? Çünkü vücut parçaları, pratik yoluyla, kendilerine düşen görevleri başarmak için birlik içinde nasıl çalışacaklarını öğrenmişlerdir. Bir kilisedeki bireylerin Tanrı'yı yüceltmek için uyum içinde çalışmayı öğrenmesi de buna benzer.

Yalnızca haftalık olarak veya iki haftada bir ibadet için toplanan bir kilise, Krallık işlerine aktif olarak katılmadığı sürece (yani, dışarıya uzanarak Müjde'yi paylaşmak, öğrencilik, yoksullara ve muhtaçlara yiyecek, giyecek, adalet vb. ile yardım etmek, bedenün üyelerini Tanrı'nın sözü aracılığıyla teşvik etmek, vs.), gerçek bir kilise değil, bir sosyal kulüptür. Bir kilise, beden olarak sahip olduğu ruhsal armağanları birlikte aktif olarak kullanmadıkça, Tanrı'yı yüceltmek için O'nun ününü duyurarak ve fazlasıyla azametli olan görkemini dünyaya göstererek birlik içerisinde çalışmadıkça, kelimenin tam anlamıyla bir kilise değildir (Efesliler 2:10, 4:11-16, 28; 2. Korintliler 5:17-21; Titus 3:8; Yakup 1:27). Hiçbir zaman için Tanrı'nın sözünü sadece öğrenmekle kalmamalıyız, onu aynı zamanda pratiğe de geçirmeli, böylece hem bireysel *hem de* toplu olarak Tanrı'nın sözünün uygulayıcıları olmalıyız (Yakup 1:22; Matta 7:24-27; Yuhanna 14:15).

Sonuç olarak, kilisenin birliği kavramının ışığında ve *Tanrı her çocuğuna manevi armağanlar verdiğinden ve çocuklarını bedeninin inşası için dilediği yere yerleştirdiğinden, O'nun hoşnutluğu uyarınca*, eğer bir kilise Kutsal Kitap'a yürekten inanan ve Mesih'i yürekten seven bir kilise ise, hiç kimse bir Hristiyan'ı kendisinin evi olan bu kiliseden ayrılıp başka bir kiliseye katılmaya teşvik etmeye çalışmamalıdır (bu, "koyun hırsızlığı" demek olur). 1. Korintliler 12:18 bize bu gerçeği hatırlatır: "Gerçek şu ki, Tanrı bedenün her üyesini dilediği biçimde bedene yerleştirmiştir." Gözü bir bedenden alıp, Tanrı'nın olmasını istemediği bir başka bedene zorla yerleştirmeye çalıştığınızda, o bedende sorunlara ve potansiyel bölünmelere neden olursunuz. Ayrıca, Tanrı bedenindeki parçaları kendi istediği yere yerleştirdiği için, Hristiyanlar kiliseden kiliseye atlamamalı, Tanrı'nın bedenün inşası için kendilerine verdiği bu değerli lütuf armağanlarını etkin şekilde kullanmak ve geliştirmek için Tanrı'nın onları yerleştirdiği yerel bedenün bir *üyesi* olmalı ve kendilerini, esas tapınma yerleri olarak o kiliseye adanmışlardır.

Son olarak, burada birlik konusunu tartıştığımız için, bir yan not olarak, aynı kavramı kapsayan aşağıdaki Üçlü Birlikli Tanrı diyagramını düşünün – Bunu yukarıdaki Kilise Birliği diyagramıyla karşılaştırın.

Kutsal Ruh ile dolu olmak, Ruh Vaftizinden tamamen farklı bir kavramdır. Kutsal Ruh bir Tanrı çocuğuna yerleşmek için geldiğinde, O, imanının Krallık işinde Tanrı'nın isteğini yerine getirmesi ve hayatındaki ayartmalarla mücadele etmesi için kesinlikle gerekli olan güç ve enerji kaynağı olur. Kutsal Ruh, kurtuluş anından itibaren her imanlı ile birlikte yaşar. Hristiyan, kurtuluş anında Kutsal Ruh ile "doldurulur", ancak bunun bize sağladığı güç ve enerji kullanıldıkça azalır. Bu nedenle, Tanrı'nın çocuğu, sürekli olarak Kutsal Ruh ile doldurulması yoluyla Kutsal Ruh'un güç kaynağını tam potansiyelde tutar (Zekeriya 4). Peki bu nasıl başarılır? O'nunla olan doğru ilişkimiz aracılığıyla Tanrı'nın iradesine teslim olduğumuzda yeniden ve yeniden Kutsal Ruh'la dolarız. Efesliler 5'te Tanrı bize şunları söyler:

Öyleyse nasıl yaşadığınıza çok dikkat edin. Bilgelikten yoksun olanlar gibi değil, bilgeler gibi yaşayın. Fırsatı değerlendirin. Çünkü yaşadığımız günler kötüdür. Bunun için akılsız olmayın, Rab'bin isteğinin ne olduğunu anlayın. Şarapla sarhoş olmayın, bu sizi sefahate götürür. **Bunun yerine Ruh'la dolun** (Efesliler 5:15-18 – Vurgu eklenmiştir).

Bu ayet bize insanların, hayatlarında teslim oldukları şeyler tarafından kontrol edildiğini öğretir. Örneğin, alkole teslim olursak, onun tarafından kontrol edilirdik. Bir sarhoşun akılsızca kararlarını vermeye başlarız (cinsel ahlaksızlık, sarhoş araba kullanma, sorumlulukları ihmal etme vb.). Öfkeye teslim olursak, onun tarafından kontrol edilirdik. Öfkeli bir kişinin akılsız seçimlerini yaparız (kavga

başlatmak, söylenmemesi gereken şeyleri söylemek vb.). Kutsal Ruh'a teslim olursak, O'nun tarafından kontrol edilirim ve Tanrı'nın arzusuna dayanan ve O'nu hoşnut eden kararlar alırız (Krallık işini yapmak, başkalarını teşvik etmek, Müjde'yi paylaşmak vb.). 18. ayetin orijinal Yunanca metnindeki "... Bunun yerine Ruh'la dolu olun" ifadesi, bize "Ruh'la *dolu olarak kalmayı sürdürme*" talimatını verir. Suyla doldurulan bir huni düşünün. Huni doldurulurken aynı zamanda altından su akmaktadır. Bu ayet, tamamen suyla dolu bir huniyi anlatmaktadır ve su seviyesi, sürekli ve devamlı bir dolum ile huninin üst kısmında tutulmaktadır. Bu, Tanrı'nın bizim yaşamlarımız için arzusudur, devamlı olarak O'nun iradesine teslim olmamız ve böylece sürekli olarak Kutsal Ruh'la dolmamızı ister.

Bunun için kullanılabilecek bir başka analogi olarak, rüzgarla taşınan bir plastik torba da düşünebiliriz. Rüzgar, çantayı belli bir yönde hareket ettiren güçtür. Tanrı'nın iradesine teslim olduğumuzda, Kutsal Ruh yolumuzu yönlendirir. O, Krallık işimizi yerine getirmemiz ve ayartmalara karşı başarılı bir şekilde savaşmamız için bizi kendisinin istediği şeye göre belirli bir yönde hareket ettiren güçtür. Kutsal Ruh'la dolmanın son bir tane daha örneği olarak, yuvasında takılı olan fakat güç düğmesi kapalı haldeki bir ampulü düşünün. Bu, içinde yaşayan Kutsal Ruh'un varlığına rağmen, günahlı bedeninin etkisiyle o anda Tanrı'nın iradesine boyun eğmeyen bir imanlının bir resmidir. Kutsal Ruh'un gücünün doğru çalışması için her şey mevcuttur, ancak eğer bu güç aktive edilmezse, yani kişi Tanrı'nın iradesine teslim olmuyorsa, o kişi Krallık işlerini yapmak ve karşısına çıkan ayartılmaları alt etmek için kesinlikle gerekli olan bu güce sahip olamayacaktır. *Bir Hristiyan, Tanrı'yı memnun etmek için devamlı olarak Kutsal Ruh ile dolmalıdır.* Bu, yaşamlarımız için Tanrı'nın isteğidir!

Tanrı'nın sözünde kullanılan, kurtuluş olayının birer parçası olarak değil, kurtuluşun *sonuçları* olarak düşünülmesi gereken başka terimler de vardır. Bunlar "Eylemsel Kutsallaştırma", "Evlat Edinilme" ve "Yüceltilme"dir. Terimler konusunda kafamızın karışmaması için bunları burada kısaca tanımlayalım.

Kutsallaştırılma, kutsal kılınmak ve kutsal olmak demektir. Tıpkı kutsallık kavramı gibi, bir şeyden, bir diğeri uğruna ayrı olmak demektir. İki tür kutsallaştırma vardır:

1. Birincisi "Konumsal Kutsallaştırma"dır. Kurtuluş anında, Tanrı yeni çocuğunu Dünya Sistemi'ndeki konumundan ayırır ve aynı anda onu kendi *ailesine* katar. Bu terim, Mesih'teki sağlam "Konumumuz" ile ilgilidir. Dolayısıyla bu kavram kurtuluşun ta kendisidir.
2. Diğetine "Eylemsel(Uygulamaya Dönük) Kutsallaştırma" denir. Bu kutsallaştırma *yaşam boyu devam eden bir süreçtir*, insanın Tanrı ile günlük yürüyüşüdür. Kişi, Tanrı'yı takip ettikçe ve O'na itaat ettikçe giderek daha kutsal hale gelir. Tanrı'nın çocuğu, Dünya Sistemi öğretilerinden ve felsefelerinden giderek daha fazla ayrılırken, Tanrı'dan ve O'nun sözünden gitgide daha fazla şey öğrenir. Ve böylece kişi, yeni yaşamında adım adım değişerek ve gelişerek, kendisini giderek daha fazla Tanrı'ya adanmış hale getirir. Dolayısıyla bu terim, Mesih ile birlikte yürürken değişen *eylemlerimiz* ile ilgilidir.

Tanrı'nın gerçek çocuğu olarak, artık bizde Tanrı'yı itaat içinde takip etme ve her gün Kurtarıcımız İsa'ya daha çok benzeme *arzusunu* vardır; bu doğrultuda değişmek isteriz. Günahkâr eylemlere devam etmek istemeyiz çünkü bu bizim için utanç vericidir (Romalılar 7:23-24), bunlar Tanrı'nın adını ve itibarını lekeler (Hezekiel 36:16-23) ve Tanrı'yı üzer (Efesliler 4:25-32; 1. Selanikliler 4:7). Eylemsel Kutsallaştırma kavramı burada şematik olarak resmedilmiştir:

Eylemsel Kutsallaştırma:**Problem / Durum / Ayartılma****Normal Yaşam Yolu**

Bu çizgi hayatın normal gidişatını temsil eder. Yürürken bazen bir problemle, bir durumla veya günah işlemeye yönelik bir ayartmayla karşılaşırız. Böyle anlarda yaptıklarımız, Tanrı'ya güvenip güvenmediğimizi ortaya çıkarır. Tanrı'yı takip ettiğimiz zamanlarda kutsallıkta yürüyor oluruz (doğru olanı yapmakta ve daha da kutsal hale gelmekteyizdir), O'na itaat etmediğimizde ise Dünya Sistemi'ne göre yürüyoruz.

Tanrı'nın Yolu

Bu çizgi Tanrı'nın yolunu temsil eder. Tanrı'nın arzusunu O'nun sözünü inceleyerek öğreniriz. Bu noktada en temel soru şudur: "Hayatta bir problem, durum veya ayartılma ile karşılaştığımda, Tanrı'yı takip edecek miyim? O'na itaat edecek miyim?" Bu yola çıktığımızda Tanrı'ya güvenmiş ve kutsallıkta yürümekte oluruz.

Dünya Sisteminin Yolu

Bu çizgi, Dünya Sistemi Yolu'nu temsil eder. Bir problem, durum veya ayartılma ortaya çıktığında, takip etmeye en aşina olduğumuz yol budur, çünkü biz Dünya Sistemi'nde doğup büyüdük; bu yüzden onun içerdiği düşünce ve yaklaşımlar bize oldukça tanıdık ve rahat gelir. Bu yola çıktığımızda Tanrı'ya güvenmeyiz ve Tanrı'yı izlemeyiz; kutsallıkta yürümüyor oluruz.

Evlad edinilme, kurtulmuş her kişi için kullanılan bir terimdir; bu kişiler O'nun yeni çocukları olarak Tanrı'nın ailesine evlat edinilirler ve bu kapsamda, O'nun tüm miras ayrıcalıklarını alıp ve bundan yararlanmak hakkı kazanırlar (Galatyalılar 3:26-4:7; Vahiy 21:1-4, 7; 2. Samuel 9). Evlat edinilme, aslında Tanrı'nın bizi kendi ailesine yerleştirdiği kurtuluşun ilk anında gerçekleşir. Ancak Tanrı'nın ailesine dahil olmak ile yeni imanlıya sunulan Tanrı'ya evlat olma ayrıcalıklarına sahip olmak arasındaki farkın anlaşılması için, bunu kurtuluşun bir sonucu olarak buraya dahil ediyoruz.

Yüceltilme, kurtulmuş bir kişinin *nihai durumunu* tanımlamak için kullanılan terimdir. Bu son durumda, kişi artık tamamen günahsızdır ve bir daha asla günah işlemeyecek veya günahından etkilenmeyecektir. Bir kişi kurtarıldığında, artık ne *günahın cezasına* (ölüm ve cehennemde Tanrı'dan ebedi olarak ayrı kalmak) ne de *günahın gücüne* tabi değildir (artık günahın kölesi değildir). Ayrıca, bir kişi *yüceltilindiğinde*, *günahın varlığından* ayrılmıştır, bunun yerine ona Tanrı'nın huzurunda bir yer sunulur. O zaman kurtuluşun geçmişte gerçekleştirilmiş bir şey olduğunu (Efesliler 2:8-9), şimdiki zamanda da devam eden bir gerçeklik olduğunu (1. Korintliler 1:18) ve gelecekte tamamlandığını söylüyoruz (Romalılar 5:9). Bu, insanların kurtuluşlarını kaybedememelerinin bir başka nedenidir, *çünkü yüceltilmenin dahil olmadığı bir kurtuluş yoktur* – Hepsi aynı sürecin bir parçasıdır! Romalılar 8:30 diyor ki, "Tanrı önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti." Tanrı, kendi çocuklarını yaratılıştan önce seçti ve onları kendisine çağırdı (Efesliler 1:4). Yani Tanrı, çocuklarını kurtarmak için bir plan yaptı. Ve O, asla hata yapmaz. Şu anda O, her geçen gün bu dünyadaki çocuklarını kurtarmaktadır ve onları *kesinlikle yüceltecektir*. Antik Yunan dilinde, bir şeyin olacağı kesin olduğu halde henüz gerçekleşmemişse, bu kesinliği ifade etmek için şimdiki zaman veya geçmiş zaman kipleri kullanılırdı. Bu nedenle, "Onları yüceltti" demek, eğer Tanrı'nın gerçek çocuğusanız, tam şu

anda, şimdiki zamanda tam anlamıyla yüceltilmiş kadar üstün bir konumdasınız demektir! Kutsal Ruh'un bir imanlının yaşamında ikamet etmesi, 2. Korintliler 1:21-22 ve Efesliler 1:13-14'te ele alınan bu vaadin garantisidir:

Bizi sizinle birlikte Mesih'te pekiştiren ve meshetmiş olan Tanrı'dır. **O bizi mühürledi, güvence olarak da yüreklerimize Kutsal Ruh'u yerleştirdi** (Vurgu eklenmiştir).

Gerçeğin bildirisini, kurtuluşunuzun Müjdesi'ni duyup O'na iman ettiğinizde, **siz de vaat edilen Kutsal Ruh'la O'nda mühürlendiniz. Ruh, Tanrı'nın yüceliğinin övülmesi için Tanrı'ya ait olanların kurtuluşuna dek mirasımızın güvencesidir** (Vurgu eklenmiştir).

O halde bunlar, Tanrı'nın kurtuluştaki işlerinin ana detaylarıdır – Geçmiş, şimdi ve gelecek. Tanrı çocuklarını kurtardığında, onlara gerçekleştirmeleri için Krallık işlerini verir ve bu işi tamamlamaları için onlara armağanlar sağlar. Bunlar, Müjde'yi başkalarıyla paylaşmak, yeni Hristiyanlara öğretmenlik etmek, kiliseyi geliştirmek için ruhsal armağanları kullanmak gibi şeyleri içerir (Matta 28:18-20; 2. Korintliler 5:17-21; 1. Korintliler 12; Romalılar 12:1-8; Efesliler 4:7, 11-16).

Önceki bölümde, Tanrı'nın 7 Aşamalı Restorasyon Planı'nın 1. Adımı'nı, yani *İnsanın Kişisel Günah Probleminin Üstesinden Gelmek* adımını ele almıştık. Bu bölümde şu ana kadar Adım 2'yi, yani *Tanrı'nın Gerçek Çocuklarını Kendisinde Toplaması* adımını inceledik. Dolayısıyla şimdiye kadarki 1. ve 2. Adımlar, Tanrı'nın dünyada *bugün* yapmakta olduğu *şimdiki işlerle* ilgili konulardır. Aslında bu kitapta şimdiye kadar bahsettiğimiz hemen her şey ya geçmişte yaşanmış ya da günümüzde, şimdiki zamanda devam eden olaylar ve faaliyetler hakkındaydı. Ancak 3. Adım'a doğru ilerlerken, geleceğe doğru bir sıçrama yapacağız, Tanrı'nın dünyayı kendi Krallığına hazırlamak için yeryüzünü geri alacağı ve Şeytan'ın krallığını yok edeceği zamana.

ADIM 3 – Dünyayı Geri Almak ve Şeytan'ın Krallığını Yok Etmek

Bu ana konuya girmeden önce bakmamız gereken iki ön konu var.

İlk ön konu, Tanrı'nın bize gelecekteki olayların bilgisini neden verdiği ile ilgilidir. Matta 16:1-4'te İsa şöyle demiştir:

Akşam, 'Gökyüzü kızıl olduğuna göre hava iyi olacak' dersiniz. Sabah, 'Bugün gök kızıl ve bulutlu, hava bozacak' dersiniz. Gökyüzünün görünümünü yorumlayabiliyorsunuz da, zamanın belirtilerini yorumlayamıyor musunuz?

Tanrı, yaşadığımız dünyadaki olaylardan haberdar olmamızı, özellikle İsrail ve Kudüs'te olup bitenlere dikkat etmemizi, böylece bunları O'nun sözüne göre değerlendirebilmemizi ve içinde bulunduğumuz zamanları ayırt etmemizi istiyor. Şeytan'ın krallığı bugünkü dünyayı kasıp kavuruyor olsa da, Tanrı'nın çocukları, tüm dünya olayları ve tarihi üzerinde nihai kontrolün Şeytan'ın değil, Tanrı'nın elinde olduğuna dair tamamen güven içerisindedir. Bu güvence Hristiyanlara sunulmuş bir armağandır. Öngörülen olayların ortaya çıktığına tanık oldukça, dünyadaki durumlar ne kadar kötü olursa olsun, her şeyin tamamen Tanrı'nın kontrolü altında olduğunu ve O'na her zaman tam olarak güvенеbileceğimizi hiçbir şüphe duymadan bilebiliriz. Tanrı'nın Yeşaya 46:8-11'de bize yaptığı şu açıklamaya bakın:

Bunu anımsayın, ey başkaldıranlar, Adam olun, aklınızdan çıkarmayın! Çok önceden beri olup bitenleri anımsayın. Çünkü Tanrı benim, başkası yok. Tanrı benim, benzerim yok. **Sonu ta başlangıçtan, henüz olmamış olayları çok önceden bildiren**, 'Tasarım gerçekleşecek, İstedğim her şeyi yapacağım' diyen benim... Evet, bunları söyledim,

Kesinlikle yerine getirecek, Tasarladığımı yapacağım mutlaka (Vurgu eklenmiştir).

Peygamberlikle ilgili ilginç bir Kutsal Kitap kavramı, Tanrı'nın yalan söyleyemeyeceğidir (İbraniler 6:17-18). Başka bir deyişle, Tanrı bir şey söylediğinde, O'nun söylediği şey, tartışmasız olarak, *gerçekleşir*. Bu nedenle, Tanrı gelecek hakkında bir şey söylediğinde, öyle olacaktır – Dedikleri aynen gerçekleşecektir. Bu kavramı biraz daha net bir şekilde açıklayalım. Yalan söylemek, insanların ve meleklerin yapabileceği ama Tanrı'nın yapamayacağı bir şeydir. İrade sahibi yaratıklar genellikle şuna benzer nedenlerle yalan söylerler: Yargılamaktan ya da cezalandırmaktan korkarlar; birisine karşı avantaj elde etmek isterler; birisine zarar vermek isterler (intikam)... Yalan söylemek için düşünülebilecek bu nedenlerin hiçbirinin Yaratıcı için geçerli olmadığını görüyor musunuz? Tanrı tüm bunların hepsinin üzerindedir; bu nedenle, yalan söylemek için *herhangi bir nedeni* yoktur. Tabii ki Tanrı yalan söylemeye gerek duymaması, istese bile yalan *söyleyememesinden* farklıdır. Tanrı niçin yalan söyleyemez? Çünkü Tanrı kendisini *henüz var olmayanı sözüyle var kılan* olarak tanımlamıştır (Yaratılış 1; Romalılar 4:17). Bu nedenle, eğer Tanrı gerçekleşmeyecek bir şey söyleseydi, o Tanrı olmazdı. Buna en iyi örnek, Kutsal Kitap'ın hemen başında, Yaratılış 1:3'te bulunur, "Tanrı, 'Işık olsun' diye buyurdu..." O anda ışık ortaya çıkmasaydı, O'nun sizden veya benden ne farkı olurdu? Ama ışık ortaya çıktı, Tanrı'nın söylediği gerçek oldu. Tanrı konuştuğunda, söylediği şey her zaman gerçekleşecektir! İsa, Yuhanna 14:6'da "ben gerçeğim" dediğinde bu, tanrısal bir iddiydı.

Öyleyse Tanrı bize gelecekteki olayların bilgisini neden vermiştir? Tanrı bize geleceğin bilgisini, neyin tam olarak ne zaman ve nasıl gelişeceğini tahmin edebilmemiz için vermedi. Bunun yerine, O'nun dönüşünün yakın olduğunu bilerek, bize verdiği Krallık işlerini tam bir gayretle yapmaya devam ederken uyanık kalmaya teşvik edilmemiz için bu bilgileri bize verdi. Bu nedenle, İsa Matta 24:45-51'de şöyle der:

Efendinin, hizmetkârlarına vaktinde yiyecek vermek için başlarına atadığı güvenilir ve akıllı köle kimdir? Efendisi eve döndüğünde işinin başında bulacağı o köleye ne mutlu! Size doğrusunu söyleyeyim, efendisi onu bütün malının üzerinde yetkili kılacak. Ama o köle kötü olur da içinden, 'Efendim gecikiyor' der ve öteki köleleri dövmeye başlarsa, sarhoşlarla birlikte yiyip içerse, efendisi, onun beklemediği günde, ummadığı saatte gelecek, onu şiddetle cezalandırıp ikiye bölünecek bir tutacak. Orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacaktır.

Kutsal Kitap'ın geleceğe dair tüm bilgilerini toplu olarak incelersek, İsa'nın dünyaya geri dönüşünün ne kadar yakın olduğunu ve Krallık Çağı'nın ne zaman başlayacağını *daha iyi ayırt edebiliriz*.

Ana konumuza girmeden önce incelememiz gereken ikinci ön konu, Götürülme (dünyadan alınıp götürülme) konusudur. Bu, Tanrı dünyadaki kötülüğün aşırı boyutlara varmasına izin vermeden ve Şeytan'ın krallığını yok etmeye başlamadan önce İsa'nın gelip kilisesini yeryüzünden çıkaracağı olaydır. Götürülme gerçekleştiğinde, Mesih'in ölümüyle başlayan Kilise Çağı (ya da "Yeni Antlaşma Çağı" ya da "Lütuf Dönemi") sona erecek ve Tanrı bir kez daha odağını Yahudilere çevirecektir. O vakitte dünya, "Korkunç Sıkıntı Dönemi" olarak bilinen yeni bir zaman dilimine girecek. Unutmayın, 1000 yıllık Krallık Çağı başlamadan önce Yahudiler bir ulus olarak tövbe etmeli ve Mesih İsa'yı Kurtarıcı ve Kralları olarak kabul etmelidirler – Bu, Korkunç Sıkıntı Dönemi'nin başlıca hedeflerinden biridir. Kutsal Yazılar, Götürülme olayının *Tanrı'nın dünyayı yargılayışından önce* gerçekleşeceğini onaylar. İsa, Vahiy 2-3'teki 7 Kiliseye gönderilen her mektubun sonunda vaatlerde bulunmuştur. Bu vaatler yalnızca Tanrı'nın o dönemdeki kiliselerdeki çocukları için değil, tarih boyunca O'nun tüm çocukları için geçerlidir. Belirtilen vaatlerin bazıları, "dünyayı yenenler" in, yani Tanrı'nın gerçek

çocuklarının (1. Yuhanna 5:4-5) Hayat Ağacı'ndan yemelerine izin verileceği (Vahiy 2:7); ikinci ölümden zarar görmeyecek, yani cehenneme gitmeyecek oldukları (2:11); onlara kendilerinin Tanrı tarafından "Aklanmış" olduklarını gösteren bir "Beyaz Taş" verileceği (2:17); ve onlara İsa ile birlikte ulusları yönetme gücü verileceğidir (2:26-27). Götürülme olayıyla ilgili gerçekten ilginç bir vaat, İsa'nın Tanrı'nın gerçek çocuklarına hitap ettiği ve "Sözüme uyararak sabırla dayandın. Ben de yeryüzünde yaşayanları denemek için bütün dünyanın üzerine gelecek olan deneme saatinden seni esirgeyeceğim" dediği Vahiy 3:10'da bulunur. Bu çok ilginçtir, çünkü Tanrı'nın sözünde bütün dünyanın yeryüzündeki tüm insanları imtihan edecek bir denemeyle karşı karşıya kalacağı, tüm insanlık tarihinde bilinen tek bir zaman vardır; o da bu bölümde ele alacağımız 7 yıllık Korkunç Sıkıntı Dönemi denen gelecekteki zamandır.

Ayrıca, 1 Selanikliler 1:9-10'da Pavlus, Tanrı'nın gerçek çocuklarını yüreklendirerek şunları söyler:

Çünkü herkes bizi ne kadar iyi karşıladığınızı anlatıp duruyor. Yaşayan gerçek Tanrı'ya kulluk etmek, O'nun ölümden dirilttiği ve **bizleri gelecek gazaptan kurtaran** Oğlu İsa'nın göklerden gelişini beklemek üzere putlardan Tanrı'ya nasıl döndüğünüzü anlatıyorlar (vurgu eklenmiştir).

Elbette, bu ayet açıkça kurtuluş kavramını öne çıkardığından, "gelecek gazaptan" bahsederken akla cehennem gelecektir, ancak bunun ölümler diyarı ve 7 Yıllık Sıkıntı zamanında dünyayı saracak olan bela ve acılar da dahil "bütün gazabı" içermesi gerekir. Tanrı'nın çocuğu, *hiçbir şekilde* Tanrı'nın gazabının altında değildir, İsa'nın çarmıha gerildiği zaman bizi kurtardığı felaket de tam olarak budur; Tanrı'nın üzerimize dökülecek gazabı kalmamış, İsa bizim cezamızı kendi üzerine alarak tüm borcumuzu tam olarak ödemiştir (Romalılar 5:9). Bu nedenle, 7 yıllık Korkunç Sıkıntı Dönemi'nde yeryüzüne dökülecek olan şey gerçekten de gazap ise, bu durum Tanrı'nın gerçek çocuklarından *hiçbirini, asla* kapsamayacaktır.

Doğrudan bu konuyu ele alan kutsal metin referanslarının yanı sıra, bu kavramın Yahudi Kutsal Yazıları'nda (Eski Antlaşma) bulunan gölgeleri veya resimleri de vardır. Örneğin, Tanrı Sodom ve Gomora'yı yok etmeden önce, İbrahim'e söz verdiği gibi, *önce doğru kişileri oradan çıkarmıştır* (Yaratılış 18:16-33, 19:15-17). Tufan cezasından *önce* yeryüzünden kaldırılmış olan Hanok da bir başka örnektir (Yaratılış 5:21-24), tıpkı Tufan başlamadan *önce* Nuh ve ailesinin güvenli bir şekilde gemide olduğu gerçeği gibi (Yaratılış 7:9-10, 16). Bunların hepsi, Tanrı'nın kendisinin gerçek çocuklarını dünyanın geri kalanına döktüğü gazaptan koruduğuna dair resimlerdir – Götürülme'nin tam anlamı budur!

Götürülme nasıl olacak? Bize bunu anlatan çok fazla kutsal metin mevcut değil, ancak 1. Selanikliler 4:16-18'de, Havari Pavlus'un bu olaydan onlara bahsederken, Tanrı'nın gerçek çocuklarını şöyle teselli ettiğini görüyoruz:

Rab'bin kendisi, bir emir çağrısıyla, başmeleğin seslenmesiyle, Tanrı'nın borazanıyla gökten inecek. Önce Mesih'e ait ölümler dirilecek. Sonra biz yaşamakta olanlar, hayatta olanlar, onlarla birlikte Rab'bi havada karşılamak üzere bulutlar içinde **alınıp götürüleceğiz**. Böylece sonsuza dek Rab'le birlikte olacağız. İşte birbirinizi bu sözlerle teselli edin (Vurgu eklenmiştir).

Burada Pavlus, inananların Rab'bi karşılamak için bulutlar içinde "alınıp götürüleceğini" ifade ediyor. Bu, Elçilerin İşleri kitabında Filipus'un Etiyopyalı veziri vaftiz ettiği Gazze yakınlarındaki nehirden alınıp, Rab'bin Ruhu tarafından yaklaşık 35 km uzaklıktaki Aşdot şehrine götürülüşünü ifade eden Antik Yunanca kelimenin aynısıdır (Elçilerin İşleri 8:39-40). Eğer daha önce denizde bir dalgaya tutulduysanız veya dengenizi kaybedip ayaklarınız yerden kesildiyse, bu ayette anlatılanları bir ölçüde yaşamışsınızdır demektir. Söylemeye gerek olmasa da,

Götürülme olayı inananlar için oldukça muhteşem ve heyecan verici olacaktır! Şimdi bu ön bilgilerden yola çıkarak, Tanrı'nın "*Dünyayı Geri Almak ve Şeytan'ın Krallığını Yok Etmek*" adımındaki etkinliğine ilişkin konumuza geçelim.

Şeytan'ın Krallığının Arka Planı:

Nuh ve ailesi gemiden ayrıldığında, Tanrı onlara çoğalıp yeryüzüne doldurmaları emrini verdi (Yaratılış 9:1). Tanrı bunu neden istedi? *Birden fazla ulus yaratmak için*. Tanrı'nın restorasyon planının önemli bir bölümü, dünyanın birçok ulusu arasından özel bir halk (bir ulus) yaratıp seçmek ve planını onlar aracılığıyla uygulamaktı. Onlar, kendileri aracılığıyla dünya insanların tek ve gerçek Tanrı'yı tanıma fırsatı bulacağı, Rabbin öz halkı olacaktı. Tanrı bunu İbrahim, İshak ve Yakup aracılığıyla gelen Yahudi ulusu aracılığıyla yapmayı seçmiştir (Yaratılış 12:1-3, 26:4, 28:14).

Buna karşın Şeytan'ın ise kendi planları vardı. O her zaman tek bir büyük dünya krallığı istemişti. Neden mi? Çünkü böyle olması, Tanrı'nın planlarını bozacak ve dünya, tek bir ulus ve kralla kontrol etmesi çok daha kolay olacaktı. Bu nedenle, Tanrı yeryüzüne yayılıp çoğalma emrini verdikten sonra, Şeytan tüm insanları bir araya getirmek için kendi planı üzerinde çalışmaya başladı. Yaratılış 10:8-10'da, Şeytan'ın tek-dünya kralı olarak kullanmayı amaçladığı Nemrut adında bir adamla tanışırız. Yaratılış 11'de Şeytan'ın planının şekillenmeye başladığını görüyoruz. Bölümün 1-4. ayetlerinde şöyle yazar:

Başlangıçta dünyadaki bütün insanlar aynı dili konuşur, aynı sözleri kullanırlardı. Doğuya göçerlerken Şinar bölgesinde bir ova bulup oraya yerleştiler. Birbirlerine, "Gelin, tuğla yapıp iyice pişirelim" dediler. Taş yerine tuğla, harç yerine zift kullandılar. Sonra, "**Kendimize bir kent kuralım**" dediler, "**Göklere erişecek bir kule dikip ün salalım. Böylece yeryüzüne dağılmayız.**" (Vurgu eklenmiştir).

Tanrı'nın vermiş olduğu doğrudan buyruğun tersine, insanlar bir arada kaldılar ve Şeytan'ın Krallığı'nın bir türü ve kendisinden sonraki dünya sistemine bir model olan şehir, Babil kentini inşa etmeye başladılar. Bu dönemde Şeytan, Nemrut aracılığıyla dünya insanlarını Tanrı'nın emrini görmezden gelmeye ikna etmiş ve onları tek bir krallık olarak bir arada kalmanın daha iyi olacağına inandırmıştı. Ancak, planı dünyada birçok farklı ulus doğmasını gerektirdiğinden, Tanrı bu krallığın varlığını sürdürmesine izin vermeyecekti. Bu nedenle, Rab Babil'e indi ve tüm insanlara farklı diller vererek onları dağıttı. Birbirleriyle iletişim kuramadıklarında, tıpkı Tanrı'nın başlangıçta istediği gibi, doğal olarak yeryüzüne dağıldılar (Yaratılış 11:5-9).

Tanrı'nın Yahudiler İçin Planları Nelerdi?

Kısaca ifade etmek gerekirse, Tanrı, insanlıkla arasındaki ilişkiyi onarma planlarını dünyaya duyurmak için Yahudi ulusunu kendi sözcüsü olarak kullanmak istemiştir. Yahudilerin, O'nun kim olduğunu, yaratıcı işlerini, yaşamın anlamını ve insanlığın amacını diğer uluslara açıklamasını istedi. Başından beri O'nun niyeti buydu; Yahudi halkını Mısır'ın pençesinden kurtarıırken, Mısır'dan Çıkış 9:15-16'ta aktarılan Firavun ile konuşmasında da bu planlarını dile getirmiştir.

Elimi kaldırıp seni ve halkını salgın hastalıkla vurmuş olsaydım, yeryüzünden silinmiş olurdu. **Gücümü sana göstermek, adımı bütün dünyaya tanıtmak için** seni ayakta tuttum (Vurgu eklenmiştir).

Tanrı, kendisinin sözcüsü olan Yahudi halkı aracılığıyla adının tüm dünyada duyurulmasını istedi ki her ulustan her insan O'na gelme, O'nu tanıma ve O'nun aracılığıyla kurtulma fırsatı bulsun. Tanrı, Yahudilerin dünyaya insanın günahlılığını, Tanrı'nın kutsallığını ve yasağını, cennetin nasıl kaybedildiğini, Tanrı'nın tüm insanları ve tüm dünyayı nasıl yargılayacağını, insanın günahla lekelenmişliğinden kaynaklanan umutsuzluğunu ve Tanrı'nın insanı kurtarma

arzusunu öğretmelerini istedi.

Tanrı'nın niyeti, ilk önce Yahudilerle şimdi Eski Ahit olarak bilinen bir antlaşma yaparak bunu gerçekleştirmektir. Mısır'dan Çıkış 19, antlaşmanın koşullarını açıklamış, Mısır'dan Çıkış 20, antlaşmanın en önemli buyruklarını göstermiştir. Ve Mısır'dan Çıkış 24:1-11, Tanrı'nın ve Yahudilerin nihayet antlaşma yaptıklarını gördüğümüz yerdir. Kısaca anlatmak gerekirse, bu antlaşmanın temel koşulları, Yahudilerin *Tanrı'ya itaat etmeleri ve O'nu imanla izlemeleri*, karşılığında da *Rabbin onların Tanrı'sı olması ve onları kutsamasıydı* (Yasa'nın Tekrarı 28). Bu antlaşma aracılığıyla Tanrı, ününü yeryüzüne yayma planını gerçekleştirebilecekti. Eski Ahit'in başlangıcından Yeni Ahit'in başlangıcına kadar olan bu zaman aralığını, "Yasa Dönemi" ve "Eski Ahit Çağı" olarak adlandırıyoruz.

Tanrı'nın Firavun'a planlarından bahsetmesinden yaklaşık 40 yıl sonra, Yahudi halkı İsrail'in Vaat Edilen Topraklarına doğru ilerlerken bu planların eyleme sokulmuş olduklarını görüyoruz. Kutsal Kitap'ta, Eriha şehrinde iki Yahudi casusu saklayan ve onlara oldukça ilginç bir itirafta bulunan Rahav adında bir fahişeden bahsedilir. Bu kadının itirafı bize, Tanrı'nın Mısır'daki işleri aracılığıyla kendi ününü tüm dünyaya yayma planının, o zamanın bilinen dünyasını kesinlikle etkilemiş olduğunu gösteriyor. Yeşu 2:8-13'te Rahav'ın iki casusla yaptığı konuşmadaki bu itirafını görüyoruz.

Damdaki adamlar yatmadan önce kadın yanlarına çıktı. "RAB'bin bu ülkeyi size verdiğini biliyorum" dedi, "Sizden ötürü dehşete kapıldık; ülkede yaşayan herkesin korkudan dizlerinin bağı çözüldü. **Çünkü Mısır'dan çıktığınızda RAB'bin Kamış Denizi'ni önünüzde nasıl kurduğunu, Şeria Irmağı'nın ötesindeki Amorlu iki krala –Sihon ve Og'a– neler yaptığınızı, onları nasıl yok ettiğinizi duyduk.** Bunları duyduğumuzda korkudan dizlerimizin bağı çözüldü. Sizin korkunuzdan kimsede derman kalmadı. **Çünkü Tanrınız RAB hem yukarıda göklerde, hem de aşağıda yeryüzünde Tanrı'dır.** Size iyilik ettiğim gibi, siz de aileme iyilik edeceğinize lütfen RAB adına ant için. Annemi, babamı, erkek ve kız kardeşlerimle ailelerini ölümden kurtarıp hepimizi sağ bırakacağınıza ilişkin bana güvenilir bir işaret verin." (Vurgu eklenmiştir).

Fahişe Rahav ve Kenan halkının geri kalanı, Tanrı'nın halkını 40 yıl önce Firavun ve Mısır'dan kurtarıırken gösterdiği güçlü eylemleri duymuşlardı. Rahav Tanrı hakkında pek bir şey bilmiyordu ama eylemleri O'na iman ettiğini gösteriyordu. O'nun tek gerçek Tanrı olduğunu itiraf etti ve kendisinin ve ailesinin de kurtarılabilmesi için yalvardı. İsteği kabul edildi ve onlar da Tanrı'nın halkının topluluğuna girdi ve Tanrı'nın vaatlerinin alıcısı oldu. Tanrı'nın her milletten ve her dilden insanları kurtarmak için yaptığı büyük kurtuluş planının ne muazzam örnekleri! Birincisi, o zamanın dünyasının en güçlü ulusunun baskısı altındaki umutsuz kölelik koşullarından fiziksel olarak kurtulan Yahudiler ve ikincisi, şehrinin yakında yıkılacağını bilerek kendisini umutsuz bir ikilemde bulan fakat kurtarılan, Yahudi olmayan bir fahişe.

Tanrı'nın planları şekillenmeye başlamıştı. Ancak Yahudilerin birkaç sorunu vardı: 1) Tanrı'ya sadık değillerdi. Aralarından pek çok kişi Rab'den başka tanrılara da tapıyorlardı (biz buna ruhsal fahişelik ve ruhsal zina diyoruz); 2) Tanrıları dünyanın geri kalanıyla paylaşmak istemediler. Yunus peygamberle ilgili anlatılarda aktarıldığı üzere, düşmanlarının Tanrı tarafından kurtarılmasını istemediler; 3) Sırf fiziksel olarak İbrahim'in soyundan oldukları ve erkekleri sünnetli oldukları için Tanrı ile barış içerisinde oldukları yanılgısına kapıldılar. Bu sorunların her birine biraz daha ayrıntılı olarak bakalım.

1) Tanrı'ya sadık değillerdi:

Yahudilerin Tanrı ile yaptıkları antlaşma, onları yalnızca Rabbe kulluk etmekle yükümlü kılıyordu. Bu, Mısır'dan Çıkış 20:3-5'te antlaşmanın ilk koşullarıyla belirtilir.

Benden başka tanrın olmayacak. Kendine yukarıda gökyüzünde, aşağıda yeryüzünde ya da yer altındaki sulara yaşayan herhangi bir canlıya benzer put yapmayacaksın. Putların önünde eğilmeyecek, onlara tapmayacaksın.

Ne yazık ki, onların eylemlerini karakterize eden şey de tam olarak bu istenmeyen davranıştı! Tanrı'nın peygamberleri aracılığıyla bildirdiği şu sert suçlamalara bakınız:

Kûşlu derisinin rengini, Pars beneklerini değiştirebilir mi? Kötülük etmeye alışmış olan sizler de iyilik edemezsiniz. "Çöl rüzgarının savurduğu saman çöpü gibi Dağıtacağım sizleri. Payın, sana ayırdığım pay bu olacak" diyor RAB. "Çünkü beni unuttun, Sahte ilahlara güvendin. Ayıbın ortaya çıksın diye Eteklerini yüzüne dek kaldıracacağım. Kırdaki tepeler üzerinde Yaptığın iğrençlikleri –zinalarını, Çapkın çapkın kişneyişini, yüz­süz fahişeliklerini– gördüm. Vay başına geleceklere, ey Yerus­alim! Ne zamana dek böyle kirli kalacaksın?" (Yeremya 13: 23-27).

Halkım tahta puta danışıyor, Değneğinden yanıt alıyor. Çünkü zina ruhu onları saptırdı, kendi Tanrıları'ndan ayrılarak zina ettiler. Dağ başlarında kurban kesiyor, tepelerde meşe, aselbent, yabancı fıstık ağaçları altında buhur yakıyorlar, Göl­geleri güzel olduğu için. Bu yüzden kızlarınız fahişelik ediyor, gelinleriniz zina. Fahişelik ettiklerinde kızlarınızı, zina ettiklerinde gelinlerinizi cezalandırmayacağım. Çünkü erkekleriniz fahişelerle oynaş­ıyor, putların tapınağında fuhuş yapanlarla kurban kesiyorlar. Anlayış­sız halk mahvolacak (Hoşea 4: 12-14).

Her yolun başına kendin için yüksek tapınma yerleri kurdun, güzelliğini kirlettin, her geçene kendini teslim ettin, fahişeliklerini artırdın. Şehvet düşkünü komşuların Mısırlılar'la fahişelik ettin. Fahişeliklerini artırmakla beni öfkelen­dirdin. İşte bu yüzden elimi sana karşı uzattım, yiyecek payını azalttım. Ahlaksız davranışından utanç duyan düşmanların Filist kızları dilediklerini yapsınlar diye seni onlara teslim ettim. Asurlular'la da fahişelik ettin, çünkü doymamıştın. Evet, onlarla fahişelik ettin, yine doymadın. Fahişeliğini ticaret diyarı olan Kildan ülkesine dek artırdın, yine de doymadın." 'Bütün bunları yaparken yüreğin ne kadar yıpranmış' diyor Egemen RAB, 'Yüz­süz bir fahişe gibi davrandın!' (Hezekiel 16: 25-30).

2) Tanrıları dünyanın geri kalanıyla paylaşmayı ve düşmanlarının Tanrı tarafından kurtarılmasını istemediler:

Belirtildiği gibi, bu gerçek en açık şekilde Yunus'un Ninova halkına yönelik ifadelerinden anlaşılabilir. Yunus, Tanrı'dan Ninova'ya bir yargı mesajı iletmekle görevlendirilmişti ve bu Yahudi olmayan milletin, mesajı duyduktan sonra kötü yollarından tövbe edebileceğini ve kurtuluşu kazanabileceğini düşününce, Tanrı'nın kendisine verdiği görevden kaçmıştı. Ancak Tanrı, Yunus'u yutması için büyük bir balık gönderdi ve onu rotasına geri döndürdü; görevini yerine getirmesi için onu şehre getirdi. Tıpkı Yunus'un korktuğu gibi, Ninova halkı tövbe etti. Tanrı merhamet göstererek onları yok etmekten vazgeçtiğinde Yunus, İsrail'in düşmanına karşı gösterdiği iyiliği ve lütfu nedeniyle Tanrı'ya öfkelen­di. Yunus 4:2-3'te Tanrı'ya şikâyet ederek şöyle söyledi:

Ah, ya RAB, ben daha ülkemdeyken böyle olacağını söylemedim mi? Bu yüzden Tarşış'e kaçmaya kalkıştım. Biliyordum, sen lütfeden, acıyan, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin, cezalandırmaktan vazgeçen bir Tanrı'sın. Ya RAB, lütfen şimdi canımı al. Çünkü benim için ölmek yaşamaktan iyidir.

Yunus, kendi ağzından çıkan Tanrı sözünün, düşmanları olan ulusların (Yahudi olmayan uluslar) tövbe etmesine vesile olduğu bilgisiy­le yaşamına devam etmek istemiyordu. Çünkü bu, Tanrı'nın onları bağışlaması ve yaşamalarına izin vermesiyle sonuçlanacaktı – Yunus onların ölmesini işte böylesine istiyordu! Yahudi halkının bu konudaki ortak yaklaşımı, Tanrı'nın Yahudi olmayan ulusları

cehennem için yakıt olarak kullanmak üzere yaratmış olduğuydu.

3) Sırf fiziksel olarak İbrahim'in soyundan oldukları için Tanrı ile barış içerisinde olduklarını sandılar.

Yahudilerin çoğu günahlarını Tanrı'dan daha çok seviyorlardı. Neticede onlar İbrahim'in soyundandı ve sünnetliydi ve bu durumun onları *ne olursa olsun* Tanrı'nın tek gerçek çocukları olarak mühürlediği sonucuna vardılar. Tanrı'nın onları asla cehenneme göndermeyeceğine inanıyorlardı – Cehennem onlar için değil, Yahudi olmayanlar içindi. Günah işlediklerinde, Tanrı'nın buyurduğu şekilde hayvan kurbanları sundular, *fakat imanla değil*. Bunu, Tanrı'yı sevdikleri ve O'nunla iyi bir ilişki içerisinde kalmak istedikleri için değil, Tanrı'nın kendilerine verdiği kurallar dizisine karşı içinde buldukları mecburiyetten dolayı yapıyorlardı. Aslında onlar Tanrı'yı gerçek anlamda sevmiyorlardı, sevdikleri şey günahlarıydı. Onlar sadece günahlı eylemlerine Tanrı tarafından engellenmeden devam etmek istediler; kurban edilecek hayvanları öldürmenin de onlara bunu yapma izni verdiğini sanıyorlardı. Çoğu zaman hayvanı öldürüyor ve sonra tekrar günaha geri dönüyorlardı – Yahudilerin yürekleriyle ilgili büyük sorunları vardı. (Bu konuyla ilgili daha fazla ayrıntı için Yeşaya 1:11-20; Yeremya 2-3, 7:1-27; Hezekiel 16'yı okuyabilirsiniz.) Yahudilerin günahla ilgili sorunları uzun süreler boyunca devam ettiğinden ve Tanrı ile olan antlaşmalarını sürekli bozduklarından, Rab sonunda onları kendilerine vermiş olduğu topraklardan çıkardı. Bunun sonucunda Yahudiler en başta içinde buldukları esaret durumuna bu defa sürgünler olarak geri döndüler. Tanrı, Yahudilerin kendisinin yüce adını dünyaya *ilan etmelerini* istemişti, ancak bunun yerine Yahudiler gittikleri her yerde onun adını *kirlettiler*. Tanrı bunu Hezekiel 36:20-23'te şöyle ifade eder:

Ulusların arasında **her gittikleri yerde kutsal adımı kirlettiler**. Çünkü onlar için, 'Bu RAB'bin halkı, öyleyken ülkesinden çıkmak zorunda kaldı' dendi. **İsrail halkının gittiği uluslar arasında kirlettiği kutsal adının onuru için kaygılandım**. "Bu nedenle İsrail halkına de ki, 'Egemen RAB şöyle diyor: Ey İsrail halkı, sizin hatıranız için değil, **gittiğiniz uluslar arasında kirlettiğiniz** kutsal adımın hatırı için bunları yapacağım. **Uluslar arasında kirlenen, onlar arasında kirlettiğiniz** büyük adımın kutsallığını göstereceğim. Onların gözü önünde kutsallığımı sizin aracılığınızla kanıtladığımda, **uluslar benim RAB olduğumu anlayacaklar**. Egemen RAB böyle diyor.'" (Vurgu eklenmiştir).

Babil Sürgünü sırasında, Tanrı bir gün *yasasını insanların yüreklerine yazacağı* ve sonunda hem Yahudilerin hem de diğer tüm insanların yüreklerindeki soruna karşı bir *Yeni Antlaşma* yapacağını açığa vurmaya başladı (Yeremya 31:31-33, 32:38-40; Hezekiel 36:23-31). "Yasamı içlerine yerleştirecek, yüreklerine yazacağım" demesi, Tanrı ile yeni bir ilişki (yenilenme, yeniden doğuş) aracılığıyla, insanın O'nun yasasını yerine getirmeyi hem *isteyip* hem de *buna muktedir* olacağı anlamına geliyordu. Yeni Antlaşma, O'nun kilisesini kuracak ve Tanrı'nın *tüm* çocuklarını (yalnızca Yahudiler değil) O'nun adını ve yüceliğini tüm dünyaya yaymakla görevlendirecek olan Tanrı'nın Oğlu, İsa Mesih aracılığıyla yapılacaktı. İsa, Yahudilere Mesih Kralları olarak geldiğinde, O'nu reddettiler ve Romalılar aracılığıyla çarmıha gerdirdiler. Tanrı Oğul çarmıhta öldüğünde, antlaşmanın sahibi olan kişi öldüğü için Eski Antlaşma Çağı tamamen sonlandı. Aynı zamanda, çarmıhta dökülen O'nun kurban kanıyla Yeni Antlaşma Çağı başladı. Tanrı ile bu antlaşmaya başlamak için kan gerekli olduğunu unutmayınız (Mısır'dan Çıkış 24:1-11; Matta 26:26-30). İsa'nın ölümü ve dirilişi ile ve Yeni Ahit aracılığıyla, Eski Ahit altında yalnızca Yahudilere verilmiş olan iş, o anda Tanrı'nın *tüm* çocuklarına, Yahudilere ve Yahudi olmayanlara aktarıldı (Efesliler 2:11-22). İncil'deki "Elçilerin İşleri" kitabı, kilisenin doğumunun bir tarihi kayıdır; kilisenin bu işleri, başlangıcından itibaren ve varlığının ilk 30 yılı boyunca devam ettirilişini belgelemektedir.

Seytan'ın Tek-Dünya Krallığı ve Yıkılışı:

Tanrı, kendi planı bundan farklı olduğu için Babil'in tek-dünya krallığı olmasına

izin vermedi. Dahası, Tanrı Şeytan'ın da bugüne dek bir tek-dünya krallığına sahip olmasına asla izin vermemiştir, ancak bu durum gelecekte bir gün değişecektir. Tanrı'nın 1000 yıllık krallığının başlangıcından hemen önceki son 7 yıllık dönem olan "Son Zamanlar" dediğimiz dönemde, *Tanrı Şeytan'ın bir tek-dünya egemenliği kurmasına izin verecek*. Mesih Karşısı dediğimiz bir adam, Şeytan'ın yeryüzünü yönetecek kralı olacak (Vahiy 13:1-8; 2. Selanikliler 2:3-12). O zaman dünya, her birisinin ayrı birer kralı olacak şekilde 10 parçaya bölünmüş olacak. Bu kralların her biri, sırayla Şeytan'ın otoritesine boyun eğecek olan Mesih Karşısı'na bağlılıklarını sunacak (Vahiy 17:8-14; Daniel 7:19-27). Bu tek-dünya krallığı çok güçlü olacak. Onu devirebilecek tek Kişi Tanrı'dır ve O'nun yeryüzünü 1000 yıllık krallığına hazırlarken yapacağı şey de tam olarak budur. Tanrı, Şeytan'ın krallığını yıkma işini iki şekilde gerçekleştirecektir: 1) Tanrı bir süreliğine günahın yeryüzünde çoğalmasına izin verecektir (2. Selanikliler 2:6-8); 2) Tanrı, Şeytan'ın krallığını parçalara bölmek için yeryüzüne şiddetli bir dizi bela (yargı) gönderecektir. Bu belalar tek-dünya krallığının dini, siyasi, ekonomik ve ekolojik sistemlerini (Vahiy 6, 8-9, 16-18), askeri gücünü ve insanlarını yok edecektir (Vahiy 19:17-21; Matta 25:31-46). Şimdi bu iki yıkım biçimini inceleyelim.

Tanrı Şeytan'ın Krallığını şöyle bir süreçle devirecektir:

1) *Günahın yeryüzünde çoğalmasına izin vermek*. Tanrı'nın şu anda dünyadaki kötülüğü bir ölçüde dizginlediğini biliyor muydunuz? Bir gün bu dizginleri serbest bırakacak ve günahın yeryüzünde aşırı boyutlarda çoğalmasına izin verecektir. Havari Pavlus, son zamanlardan, Mesih-Karşısı'nın açığa çıkmasından ve günahın yeryüzünde serbest bırakılmasından bahsederken, 2. Selanikliler 2:3-4, 6-8 ayetlerinde şunları yazdı:

Hiç kimse hiçbir şekilde sizi aldatmasın. Çünkü imandan dönüş başlamadıkça, mahvolacak olan o yasa tanımaz adam ortaya çıkmadıkça o gün gelmeyecektir. Bu adam, tanrı diye anılan ya da tapılan her şeye karşı gelerek kendini hepsinden yüce gösterecek, hatta kendisini Tanrı ilan ederek Tanrı'nın Tapınağı'nda oturacaktır.... Zamanı gelince ortaya çıkarılacak olan bu adamı **şimdilik neyin engellediğini biliyorsunuz**. Evet, yasa tanımazlığın gizli gücü şu anda bile etkindir; **ama bu gücü şimdilik engelleyen ortadan kaldırılıncaya dek görevini sürdürecektir**. Sonra yasa tanımaz adam ortaya çıkacak. Rab İsa onu ağzının soluğuyla öldürecek, gelişinin görkemiyle yok edecek (Vurgu eklenmiştir).

Tanrı'nın yeryüzünde günahın çoğalmasına izin vermesinin ne kadar korkunç bir şey olacağını ancak günahın doğasını etraflıca kavradığımızda anlayabiliriz. Öncelikle, günahın kendi haline bırakıldığında *asla* iyi bir şeye dönüşmediğini görmemiz gerekir. Günah, iyi, yararlı veya hoş olarak kabul edilebilecek hiçbir şeyi yapamaz, *günahın doğasında yalnızca yıkım vardır*. Günahın doğası öyledir ki, zamanla herhangi bir şekilde iyiye gitmek yerine yalnızca daha da kötüleşebilir. Dünyada sürekli olarak gerçekleşen de budur (2. Timoteos 3:13). Kutsal Kitap'taki tufan olayında, bu gerçeği çok net bir şekilde görüyoruz. Dünya o denli günahkâr hale geldiğinde, yeryüzünde kötülük doruğa ulaştığında, Tanrı devreye girdi ve dünyaya yargısını gönderdi.

Yaratılış kusursuz bir düzen içerisinde başlamışken, günah, yaratılış içerisine girdiği anda hemen her şeyi bozmaya başlamıştı. Yaratılış 6:5'e geldiğimizde şunu okuyoruz: "RAB baktı, yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, akli fikri hep kötülükte." Bu ayetin orijinal İbraniceden çevirisi, bir başka deyişle şöyle ifade yapılabilir: Tanrı, yeryüzünde insanın kötülüklerinin devasa derecelere varmış olduğunu ve yüreklerindeki her niyetin ve akıllarındaki her düşüncenin sürekli olarak ve yalnızca kötülük dolu olduğunu gördü. Tufandan sonra, Tanrı'nın günahı ve kötülüğü ne zaman dizginlemeye başladığını ya da şimdi ne ölçüde dizginlediğini bilmiyoruz, ancak günahın her zaman serbest kalmak için Tanrı'yla mücadele ettiğini biliyoruz. Bunu, gergin halde tutulan bir paket lastiği gibi düşünebiliriz; serbest bırakıldığında, lastiğin üzerinde beklemekte olan tüm enerji

ileri fırlamak için harekete geçer. Şu anda Tanrı günahı dizginliyor ve günah da Tanrı'ya karşı direnirken güç biriktiriyor, ancak bir gün Tanrı onu serbest bırakacak ve dünya aniden günahın doluluğunun tarif edilemez dehşetiyle dolacak – Canavar serbest bırakılacak! Vahiy 6'da bu kötülüğün bir resmi vardır. Bu, insanların öfkeyle ve saldırganlıkla dolarak aniden birbirlerini rastgele öldürmeye başladıkları anarşinin bir resmidir: "O zaman kızıl renkte başka bir at çıktı ortaya. Binicisine dünyadan barışı kaldırma yetkisi verildi. Bunun sonucu olarak insanlar birbirlerini boğazlayacaklar. Atlıya ayrıca büyük bir kılıç verildi." (Vahiy 6:4). Günahın yeryüzünde tamamen saliverilmesi, Tanrı'nın Şeytan'ın Krallığı'nı parçalamak için kullanacağı ilk yöntemdir.

2) *Dünya üzerine bir dizi şiddetli belayı salıvermek.* Vahiy kitabında, bu belalar dizisine Mühür Belaları (Vahiy 6), Borazan Belaları (Vahiy 8-9) ve Tas Belaları (Vahiy 16) olarak atıfta bulunulur. Her bir felaket dizisi, hem yeryüzü hem de Şeytan ve çocukları için ciddi sonuçlar doğurur. Bu belaların bir özetine bakalım.

Mühür Belaları: 1) Mesih Karşıtı, saltanatının ilk kısmını başlatacak ve dünyayı fethetmeye, onu bir tek-dünya krallığına dönüştürmeye başlayacak; 2) Anarşi - Barış dünyadan alınacak ve çok sayıda insan birbirlerini öldürmeye başlayacak; 3) Tüm dünyada yokluk, kıtlık ve ekonomik enflasyon olacak; 4) Yeryüzüne dört farklı ölüm hakim olacak: kılıçla (insan eliyle) ölüm, kıtlıkla ölüm, salgın hastalıktan ölüm ve vahşi hayvan saldırıları ile ölüm; 5) Tanrı'nın intikamı, O'nun çocukları tarafından talep edilecektir; 6) Tanrı *tüm yaratılışı* sarsacaktır. Bu, deprem olarak bildiğimiz şeyden farklıdır, çünkü bu sarsıntı tüm yeryüzünü ve tüm gökleri (yıldızlar, gezegenler vb.) içerecektir; 7) Yeryüzü başka bir depremle sarsılacak ve yedi Borazan Belası başlamaya hazırlanırken gökte huşu dolu bir sessizlik olacak.

Borazan Belaları: 1) Gökten ateş ve dolu yağacak ve tüm yeryüzünün ve ağaçların üçte birini ve tüm yeşil otları yakacak; 2) Dünyanın tuzlu sularına dağ gibi büyük bir kütle atılacak ve bu da denizlerin üçte birinin kana dönüşmesine, tüm deniz canlılarının üçte birinin ölmesine ve tüm gemilerin üçte birinin yok olmasına neden olacak; 3) Gökten bir yıldız düşecek ve kimyasal bileşimi dünyanın temiz içme suyunun üçte birini zehirleyecek; 4) Güneşin üçte biri, ayın üçte biri ve gökyüzündeki yıldızların üçte biri kararacak ve günün üçte biri ve gecenin üçte biri ışısız olacak; 5) İçinden dışarıya güneşi ve havayı karartacak kadar çok duman çıkaracak olan bir çukur açılacak ve çukurdan akrep benzeri özelliklere sahip çekirgeler çıkıp 5 ay boyunca insanlara saldırarak. İnsanlar ölmek isteyecekler ama o zamanda bunu elde edemeyecekler (cehennemden hiç bitmeyen azabının bir resmi); 6) İnsanlığın üçte biri ateş, duman ve kükürt tarafından öldürülecek; 7) Tanrı'nın Krallığı dünyaya ilan edilecek ve bu ilanla birlikte büyük dolu ve bir deprem daha gelecek.

Tas Belaları: 1) Şeytan'ın çocuklarında iğrenç ve acı verici yaralar oluşacak; 2) Dünyanın tuzlu sularının *tamamı* kana dönüşecek ve deniz canlılarının *hepsi* ölecek; 3) Dünyanın temiz içme suyu kaynaklarının *tamamı* kana dönecek; 4) Güneşin gücü, dünyadaki insanları büyük bir ısıyla kavurabilecek kadar artırılacak; 5) Yeryüzü tamamen karartılacak, hiç ışık olmayacak ve insanlara dillerini ısırtacak kadar büyük bir acı verilecek; 6) Dünya, Mesih İsa ile Şeytan'ın orduları arasındaki büyük savaşa hazırlanacak; kötü ruhlar Armagedon Vadisi'nde toplanacak; 7) Dünyanın tarihinde görülen en şiddetli deprem yaşanacak: Adalar yok olacak, dağlar yerle bir edilecek ve insanın üzerine devasa dolu taneleri düşecek.

"Korkunç Sıkıntı Dönemi" dediğimiz bu zaman, hiç şüphesiz, yeryüzünde 7 yıl boyunca *bitmeyen* bir dehşet yaratacaktır. COVID-19 salgınının kötü olduğunu düşünüyoruz ve kesinlikle öyledir, ancak bu 7 yıllık dönem kat be kat daha kötü olacak. Tanrı'nın bu belaları, insanları uyandırmak, yargının gerçek olduğuna ve Nuh'un zamanında olduğu gibi yine tüm dünyaya geleceğine dair son bir uyarı

yapmak içindir. Ne yazık ki, Vahiy'in çeşitli bölümlerinde okuduğumuz şey, *çoğu* insanın tövbe etmeyi açıkça reddedeceği ve bunun yerine günahlarına tutunup Tanrı'ya isyan etmeye devam edeceğidir. Vahiy 9:20-21, 16:9,11'de kayıtlı Tanrı'nın yargılarına dünya sisteminin verdiği şu küstah tepkilere bakın:

Geriye kalan insanlar, yani bu belalardan ölmemiş olanlar, kendi elleriyle yaptıkları putlardan dönüp tövbe etmediler. Cinlere ve göremeyen, işitemeyen, yürüyemeyen altın, gümüş, tunç, taş, tahta putlara tapmaktan vazgeçmediler. Adam öldürmekten, büyü, fuhuş, hırsızlık yapmaktan da tövbe etmediler.

İnsanlar korkunç bir ısıyla kavruldular. Tövbe edip bu belalara egemen olan Tanrı'yı yücelteceklerine, O'nun adına küfrettiler... İstirap ve yaralarından ötürü Göğün Tanrısı'na küfrettiler. Yaptıklarından tövbe etmediler.

Bu bela dizilerinin sonunda, İsa, Tanrı'nın düşmanlarının geri kalanını yok etmek ve vaat ettiği krallığını kurmak için dünyaya geri dönecektir. Şeytan'ın orduları İsrail'in etrafında toplanacak ve içlerinden hiçbiri kaçmasın diye Yahudi halkının etrafını kuşatmak için üzerlerine yürüyecek. Şeytan tüm Yahudileri yok edebilirse, Tanrı'yı yenmiş olacaktır; ancak bu asla gerçekleşmeyecektir. Elçilerin İşleri 3'te Elçi Petrus bize, Yahudilerin Mesih İsa'yı reddedilerinden tövbe etmeleri ve O krallığını kurmak için geri dönmeden önce İsa'yı kralları olarak kabul etmeleri gerektiğini söyler.

Öyleyse, günahlarınızın silinmesi için tövbe edin ve Tanrı'ya dönün. Öyle ki, Rab size yenilenme fırsatları versin ve sizin için önceden belirlenen Mesih'i, yani İsa'yı göndersin. Tanrı'nın eski çağlardan beri kutsal peygamberlerinin ağızından bildirdiği gibi, her şeyin yeniden düzenleneceği zamana dek İsa'nın gökte kalması gerekiyor (Elçilerin İşleri 3: 19-21).

Peygamber Zekeriya, İsrail'in halk olarak tövbe anının peygamberliğini bizim için Zekeriya 12:10-11'de kaydetti.

Davut soyuyla Yerusulim'de oturanların üzerine lütuf ve yakarış ruhunu dökkeğim. Bana, yani desteklerine bakacaklar; biricik oğlu için yas tutan biri gibi yas tutacak, ilk oğlu için acı çeken biri gibi acı çekecekler. O gün Yerusulim'de tutulan yas, Megiddo Ovası'nda, Hadat-Rimmon'da tutulan yas gibi büyük olacak.

Yahudiler, kurtuluş umutlarının olmadığını bilerek tamamen kuşatıldıklarında, o anda Tanrı onların yüreklerinin gözlerini açacak ve onlar da İsa'nın başından beri Mesih Kralları olduğunu anlayacak ve tövbe edeceklerdir. O zaman Tanrı onlara ruhsal ve fiziksel kurtuluş getirecektir. Zekeriya 13:1-2'de bunu yine görüyoruz: "O gün Davut soyuna ve Yerusulim'de oturanlara günah ve murdarlık için bir pınar açılacak." Yahudiler tövbe ederek Kurtarıcı'larına seslendiği anda, Tanrı onları temizleyecek, ailesine dahil edecek ve İsa'yı onların yardımına gönderecektir. Şeytan'ın orduları Yahudilere saldırmaya devam ederken, Tanrı aniden gökyüzündeki tüm ışıkları bir kez daha kapatacak ve karanlık her yeri kaplayacak. Askerler ve Yahudiler, bu ani karanlığın şaşkınlığı içinde yukarı baktıklarında, dünyaya inen kör edici bir ışık görecekler; o ışık, kutsalları ve melekleri ile birlikte İsa Mesih olacaktır (Matta 24:29-31; Vahiy 19:11- 16). O zaman Mesih Karşıtı ve Sahte peygamberi yakalanıp cehenneme atılacak. Onlar cehennemin ilk mahkumları olacak, ebediyen ceza ve işkence çekecekler (Vahiy 19:20). O zaman İsa, Şeytan'ın ordularının askerlerini infaz edecek ve yeryüzünün hayvanları onların etini yiyecektir (Vahiy 19:21).

Son olarak Şeytan, daha önce açılmış olan, duman ve akrep benzeri yaratıkların dünyaya salındığı çukura atılacak ve oraya hapsedilecektir. Orada 1000 yıllık Krallık süresince kalacak (Vahiy 20:1-3). O anda Şeytan'ın krallığından geriye kalmış olan tek kalıntı, onun savaşa katılmamış olan çocukları olacak; ancak

İsa'nın taç giyme töreninden sonra hepsi yok edilecekler – Bunu bir sonraki bölümde göreceğiz. Zamanın bu noktasında, Tanrı'nın uzun zamandır beklenen 1000 yıllık krallığı nihayet başlayacak...

Tanrı'nın gelecek ve özellikle Şeytan'ın krallığının bu son günleri hakkında bize ne kadar ayrıntılı bilgi vermeyi seçtiğini görmek hayret vericidir. Burada anlattıklarımızdan çok daha fazlası vardır, belki ileride bir kitapta bunlar gibi olayların daha fazlasını yazma fırsatımız olur. Şimdilik, Tanrı'nın restorasyon planındaki sonraki iki adımı, yani Tanrı'nın *yeryüzünde 1.000 yıllık bir Krallık kurma* ve *tüm günahları ve günahın tüm tezahürlerini tamamen yok etme* planlarını görmek için bir sonraki bölüme geçelim.

Kurtuluş Terminolojisi:

Kurtuluş Anında Ne Yaşandı?

Tanrı'nın İnsanı Kurtuluşunun Ögeleri = Kurtuluş Anında Yeniden Doğan Bir Hristiyan'ın Durumu:

Aklanma (Değişen Yasal Durum = Suçsuz Çıkarılma/ Beraat Etme)

Her insan ödenmesi gereken bir günah borcuyla doğar. Tanrı'ya isyan etmenin eşdeğer cezası, cehennemde O'ndan ebediyen ayrı kalmaktır. İsa'nın fedakârca sunduğu kurban, O'nun bizler yerine ölümü, dünyadaki her bir kişinin borcunu tam olarak ödemeye yeterlidir, Tanrı bunu herkese karşılıksız olarak sunar ve bu armağan herkes tarafından her an kabul edilebilir. Birisi bu lütfü aldığı anda, İsa'nın ödemesi alıcının hesabına geçer ve Tanrı o kişinin artık "Suçsuz" olduğunu ilan eder. Kişinin Tanrı nezdindeki yasal statüsü artık "suçlu" değildir, "suçsuz çıkarılmış"tır!

[Matta 18:23-27](#); [Luka 7:36-50](#), [18:9-14](#); [Romalılar 3:19-26](#), [5:6-9](#)

Fidyeye ile Kurtarılma (Kölelikten Kefaret ile Azat Edilme = Günahın Gücünden ve Cezasından Özgür Kılınma)

Her insan köleleştirilmiş bir günahkâr olarak doğar; günah onun efendisidir. Köle kendi kendisini esaretinden kurtaramaz, günah karşısında tamamen umutsuz bir durumdadır; Tanrı onu özgür kılmak için harekete geçmezse, hep köle olarak kalacaktır. Kurtuluşa, yeniden doğan bir Hristiyan, Tanrı'nın hizmetkârı olması için Tanrı tarafından bu kölelikten satın alınır. Tanrı'nın yeni hizmetkârı için ödediği bedel, Oğlu İsa'nın çarmıhta fidyeye olarak ödenen hayatıdır.

[1. Petrus 1:18-21](#); [İbraniler 9:11-14](#); [Matta 20:25-28](#); [Romalılar 6:15-23](#)

Yenilenme (Yeni Bir Tabiat Edinmek = Yeniden Doğmak)

Her insan ruhsal olarak ölü doğar. Ölü bir kişi kendisini diriltemez; Tanrı bir kişinin ruhsal ölümünü sonlandırmak için bir eylemde bulunmazsa, o kişi sonsuza kadar bu durumda kalacaktır. Kurtuluşa, Tanrı ruhsal ölüme neden olan günahla bozulmuş tabiatı ortadan kaldırır ve onun yerine yeni bir tabiat yerleştirir. Bu "Yeni İnsan," artık Tanrı'yı takip etme/O'na itaat etme yetisine ve arzusuna sahiptir.

[Yuhanna 3:1-6](#); [Efesliler 2:1-5](#); [Romalılar 6:1-7](#)

Barışma (Tanrı ile İlişkisinin Onarılması = Artık Tanrı ile Arasında Düşmanlık Değil, Barış Olması)

Her insan, günahkâr bir tabiate sahip olduğu ve Tanrı'ya isyan içinde olduğundan dolayı, Tanrı'nın düşmanı olarak doğar. Kurtuluşa, Tanrı bir kişiye yeni bir tabiat sağladığında ve böylece o kişiye kendisi ile doğru ve gerçek bir ilişki sağladığında, Tanrı ile o kişi arasındaki dostluk yeniden kurulur. O zaman Tanrı ile barışmış olan Hristiyan, ceza veya ölüm korkusu olmadan cesurca/doğrudan O'nun huzuruna gelebilir.

[Kolosaliler 1:19-22](#); [Romalılar 5:8-11](#); [Efesliler 2:11-19](#); [2. Korintliler 5:17-21](#)

Konumsal Kutsallaştırma (Dünya Sisteminden Çıkarılma ve Tanrı'nın Ailesine Yerleştirilme = Tanrı'ya Adanmışlık)

Her insan, günahıyla Tanrı'dan ayrı düştüğü için, Dünya Sistemi'ne (Şeytan'ın Krallığı) doğar. Kurtuluşa, Tanrı bir kişiyi yenilediğinde (kişi yeniden doğduğunda) ve bu sayede onunla olan dostluk ilişkisini yeniden kurduğunda, onu Dünya Sistemi'nden de çıkarır ve kendisinin bir çocuğu olarak öz ailesine yerleştirir.

[Kolosaliler 1:13-14](#); [1. Korintliler 6:9-11](#); [Romalılar 6:14](#); [İbraniler 10:12-14](#)

Ruhsal Vaftiz (Kendisine Yerleşen Kutsal Ruh ile birlikte Mesih'e Yerleştirilme = Birlik)

Her insan, ilk günahın babası olan Adem'in tohumundan doğar; bu da onların kimliğinin Adem ve onun günahlı tabiatını üzerinde taşıdığı anlamına gelir. Kurtuluş anında, Tanrı yeni Hristiyanın Adem'den gelen kimliğini kaldırır ve kişinin varlığını İsa'ya yerleştirir. Aynı anda, Kutsal Ruh yeni imanlının içine yerleşir ve artık bu kişi Tanrı ile birlik içindedir.

[Yuhanna 17:20-21](#) (İsa Mesih bu birlik için dua etti); [1. Korintliler 12:12-13](#); [Efesliler 4:11-16](#)

* BÖLÜM SEKİZ *

Tanrı'nın 7 Aşamalı Restorasyon Planı**Adım 4 ve 5***Yeryüzünde Tanrı'nın 1000 Yıllık Krallığının Kurulması /
Tüm Günahların Yok Edilmesi*

Bana, 'Ya Rab, ya Rab!' diye seslenen herkes Göklerin Egemenliği'ne girmeyecek. Ancak göklerdeki Babam'ın isteğini yerine getiren girecektir. O gün birçokları bana diyecek ki, 'Ya Rab, ya Rab! Biz senin adınla peygamberlik etmedik mi? Senin adınla cinler kovmadık mı? Senin adınla birçok mucize yapmadık mı?' O zaman ben de onlara açıkça, '**Sizi hiç tanımadım**, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!' diyeceğim (Matta 7:21-23 – Vurgu eklenmiştir).

~ **Kral İsa Mesih** ~

Tanrı'nın Egemenliğine Kimler Girecek?

Matta 7:21-23 ayetlerini daha önce birçok kez okumuş olabilirsiniz, ancak daha önce hiç İsa'nın bu ayetler aracılığıyla ne demek istediğini durup gerçekten düşündünüz mü? Bu, İsa'nın, Hristiyan olduklarına ve Tanrı'nın 1000 yıllık Krallığına gireceklerine kesin olarak inanan bir grup insana hitap ederek anlattığı, geleceğe dair bir olaydır. Anlatılan kişilerin, krallığa girişlerinin reddedildiğini anladıklarında nasıl şok olduklarına dikkat edin. İsa, krallığa girecek kişilerin Tanrı'nın arzusunu *yerine getirenler* olacağını açıklamıştı. Bu bağlamda, ayette bahsedilen insanların gelecekte karşılaşacakları duruma olan tepkileri şu şekilde ifade edilebilir: "Ama biz Tanrı'nın arzusunu *yerine getirmiştik!* Yaptığımız işlere bakın – Bu dünyaya senin sözünü sunduk, insanları iyileştirdik ve mucizeler yaptık..." İsa onların hiçbir iddiasını inkar etmez, ancak onlara Tanrı'nın asıl isteğinin Oğlu İsa'yı tanımaları, O'nunla bir ilişki kurmaları olduğunu açıklar! Kurtuluş iyi işlerle, dini ritüel veya törenlerle ilişkili değildir; Tanrı'nı kendisi ile bir ilişki içerisinde olmakla ilgilidir! "İsa'ya iman edin" ifadesiyle kastedilen budur. Bu, yalnızca O'nun hakkında birtakım gerçekleri kabul etmekten ibaret değil, O'nunla

gerçek, kişisel bir ilişkiye sahip olmak, O'nu kendi Kurtarıcınız ve Rabbiniz olarak *kabul etmekle* ilgilidir.

Kendi yurduna geldi, ama kendi halkı O'nu kabul etmedi. **Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine** Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi. Onlar ne kandan, ne beden ne de insan isteğinden doğdular; tersine, Tanrı'dan doğdular (Yuhanna 1:11-13 – Vurgu eklenmiştir).

İsa, "Tanrı'nın işi **O'nun gönderdiği kişiye iman etmenizdir**" diye yanıt verdi (Yuhanna 6:29 – Vurgu eklenmiştir).

"Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, **O'na iman edenlerin hiçbir** mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun. Tanrı, Oğlu'nu dünyayı yargılamak için göndermedi, dünya O'nun aracılığıyla kurtulsun diye gönderdi (Yuhanna 3:16-17 – Vurgu eklenmiştir).

İsa'nın Rab olduğunu ağızla açıkça söyler ve Tanrı'nın O'nu ölümden dirilttiğine **yürekten iman edersen**, kurtulacaksın. **Çünkü insan yürekten iman ederek aklanır**, imanını ağızla açıklayarak kurtulur (Romalılar 10:9-10 – Vurgu eklenmiştir).

İsa'ya *iman ediyor* musunuz? O'nu Kurtarıcınız ve Rabbiniz olarak *tanıyor* musunuz? Günahkâr ve O'nun bağışlamasına muhtaç olduğunuzu itiraf ederek alçakgönüllülükle O'na geldiniz mi? O'nu aktif olarak imanla takip ediyor musunuz? İsa ile bir ilişkisi olan kişiler Tanrı'nın Krallığına girecekler, olmayanlar ise Krallığı asla göremeyeceklerdir.

Tanrı Niçin Krallığını 2000 Yıl Önce İsa'nın Geldiği Zamanda Kurmadı?

Bu bölümün ilk kısmında 1000 yıllık Krallığın kuruluşunu, özelliklerini ve tamamlanmasını inceleyeceğiz. Krallık hakkında sıkça sorulan bir soru şudur: "Tanrı niçin Krallığını 2000 yıl önce İsa'nın geldiği zamanda kurmadı?" Bu harika bir sorudur, bu yüzden çalışmamızın bu bölümüne cevabı inceleyerek başlayalım. Mesih İsa yaklaşık 2.000 yıl önce dünyaya geldi; kendi yarattıkları arasına ve kendi özel halkı olan Yahudilere geldi (Yuhanna 1:1, 14). İsa, onların Mesih Kralı olmak ve onları günahlarının esaretinden ruhsal olarak kurtarmak için gelmişti, ama Yahudiler O'nu reddettiler ve Tanrı'nın peygamberleri aracılığıyla önceden bildirdiği gibi, O'nu öldürülmek üzere diğer uluslara teslim ettiler (Mezmurlar 22:12-18). Bunu yaparak, Yahudiler bilmeden de olsa Tanrı'nın kendi Oğlu ile ilgili amacını gerçekleştirmiş oldular, bu sayede O'nun ölümü ve dirilişi O'nun Kurtuluş Planı'nın zirvesi olacaktı. Dirilişinden sonra İsa, öğrencilerinin yanında 40 gün daha kaldı ve O'nun yerine yapmaya devam edecekleri iş için onlara talimatlar bıraktı (Elçilerin İşleri 1:1-3, 8; Yuhanna 15:26-27; Matta 28:18-20). Petrus, *Yahudilerin O'nu reddetmekten vazgeçip, kendilerinin Mesih'i olarak kucaklayacağı zamana kadar İsa'nın cennette kalacağını açıkladı*. Luka, Petrus'un şu sözlerini kaydetmiştir:

Öyleyse, günahlarınızın silinmesi için tövbe edin ve Tanrı'ya dönün. Öyle ki, Rab size **yenilenme fırsatları** versin ve sizin için önceden belirlenen Mesih'i, **yani İsa'yı göndersin**. Tanrı'nın eski çağlardan beri kutsal peygamberlerinin ağızdan bildirdiği gibi, **her şeyin yeniden düzenleneceği zamana dek İsa'nın gökte kalması gerekiyor** (Elçilerin İşleri 3:19-21 – Vurgu eklenmiştir).

Dahası, Kral Davud şu peygamberlikte bulundu: "RAB Efendim'e: '**Ben düşmanlarını ayaklarının altına serinceye dek** sağımda otur' diyor" (Mezmurlar 110:1 – Vurgu eklenmiştir). Ama bunun gerçekleşmesi ne kadar zaman alacak? Tam olarak ne kadar süreceğini bilmiyoruz, ancak önceki bölümde bahsettiğimiz gibi, Tanrı bize içinde bulunduğumuz dönemleri ayırt etmemize ve belirlenen zamanın ne vakit sona erdiğini bilmemize yardımcı olacak, gelecekteki

olaylara dair bilgiler sağlamıştır. Bu sayede *neler yaşanacağını ve Tanrı'nın Krallığının nasıl görüneceğini* biliyoruz. İsa, Babasının sağında oturmak için göğe yükseldiğinde, Tanrı O'na şöyle dedi:

Ve, "Ben kralımı Kutsal dağım Siyon'a oturttum" diyor. RAB'in bildirisini ilan edeceğim: Bana, "Sen benim oğlumsun" dedi, "Bugün ben sana baba oldum. Dile benden, **miras olarak sana ulusları, mülk olarak yeryüzünün dört bucağını vereyim**. Demir çomakla kıracaksın onları, çömlek gibi parçalayacaksın." (Mezmurlar 2:6-9 – Vurgu eklenmiştir).

Az önce belirttiğimiz gibi, Yahudi halkı Mesih'lerini kabul edene kadar bu dönemin başlayamayacağını hatırlayın. Daniel 9:24'te, peygamber şöyle yazmıştır:

Başkaldırıcıyı ortadan kaldırmak, günaha son vermek, suçu bağışlatmak, **sonsuzlukta kalıcı doğruluğu sağlamak, görünüm ve peygamberliği mühürlemek, En Kutsal'ı meshetmek için** senin halkına ve kutsal kentine yetmiş hafta kadar zaman saptanmıştır (Vurgu eklenmiştir).

Daniel'e bu mesajı getiren melek olan Cebrail'in, bu kehanetin Daniel ile *onun halkı* için olduğunu söylediğine dikkat edin. Daniel'in halkı kimdi? Yahudiler. Bu bağlama yakından bakarsanız, göreceksiniz ki her ikisi de Mesih aracılığıyla Tanrı'nın Krallığının başlangıcına atıfta bulunmakta olan bu vaatlerin gerçekleşebilmesi için, sonsuzlukta kalıcı doğruluğun sağlanabilmesi ve En Kutsal'ın meshedilebilmesi için, öncelikle *Yahudi halkının başkaldırısının sona ermesi gerekmektedir*. Buradan anlıyoruz ki Krallık Çağı, Yahudiler nihayet İsa'yı Mesih'leri olarak kabul ettiği ve Tanrı'nın tüm düşmanlarına boyun eğdirildiği zaman başlayacaktır. O zaman uluslar İsa'ya miras olarak verilecek, dünya tamamen O'nun kontrolü altında ve O'nun mülkü olacak ve O, yeryüzüne egemen bir şekilde hükmedecek – İşte buna "1000 yıllık Krallık Çağı" diyoruz.

Şimdi, bu bölüme daha fazla dalmadan önce, biraz daha tempo kazanmak için Bölüm 7'nin kısa bir özetini yapalım. Bu bölümde 7 yıllık Korkunç Sıkıntı Dönemi'nde Tanrı'nın yeryüzünü Şeytan'ın pençesinden kurtararak geri alacağını görmüştük. Bunu şu şekilde yapacaktır:

1. *Günahın yeryüzünde çoğalmasına izin vermek*, yani Tanrı, o zamana dek dünyayı tüketmekten alıkoymuştu ve engellediği günahı ve kötülüğü serbest bırakacaktır.
2. *Dünya üzerine bir dizi şiddetli belayı salıvermek*. Bu yargılar Mühür, Borazan ve Tas Belaları olarak bilinir.
3. *Şeytan'ın dini, siyasi ve ekonomik sistemlerini dağıtmak, ayrıca Şeytan'ın halkını ve askeri gücünü yok etmek*. Bunlar, az önce bahsedilen belalarla gerçekleştirilecektir.
4. *Mesih Karşısı ve Sahte Peygamber'i cehenneme atmak*. Bu, onların ebediyen kalacakları kalıcı, nihai meskenleri olacaktır.
5. *1000 yıllık Krallık Çağı boyunca Şeytan'ı hapsetmek*. Ancak Şeytan bu dönemin sonunda bir süre için serbest bırakılacaktır (Vahiy 20:7).

1000 Yıllık Krallık Çağı Nasıl Olacak?

Krallık zamanında yeryüzü, şimdiki bildiğimizden *oldukça* farklı bir dünya olacak, ama yine de bazı şeyler aynı kalacaktır. Örneğin, 1000 yıllık Krallık boyunca günahın varlığını sürdürmesine izin verilecek; Tanrı eninde sonunda onu yok edecektir, fakat henüz değil. Bu nedenle Krallık Çağı'nın belirleyici özelliği, *adaletin yeryüzünde en üst düzeyde hüküm sürdüğü bir zaman olacak olmasıdır* (Mezmun 2:7-9). Tanrı'nın bizzat kendisi Kral olarak hüküm süreceğinden, tüm yargılar kusursuz derecede adil olacak, titizlikle uygulanacak ve hızlı bir şekilde yerine getirilecek. Bunları Yeşaya 11:1-5'te okuyoruz:

İşay'ın kütüğünden yeni bir filiz çıkacak, kökünden bir fidan meyve verecek. RAB'in Ruhü, bilgelik ve anlayış ruhu, öğüt ve güç ruhu, bilgi ve RAB korkusu ruhu onun üzerinde olacak. RAB korkusu hoşuna gidecek. Gözüyle gördüğüne göre yargılamayacak, kulağıyla işittiğine göre karar vermeyecek. Yoksulları adaletle yargılayacak, yeryüzünde ezilenler için dürüstçe karar verecek. Dünyayı ağzının değneğiyle cezalandıracak, kötülerini soluğuyla öldürecek. Davranışının temeli adalet ve sadakat olacak

Aynı şekilde, Yeşaya 42:1-4'te:

İşte kendisine destek olduğum, gönlümün hoşnut olduğu seçtiğim kulum! Ruhum'u onun üzerine koydum. Adaleti uluslara ulaştıracak. Bağırıp çağırmayacak, sokakta sesini yükseltmeyecek. Ezilmiş kamışı kırmayacak, tüten fitili söndürmeyecek. Adaleti sadakate ulaştıracak. Yeryüzünde adaleti sağlayana dek umudunu, cesaretini yitirmeyecek. Kıyı halkları onun yasasına umut bağlayacak.

İsa ve on iki havarisi Yeruşalim'de ve tüm İsrail'de hüküm sürecek ve Kilise, Korkunç Sıkıntı Dönemi'nde öldürülen Tanrı çocuklarıyla da birlikte, İsa'nın doğrudan otoritesi altında dünyanın diğer bölgelerini yönetecek. Bunu Matta 19'da okuyoruz:

Bunun üzerine Petrus O'na, "Bak" dedi, "Biz her şeyi bırakıp senin ardından geldik, kazancımız ne olacak?" İsa onlara, "Size doğrusunu söyleyeyim" dedi, "Her şey yenilendiğinde, İnsanoğlu görkemli tahtına oturduğunda, siz, evet ardından gelen sizler, on iki tahta oturup İsrail'in on iki oymağını yargılayacaksınız (Matta 19:27-28).

Ben nasıl galip gelerek Babam'la birlikte Babam'ın tahtına oturdumsa, galip gelene de benimle birlikte tahtıma oturma hakkını vereceğim... Bazı tahtlar ve bunlara oturanları gördüm. Onlara yargılama yetkisi verilmişti. İsa'ya tanıklık ve Tanrı'nın sözü uğruna başı kesilenlerin canlarını da gördüm. Bunlar, canavara ve heykeline tapmamış, alınlarına ve ellerine onun işaretini almamış olanlardı. Hepsi dirilip Mesih'le birlikte bin yıl egemenlik sürdüler (Vahiy 3:21 and 20:4).

Konu hakkında daha fazla bilgi için Daniel 7:9, 26-27; Luka 19:16-19, 22:28-30; 1. Korintliler 6:2-3; Vahiy 2:26-27 ayetlerini okuyabilirsiniz.

Bu egemenlik başladığında, Tanrı'nın kısmen Orijinal Plan'a dönmüş olacağını görebiliyor musunuz? Tanrı'nın gerçek çocukları, O'nun nihai yetkisi altında dünyayı yöneteceklerdir. O'nun planının tam tecellisi ise, günah ve tüm orijinal yaratılışın tamamen yok edilmesi, yeni göklerin ve yeni bir yeryüzünün yaratılması ve kusursuz bir sonsuzluk çağına girilmesiyle gerçekleşecektir. İlerleyen bölümlerde bunları ele alacağız.

Krallık Çağı'na girdiğimizde yeryüzünün günümüzden oldukça farklı olacağından kısaca bahsetmiştik. Bu noktada "Neden farklı olacak?" veya "Nasıl farklı olacak?" soruları gelebilir. Öncelikle, Korkunç Sıkıntı döneminin dehşetinden çıktıktan sonra yeryüzü, hem 7 yıl boyunca kendisine musallat olmuş olan dizginsiz kötülükler hem de Tanrı'nın üzerine yağdırdığı bir dizi bela tarafından tamamen perişan halde olacaktır. Bu nedenle, Krallık Çağı'nın başlangıcında, Tanrı doğaüstü bir şekilde dünyayı yenileyecek veya bir tür "Yeniden-Yaratılış" gerçekleştirecektir. Yani, yeryüzünü yeniden yaşanabilir bir duruma getirecek, tatlı suyu eski haline getirecek, deniz canlılarını vb. yeniden yaratacak ve dünyayı yaşamın devam etmesi ve gelişmesi için uygun hale getirecektir (Matta 19:28; Yeşaya 2:2, 35:1-10, 40: 3-5; Hezekiel 47:1-12; Zekeriya 14:8, 10-11). Ama Tanrı bunları gerçekleştirirken birkaç değişiklik yapacak ve bitirdiğinde dünya şimdi olduğundan oldukça farklı durumda olacak. Yeşaya 11:6-9'da şunları okuyoruz:

Onun döneminde kurtla kuzu bir arada yaşayacak, parsla oğlak birlikte yatacak, buzağı, genç aslan ve besili siğir yanyana duracak, onları küçük

bir çocuk güdecek. İnekle ayı birlikte otlayacak, yavruları bir arada yatacak. Aslan sığır gibi saman yiyecek. Emzikteki bebek kobra deliği üzerinde oynayacak, süttten kesilmiş çocuk elini engerek kovuğuna sokacak. Kutsal dağımın hiçbir yerinde Kimse zarar vermeyecek, yok etmeyecek. Çünkü sular denizi nasıl dolduruyorsa, dünya da RAB'bin bilgisiyle dolacak.

Yeşaya 2:1-4:

Amots oğlu Yeşaya'nın Yahuda ve Yeruslaim'le ilgili görümü: RAB'bin Tapınağı'nın kurulduğu dağ, Son günlerde dağların en yücresi, tepelerin en yükseği olacak. Oraya akın edecek ulusların hepsi. Birçok halk gelecek, "Haydi, RAB'bin Dağı'na, Yakup'un Tanrısı'nın Tapınağı'na çıkalım" diyecekler, "O bize kendi yolunu öğretsin, biz de O'nun yolundan gidelim." Çünkü yasa Siyon'dan, RAB'bin sözü Yeruslaim'den çıkacak. RAB uluslar arasında yargıçlık edecek, birçok halkın arasındaki anlaşmazlıkları çözecek. İnsanlar kılıçlarını çekiçle dövüp saban demiri, mızraklarını bağcı bıçağı yapacaklar. Ulus ulusa kılıç kaldırmayacak, savaş eğitimi yapmayacaklar artık.

Yeşaya 65:20-25:

Orada birkaç gün yaşayıp ölen bebekler olmayacak, yaşını başını almadan kimse ölümü tatmayacak. Yüz yaşında ölen genç, yüz yaşına basmayan kişi lanetli sayılacak. Evler yapıp içlerinde yaşayacak, bağlar dikip meyvesini yiyecekler. Yaptıkları evlerde başkası oturmayacak, diktikleri bağın meyvesini başkası yemeyecek. Çünkü halkım ağaçlar gibi uzun yaşayacak, seçtiklerim, elleriyle ürettiklerinin tadını çıkaracaklar. Emek vermeyecekler boş yere, felakete uğrayan çocuklar doğurmayacaklar. Çünkü kendileri de çocukları da RAB'bin kutsadığı soy olacak. Onlar bana yakarmadan yanıt verecek, daha konuşurlarken işiteceğim onları. Kurtla kuzu birlikte otlayacak, aslan sığır gibi saman yiyecek. Yılanın yiyeceği toprak olacak. Kutsal dağımın hiçbir yerinde kimse zarar vermeyecek, yok etmeyecek." Böyle diyor RAB.

Bir yan not olarak, Tanrı'nın dünyayı şimdiye dek iki kez değiştirmiş olduğuna ve nihayetinde toplamda dört değişiklik yapılmış olacağına dikkat edin. Önce orijinal yaratılış devam etmekteyken, ilk günah meydana geldiğinde Tanrı dünyayı lanetledi ve onu farklı bir yere dönüştürdü – Tarlalarda yabancı otlar büyüdü, böcekler insanları ısırmağa başladı, vs.; bu ilk değişiklikti. Daha sonra, Tanrı'nın dünyayı ikinci kez değiştirdiğini ve gezegen çapında bir tufanla onu büyük ölçüde farklılaştırdığını görüyoruz. Bu, Tanrı'nın yaptığı ikinci değişikliktir ve bugün içinde yaşadığımız dünyayı oluşturmuştur. Üçüncü değişiklik, 7 yıllık Korkunç Sıkıntı Dönemi'nden sonra, Krallık Çağı başlamadan hemen önce Tanrı dünyayı yeniden yarattığında gerçekleşecek. Son olarak, dördüncü değişiklik 1000 yıllık Krallığın sonunda olacak, Tanrı *tüm* orijinal yaratılışı tamamen yok edecek ve yeni gökler ve yeni bir yeryüzü yaratacaktır.

Tanrı, Krallığın hemen öncesinde dünyayı yeniledikten sonra (üçüncü değişiklik), Kral İsa'nın taç giyme töreni başlayacak. Zekeriya 14:8-9, hem dünyanın yenilenmesinden *hem de* Kral İsa'nın uzun zamandır beklenen taç giyme töreninden bahseder.

O gün Yeruslaim'in içinden diri sular akacak. Yaz kış suların yarısı Lut Gölü'ne, öbür yarısı Akdeniz'e akacak. RAB bütün dünyanın kralı olacak. O gün yalnız RAB, yalnız O'nun adı kalacak.

İsa, taç giyme töreninden sonra, Armagedon Savaşı'nda asker olarak savaşmış öldürülmemiş olan Şeytan'ın geri kalan çocuklarını toplayacak ve onları Matta 25:31-34, 41'e göre yargılayacaktır.

İnsanoğlu kendi görkemi içinde bütün melekleriyle birlikte gelince, görkemli tahtına oturacak. Ulusların hepsi O'nun önünde toplanacak, O da koyunları keçilerden ayıran bir çoban gibi, insanları birbirinden ayıracak. Koyunları sağına, keçileri soluna alacak. O zaman Kral, sağındaki kişilere, 'Sizler, Babam'ın kutsadıkları, gelin!' diyecek. 'Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın!'... Sonra solundakilere şöyle diyecek: 'Ey lanetliler, çekilin önümden! İblis'le melekleri için hazırlanmış sönmez ateşe gidin!

Bu olayda, İsa Kral olarak taç giydiğinde yeryüzünde kalan insanlar iki gruba ayrılacaktır. İlk grup, koyunlar, kendilerinin Tanrı'nın gerçek çocukları olduğunu göstermiş olanlardır. Tanrı'nın halkı olan Yahudilere olan sevgileri, Sıkıntı Dönemi'nde onlara yardım etmeleriyle ortaya konulmuş olacaktır. Tanrı'nın Krallığına girecekler; çocukları, mal ve mülkleri olacak, refahlar ve huzur içerisinde yaşayacaklar. İkinci grup, keçiler, Yahudilere Sıkıntı zamanında zulmetmeleri ile kendilerinin Tanrı'nın düşmanı olduklarını ortaya çıkarmış olacaklar. Yargılanacak ve Zekeriya 14:12'de ifade edilen kötü sonucu yaşayacaklar:

Yeruşalim'e karşı savaşan bütün halkları RAB şu belayla cezalandıracak:
Daha sağken bedenleri, gözleri, dilleri çürüyecek.

Böylelerinin ebedi durumları bir melek tarafından Vahiy 14:9-11'de açıklanır:

Onları üçüncü bir melek izledi. Yüksek sesle şöyle diyordu: "Bir kimse canavara ve heykeline taparsa, alınca ya da eline canavarın işaretini koydurursa, Tanrı gazabının kâsesinde saf olarak hazırlanmış Tanrı öfkесinin şarabından içecektir. Böylelerine kutsal meleklerin ve Kuzu'nun önünde ateş ve kükürtle işkence edilecek. Çektikleri işkencenin dumanı sonsuzlara dek tütecek. Canavara ve heykeline tapıp onun adının işaretini alanlar gece gündüz rahat yüzü görmeyecekler.

Bu nedenle, Krallık Çağı başlarken, 7 yıllık Korkunç Sıkıntı sırasında günahlarından tövbe edenler de dahil olmak üzere, yalnızca Tanrı'nın çocukları yeryüzünde kalacak ve Tanrı'nın yenilediği dünyanın faydalarından istifade etmek için Krallığa girecek.

1000 Yıllık Krallığın Özellikleri ve Sona Erişi:

1.000 yıl boyunca, Tanrı'nın çocukları yenilenmiş yeryüzünde Kral İsa'nın varlığından ve yönetiminden zevk alırken, bu süreçte dünya kusursuz adaleti deneyimleyecek. İnsanlar çocuk sahibi olmaya ve yeryüzünde çoğalmaya başlayacaklar; fakat günahın varlığını devam ettirmesine izin verilecek olmasından dolayı doğacak çocukların çoğu Kral İsa'yı hakir görerek büyüyecek. Tanrı bize bu krallık çağı boyunca, yeryüzünde kusursuz bir adalet ve barış olsa bile, günah var olduğu sürece uyumsuzluk ve yıkımın da devam edeceğini gösterecek. Kendilerini kurtarsın diye çeşitli politik sistemlere umut bağlayan bugünün insanları için ne değerli bir ders – Gerçekten de günümüzde pek çok kimse barış için haykırmakta iken aynı zamanda efendileri olan günaha boyun eğiyor! Tanrı'nın bizzat kendisi gelip tüm dünyayı kusursuz bir şekilde yönetiyor olsa bile, günahın varlığında barış olamaz. Eğer gerçek bir barış ve uyum olacaksa, o zaman günah nihai olarak yok edilmelidir. Kutsal Kitapta bu dönemle ilgili çok fazla bilgi yoktur, ancak 1000 yıllık Krallık sona erene kadar Tanrı'ya karşı sessiz bir isyanın büyümeye devam edeceğini biliyoruz. O zaman Şeytan zindanından serbest bırakılacak, bu muhalifleri harekete geçirip örgütleyerek Tanrı'ya karşı son bir isyan oluşturacaktır. Bunu Vahiy 20:7-8'de okuyoruz:

Bin yıl tamamlanınca Şeytan atıldığı zindandan serbest bırakılacak.

Yeryüzünün dört bucağındaki ulusları –Gog'la Magog'u– saptırmak, savaş için bir araya toplamak üzere zindandan çıkacak. Toplananların sayısı deniz kumu kadar çoktur.

Mesih İsa'ya ve Krallığına karşı bu isyanın sonucu, beklediğiniz gibi olacaktır. Bunu da Vahiy 20:9-10'da okuyoruz:

Yeryüzünün dört bir yanından gelerek kutsalların ordugahını ve sevilen kenti kuşattılar. Ama gökten ateş yağdı, onları yakıp yok etti. Onları saptıran İblis ise canavarla sahte peygamberin de içinde bulunduğu ateş ve kükürt gölüne atıldı. Gece gündüz, sonsuzlara dek işkence çekeceklerdir.

Böylece Krallık Çağı, Şeytan, çocukları ve son isyan sona erecektir.

Tanrı Tüm Günahları Yargılamalı ve Temizlemelidir:

Peygamber Yeşaya bizlere bu yargılamanın Tanrı'nın için "garip bir iş", yerine getirmesi gereken "tuhaf bir eylem" olduğunu söyler. Neden mi? Aşağıdaki ayetleri inceleyip bu konuyu ele alalım.

Çünkü RAB, Perasim Dağı'nda olduğu gibi kalkacak, Givon Vadisi'nde olduğu gibi öfkelenecek. **Ne kadar garip olsa da işini tamamlayacak, ne kadar tuhaf olsa da yapacağını yapacak.** Alay etmeyin artık, yoksa zincirleriniz daha da kalınlaşır. Çünkü bütün ülkenin kesin bir yıkıma uğrayacağını Rab'den, Her Şeye Egemen RAB'den duydum (Yeşaya 28:21-22 – Vurgu eklenmiştir).

Önceki bölümlerde ayrıntılı olarak işlediğimiz gibi, Tanrı hem kutsaldır hem de adildir; dolayısıyla, bu O'nun için garip ve tuhaf bir iş olmasına rağmen, günahı cezalandırmalıdır. Sonsuzlukta, herhangi bir şey yaratılmadan önce, Tanrı *asla* yargılama ve cezalandırma gibi eylemlerde bulunmamıştır. Bu, Tanrı için doğal bir eylem değil, aksine, günahın asi doğasına karşı vermesi gereken zorunlu bir yanittir. Peki, öyleyse Tanrı'nın doğal eylemleri nedir? Lütfetmek ve nimetler sunmaktır [Mezmurlar 103:1-5; Matta 5:44-45; Yakup 1:17 – Ayrıca Tanrı'nın doğal işinin (lütüflerde bulunma) ve garip işinin (yargılama) tam kapsamını Yasa'nın Tekrarı 28'de görebiliriz, Tanrı'nın bereketleri ve lanetleri]. Tanrı'nın doğal işinin lütfetmek ve harika armağanlar vermek olduğunu düşünmek sizce de muazzam değil midir? Tanrı dünyayı yargılayacaktır, çünkü günaha hem adil hem de kutsal bir yanıt vermelidir. Ancak günah en sonunda yok edildiğinde, Tanrı'nın gerçek çocukları bir daha *asla* Tanrı'nın gazabını göremeyecekler – Artık sadece O'nun lütfü ve bereketleri olacaktır!

Son isyanın ardından, Tanrı nihayet günaha "Yeter!" diyecektir, tıpkı Nuh'un ve ailesini gemide güvenli bir şekilde güvence altına aldığı ve dışarıdaki dünyayı bir tufanla yargıladığı gün olduğu gibi. Sonun geldiğini bildirdikten sonra, tüm çağları yargılamak ve her şeyi baştan sona temizlemek için harekete geçecektir. Peki, Tanrı her şeyi nasıl temizleyebilir? Bunun için sadece tek bir yol vardır; Tanrı, ölüm ve günahın kendisi de dahil olmak üzere günahın lekelediği her şeyi alacak ve sonsuza dek kilit altında tutulmak üzere cehenneme atacaktır. Tanrı sonsuza kadar günah tarafından kirletilmeden kalacak olan Yeni Gökler ve Yeni Dünya'yı ancak o zaman kurabilir. Şimdi Vahiy 20:11-15'teki ayetlerin her birine bakarak bu kavramları birlikte açalım.

Vahiy 20:11 "Sonra büyük, beyaz bir taht ve tahtta oturanı gördüm. Yerle gök önünden kaçtılar, yok olup gittiler."

Burada, Tanrı yargı tahtına otururken, mevcut tüm yaratılışın O'nun huzurundan *kaçacağını* ve yok edileceğini görüyoruz. Elçi Yuhanna'nın gördüğü ve burada

kaydettiği olay, Elçi Petrus'un tanık olduğu ve 2. Petrus 3:10-12'de canlı bir şekilde detaylandırdığı olay ile aynıdır:

Ama Rab'in günü hırsız gibi gelecek. O gün gökler büyük bir gürültüyle ortadan kalkacak, maddesel öğeler yanarak yok olacak, yer ve yeryüzünde yapılmış olan her şey yanıp tükenecek. Her şey böylece yok olacağına göre, sizin nasıl kişiler olmanız gerekir? Tanrı'nın gününü bekleyip o günün gelişini çabuklaştırarak kutsallık içinde yaşamalı, Tanrı yolunu izlemelisiniz. O gün gökler yanarak yok olacak, maddesel öğeler şiddetli ateşte eriyip gidecek.

Bu, Tanrı'nın günahın lekelediği her şeyi yıkıma uğrattığı ve hepsini cehenneme attığına dair elimizdeki en açık anlatımdır. Bir tek istisna hariç her şey, bu fırının hararetiyle eriyip gidecek. Yok edilemeyecek olan şeyler, yalnızca insan ve meleklerin ruhlarıdır, çünkü bunlar ebediyen var olacak şekilde tasarlanmıştır. Bu da bizi aşağıdaki ayetlere götürür.

Vahiy 20:12-13 "Tahtın önünde duran küçük büyük, ölüleri gördüm. Sonra kitaplar açıldı. Yaşam kitabı denen başka bir kitap daha açıldı. Ölümler kitaplarında yazılanlara bakılarak yaptıklarına göre yargılandı. Deniz kendisinde olan ölüleri, ölüm ve ölümler diyarı da kendilerinde olan ölüleri teslim ettiler. Her biri yaptıklarına göre yargılandı."

Bu yargılama esnasında insanların bir kısmının, yaptıkları iyi işler yeteri kadar çok olursa cehenneme girmeyeceği yanılgısında olan kişiler vardır. Bununla birlikte, Tanrı'nın sözü çok açıktır ki kurtuluş, insanın eylemleri sayesinde değil, yalnızca iman yoluyla ve lütuf sayesinde (Efesliler 2:8-9). Peki, öyleyse neden bu ayet insanların "yaptıklarına göre yargılanacaklarını" söylüyor? Çünkü bu insanlar tövbesiz, kötü eylemleri sebebiyle cehenneme gideceklerdir. İnsanın tüm işleri, günahları tarafından kirletilmiştir ve onu kurtuluşa ulaştırmaktan kesinlikle acizdirler. İnsanın kurtuluşu kazanmak amacıyla yaptığı "İyi İşler", Tanrı'ya karşı tam anlamıyla bir suçtur ve O'nu ciddi şekilde öfkeliendirmekten başka hiçbir şeye hizmet etmez. Çünkü böyle eylemler, insanı kendisiyle barıştırmak için Tanrı'nın bizzat kendisinin sağladığı sunuyu tamamen göz ardı eder ve alaya alır (1. Yuhanna 4:9-10). Eğer insanı yaptığı "İyi İşler"le aklamak gibi daha az fedakarlık gerektiren bir çözüm mümkün olsaydı, Tanrı bizler için sevgili Oğlunu kurban etmektense bunu kesinlikle kabul ederdi (Galatyalılar 3:21, 2:16, 21). Bu nedenle, Tanrı'nın gözünde "İyi İşler" kurtuluş için kesinlikle kabul edilemez, bunlar O'nun için kirli adet bezleri gibidir (Yeşaya 64:6). Tanrı'nın yaşam armağanını göz ardı ederek O'nu gücendiren kişiden İbraniler 10:26-31'de söz edilir.

Gerçeği öğrenip benimsedikten sonra, bile bile günah işlemeye devam edersek, günahlar için artık kurban kalmaz; geriye sadece yargının dehşetli beklenişi ve düşmanları yiyip bitirecek kızgın ateş kalır. Musa'nın Yasası'nı hiçe sayan, iki ya da üç tanığın sözüyle acımasızca öldürülür. **Eğer bir kimse Tanrı Oğlu'nu ayaklar altına alır, kendisini kutsal kılan antlaşma kanını bayağı sayar ve lütufkâr Ruh'a hakaret ederse, bundan ne kadar daha ağır bir cezaya layık görülecek sanırsınız?** Çünkü, "Öç benimdir, karşılığını ben vereceğim" ve yine, "Rab halkını yargılayacak" diyeni tanıyoruz. Diri Tanrı'nın eline düşmek korkunç bir şeydir (Vurgu eklenmiştir).

Yaşam Kitabı ve diğer birkaç kitabın bahsi yukarıdaki 12-13. ayetlerde yer almaktadır. Bu kitaplar nelerdir? Yaşam Kitabı, Tanrı'nın tüm gerçek çocuklarının isimlerini ve kayıtlarını içerir; yargılama altındaki insanların hiçbiri, bu kitabın sayfalarında kendi isimlerini kayıtlı bulamayacaktır. Bu ayetteki diğer kitaplar, bu yargılamadaki her bir insanın hayatta yaptığı tüm kötülükleri içerir. Buna göre, kişi yargı tahtının karşısına çıkacak ve Tanrı'ya adını söyleyecektir. Adı Yaşam Kitabı'nda bulunmadığında, yapmış olduğu işleri içeren kitaplar incelenecektir. Bu süreç, adı Yaşam Kitabı'nda yazmayan her bir bireye Tanrı ile asla gerçek bir ilişki

içerisinde olmamış olduklarını göstermeye hizmet edecektir. Aslında, her birinin Tanrı'ya karşı asi bir düşman olarak yaşadığını ve hayatıyla ilgili kayıtların, şimdi bedeli kendi ruhu tarafından ödenmesi gereken tövbesiz eylemlerden başka bir şey içermediğini ortaya çıkaracaktır.

Vahiy 20:14-15 "Ölüm ve ölümler diyarı ateş gölüne atıldı. İşte bu ateş gölü ikinci ölümdür. Adı yaşam kitabına yazılmamış olanlar ateş gölüne atıldı."

Eski Ahit'te "Şeol" adında bir yer vardır, Yeni Ahit'te bu aynı yere "Hades" denir; Kutsal Kitap'ın Türkçe çevirisinde her ikisi için de "ölüler diyarı" ifadesi kullanılmıştır. Burası, Mesih'in ölümü ve dirilişinden önce, öldüklerinde *tüm* insanların ruhlarının gittiği yerdi. İsa'nın çarmıhta günahsız bir kurban olarak ölmesinden önce, insanların günahları hâlâ kendileri yerine kurban ettikleri hayvanların kanlarıyla örtülüyken, *tüm* insanlar -hem Tanrı'nın düşmanları hem de O'nun gerçek çocukları- ölümler diyarına gitmekteydiler. Tanrı'nın gerçek çocukları neden doğrudan cennete gitmediler? Çünkü Eski Ahit sisteminde, kurbanlık hayvanın ölümü ve kanı *günahları ortadan kaldıramadığı için sadece onları örtebilmeye yetiyordu*. Yalnızca ve yalnızca İsa'nın lekelenmemiş kurbanı ile *günahlar tamamen ortadan kaldırılabildi*. Hatırlayın, bir kişi iman ettiğinde, Tanrı'nın İsa aracılığıyla sağladığı yaşam armağanını aldığı anda, eski günahlı doğası ölür ve Mesih'te lekelenmemiş yeni bir ruh yaratılır; kişi şimdi Tanrı'nın huzuruna çıkabilen, bozulmamış bir ruha sahiptir. Ölümler diyarı, aralarında büyük ve geçilmesi imkânsız bir uçurum bulunan iki bölüme ayrılmış bir yerdi. İsa, bu yeri Luka 16:19-31'de ayrıntılı olarak anlatır. Bir taraf Tanrı'nın düşmanlarını azap içinde tutarken, diğer taraf Tanrı'nın gerçek çocuklarını huzur ve sükunet içinde tutuyordu. Mesih'in ölümü ve dirilişi gerçekleşene kadar, *tüm* insanlar öldükten sonra burada kaldılar. Mesih'in dirilişinden sonra, Tanrı'nın gerçek çocukları, bozulmamış ruhlarıyla, doğrudan O'nun huzuruna gidebildiler; bununla birlikte, geçmişten ve günümüzden Tanrı'nın düşmanları, nihai yargılarını beklemek için ölümler diyarında kalmaya devam etti. Vahiy 20 metninde okuduklarımız bunlardır. Bu nihai yargılamada, Tanrı'nın Hades (Şeol) de denen ölümler diyarını artık kullanmadığını görüyoruz; bu nedenle burada "ölüm"le temsil edilen günah ve günahın tüm tezahürleriyle birlikte ölümler diyarı da sonsuza dek cehenneme atılır. Bu ayetlerdeki son ifadeye dikkat edin, "Adı yaşam kitabına yazılmamış olanlar ateş gölüne atıldı." Bu, daha önce 12. Ayetten yola çıkarak işlediğimiz gerçeği, Yaşam Kitabı'nın yalnızca O'nunla gerçek bir ilişki içerisinde ve günahlarının bedelinin *tamamı* Rab İsa tarafından ödenmiş olan Tanrı'nın gerçek çocuklarının isimlerini içerdiğini, doğrular. *Tanrı'nın çocuklarından hiçbirini cehennemde* (ya da kurgusal Araf diyarında) **hiçbir zaman** bulunmayacaktır – Tanrı'nın çocukları ölümden yaşama geçmiştir; İsa onları ölüme kadar kendi üzerine taşıdığı anda, Tanrı'nın günahlarımıza karşı gazabı tamamen giderilmiştir (1. Petrus 2:24). Adı bu kitapta olmayan herkes kendi borcunu ödeyecek ve daha önce belirttiğimiz ve Vahiy 14:9-11'de de yazılmış olduğu gibi, Tanrı'nın gazabı sonsuza dek böylelerinin üzerlerine dökülecektir. Bazı insanlar, "Tanrı insanları neden cehenneme gönderecek; bunun yerine neden onları yok etmiyor ya da o kadar da kötü olmayan başka bir yere göndermiyor?" Bu soruların ikisine de ayrı ayrı cevap verelim.

1) *Tanrı insanları cehenneme göndermektense neden sadece yok etmiyor?* Bunun birkaç farklı nedeni var. Birincisi, insan ruhu ebedi olmak için yaratılmıştır; bu nedenle sonsuza kadar var olacaktır. İkincisi, sadece bunu yapmak adil bir yargılama olmazdı. Unutmayın, adalet eşitlik demektir. İsa'nın kendi canı ile kurtardığı her insan için aynı cezayı çekmesi gerektiği gibi, aynı şekilde O'nun kendileri için yaptığı ödemeyi kabul etmeyen herkesin de kendi borcunu ödemesi gerekecektir. Üçüncüsü, Tanrı sözüne sadıktır; yani O söylediğini her zaman yapacaktır ve Tanrı günahı yargılayacağı konusunda insanları her zaman uyarmıştır.

2) *Tanrı insanları cehenneme göndermektense neden daha az kötü olan başka bir yere göndermiyor?* Çünkü cehennem, sonsuza kadar kötülüğü barındırmak için tasarlanmış bir yerdir. Eğer Tanrı kötü insanların kendi Yeni Yaratılış'ında bulunmalarına izin verirse, günah başka bir dayanak elde edecek ve tıpkı Orijinal Yaratılış'ta olduğu gibi yine her şeyi etkileyecektir – Bu duumda da kötülük döngüsü devam edecektir.

Günah ve cehennem hakkında son bir ekleme: Tanrı bir insanı cehenneme gönderdiğinde, o kişinin yapısında günahın etkisi o kadar fazlalaşır ki, insana sonsuz bir değer veren tek şey olan üzerindeki Tanrı'nın suretinden geriye hiçbir şey kalmaz. Dolayısıyla bu kişi tamamen değersiz hale gelir. Hemen hemen var olan her şey, bir şey için kullanılabilme kapasitesine sahip olarak en azından bir parça değere sahiptir (arsenik gibi kimyasal bir elementin bile kısıtlı da olsa bir değeri vardır), ancak Tanrının suretini tamamen yitirmiş bir insan için durum böyle değildir. Günah, bağlandığı her şeyi tamamen etkiler, sistematik ve kesin olarak yok eder (Matta 5:13; 2. Tarihler 36:15-16; Yeşaya 1:4-6; Hoşea 5:4; Mika 1:7-9).

Günah bir kez yargılanıp, bir daha asla hiçbir şeyi kirletmemek üzere tamamen temizlendikten sonra, Tanrı yeni gökler ve yeni bir yeryüzü yaratacaktır. Bu, Tanrı'nın gerçek çocuklarının ebedi ikametgahı olacak. Bir sonraki bölümde, Tanrı'nın *Yeni Gökler ve Yeni Bir Yeryüzü Yaratma ve Krallığını Sonsuza Kadar Sürdürme* planlarını inceleyerek, Tanrı'nın restorasyon planının son adımlarına bakacağız. Burası, Tanrı'nın başlattığı döngüyü tamamlayacağı ve nihayet tüm sonsuzluk boyunca çocuklarının lekesiz bir dünyayı ebedi Baba'larının otoritesi altında yöneteceği orijinal planına tamamen geri döneceği yerdir.

* BÖLÜM DOKUZ *

Tanrı'nın 7 Aşamalı Restorasyon Planı

Adım 6 ve 7

*Yeni Gökler ve Yeni Bir Yeryüzü Yaratma /
Tanrı'nın Krallığını Sonsuza Kadar Sürdürme*

Yeryüzünde hazineler biriktiren kişi, aslında hayatını gerçek hazinelerinden uzaklaşarak geçirmektedir. Ona göre, ölüm bir kayıptır. Cennette hazineler biriktiren kişi ise sonsuzluğa ulaşmayı dört gözle bekler; çünkü her geçen gün göklerde sahip olduğu hazinelerine doğru ilerlemektedir. Ona göre, ölüm bir kazançtır. Bu sayede, hayatını hazinelerine doğru hareket ederek geçirenlerin sevinmek için sebepleri vardır. Peki ya siz? Umutsuzluk içinde mi yoksa sevinç içinde misiniz?

~ **Randy Alcorn** ~

Nihayet, başardık! Tanrı'nın Restorasyon Planı'nın en zirvesine, Tanrı'nın insanın ilk günahı ile başlayan döngüyü tamamına erdireceği ve insanın bir kez daha yeryüzünü O'nun nihai otoritesi altında yönetmeye başlayacağı son iki aşamaya geldik. Bu bölümün önceki bölümler karşısındaki ayırt edici özelliği, ağırlıklı olarak bugün içinde yaşadığımız dünya ile sonsuzlukta deneyimleyeceğimiz dünya arasında *farklılıkları* inceleyecek olmamızdır.

Yeni imanlılardan oluşan bir gruba Ebedi Krallık hakkında ders verdiğimizde, kaçınılmaz olarak şunlar gibi sorular alırız:

"Cennet nasıl bir yer olacak?"

"Bulutların üzerinde oturan, arp çalan melekler mi olacağız?"

"İstedığımız her şeyi yapabilecek miyiz?"

"Zengin olacak mıyım?"

"Orada hayatım nasıl olacak?"

Bunların hepsi güzel sorulardır. Bu bölümde, Ebedi Krallık hakkında mümkün olabildiğince iyi bir kavrayış sağlamaya çalışacağız. Ancak daha en baştan bir feragatname olarak, henüz yeni ve yüceltilmiş bedenlerimiz olmadan, sonsuzluğun *tam* deneyimini ve ihtişamını bütünüyle anlayabilmenin ve takdir etmenin bizler için tamamen imkânsız olduğunu söylemeliyiz. Hepimiz günahlı bir tabiata sahip lanetli bir dünyaya doğduk ve hepimiz Şeytan'ın krallığına, günahın etkilerine ve tezahürlerine fazlasıyla alışkınız. Bu nedenle, Yeni Yaratılış'ın Tanrı'nın sözünde tarif edilen zenginliğini şu anki durumumuzda tam anlamıyla kavramamız oldukça zordur, bu nedenle ebedi yaşamlarında Tanrı tüm imanlılara yeni ve yüceltilmiş bedenler verecektir ki bizler öyle bir ihtişamı algılayabilelim ve değerini görebilelim.

Buna örnek olarak, aşına olabileceğiniz bir şeyi paylaşalım. Türkiye'deki birçok arkadaşımız bize "Muğla'ya veya Kemer'e gittiniz mi? Ah, oraya gitmelisiniz; tıpkı cennet gibi bir yer!" gibi şeyler söylemekte. Bunun gibi ifadeleri duyduğumuzda, içten içe "Muhtemelen cennetin ne gibi bir yer olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Cennet, bize tarif ettikleri bu turist tuzakları gibi bir yer olmayacak" diye düşünürdük. Elbette, dünyada diğerlerinden daha güzel, insanlarca daha az dokunulmuş olan yerler vardır, ama yine de *her yer* günah tarafından tamamen kirletilmiştir ve dünyadaki *her şey*, ne kadar güzel olursa olsun, tamamen yozlaştırılmıştır. Bu dünyada, Tanrı'nın çocuklarının sonsuza dek O'nunla yaşayacağı kusursuz, günahsız yaratılış olan "Cennet" gibi olan *hiçbir şey* yoktur. Bugün dünyadaki her şey günah tarafından lekelenmiş ve mahvedilmiştir; gerçek şu ki, şu anda içinde yaşadığımız dünya, Orijinal Yaratılış veya Yeni Yaratılış'tan ziyade bir çöp depolama alanına *çok daha* fazla benzemektedir. Dolayısıyla bu noktadaki sorumuz şudur: Yeni Yaratılış nasıl *olacak*?

Yeni Yaratılış – Yeni Gökler, Yeni Yeryüzü ve Yeni Kudüs:

Yeni gökler ve yeni yeryüzü, orijinal yaratılışla çok benzer olacak; burada günah olmayacak ve her şey Tanrı ile son derece uyumlu bir ilişki içinde olacaktır. Fakat aynı zamanda çok derin farklılıklar da görülecektir. Örneğin, Tanrı'nın kurtuluş plan ve restorasyon planları nedeniyle, insan, Tanrı'nın karakteri hakkında orijinal yaratılışta sahip olduğumuzdan çok daha geniş bir anlayışa sahip olacaktır – Adem ve Havva'nın günah işlemeyen önceki hâllerinin aksine, artık Tanrı'nın bilgeliği, egemenliği, gücü, kutsallığı, doğruluğu, merhameti, lütfu ve sevgisi hakkında çok şey biliyoruz. Sonsuza kadar da bu gerçeklerin bilincinde olacağız ve bu sayede yeni yaratılışın içine Rabbimiz'e karşı çok derin ve samimi bir minnet ve hayranlık duyarak gireceğiz. Dahası, tıpkı şu anda içinde yaşadığımız dünyanın ilk yaratılıştan çok farklı olduğu gibi [dinozorlar artık dünyada dolaşmıyorlar, topraklar artık yerin içinden yükselen bir buhar tarafından sulanmıyor (Yaratılış 2:4-6) vb.], benzer şekilde yeni yaratılış, hayatımızda şimdiye kadar deneyimlediğimiz her şeyden *son derece* farklı şekilde yaratılacaktır. Bunu nereden mi biliyoruz? Vahiy 21:1-2 der ki,

Bundan sonra **yeni bir gökle yeni bir yeryüzü** gördüm. Çünkü önceki gökle yeryüzü ortadan kalkmıştı... Kutsal kentin, **yeni Yeruşalim'in** gökten, Tanrı'nın yanından indiğini gördüm... (Vurgu eklenmiştir).

Metnin orijinal dilinde "yeni" ifadesi için üç kez kullanılan Yunanca sözcük "kainos"tur; bu kelime yalnızca eski yerine yeni olmak anlamına gelmekle kalmaz, aynı zamanda bu ifadeyi "*nitelik ve karakter* açısından yeni olmak" olarak net bir şekilde tanımlar. Bunu yalnızca eski yaratılışın geçip gitmesi ve onun yerini yeni bir yaratılışın alması olarak göremeyiz, buradan yeni yaratılışın aynı zamanda günümüzdekinden tamamen farklı olacağını da anlıyoruz. Orijinal Yunanca metninde bu ayet şöyle anlaşılır: "Gökleri gördüm, onlar 'kainos'tu (bambaşka bir

karakter ve nitelikte idi) ve yeryüzü de 'kainos'tu. Ayrıca Vahiy 21:9-21, kutsal şehri, Yeni Yeruşalim'i, şimdiye kadar var olan hiçbir şehre veya mimari yapıya benzemeyen harikulade ayrıntılarla anlatır. Öncelikle, kent tamamen göklerde inşa edilecek ve ardından Yeni Yeryüzü'ne inecektir. Rab'bin tapınağı orada olacak, ama Kral Süleyman'ın zamanındaki ya da İsa'nın günlerinde var olan tapınağa benzemeyecek. Bu, Baba Tanrı ve Oğul İsa'nın kendi ihtişamlarının görkemiyle tüm şehri aydınlatacak olan muzaffer varlığı olacak - İşte bu, hayatta her gün görmediğimiz bir şeydir!

Ayrıca, Elçi Yuhanna'ya gelecekteki yaratılışın bu kısa görüntüsü verildiğinde, daha önce böyle bir şey yaşamamış olduğundan dolayı ve ona yabancı olan çok sayıda ayrıntıyı ve tam olarak neye baktığını net bir şekilde tarif edecek kelimeleri olmadığı için, gördüğü her şeyi anlatmaya çalışmak *yerine*, bize öncelikle kendisinin alıştığı dünyada kesinlikle *olmayan* şeyleri anlatarak deneyimlerini basitçe aktarmıştır. Örneğin, Vahiy 21:1-4'te şunları okuyoruz:

Bundan sonra yeni bir gökle yeni bir yeryüzü gördüm. Çünkü önceki gökle yeryüzü ortadan kalkmıştı. **Deniz de yoktu artık.** Kutsal kentin, yeni Yeruşalim'in gökten, Tanrı'nın yanından indiğini gördüm. Güveyi için hazırlanmış süslü bir gelin gibiydi. Tahttan yükselen gür bir sesin şöyle dediğini işittim: "İşte, Tanrı'nın konutu insanların arasındadır. Tanrı onların arasında yaşayacak. Onlar O'nun halkı olacaklar, Tanrı'nın kendisi de onların arasında bulunacak. Onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. **Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak.** Çünkü önceki düzen ortadan kalktı" (Vurgu eklenmiştir)

Bu anlatıda, sadece Elçi Yuhanna tarafından sıralananların ötesinde yeni yaratılıştaki olmayacak birçok şeyi anlıyoruz. Günahın tezahürleri olan ölüm, keder, ağlama ve acının (gerekirse bu konuyu yeniden hatırlamak için 4. bölüme bakınız) yeni dünyada var olmayacağına dikkat edin. Günah gittiği zaman, günahın tüm tezahürleri de onunla birlikte gitmiş olacak. Peki bu, yeni yaratılışın fiziksel özelliklerini şimdikinden nasıl farklı kılacaktır? İnsanların hayatını nasıl değiştirecek? Günah ve tezahürleri yeni yaratılıştan silinirse, dünya, bugün yaşadığımız hayatın aşağıdakiler gibi birçok yönünün yükünü taşımayacaktır:

1. Ölüm olmayınca – Morglar, mezarlıklar, levazımatçılar da olmayacak...
2. Hastalık olmayınca – Hastaneler, klinikler, ilaçlar, huzurevleri, doktorlar, hemşireler, psikologlar, depresyon, umutsuzluk da olmayacak; tüm fiziksel, duygusal, psikolojik rahatsızlıklar tamamen ortadan kalkacak...
3. Suç olmayınca – Hapishaneler, hakimler, avukatlar, mahkemeler, davalar, cinayetler, hırsızlık, adaletsizlikler, intikam olmayacak...

Ve bu saydıklarımız, günahın tezahürlerinden yalnızca üç tanesinin kısaca incelenmesinden ibarettir! Yeni yaratılışın günümüz dünyasından gerçekten de ne kadar farklı olacağını görmeye başladınız mı? Peki, başka neler farklı olacak? İlginçtir ki, zaman kavramı da sonsuzlukta *farklı* olacaktır. Orada da aylar olacağı için zamanın yine var olacağını biliyoruz (Vahiy 22:2), ancak zaman şimdiki karakterinde olmayacak, sadece bir ölçüm aracı olacaktır. Bunu düşünürken, insanların bir şeyler yapmak için zamanları olmadığını söylemeleri bana komik geliyor. Kendi kendime düşünüyorum ki aslında zamana sadece şu anda *sahibiz*. Şimdi zamanda yaşıyoruz, ama sonsuzlukta zamanımız olmayacak! Bu ifade bir dereceye kadar doğrudur, çünkü sonsuzlukta *zamanın varlığını* hissetmeyeceğiz *zira o çağda zaman, sonsuzluğa ait herhangi bir şeyi olumsuz etkileme kapasitesine sahip olmayacaktır.* Bu ne anlama geliyor? Termodinamiğin 2. Yasası'na göre, entropi zaman geçtikçe daima artar (entropi, izole edilmiş herhangi bir sistemin giderek daha düzensiz bir duruma gelerek dejenere olma yönündeki doğal eğilimidir). Buradan alıyoruz ki entropi, günahın başka bir tezahürüdür – Dolayısıyla, günah tamamen ortadan kaldırıldığında, entropi de mevcut olmayacaktır. Entropi, yaratımı zamanla olumsuz etkileyen, farklı materyallerin fiziksel özelliklerini bozan ve zamanın akışının yıpratıcı etkisini

algımız için görünür kılan bir şeydir. Bunun bilinen bir örneği olarak, paslanan bir metal parçasını düşünün. Metal paslanmasaydı, zamanla gözle görülür bir değişimi olmazdı, dolayısıyla onun bu sabitliği nedeniyle zamanın ona etki ettiğini algılayamazdık. Yeni yaratılıştaki zaman *bir anlamda* var olacak fakat (şu anda entropi yoluyla etkilediğinin aksine) hiçbir şeyi olumsuz etkilemeyecek ve *yalnızca* gök cisimlerinin hareketleri ile algılanacaktır. İlk yaratılıştaki, Tanrı gök cisimlerini (ay, güneş, yıldızlar vb.) yarattı ve insanların *zamanın ve mevsimlerin ilerleyişini* anlaması için onları uzayın enginliğinde harekete geçirdi (Yaratılış 1:14). – Onlar, *bize hayatın ileriye doğru hareket ettiğini gösteren ölçme araçlarıdır*. Göksel cisimler ayrıca bize konumumuzu belirleyebilmek için yön tayini sağlar. Yeni yaratılıştaki, yeni gök cisimleri aynı şekilde işlev görecek, yani zamanı ve mevsimleri yönetecek ve yön bulmamızı sağlayacaktır (bkz. Vahiy 21:13). Tanrı her şeyi orijinal yaratılıştaki olduğu gibi yine sonsuza dek sürecek şekilde yaratacak, ancak bu sefer günahın yaratılışa girmesine asla izin verilmeyecektir.

Yeni yaratılışın bir diğer farkı da, Tanrı'nın bize sağlayacağı özel, yeni fiziksel bedenlerdir. Bunların büyük bir enerjileri olacak (Yeşaya 40:28-31) ve bir daha *asla* incinmeyecek, aç kalmayacak ya da üşümeyecekler. Ayrıca, onları yeni dünyada kullanacağımız koşullara kusursuz şekilde uygun olacak ve artık entropi de olmayacağından dolayı asla yaşlanmayacak veya hiçbir şekilde değişmeyeceklerdir. Bu harika bir düşüncedir, çünkü yeni bedenlerimiz aynı zamanda Tanrı'nın kendisinin görkemini tam olarak yansıtacaktır. 1. Yuhanna 3:2'de nasıl Tanrı gibi olacağımıza dair harika bir ayet vardır:

Sevgili kardeşlerim, daha şimdiden Tanrı'nın çocuklarıyız, ama ne olacağımız henüz bize gösterilmedi. Ancak, Mesih görüldüğü zaman O'na benzer olacağımızı biliyoruz. Çünkü O'nu olduğu gibi göreceğiz.

O'nu gördüğümüzde Tanrı nasıl olacak? Matta 17:1-2 bize İsa'nın görkemini ve sonsuzlukta O'nu nasıl görecekimizin, geleceğe işaret eden bir resmini gösterir:

Altı gün sonra İsa, yanına yalnız Petrus, Yakup ve Yakup'un kardeşi Yuhanna'yı alarak yüksek bir dağa çıktı. Onların gözü önünde İsa'nın görünümü değişti. **Yüzü güneş gibi parladı, giysileri ışık gibi bembeyaz oldu** (Vurgu eklenmiştir).

Elçi Pavlus da bu konuda Romalılar 8:18'de şöyle yazmıştır:

Kanım şu ki, bu anın acıları, **gözümüzün önüne serilecek yücelikle** karşılaştırılmaya değer (Vurgu eklenmiştir).

Ayrıca 2. Selanikliler 2:13-14'te,

Ama biz, ey Rab'bin sevdiği kardeşler, sizler için her zaman Tanrı'ya şükran borçluyuz. Çünkü Tanrı, Ruh aracılığıyla kutsal kılınıp gerçeğe inanarak kurtulmanız için sizi ta başlangıçtan seçti. **Rabbimiz İsa Mesih'in yüceliğine kavuşmanız için**, bildirdiğimiz Müjde'yle sizi bu kurtuluşa çağırdı (Vurgu eklenmiştir).

Daniel Peygamber de Daniel 12:2-3'te buna paralel olan çok ilginç bir şey yazmıştır;

Yeryüzü toprağında uyuyanların birçoğu uyanacak: Kimisi sonsuz yaşama, kimisi utanca ve sonsuz iğrenliğe gönderilecek. **Bilgeler gökkubbe gibi, birçoklarını doğruluğa döndürenler yıldızlar gibi sonsuza dek parlayacaklar** (Vurgu eklenmiştir).

Matta 13:41-43'te İsa'nın kendisi şöyle der:

İnsanoğlu meleklerini gönderecek, onlar da insanları günaha düşüren her şeyi, kötülük yapan herkesi O'nun egemenliğinden toplayıp kızgın fırına

atacaklar. Orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacaktır. **Doğru kişiler o zaman Babaları'nın egemenliğinde güneş gibi parlayacaklar.** Kulağı olan işitsin! (Vurgu eklenmiştir).

Bu, oldukça fantastik bir gerçeklik olacak, özellikle yeni Kudüs şehrinin farklı renklere değerli taşlardan inşa edileceğini ve tüm inşaat malzemelerinin ışığın geçmesine, kırılmasına ve her yüzeyden yansımaya izin verecek şekilde şeffaf veya yarı saydam olacağını düşünürsek (Vahiy 21:18-21). Tanrı'nın görkemi tüm şehri aydınlatacak (Vahiy 21:22-23) ve az önce incelediğimiz ayetlere göre, Tanrı'nın görkemi bizim içimizden de akacak. Son olarak, her ne kadar bu son ifadelerimizde kesin konuşamayacak olsak da yeni bedenlerimiz, İsa'nın kendisini elçilerini görmek için duvarların içinden geçirebildiğini gördüğümüz gibi (Luka 24:36-37; Yuhanna 20:19), hem mikro hem de makro dünyalara girmek üzere tasarlanmış olabilir. Ayrıca, belki de İncil'deki Filipus'un taşınması ve Götürülme olayı örneklerine benzer şekilde, büyük mesafeleri çok hızlı bir şekilde seyahat edebiliriz.

Yeni Yeruşalim'in Başka Nasıl Özellikleri Olacak? Yeni Dünya'da Nerede Yaşayacağız?

Tanrı'nın tüm çocuklarının ana ikametgahı yeni Yeruşalim olacaktır. Bugün dünyanın herhangi bir yerindeki bir kentten çok daha büyük, devasa bir şehir olacak! Vahiy 21:10-17'de kaydedilen ölçümlere göre, 2200 km uzunluğunda, 2200 km genişliğinde ve 2200 km yüksekliğinde olacaktır! Bu veriler, şehrin en hafif tabirle bile akıl almaz derecede muazzam bir büyüklükte olduğunu gösteriyor. Bazı insanlar bunların belki meleklerle ait bir tür ölçü biriminde olduğunu öne sürmüştürler, ancak Vahiy 21:17 bu miti şu basit ifadeyle ortadan kaldırmaktadır: "Melek surları da ölçtü. **Kullandığı insan ölçüsüne göre...**" (Vurgu eklenmiştir). Şimdi, sıradaki birkaç paragrafı yeni Yeruşalim'in dudak uçuklatıcı boyutuyla ilgili birkaç ünlü istatistiği incelemeye ayıralım. Kentin boyutları hakkında bir fikir vermek için taban alanına, yani uzunluğunun ve genişliğinin 2 boyutlu hâlinin kilometrekare cinsinden büyüklüğüne bakarak başlayalım. Bu durumda, şehrin yüzölçümünün yaklaşık 5.000.000 kilometrekare olduğunu hesaplarız, bu da Türkiye'nin yüzölçümünün altı katından biraz daha büyük bir alan eder! Böyle bir şehrin bir ucundan diğer ucuna dümdüz ve boş bir yolda saatte 100 kilometre sabit hızla gitmek 22 saat sürerdi.

"Wait But Why" isimli blogunda Tim Urban¹⁴, " Bir yerde bir araya gelen insanların birbirlerini ezmeden mümkün olabildiğince yakın bir şekilde yan yana durabilmesi için her birinin ne kadar yer alanına ihtiyacı var?" sorusunu incelemiştir. Bulduğu cevap kişi başına yaklaşık 0.1 metrekaaredir, bu da metrekaare başına takriben 10 kişiye denk gelmektedir. Bu rakamdan yola çıkarak hesaplama yaptığında, o sıralar 7.3 milyar olan dünya nüfusunun tamamının 900 kilometrekarelik (yaklaşık New York Şehri büyüklüğünde) bir alana sığabileceğini buldu; yeni Yeruşalim ise bundan yaklaşık 5.500 kat daha büyük olacaktır! Şu anda daha net görüyoruz ki bu, inanılmaz derecede devasa bir kent olacak! Ve bu hesap, şehri henüz yalnızca 2 boyutlu bir alan olarak ele almaktadır! Bu durum şu soruyu düşündürmektedir; Tanrı niçin kenti bu kadar yüksek ve bu kadar büyük yapacak? Elbette ki evreni bu kadar büyük yaratması ile aynı sebeple, yani yüce isminin azametini ve büyüklüğüne karşı huşu uyandırmak için. Tanrı makro dünyayı (uzay) ve mikro dünyayı (atom düzeyi) yaratmış ve her ikisini de o kadar titiz ve karmaşık ayrıntılarla tasarlamıştır ki O'nun karşısında mutlak bir hayranlık içinde duralım ve O'nun ne kadar şaşırtıcı, kendisinin yarattıklarından ne kadar farklı bir varlık olduğunu daha büyük ölçüde anlayabilelim.

Unutmayın, Tanrı bize kentin yüksekliği hakkında da bilgi vermektedir. Bundan yola çıkarak Yeni Yeruşalim'in 3 boyutlu hâline biraz daha yakından bakalım. 3

¹⁴ Internet Blog, *Wait But Why*, March 3, 2015, Tim Urban, <https://waitbutwhy.com/2015/03/7-3-billion-people-one-building.html>

boyutlu bir şekil olan bu kent, bir küp veya piramit olabilir. İncil’de bahsedilen yapılar genellikle küp (1. Krallar 6:20) veya dikdörtgen şeklinde olduğundan ve kutsal metinlerde hiçbir piramitsi tasarım bulunmadığından, şehrin gerçekten de bir küp şeklinde olacağını varsayabiliriz. Peki bu şehir ne kadar yüksekliğe sahip olacak? Modern yüksek binaların her bir katı, tipik olarak yaklaşık 5 metre yüksekliğe sahiptir; bu da şehrin yüksekliğini 500.000 katlı bir modern gökdelenle yaklaşık olarak aynı seviyeye getirecektir. Bu yüksekliği kavramamıza yardımcı olacak başka bir örnek olarak, yolcu uçakları yaklaşık 10 km yükseklikten uçar; bu kent ise bundan 220 kat daha yüksek olacaktır. 2200 km’lik yükseklikte bir yapı bugün dünyada olsaydı, dünyanın atmosferinin en dış tabakası olan ekzosferi aşarak doğrudan uzaya ulaşırdı. Kentin dış surlarından 2 km uzakta dursaydınız, şehri üstünün tamamını göremezdiniz bile; bunun için en az 15 km uzaklıkta durmanız gerekirdi! Uzaya doğru ilerleyip bu yapıdan 8000 km uzakta dursanız dahi, kent gökyüzündeki dolunaydan bile yaklaşık 130 kat daha büyük görünürdü. Bu şehrin gözünüze dolunay ile aynı büyüklükte gözükmesi için yaklaşık 257.495 km uzakta durmanız gerekirdi! Yeni Yeruşalim gerçekten de son derece devasa bir kent olacaktır! O hâlde Yeni Yeryüzü’nün de bugün içinde yaşadığımız dünyadan daha büyük olacağını varsayabiliriz. Bunlara ek olarak, kent sadece devasa olmayacak, aynı zamanda kent içindeki açık alanlar şu andaki dünyamızda alışık olduğumuzdan çok daha geniş olacak. Neden mi? Günümüz kentleri, hayatımız için gerekli olan binalar ve işletmelerle doludur. Marketler, hastaneler, eczaneler, hapishaneler, okullar, giyim mağazaları, alışveriş merkezleri, tiyatrolar, restoranlar, bankalar, oto galerileri, tamirhaneler, spor tesisleri, havaalanları, tren ve otogarlar, imalat depoları ve satış yerleri, sanayi ve ticaret binaları vb. gibi yapılar, bunların hiçbirine ihtiyaç duymayacak olan sonsuz yaşamlarımızda oldukça gereksiz olacaktır; bu nedenle, ebedi meskenlerimizde bunlar var olmayabilir. Ebediyet, bu dünyada yaşadıklarımızdan o kadar farklı ve haz verici olacaktır ki, bu fani bedenlerle onun harikalığını hayal ve takdir bile edemeyiz.

Yeni Yeruşalim, Tanrı’nın tüm çocuklarının *ana* ikametgahı olacak. Kesin olarak bilmese de, yeni yaratılışın ormanlara, dağlara, uçurumlara, mağaralara, su kütlelerine ve resiflere, ovalara, çayirlara ve ayrıca belki de çöllere benzer olacağına dair kutsal metinlerde bazı bulgular mevcuttur. Ayrıca orada hayvanlar, dinazorlar, kuşlar, su canlıları gibi başka yaratıkların da olacağından oldukça eminiz. Buna neden inanıyoruz? Tanrı’nın yaratmayı sevdiği ve yaratışının inanılmaz derecede çeşitli olduğu açıktır. İnsanlar, O’nun yüceliğini kendilerine gösteren Tanrı’nın eserleri karşısında daima büyülenmiştir. Bu, Mezmur 19:1-6’da şöyle ilan edilir:

Gökler Tanrı’nın görkemini açıklamakta, gökkubbe ellerinin eserini duyurmakta. Gün güne söz söyler, gece geceye bilgi verir. Ne söz geçer orada, ne de konuşma, sesleri duyulmaz. Ama sesleri yeryüzünü dolaşır, sözleri dünyanın dört bucağına ulaşır. Güneş için göklerde çadır kurdu Tanrı. Gerdekten çıkan güveye benzer güneş, Koşuya çıkacak atlet gibi sevinir. göğün bir ucundan çıkar, öbür ucuna döner, Hiçbir şey gizlenmez sıcaklığından.

Tanrı’nın farklı dönemlerde ortaya koyduğu yaratış biçimleri değişebilir, ancak Tanrı’nın böyle harika şeyler yaratması, O’nun karakterinin bir parçasıdır ve Tanrı *asla* değişmez.

Dünyayı Yönetmek Nasıl Bir Şey Olacak? Sonsuzlukta Ne Yapacağız?

Sonsuzluk hakkında yapılan tartışmalarda genellikle ayrıntılı olarak ele alınmayan bir nokta, sonsuzlukta dünyayı yönetmek konusu ve bunun 1000 yıllık Krallık Çağı boyunca dünyayı yönetmekten nasıl farklı olacağıdır (Vahiy 22:5). Tanrı, çocuklarının dünyayı Kendi nihai yetkisi altında yöneteceğini söylemiştir. Peki tam olarak neyi yöneteceğiz? Ve nasıl yöneteceğiz? 1000 yıllık Krallık döneminde dünyada hâlâ günah vardı ve dolayısıyla adalete de gereksinim vardı. Ancak

ebediyette durum böyle olmayacaktır. O hâlde tam olarak neyi yöneteceğiz? İlk cevap basitçe şudur, herhangi bir diğer insanı *yönetmeyeceğiz*. Adem ve Havva'ya dünya üzerindeki ilk yönetim henüz başka hiçbir insan onlarla birlikte yaşamıyorken verilmişti. O zaman *onlar* neyi yönettiler? Kendisine ait bir iradesi olan diğer varlıklar *dışında* tüm yaratılışı yönettiler ve onun devamlılığını sağladılar. Yaratılış 2:15'te, ilk günahın hemen öncesinde geçerli olan bu durum şöyle ifade edilir: "RAB Tanrı Aden bahçesine bakması, onu işleme için Adem'i oraya koydu". Bu ayetteki "bakmak" ve "işlemek" ne anlama geliyor? Bir bahçe ile ilgili olarak kullanıldığında *işlemek* kelimesi, toprağı işlemek, taşları kaldırmak, toprağı tohum için hazırlamak, tohum ekmek, sulamak ve bahçeyi istenmeyen şeylerden temiz tutmak anlamına gelir. Ayette geçen *bakmak* kelimesi ise, orijinal İbranice metinde "*bir şeyden koruma*" çağrışımına sahiptir; bu ifade bir bahçe için kullanıldığında, genellikle ona zarar verebilecek bir şeyi dışarıda tutmak için çevresine bir çit yerleştirmek anlamına geliyordu. İlk yaratılıştaki yabancı hayvanlar yoktu, daha sonra ilk günahın ardından "yabancı" oldular. Yine de Adem'in muhtemelen bu hayvanların içeri girmesini ve yanlışlıkla bahçeyi tahrip etmesini önlemek için bir çit kurması gerekiyordu. Bunu duyan bazılarınla aramızda şöyle bir konuşma geçebilir: *Bir dakika! Bütün bunlar kulağa iş yapmak ve zahmet çekmek gibi geliyor! Evet, kulağa öyle geliyor olabilir. Cennette çalışmak zorunda kalacağımızı mı söylüyorsun? Bulutların üzerinde süzüleceğimizi, yatarak espressolarımızı yudumlarken melekler hakkında dedikodu yapacağımızı sanıyordum. Vay canına! Böyle bir hayat kısa süre içerisinde sıkıcı hâle gelirdi.*

Ebediyette herkesin *üretken* olacağını güvenle söyleyebiliriz, ancak böyle olması, bunun zahmetli veya sıkıcı bir çalışma anlamına gelmez. Yani ebediyette "Bugün işe gitmek istemiyorum!" gibi şeyler söylemeyeceğiz. Bizler işlevsel varlıklar olarak yaşamak için yaratıldık, oturup anlamsız konular hakkında konuşmak ya da elektronik cihazlarda zihin uyuşturan oyunlar oynamak için değil. Unutmayın, tembellik ve çalışmayı sevmemek de günahın tezahürleridir! Ebediyette günah tamamen ortadan kalkmış olacaktır, dolayısıyla yaptığımız *her şeyde* mutlaka Tanrı'nın sağlayacağı hazlar *bulunacaktır* – Çalışmakta bile! Haz konusunu bu bölümün sonunda detaylı olarak inceleyeceğiz. Kutsal metinlerde, sonsuzlukta sahip olacağımız üretkenlikle ilgili en belirgin resimlerden biri, Kral Süleyman'ın egemenliği altındaki İsrail Krallığı'dır. Bu, inşaat projelerinin epey bol olduğu ve insanların çoğunun günlük hayatının üretmek, sürdürmek ve her şeyi güzel tutmakla geçtiği olduğu bir zamandı.

Tanrı her türlü girişimi başarmamızı sağlamak için biz çocuklarına her türlü gerekli beceri ve armağanları sağlar, tıpkı Mısır'dan Çıkış 35:30-35'te Buluşma Çadırı'nı tasarlamak ve inşa etmek için çalışan kişilere sağladığı gibi. Ebedi krallıkta hepimiz bahçıvanlar, peyzaj tasarımcıları, sanatçılar, mimarlar, inşaatçılar, zanaatkarlar, heykeltıraşlar, müzisyenler vb. olacağız. Yeni yapılar, manzaralar, bahçeler, su yapıları ve anıtlar yaratmak, inşa etmek ve bakımını yapmak bizler için büyük bir keyif olacaktır. Ayrıca, yeni müzik aletleri tasarlayıp yaratacağız, yeni sanat ve dans biçimlerini ifade etmek için yeni araçlar bulacağız ve bunlarla Rabbimiz İsa için senfoniler yaratacak ve besteleyeceğiz, övgü şarkıları söyleyeceğiz, enfes sanat eserleri yapacağız ve coşkulu danslar sergileyeceğiz. Bunlara ek olarak, sonsuzlukta büyük bir merak duygusu, macera hissi ve Tanrı'dan öğrenme arzusu duymaya devam edeceğiz ve her zaman da duyacağız. Sonsuzluk boyunca gördüğümüz, duyduğumuz, hissettiğimiz ve deneyimlediğimiz şeyler hakkında daima merak ve heves içinde olacağız. Daha önce muhtemelen bazı insanların sonsuzlukta her şey hakkında kusursuz bilgiye sahip olacağımızı söylediklerini duymuşsunuzdur, ancak bu doğru değildir. Mutlak bilgiye sahip olmak, mutlak güce sahip olmak gibidir, bu da *yalnızca* tek bir kişiye ait olabilir - Tanrı'ya! Herhangi bir anda sahip olduğumuz herhangi bir güç veya bilgi, Tanrı'dan yalnızca ödünç alınmıştır ve bu her zaman da böyle olacaktır. Ve Tanrı bizlere yeni ve heyecan verici gerçekleri öğretirken her seferinde büyüleneceğimizi bilmek ne kadar da harika bir düşüncedir! Daha önce hiç kendi gölgesini veya bir ışık huzmesini ilk kez fark eden bir çocuk gördünüz mü? Ya da

çocukların ilk kez bir hayvanı elleriyle beslediklerini? Ateş böceklerini kovaladıklarını? Kış vakti karı ilk defa ellerinde hissettiklerini? Kumda bir miktatısla oynadıklarını? Bir kağıdı büyütle yakmalarını? İlk kez bir yürüyen merdiven görüp binmekten korkmalarını? Peki ya ayın gökyüzünde süzülürcesine hareket edişini ilk fark ettikleri zamana ne dersiniz? İlk kez aynaya bakmaları? Küvette baloncuklarla oynamaları? Bir uçağın kalkışını veya havaalanına inişini görmelerini? Sosyal medyada bu tür ilk deneyimlerin harika videolarını görüyoruz. Ve bunun gibi sahneleri izlediğimizde, bir zamanlar oldukça yabancı bir dünyayla etkileşime girerken sık sık yaşadığımız o huşu ve merak duygusunu belli belirsiz hatırlayabiliriz. Bu harika bir duygudur. İşte biz de sonsuza kadar Rab'bin huzurunda bu hisse sahip olacağız! Tanrı hakkında daha fazlasını keşfetmenin sonuna asla varamayacağız – O'nun sahip olduğu sonsuzluğun anlamı budur! Ama ebediyette yapacağımız en büyük şey, varlığımızın nihai sebebi olduğu için bize en büyük neşe ve hazzı verecek olan şey, coşkuyla ve tüm kalbimizle, tüm enerjimizle ve sunabileceğimiz her şeyle hem bireysel hem de toplu olarak Rab'be tapınmamız ve O'na övgüler sunmamız olacaktır. Yürek ve ruh sevinci ile bağdaştırdığımız her şey, Tanrı ile birlikte sonsuz yaşamımıza dahil olacak ve daha da çoğalacaktır! O'nunla sürekli bir paydaşlık içinde olacağız; O'nunla yan yana yürüyeceğiz ve yüz yüze konuşacağız. Ah, ne muhteşem bir sonsuzluk olacak!

Son olarak, bu bölümün kalanında, Tanrı'nın huzurunda bulunan ve Tanrı'nın *tüm* çocuklarına ait olacak olan muazzam sevinçleri ve hazları inceleyeceğiz.

Haz Konusuna Dair Bir İnceleme:

Sonsuzluk, şu anki dünyamızda yaşadığımız hayatımızdan tam olarak nasıl farklı olacak? Bunun günümüzden *kesinlikle çok farklı* olacağını açığa vuran noktalardan birkaçını zaten ele almıştık. Yaşadığımız dünya ile sonsuzluk arasındaki en belirgin farklılıklardan bir diğeri, haz kavramıyla ilişkilidir. Tanrı ebedi hazlar hakkında bize kapsamlı bilgi vermemiş, ancak bize bu konuyla ilgili olarak şimdi ile ebediyet arasındaki ayrımları anlamamıza yardımcı olacak pek çok ipucu ve örnek sağlamıştır. Bu konuya dair anlayışımız, kutsal metinlerden öğrendiğimiz üzere Tanrı'nın doğal ve birincil işi olan, *O'nun lütuf ve nimetler ve güzel armağanlar verme arzusundan* kaynaklanmaktadır. Günahın varlığının tüm tezahürleriyle birlikte her yerde olduğu yozlaşmış bir dünyada yaşadığımız gerçeğinden dolayı, bizler yalnızca *bozuk ve eksik* bir haz duygusunu deneyimleme kapasitesine sahibiz. Yine de bu dünyada haz verici olarak algıladığımız şeyler harikadır; hepimiz hazları kesinlikle seviyoruz, öyle değil mi? Yozlaşmış bir dünyada yaşıyor olsak da Tanrı, iyiliği ve nezaketiyle bize deneyimleyebileceğimiz hazlar vermiştir. Ancak bunlar olması gerektiği gibi değildir. Günah, zevkli bulabileceğimiz şeyler de dahil olmak üzere her şeyi bozar. Bu nedenle hazların, sonsuzlukta günah tamamen yok olduğunda şimdikinden çok daha yoğun ve güzel olması *gerekir*. Tanrı'nın huzurunda ve O'nunla kusursuz bir bütünlük içinde olmanın, var olan en büyük hazzın kaynağına bağlanmak olduğunu anladığımızda, bu dünyadaki haz algımızın sonsuzlukta deneyimleyeceğimiz kusursuz hazların gerçekliğinden ne kadar farklı olduğunu da idrak edebiliriz. *Tanrı, TÜM hazların kaynağı ve aracısıdır; saadet ve doyum hisleri O'nun aracılığıyla durmadan akar*. Bunun bir örneği olarak, ilk günahlarından önce Tanrı ile insanların mükemmel bir uyum içerisinde yaşadığı Aden Bahçesi'ndeki yaşamı düşünebiliriz. Bu tabloda Adem, bahçede emek vermektedir (Yaratılış 2:15). İlk bakışta bunun zevkli bir şey olduğunu düşünmeyiz çünkü Adem *çalışmaktadır*. Kısaca bahsettiğimiz gibi, bu noktada insanların çoğu Adem'in emeğine bakacak ve muhtemelen "Bir bahçede çalışarak zaman geçirilen bu cennet nasıl haz verici olabilir?" diye düşünecektir. Ancak bu şekilde yaklaşmak, asıl noktayı gözden kaçırmak demektir – Bu haz bir bahçede çalışıp emek sarf etmenin kendisinden değil, daha ziyade *Tanrı ile kusursuz bir birlik ve paydaşlık içinde olmaktan kaynaklanır, var olan tüm hazların kaynağı O'dur*. Tanrı, kelimenin tam anlamıyla her şeyden bizlere haz sağlamaya muktedirdir. Buna örnek olarak cinselliği düşünebiliriz. Cinsellikten

elde edilen hazzı ortadan kaldırırsak ve yalnızca geride kalan fiziksel emeği incelersek, hiçbir haz almadan böyle bir çaba harcamak bir bahçede çalışmaktan pek farklı görünmezdi, değil mi? O hâlde Tanrı'nın bizlere her şeyden ve her durumdan haz alabilmeyi sağlayabileceğini görebiliyor musunuz?

Peki, ne oldu? Adem ile Havva'nın bahçede olmaktan aldığı hazzı neden bugün biz de yaşamıyoruz? İnsan ruhsal olarak öldüğünde, günahı nedeniyle Tanrı'dan ayrılmıştı; ona gerçek yaşam ve koşulsuz tatmin sağlayan kişi ile doğrudan bağlantısı kopmuştu. Artık Yaratıcısı ile birlik içinde değildi. Buna rağmen iyiliğinden ötürü Tanrı, günahın yaratılış içine girmesiyle kaybedilen şeylerden dünyaya küçük parçalar, minik tadımlar vermeye hâlen devam etmektedir. Tanrı, insanın O'nu bütün kalbiyle araması, O'nu bulması, O'nunla yeniden bir ilişki kurması ve Mesih ile birlik içinde olması için güzellik, saflık, haz, iyilik, cömertlik, nezaket, dürüstlük vb. gibi şeyleri bizim için kısmen korumuştur (Elçilerin İşleri 17:26-28; Romalılar 6:5). Ne yazık ki, Tanrı'nın ailesine girdikten sonra bile bedenimiz aracılığıyla günahla bağlantımız devam ettiği için, hâlen Tanrı'nın tam anlamıyla huzurunda olamayız. Tanrı'nın kurtuluş esnasında bizi günahın gücünden kurtardığını hatırlayın. Ancak yüceltilene kadar, yani fiziksel olarak ölene ve günahla ilişkimiz yüzünden Tanrı'nın varlığından kısıtlanmış hâlde olan mevcut bedenlerimizden ayrılan dek günahın *varlığından* kurtulamayacağız (Romalılar 8:18-23; 2. Korintliler 5:1-8). Sonunda ölümlü bedenlerimizden kurtulduğumuz ve tüm zevklerin kaynağı ve aracısı olan Tanrı'nın huzuruna ulaştırıldığımız gün ne kadar sevinçli olacaktır!

Hazzın Azalışının Bir Resmi – Tanrı'nın Varlığından Ayrılma ve Günahla Birleşme:

Adem'in yaşamdan ve eylemlerinden aldığı hazzı azaltan tek faktör Tanrı'nın huzurundan kovulmak değildi; aynı zamanda günahın kendisinin varlığı da buna yol açmıştı. Adem Tanrı'ya isyan ettiğinde, günah anında her şeyi bozmaya başladı. Günah işlemeyen öncesiyle aynı işleri yapıyor olsa da bunlardan aldığı hazzın bundan etkilendiğini, günah ve onun birçok tezahürü tarafından bastırıldığını hemen fark etti. Gerçekten de Adem bahçeye bakmaktan, onu işlemekten ve korumaktan artık hiçbir zevk kalmıyordu; günah işlediği günden sonra yaşlanmaya başlamış olan bedenini, tarlada onu bekleyen lanetlenmiş toprağı işleyerek günlük ekmeği için zahmet çekeceği gerçekliği karşısında her sabah ıstırap çekerek uykusundan kaldırırken, yalnızca gündelik bir korku duygusuydu sahip olduğu. Aden Bahçesi gitmişti. Şimdi güneş tepesinde acımasızca yükseliyor, tenini yakıyordu. Teri yüzünden ve vücudundan aşağı akıyor, gözlerini yakıyor ve üzerinde kötü bir koku bırakıyordu. Sertleşmiş ve kayalık hâle gelmiş toprağa karşı çalışırken daha fazla güç harcamak zorunda kaldığı için ciğerleri soluksuz kalıyordu. Yabani otlar ona karşı bitmeyen bir mücadele hâlindeydi, yenildikçe savaş alanına sürekli geri dönen amansız bir düşman gibi. Elleri, kullandığı aletleri tutarken nasırlaşmış sertleşiyor, çalışırken böcekler onu sürekli ısırarak ve sokarak rahatsız ediyordu. Günün sonunda tüm vücudu ağrıyordu ve sabah kalktığında kasları sızlayarak üretkenliğini azaltıyordu. Artık hastalıklara da yatkındı ve yaşlanma süreci başlamıştı. Yani kısacası, Adem'in yaşamdan aldığı hazlar tamamen tükenmediyse bile kesinlikle azalmıştı! Günah dolu bir dünyada, Tanrı'nın aramızda doğrudan bir mevcudiyeti olmadan yaşadığımız için, bugün Adem'in günahattan evvel Aden Bahçesi'nde çalışırken günlerinin derin ve tatmin edici bir zevk içinde geçtiği gerçeği karşısında hayrete kapılan bir kişiyi tamamen anlayabiliriz; çünkü günümüzde hayatını tamamen topraktan kazanmak gibi bir zahmeti düşündüğümüzde aklımıza gelen şey, çok az bir getiri için ağrıya, hüsrana ve sefalete katlanmaktır.

Bu Dünyanın Hazları Geçici Tatminlerdir:

Dünyevi hazların doğasını inceleyen aşağıdaki resme bakalım.

Bu dünyaya doğmuş ve varlığının özünde bir parçası eksik olan bir kişi

hayal edin (bunu eksik bir yapboz parçası olarak düşünebiliriz). Kişi bu parça olmadan kendisinin eksik olduğunun farkına varır ve bunun boşluğunu doldurmak için içsel bir dürtü hisseder. Ancak eksik olan şeyin tam olarak ne olduğunu anlamaz; bu nedenle sürekli olarak hayatındaki boşluğu ona uygun şekil, boyut veya özde olmayan çeşitli şeylerle doldurmaya çalışır fakat onu asla kapatamaz.

Bu örnek, Kutsal Kitap'taki *put* kavramını açıklar. Bu eksik yapboz parçası elbette ki Tanrı'dır. İsyân hâlindeki insan, Tanrı'nın önünde alçakgönüllü olmayı ve bu eksik parçayı yerine koymayı reddettiğinde, kendisini felaket dolu bir yaşama, Dünya Sistemi'nde hayatının sonuna dek sürecek fakat içindeki boşluğu hiçbir zaman tam olarak dolduramayacak olan bir tatmin arayışına mahkum eder. **İnsanın hayatında Tanrı'nın yerine geçecek, düşüncelerini ve eylemlerini yönlendiren, Tanrı'dan daha fazla sevdiği, değer verdiği ve arzuladığı bir şey olduğu zaman, Tanrı'nın put olarak adlandırdığı şey budur.** Hayatımızda put hâline gelen şeyler para, şöret, güç, alkol, hobiler, arkadaşlar ve/veya aile, uyuşturucu maddeler, spor, siyaset, yemek, seks, farklı insan grupları arasında kabul görme, sosyal medya, oyunlar, pornografi, bir yerden diğerine gezip durmak, eğitim, materyalizm (sahip olduğumuz şeyler), fiziksel güzellik olabilir; bu liste neredeyse sonsuza kadar gider. Ama işin püf noktası şudur ki bu şeyler (bu putlar) *gerçekten de insana tatmin verecek ancak bu tatmin daima geçici olacaktır.* Bu yüzden örneğin bir insan zengin olduğunda ya daha fazla servet kazanmaya devam etmeye ya da başka bir putla yeni bir ilişkiye başlamaya gereksinim duyar; aksi takdirde sahip olduğu paradan duyacağı memnuniyet hızla azalır. Başka bir örnek olarak, uyuşturucu bağımlılığı olan bir kişi "kafa" durumundan aşağı indiğinde, başka bir "yükseltici"ye ihtiyaç duyar ve genellikle bu yükseltici, aynı maddenin zamanla giderek artan miktarları veya onun yerine yeni, daha güçlü bir madde olmalıdır (bu nedenle bazı uyuşturuculara "Geçiş Maddeleri" denir, bunlar genellikle kendilerinden daha fazla bağımlılık yapıcı ve vücut için daha kötü olan diğer uyuşturuculara geçiş yapmaya yol açar). Üçüncü bir örnek olarak, bir kişi İnternet pornografisine bağımlı hâle geldiğinde bu saplantı asla azalmaz, yalnızca giderek daha çok artar. İstatistiksel olarak, çoğu bağımlı kişi giderek daha farklı, daha kışkırtıcı ve daha müstehcen içeriklere yönelmektedir. Bunlar gibi putlara boyun eğen insanlar, hayatlarını kendi özgür iradeleriyle teslim ettikleri korkunç bir bağımlılığa, ilk başta kendilerine güzel görünen sinsi bir tuzağa düştüklerini çoğu zaman çok geç keşfederler.

Burada vardığımız yegane sonuç şudur: **Dünya Sistemi'nin putları insan hayatındaki boşluğu asla dolduramaz, yalnızca ve yalnızca Tanrı doldurabilir!**

Bugün dünyadaki baskın bir idolle ilgili bir yan not olarak, pornografinin bir bağımlılık olduğunu, özellikle de *bir kişiyi kendine zarar verici ve hatta yıkıcı davranışlara götürebilecek bir şey olduğu* gerçeğini çürütmek isteyen birçok insan var. Bununla birlikte, artık pornografinin (kumar, oyun ve madde kullanımı gibi) gerçekten bağımlılık yapıcı ve bununla beraber gelen davranış değişikliği tehdidinin de gerçek olduğunu kesin olarak gösteren birçok çalışma mevcut. Örneğin, biyomedikal ve genomik bilgilere erişim sağlayarak bilimi ve toplum sağlığını geliştirmekte bir grup olan Ulusal Biyoteknoloji Bilgi Merkezi (NCBI) için yapılan bir çalışmadan yaptığımız aşağıdaki alıntılara bakın:

Bu derlemede, bağımlılığın altında yattığı öne sürülen kavramların bir özet ve İnternet bağımlılığı ve İnternet oyunları bağımlılığı bozukluğu ile ilgili sinirbilimsel çalışmalara dair genel bir bakış sunmaktayız. Ayrıca, İnternet pornografisi bağımlılığı üzerine oluşturulmuş olan mevcut sinirbilimsel literatürü gözden geçirdik ve sonuçları bağımlılık modeliyle ilişkilendirdik. **İnceleme, İnternet pornografisi bağımlılığının literatürdeki genel bağımlılık çerçevesine uyduğu ve madde bağımlılığı ile benzer temel mekanizmaları paylaştığı sonucuna ulaşmaktadır.** İnternet

bağımlılığı ve Oyun Bağımlılığı Bozukluğu üzerine yapılan çalışmalarla birlikte, **bağımlılık yaratıcı İnternet davranışlarını birer davranışsal bağımlılık olarak kabul etmek için güçlü bulgular görüyoruz** ¹⁵ (Vurgu eklenmiştir).

Nöroplastisite (beynin değişebilme özelliği) üzerine yazdığı ve oldukça saygı gören kitabı *Kendini Değiştiren Beyin*'de Norman Doidge, insandaki bağımlılık ve ödül sistemi üzerine yapılan araştırmaları özetler. Bunlardan yola çıkarak, dürtüsel ve düzenli olarak İnternet pornosu izlemenin bireyin ödül sisteminde dopamin salınımına sebep olduğunu ve bunun da deneyimi sürdürmeyi teşvik edecek nöroplastik değişiklikler yarattığını belirtmiştir. Ayrıca Doidge, bu nöroplastik değişikliklerin cinsel heyecan için nasıl beyin haritaları oluşturduğunu açıklayarak devam eder. Bu noktada denkleme dahil olan tolerans unsurunu ele alır, çünkü daha önce "doğal" cinsellik için oluşturulmuş beyinsel haritalar, sürekli olarak İnternet pornosu izlenmesiyle geliştirilen ve güçlendirilen haritalar karşısında zayıf hâle gelir **ve böylece bağımlı birey kazandığı yüksek uyarılma seviyesini koruyabilmek için giderek daha müstehcen ve çarpıcı olan pornografik içeriklere yönelir** ¹⁶ (Vurgu eklenmiştir).

Üç Aşamalı Bağımlılık Modeli - Nora Volkow, bağımlılığı, pozitif teşvikler (bir şeyden zevk almak gibi çeşitli ödüllendirmeler) yoluyla öğrenilen dürtüsel eylemden olumsuz teşvik (bir şeyden dolayı rahatsızlık yaşamak gibi çeşitli cezalandırmalar) yoluyla öğrenilen kompulsif (zorlayıcı) eylemlere doğru nörobiyokimyasal temelli bir geçiş olarak tanımlar. Bunun da **zamanla giderek kötüleşen bir bağımlılık döngüsüne yol açtığı** görülüyor. Volkow ve çalışma arkadaşları, **bağımlılık döngüsünün üç aşamasını tanımlar; (a) aşırı tüketim/zehirlenme; (b) yoksunluk etkisi; (c) saplantı/beklenti geliştirme** ¹⁷ (Vurgu eklenmiştir).

Bu son alıntıda verilen bağımlılık tanımı oldukça ilginçtir. Haz verici bir deneyim olma olasılığı bulunan bir davranış, dürtülerin etkisiyle bir kez yapıldıktan sonra bireyde meydana gelen bir değişikliği tanımlar. Sonuç olarak, bunu sürdürmek hayatında büyük sorunlar yaratsa bile, birey aynı geçici zevki yaşamak için bu davranışını tutkuyla yapmaya devam eder. Kutsal Kitap da hayatımızdaki putların karakteristik özelliğini *tam olarak* bu şekilde betimler; üstelik bu, verilen bağımlılık döngüsünün üç aşamasıyla da örtüşür. Tanrı'nın sözünden şu ayetleri okuyarak bu kavramı biraz daha yakından inceleyelim ve sonra bunları tartışalım:

RAB'bin onlara buyurduğu gibi yok etmediler halkları, tersine öteki uluslara karıştılar, **onların törelerini öğrendiler. Putlarına taptilar, bu da onlara tuzak oldu.** Oğullarını, kızlarını cinlere kurban ettiler (Mezmurlar 106: 34-37 – Vurgu eklenmiştir).

Zengin olmak isteyenler ayatılıp **tuzığa** düşerler, **insanı çöküşe ve yıkıma götüren birçok saçma ve zararlı arzulara** kapılırlar. Çünkü her türlü kötülüğün bir kökü de para sevgisidir. Kimileri **zengin olma hevesiyle** imandan saptılar, **kendi kendilerine çok acı çektirdiler** (1. Timoteos 6:9-10 – Vurgu eklenmiştir).

İlk ayette (106. Mezmur) Tanrı, halkına Dünya Sistemi'nden insanlarla karışmalarını söylemiş ve bu insanların kötü yollarını öğrenmeleri durumunda içine düşecekleri tuzak konusunda onları uyarmıştır (Yasa'nın Tekrarı 7:2-6). Mezmur yazarının burada kullandığı "tuzak" kelimesi, putların kara hayvanlarını yakalamak için kullanılan bir ilmiğe veya balık yakalamak için kullanılan bir kancaya benzer bir işlev göreceğinden bahseder. Yahudiler Tanrı'yı dinlemediler ve sonuç olarak putlar tarafından akılları öylesine çelindi ki onları yatıştırmak ve kendi taraflarına çekmek için öz çocuklarını bile öldürüp putlara kurban sundular.

¹⁵ Internet Article: "Neuroscience of Internet Pornography Addiction: A Review and Update," 2015 September 18, <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC4600144/>

¹⁶ Ibid

¹⁷ Ibid

İkinci ayette (1. Timoteos 6) ele alınan put, zenginlik arzusudur. Putlara karşı bağımlı hâle gelmenin sonuçlarını fark ettiniz mi? Putlara tapan insanlar kapana kısılmıştır, mahvoluş ve yıkıma sürüklenirler ve pek çok keder yaşarlar. Her put aynı şekilde çalışır (tıpkı yukarıdaki çalışmada ele alınan bağımlılık döngüsünün üç aşaması gibi) ve insanı büyük bir felakete sürükler: 1) Tüm bu süreç söz konusu putun vaat ediyor gibi görüldüğü, uyarıcı ve canlandırıcı bir deneyim için duyulan bir arzu veya ilgi ile başlar (bir "çocukluk aşkı" gibi). Haz beklentisi, kişinin putla giderek artan miktarda zaman geçirmesine ve ona giderek artan miktarda sevgi ve düşkünlük beslemesine neden olur; 2) Kişi put ile birlikte daha fazla zaman geçirmeye başlar ve ayrı kaldıklarında kişinin hayatı olumsuz etkilenir, tekrar bir araya gelene kadar endişe, depresyon, saldırganlık vb. gibi sorunlar yaşar; 3) Çok yakınlaştıklarında, kısa bir ayrı kalma aralığından bile kişi bir özlem hissi duyar ve put, kişinin önceliklerine hayatının en önemli konuları üzerinde bile baskın hâle gelir. Bu, bireyin kendisini tamamen puta kaptırdığı ve tamamen onun egemenliğine teslim ettiği zamandır. Elbette ki insana haz veren her şeyin günah veya put olduğunu söylemiyoruz, daha ziyade insanın Tanrı'yı başka bir şeyle *değiştirme* arayışıdır putperestlik – Bu da özünde insanın Tanrı'yı reddetmesiyle ilgilidir. Bu dünyadaki birçok zevk Tanrı'dan gelir ve bunlar iyidir, ancak bu zevkler bizi O'na çekmek için tasarlanmıştır, *asla* yaşamımızda *O'nun yerini almak için değil*.

Hazlar Bugün Dünyada Nasıl İşliyor:

Birçok haz, insanların hayatta birbirleriyle paylaştığı ilişkisel faaliyetlerden elde edilir. Sevdiklerinizle vakit geçirmek ve birlikte geçmiş deneyimlerinizi veya güzel anılarınızı hatırlamak; arkadaşlarınızla sevdiğiniz bir spor etkinliğine gitmek; bilhassa sizinle aynı türden hoşlanan yakın bir arkadaşınızla birlikteyken iyi bir film izlemek, bu zevklerden bazılarıdır. Ayrıca, özellikle büyük ve zor bir projenin tamamlanmasında, işinizde üretken olmak gibi, kendine değer verme duygusundan kaynaklanan bir zevk de vardır. Ayrıca, huşu ve merak duygumuzdan, bilinmeyenin gizeminden ve heyecanından, farklı şeyleri bulup öğrenmekten, yeni ve daha önce deneyimlemediğimiz şeyleri keşfetmekten kaynaklanan başka zevk biçimleri de vardır. Yeni bir yere seyahat etmek, ormanlık bir alanda maceraya atılmak veya ıssız bir deniz kenarında yürüyüş yapmak, çölde veya dağlık bir alanda kamp yapmak heyecan ve gizemin zevkini beraberinde getirir. Bu tür zevkler aynı zamanda kalıntıları, kemikleri, hiyeroglifleri, garip hayvanları keşfetmek veya mağaraların inanılmaz harikalarını, şelaleleri görmek; ekstrem sporlardan ve tematik parklara gitmekten gelen heyecanları deneyimlemek gibi şeylerde de bulunur. Belki de bu deneyimlerden bazıları daha önce yaşadınız. Onları hatırlamak, hatta sadece düşünmek bile size şimdi dahi bir miktar haz veriyor mu? Bu konuda yalnız değilsiniz.

İnsanlığın bildiği en büyük hazların çoğu, insan temasından ve yakın ilişkilerden elde edilenlerdir; sadece evlilik yakınlığı değil, arkadaşlık ve aile yakınlığı da... Bunun nedeni büyük olasılıkla insanın Tanrı'nın suretinde yaratılmış olması ve diğer insanlarla fiziksel, psikolojik ve duygusal bağlar kurmak yoluyla Yaratıcısını hissetmeye devam etmesidir. Bu tür bir haz şöyle şeylerde bulunabilir: Yeni doğmuş bir bebeği veya küçük bir çocuğu kucağınızda tutmak; ilk aşkta, bir sevgilinin elini ilk tuttuğunuzda ve ilk öpücüğünüzde; çocuğunuzu omzunuza koymak veya sırtınıza bindirmek; birlikte oyun oynayan çocukları izlemek; yıllardır görmediğin eski bir dostun sıcak selamı ve kucaklaşması; yakın bir arkadaşın sırtınızı neşeli ve güven verici bir şekilde sıvazlaması; eşinize sarılmak veya öpmek; onunla aranızda samimi bir aşk ilişkisine sahip olmak... Yozlaşmış bir dünyada bile bize bunun gibi haz dolu deneyimler veren ne büyük bir Tanrımız var! Rab insanlık için, kendi sonsuz yaşamın hazlarının bir resmi ve gölgesi olan zevk duygusunu, O'nu aramamız, (kötü arzuların aksine) tüm gerçek zevklerin kaynağının O olduğunu bilmemiz ve bu bilgi sayesinde O'nun kim olduğunu anlamamız ve O'nunla gerçek bir ilişki içerisinde olmaktan tatmin bulabilmemiz için canlı tutmuştur.

Peki, Tanrı insana bu dünyada nasıl haz sağlar? Tanrı, insanın beynini “Haz Merkezi” olarak bilinen bir yapı ile birlikte yaratmıştır. Bu sistem zevkli deneyimler, anılar, etkinlikler, insan teması vb. tarafından uyarıldığında, beyinde bir dizi kimyasal salınımı gerçekleşir ve bunun sonucunda ortaya çıkan deneyim, haz dediğimiz şeydir. Ayrıca, uyarılma sırasında beyne salınan ve deneyime daha da fazla katkıda bulunan dopamin kimyasalı da önemlidir. Bununla ilgili ünlü bir deneye bakalım:

1950'lerde James Olds ve Peter Milner, deney farelerinin beyinlerine elektrotlar yerleştirdiler ve hayvanların önüne dokundukları zaman beyinlerine hafif bir elektrik uyarısı gönderen bir kol düzeneği koydular. Farelerin, beyinlerinin belirli bölgelerine uyarı almak için tekrar tekrar kola bastığını keşfettiler. Beyindeki septal bölge olarak bilinen yerin de bu uyarıya karşı en hassas bölge olduğunu buldular. Deneylerindeki farelerden biri, elektrik uyarısı almak için önündeki kola 12 saat içinde 7500 kez bastı... Fareler, uyarı almak için tekrar tekrar kaldıraca basıyorlardı, bu da deneyimden keyif aldıklarını gösteriyordu... Bulgulara göre orta-ön beynin bazı bölgeleri o kadar hassastı ki fareler bu noktaldan uyarılmayı yiyecek veya sekse bile tercih etmekteydi.¹⁸

Ödüllendirici bir uyarana maruz kaldığında (bahsettiğimiz deneyde beyne yerleştirilen elektrotlar gibi) beyin, dopamin salınımını artırarak yanıt verir. Bunu vücudunuz yapar ve sinir sisteminiz bu kimyasalı sinir hücreleri arasında ileti göndermek için kullanır. Bu yüzden bu tür maddeler bazen bir tür kimyasal haberci olarak adlandırılır. Dopamin, bir şeylerden haz alma sürecimizde önemli bir rol oynar. Bu da düşünme ve planlama konusundaki benzersiz insan yeteneğimizin büyük bir parçasıdır. Çaba gösterebilmemize, odaklanmamıza ve bir şeyler ilginç bulabilmemize yardımcı olur... Fakat her ne kadar dopamin haz deneyiminize katkıda bulursa da haz verici duygular yaratmanın kendisiyle pek bir ilgisi yoktur. Bunun yerine, sizi iyi hissettiren şeyler ile onları tekrar yapma arzusu arasında bağlantı kurarak keyifli duyuları ve davranışları teşvik etmeye yardımcı olur¹⁹ (Parantez içerisinde bir açıklama eklenmiştir).

Ne yazık ki, orijinal yaratılıştaki biçimlerinde kusursuz ve saf hâlde olan insan vücudundaki tüm bu sinirsel süreçler günah tarafından bozulmuştur ve yaratılıştaki diğer her şey gibi aynı devamlı yozlaşma sürecindedir. Bugün sahip olduğumuz hazlar, tekrar tekrar fotokopisi çekilmiş bir resmin pürüzlülüğü gibi, zaman geçtikçe günah tarafından giderek daha fazla bozulmaktadır. Öyleyse haz, insanlığın ruhu daha büyük bir günahkârlığa düştükçe giderek azalan bir şeydir. Daha önceki bölümlerde de ele aldığımız gibi, günah kendi hâline bırakıldığında asla düzelmez; doğası gereği günah, zamanla yalnızca daha da kötüleşir. Örneğin, geçmiş çağlara kıyasla orijinal yaratılış böylesine büyük ölçüde yozlaştığı için, bugün insan sürekli olarak *ya yeni zevk türleri* arayışındadır ya da kendisini tamamen *eski zevk türlerini* bir romandan veya sapkın bir öğretiden alıp yeniden canlandırmanın yollarını bulmaya adanmıştır. Bu durum, büyücülük ve uyuşturucu kullanımı gibi sıra dışı ve sapkın faaliyetler, pornografik veya aşırı korku içerikli filmleri izlemek, zenginlik dürtüsü, seks robotları ve sadizm ve sadomazoşizm uygulamalar yaratan ahlaksız teknolojilerin yükselişi gibi şeylerde görülmektedir. Bu faaliyetlerin çoğundan, günahın neden olduğu giderek artan zararı ve insanların ne kadar düştüğünü kolayca görebiliriz; çünkü ne yazık ki bugün dünyadaki birçok insan kendilerini bu tür faaliyetlere adanmışlardır ve bunlardan derin bir haz almaktadırlar. Günah, pek çok hazı birer rezillik hâline getirmiştir. Tanrı tarafından yalnızca evlilik içinde eşler arası yakınlık için tasarlanan cinsellik gibi kutsanmış zevkler, bu dünyada yozlaştırılmış ve yalnızca kişinin kendi kişisel şehvetlerini tatmin etmek için yapılan hayvansal bir eylem olarak görülmeye

18 Internet Article, *Know Your Brain*, January 16, 2015,

<https://www.neuroscientificallychallenged.com/blog/known-your-brain-reward-system>

19 Internet Article, *Dopamine and Addiction*, April 30, 2019, Timothy J. Legg, PhD, CRNP,

<https://www.healthline.com/health/dopamine-addiction>

başlanmıştı. Bu sapkınlık eğilimi nedeniyle, belirli haz konularının üstünde konuşmak potansiyel olarak oldukça utanç verici ve hatta kabul edilemez olabilir. Bundan sonraki kısımda, bu konuya gereken ölçüde büyük bir hassasiyetle ve kısaca değineceğiz.

Dünya Sistemi İnsanları ve Cinsel Yakınlığın Hazları:

Türkiye'deki erkeklerin büyük kısmının, eşleri dahil etraflarındaki çoğu kişi tarafından gizlice evlilik dışı ilişki yaşadığının *düşünüldüğünü* bilmek sizi şaşırtabilir. Bu, eşim ve benim için keşfetmesi şok edici bir şeydi. Bu konuyu konuştuğumuzda çeşitli Türk arkadaşlarımın bana kaç defa "Kim her gün aynı çorbayı içer ki?" dediğini işittim anlatamam. Ve böyle anlarda tabii ki, "Eşinizi bir kase çorbaya nasıl benzetebilirsiniz?" diye düşünüyorum. İnanılmaz bir şey bu! Cennetteki cinsel ilişki konusunda Müslümanlar arasında yaygın bir inanç vardır. Sadece erkeklere mahsus bir "mükafat" olarak görülen bu durum hem Kuran yazılarında hem de hadislerde ele alınır ve bugün Müslüman dünyasında "huriler" veya daha yaygın olarak "72 bakire" olarak bilinir. İslam'ın Huri hakkında tam olarak ne öğrettiğine bakılmaksızın, çünkü bu konuda devam eden *birçok* tartışma bulunmaktadır, pek çok Müslüman erkek, cennete girdiğinde orada yalnızca kendisi için bekleyen birçok bakire (tipik olarak 72 kişi) olacağını söylemektedir. Geçmişte Müjde'yi paylaştığım bazı Müslüman erkekler bana cennette bir Hristiyan için cinselliğin nasıl olacağını sormuşlardı. Sohbetimizin bu noktasında, arkadaşımın huriler hakkında düşündüğünü ve öbür dünyadaki cinsellik konusuyla ilgili Hristiyan doktrinlerinin ne olduğunu bilmek istediğini görebilirdim. Arkadaşıma cennette üreme ve dolayısıyla cinselliğin de olmayacağını söylediğimde tipik olarak aldığım tepki, belli belirsiz bir şaşkınlık sesinin ardından hayal kırıklığı dolu bir bakış veya yorum olurdu. Elbette ki bunun sadece bir Müslüman'dan gelecek bir tepki olmadığından oldukça eminim. Bana "Cennette Hristiyanlar için seks yoksa, o zaman Hristiyan olmak istemiyorum" diyen, başka birçok farklı coğrafyadan ve kültürden gelmekte olan arkadaşlarım oldu. Bu zihniyet karşısında tamamen şok olmuştum! İnsanın günümüz dünyasındaki cinsellik kavramını zina, pornografi, fuhuş vb. yoluyla bu denli ahlaksız bir kavram hâline getirmesi sanki yeterli değilmiş gibi, bu dünyadan ayrılırken onu da kendileriyle birlikte cennete sürüklemek istiyorlar! Sahip oldukları seks arzusunun bu insanları cennetten *uzaklaştıracak* kadar büyük olduğuna inanabiliyor musunuz?

Tanrı hazzı yarattı, ancak ardından günah ortaya çıkıp kontrolü ele geçirdi ve yozlaşmış insanlığın zihnine rehberlik ederek onu görünüşte sonu gelmez bir ahlaksız davranış uçurumuna sürükledi. İnsan bundan daha aşağı ne kadar düşebilir ki? Bunun bir sonu olmalı, ama bir günden diğerine haberleri okudukça, insanın keşfettiği yeni alçalma *türleri ve türevlerinin* farkına varıyoruz, üstelik bunların hepsi Dünya Sistemi'nin hazları uğruna yapıyor (kötü arzular)! Tanrı, çocukları için cinsellikten *çok daha fazlasına* sahiptir! Tanrı, cinselliği özel bir evlilik ilişkisi için yaratmıştır; öyle ki, cinsellik O'nun amaçladığı şekilde, yani kadın ve erkek arasında bir ahitsel bir aşk ilişkisi içerisinde yürütüldüğünde, onun aracılığıyla ikisi de rahatlık, coşku, mutluluk ve birliktelik deneyimleri yaşasınlar. Eğer Tanrı cinsel yakınlık aracılığıyla kendi yarattıklarına, yine kendi yaratılışı olan insan beynindeki biyolojik ve kimyasal bir fonksiyondan kaynaklanan böyle bir saadet verebiliyorsa, O'nun bize bugünün bozulmuş dünyasında sahip olduklarımızdan *çok daha zevkli* olan başka heyecan verici mutlulukları da bu tür bir fiziksel yakınlığın dışındaki yollardan verebileceğini düşünmüyor musunuz? Bunu elbette ki yapabilir. İşte üzerinde düşünmek için bir örnek: Tıpkı az önce bahsettiğimiz deneyde farelerin elektrik uyarısından elde ettikleri zevki yiyecek ve cinselliğe bile tercih etmeleri gibi, Musa da kırk gün ve gece boyunca Rab'bin huzurunda olmayı yiyecek ve suya tercih etmişti.– Hem de iki kez! Tanrı'nın huzurunda *daimi olarak* bulunan gerçek zevkin yoğunluğunun kutsal metinlerdeki ne kadar şaşırtıcı bir tanıklığı!

Tanrı insanı kendisine kulluk etmesi ve O'na tapınması için yaratmıştır. O'nunla birlikte bundan haz almamız için bir güzellik dünyası yaratmış ve bize O'nunla aramızda özel bir ilişki lütfetmiştir– O'nun diğer tüm yaratıklarla arasında olduğundan daha büyük bir ilişki. İsyanimız ve günahımızla bunların hepsini yok ettik. Ve bugüne dek ne kadar çok düştük? İnsanlar her gün internette pornografik içeriklere şehvetle bakıyorlar, hatta bazıları çocuk pornografisi veya hayvanlarla cinsel ilişki sahneleri arayacak kadar ahlaksız. Düzenli olarak dizi ve filmlerdeki müstehcenliği izliyor ve zina dolu aşk romanlarını okuyorlar. Bugün dünyada oldukça canlı olan ve hatta patlama yaşayan gerçek bir seks köleliği ticareti var. Birden fazla reşit olmayan öğrenciyle seks yaparken yakalanan lise ve ortaokul öğretmenleri gibi vakaları haberlerde sıklıkla görebiliyoruz. Ayrıca sapkın cinsel davranışları şiddetle teşvik eden binlerce şarkı ve sosyal medya grubu var. Ve seks robotiğine ayrılmış büyüyen bir teknoloji endüstrisi mevcut. Günahın ayartması yoluyla Dünya Sistemi'ndeki insanların düşürüldüğü seviye bu mu? Etrafta dolaşarak şehvetli isteklerini tatmin etmek için istismar edecek birini veya bir durumu arayanlar yalnızca hayvanlar mı? Günahın yıkım getirme ve yok etmede ne kadar etkili olduğunu görmek inanılmaz. C.S. Lewis "Görkem'in Ağırılığı" adlı bir vaazında, şunları söylediğinde bizleri muazzam bir içgörü sağlamıştır:

Bizler, bize sonsuz mutluluk teklif edildiğinde içkiyle, seksle ve hırsla oyalanan yarım kalpli yaratıklarız, deniz kenarında bir tatil yapma önerisinin ne anlama geldiğini hayal edemediği için bir kenar mahallede çamurdan turtalar yapmaya devam etmek isteyen cahil bir çocuk gibi. Fazlasıyla kolay tatmin oluyoruz.

Kutsal yazılar bize, Tanrı'nın tüm gerçek zevkler de dahil olmak üzere her şeyin Yaratıcısı olduğunu ve sonsuzlukta var olan tüm zevklerin O'nunla olan ilişkimiz içerisinde olacağını söyler. "Yaşam yolunu bana bildirirsin. **Bol sevinç vardır senin huzurunda, sağ elinden mutluluk eksilmez**" (Mezmurlar 16:11 – Vurgu eklenmiştir). Tanrı bu düşmüş dünyada günahlı insana cinselliğin hazzı gibi bir zevk veriyorsa, günahsız bir cennetin zevkleri buna kıyasla ne kadar da büyük olacaktır! Kurtuluşa, Tanrı'nın çocuklarının arzuları, Tanrı'ninkilere benzemeye *başlar*. Sonsuzlukta ise kusursuz bir şekilde eşleşmiş olacaklardır! "RAB'den zevk al, **o senin yüreğinin dileklerini yerine getirecektir**" (Mezmurlar 37:4 - Vurgu eklenmiştir). Bu ayet, Tanrı'nın bir kişinin zenginlik, mevki, güç vb. tüm günahkâr arzularını tatmin edeceği anlamına gelmez, bunun yerine, kişi Tanrı'dan zevk aldığı anda, Tanrı'yı gerçekten sevdiğinde ve O'nunla yakın bir paydaşlık kurmak istediğinde, Tanrı o kişinin kalbini değiştirecek ve arzuları tıpkı Tanrı'ninki gibi kutsal ve doğru olacaktır. Aynı şekilde bu, bugün dünyadaki bir imanlı için de kesinlikle geçerlidir fakat bu durum özellikle günahın hiçbir şekilde var olmadığı sonsuzlukta kusursuz ve tam olarak deneyimlenecektir. Günah tamamen ortadan kalktığında, ancak o zaman Tanrı'nın nimetlerini ve hazlarını sonuna kadar yaşayacağız.

Bunun ışığında ve bu bölümü kapatırken, aşağıdaki ayetler üzerinde biraz düşünelim:

Sevgin ne değerli, ey Tanrı! Kanatlarının gölgesine sığınır insanoğlu. Evindeki bolluğa doyarlar, **zevklerinin ırmağından içirirsin onlara**. Çünkü yaşam kaynağı sensin, senin ışığınla aydınlanırsın (Mezmurlar 36:7-9 – Vurgu eklenmiştir).

RAB'bin kurtardıkları dönecek, sevinçle haykırarak Siyon'a varacaklar. **Yüzlerinde sonsuz sevinç olacak. Onların olacak coşku ve sevinç**, üzüntü ve inilti kaçacak (Yeşaya 35:10 – Vurgu eklenmiştir).

Çünkü Tanrı'nın Egemenliği, yiyecek içecek sorunu değil, **doğruluk, esenlik ve Kutsal Ruh'ta sevinçtir** (Romalılar 14:17 – Vurgu eklenmiştir).

O gün sevinin, **coşkuyla zıplayın! Çünkü gökteki ödülünüz büyüktür...** (Luka 6:23 – Vurgu eklenmiştir).

Karanlıkta yürüyen halk büyük bir ışık görecektir; ölümün gölgelediği diyarda yaşayanların üzerine ışık parlayacak. Ya RAB, ulusu çoğaltacak, sevincini artıracaksın. **Ekin biçenlerin neşelendiği, ganimet paylaşanların coştığı gibi, onlar da sevinecek senin önünde.** Çünkü onlara yük olan boyunduruğu, omuzlarını döven değneği, onlara eziyet edenlerin sopasını paramparça edeceksin; tıpkı Midyanlılar'ı yenilgiye uğrattığın günkü gibi (Yeşaya 9:2-4 – Vurgu eklenmiştir).

Çünkü bakın, yeni bir yeryüzü, yeni bir gök yaratmak üzereyim; geçmiştekiler anılmayacak, akla bile gelmeyecek. Yaratacaklarımla sonsuza dek sevinip coşsun; çünkü **Yeruşalim'i coşku, halkını sevinç kaynağı olarak yaratacağım** (Yeşaya 65:17-18 – Vurgu eklenmiştir).

Matta 25:21, bir gün Tanrı'nın çocuklarından *her birine* söylenecek olan İsa'nın güzel sözlerini şöyle kaydeder:

Aferin, iyi ve güvenilir köle... Sen küçük işlerde güvenilir olduğunı gösterdin, ben de seni büyük işlerin başına geçireceğim. **Gel, efendinin şenliğine katıl!** (Vurgu eklenmiştir).

Umarız ki haz ve sevinç konusuna ilişkin bu kısa çalışma, Tanrı'nın çocukları olarak, O bizi sevdiği için sahip olduğumuz ölçülemez zenginlikleri anlamamıza yardımcı olur! Matta 9:7-11'de İsa şöyle der:

Hanginiz kendisinden ekmek isteyen oğluna taş verir? Ya da balık isterse yılan verir? Sizler kötü yürekli olduğunuz halde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, **göklere Babanız'ın, kendisinden dileyenlere güzel armağanlar vereceği çok daha kesin değil mi?** (Vurgu eklenmiştir).

İnsan kötü ve günahkârdır, yine de kendi çocuklarının ihtiyaçlarını karşılar. O hâlde, çocuklarını bu kadar çok seven ve bize kıyasla sonsuz defa daha iyi ve kutsal olan Tanrı, onlara ne kadar inanılmaz hediyeler ve ölçülemez zevkler verecektir? Tanrı'nın bu şaşırtıcı, hayranlık uyandıran gelecek Krallığı sonsuza kadar devam edecektir. O Krallığın bir parçası olacak mısınız? Size bu krallıkta yer vermenin Tanrı için bir zevk olduğunu biliyor muydunuz? İsa Luka 15:10'da şöyle söylemiştir, "Size şunu söyleyeyim, aynı şekilde Tanrı'nın melekleri de tövbe eden bir tek günahkâr için sevinç duyacaklar."

Kısım 4: Her Şeyin Bir Araya Getirilmesi

*** BÖLÜM ON ***

Kutsal Kitap'ın Büyük Resmi Bize Ne Göstermektedir?

"Kutsal Kitap, şimdiye kadar anlatılmış en büyük sevgi hikayesidir."

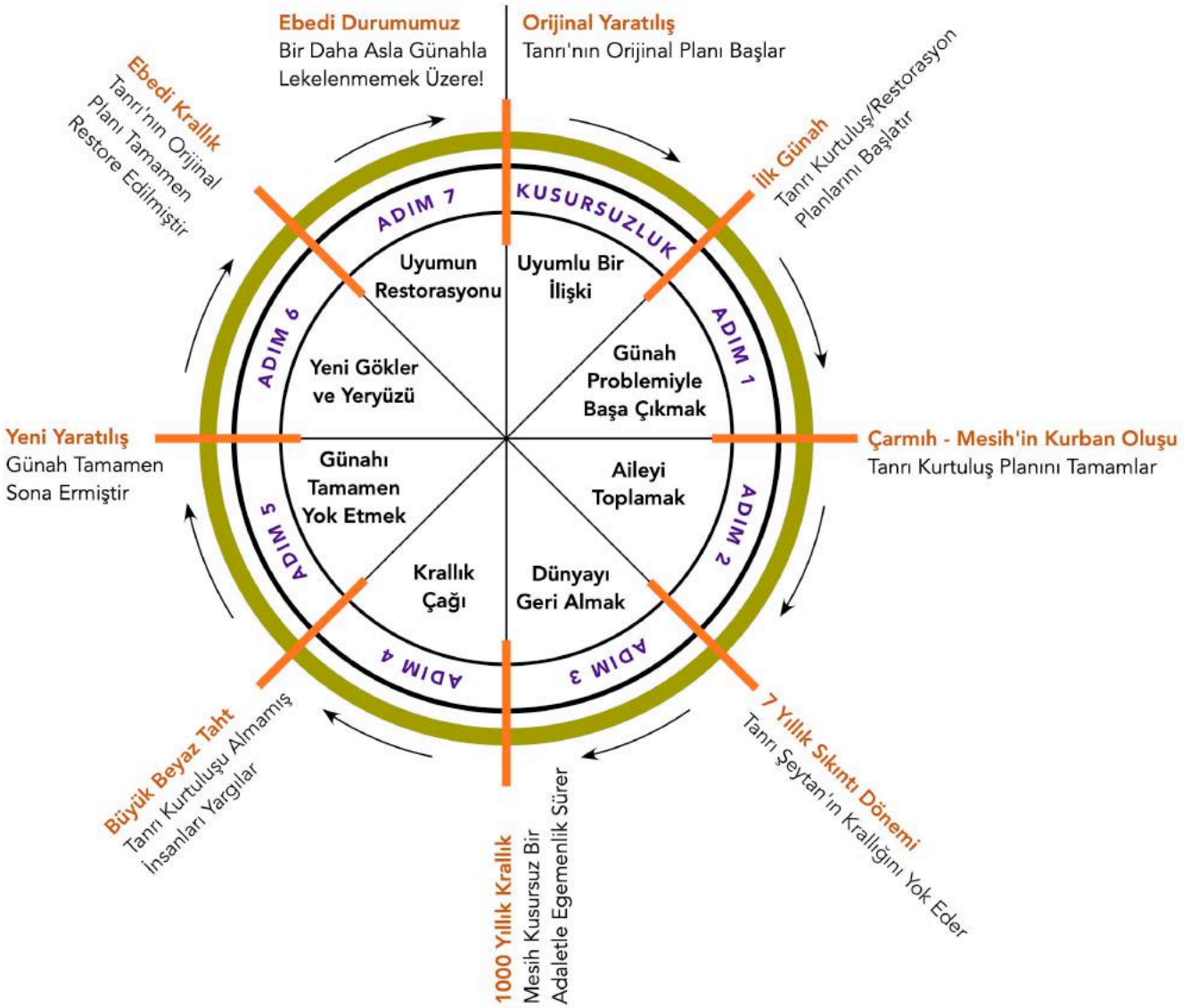
~ *Jordan Wells* ~

Umarız ki çalışmamızın bu aşamasında, Kutsal Kitabın gerçekten de şimdiye kadar anlatılmış en büyük sevgi hikayesi olduğu gerçeğini açıkça görebileceksiniz. Adem ve Havva günah işlediğinde, Tanrı onlarla birlikte tüm yaratılışı basitçe ortadan kaldırabilirdi ve böyle yapması da tamamen adil ve kutsal bir davranış olurdu. Peki bunu niçin yapmadı? Neden bunun yerine kurtuluş ve restorasyon planlarını devreye soktu? Bu sorunun insanın yüreğine dokunan bir cevabı vardır – Çünkü Tanrı yalnızca kutsal ve adil değil, aynı zamanda sevgi dolu, merhametli, lütufkâr, cömert ve şefkatlidir. Tanrı, kendi suretinde yaratılan bizleri; O'na ihanet eden, O'na isyan eden ve O'na düşman olan bizleri tüm bunları yapacağımızı daha en başından bildiği halde sevmiştir. Bu sebeple Tanrı, Adem ve Havva'yı yok etmedi veya onlarla ilgili planlarını terk etmedi; bunun yerine, kendisine karşı işlenen kötülüğü, bunu hak etmedikleri halde hâlâ kendileri ile bir ilişki kurmak istediği insanlığa sevgisini sunarak, yüceliğini daha da açık bir şekilde sergilemek için kullandı.

Tanrı'nın sözünün kendisi, O'nun insana olan sevgisini ortaya koyması bakımından bizlere muhteşem bir süreçle ulaşmıştır. Bunu Tanrı'nın, sözünü oluşturmak için kullandığı yazarların, dönemlerin, dillerin ve mucizelerin çeşitliliğinde ne kadar ileri gitmiş olduğunu düşündüğümüzde bilhassa görebilirsiniz. Tanrı tarafından üç farklı kıtada (Asya, Afrika ve Avrupa), yaklaşık 1600 yıllık bir süreç içerisinde (kabaca MÖ 1600 ile MS 90 arasında), birbirlerinden pek çok açıdan oldukça farklı olan 40'tan fazla insanı kullanarak (krallar, fakir balıkçılar, alçakgönüllü fırıncılar, güçlü savaşçılar, sevgi dolu çobanlar, gayretli yazıcılar, bir devlet adamı, sadık rahipler vb.) ve 3 farklı dil (İbranice, Aramice ve Yunanca) kullanarak yazılmış ve son olarak da pek çok mucize gerçekleştirerek tasdik edilmiş bir kitaptan söz ediyoruz. Tüm bunlara rağmen, içerdiği tüm çeşitliliğiyle Kutsal Kitap, Tanrı'dan insanlığa tek bir mesaj içeren, bütünlük içerisinde ve kapsamlı bir sevgi hikayesidir. O mesaj ne midir? Kısaca şudur: Bana isyan etme tercihinizle kusursuz yaratılışımı mahvettiniz, ama isminin yüceliği uğruna ve de size karşı

olan özverili ve bitmek bilmeyen sevgimden dolayı, yaratılışı ve ilişkimizi, sizin her şeyi mahveden günahı çağırdığınız andan öncesinde olduğu zamanki durumuna getirecek ve aynı zamanda bu sayede adaletimi ve doğruluğumun gerçekliğini de açığa vurmuş olacağım.

Aşağıdaki şema, bu kitapta şimdiye kadar detaylandırdığımız tüm kavramları görsel olarak tasvir etmektedir. Bu döngü, Tanrı'nın Restorasyon Planı'ndan Orijinal Planına doğru tam bir daire içinde hareket ettiği adımları gösterir. Bu şemayı incelerken, Tanrı'nın planlarını tamamlama ve ailesini bir araya getirmeye dönük tüm eylemlerinin arkasındaki motivasyonun şu olduğunu hatırlınızda tutunuz: Sevgi.

Kutsal Kitap'ın Temel Yapısı – Dört İfade

İfade 1: Tanrı gökleri (zamanı ve mekânı), dünyayı ve bunların içindeki her şeyi yarattı – O, yarattığı her şeyin üzerinde Egemen Rab'dır (Hükümdar), her zaman öyleydi ve her zaman da öyle olacaktır.

İfade 2: Tanrı, *O'nun otoritesi altında* tüm dünya üzerinde hüküm sürmesi için insanlığa dünya gezegeninin egemenliğini verdi – Tanrı'nın Orijinal Planı.

İfade 3: İnsan, Şeytan'ı kendi isteğiyle takip ederek Tanrı'nın otoritesine başkaldırdı. İnsan o anda ceza olarak yeryüzünün egemenliğini kaybetti ve onu, isyan içerisinde izlemeyi seçmiş olduğu Şeytan'a bıraktı.

İfade 4: Tanrı, günaha ve insanın isyanına, dünyanın egemenliğini kendi nihai yetkisi altında insanlığa geri kazandırmak için bir tasarıyla karşılık verdi (ve hâlâ da karşılık vermektedir) – Tanrı'nın Kurtuluş ve Restorasyon Planları.

Tanrı'nın 7 Adımlı Restorasyon Planı:

Adım 1: *İnsanın kişisel günah problemiyle başa çıkmak.*

Adım 2: *Tanrı'nın ailesini, O'nun gerçek çocuklarını kendisinde toplaması.*

Adım 3: *Dünyayı geri almak ve Şeytan'ın Krallığını yok etmek.*

Adım 4: *Yeryüzünde 1.000 yıllık bir Krallık kurmak.*

Adım 5: *Bütün günahları ve günahın tüm tezahürlerini tamamen yok etmek.*

Adım 6: *Yeni gökler ve yeni bir yeryüzü yaratmak.*

Adım 7: *Tanrı'nın Krallığı'nı sonsuza kadar sürdürmek.*

Öncelikle, bu kitabın son bölümüne Tanrı için son derece önemli olan, ancak hem Şeytan hem de dünya sistemi tarafından anlamı tamamen bozulmuş ve çarpıtılmış, tanımı belirsiz hale getirilmiş, birbirleriyle alaka düzeyi azaltılmış ve değeri düşürülmüş iki kavramı inceleyerek başlamak istiyoruz. Bu iki kavram "sevgi" ve "ilişki"dir. Bu son bölümde, sevgi ve ilişki kavramlarını Kutsal Kitap'taki tanımları ile açıklamaya ve bunların Tanrı'ya olan samimi ve tutkulu tapınmamız için niçin bu kadar önemli olduklarını keşfetmeye çalışacağız.

Şunu sorarak başlayalım, sevgi ve ilişki Tanrı için neden böylesine hayati derecede önemlidir? Bu sorunun temel cevabı şudur, çünkü Tanrı *sevgidir* ve Tanrı *ilişkiseldir* – Bunlar Tanrı'nın bizzat kendi özünün bir parçasıdır. Sevginin ve ilişkinin anlamını Tanrı'nın istediği şekilde doğru anlamak, Tanrı'nın özünü de anlamaktır ve O'nun karakterini ve yüceliğini dünyaya gereğine uygun bir şekilde ilan etmenin temel bir koşuludur. Tanrı'nın insanı kendi suretinde yaratmasıyla başlayalım; bunun sonucunda bir imanlının O'na olan sevgisi ve hem O'nunla hem de başkalarıyla olan ilişkileri aracılığıyla tüm dünyaya yansımaları gereken Tanrı'nın iyiliğinin, yüceliğinin ve azametinin bu yansımalarını bozmak için Rab'in düşmanları tarih boyunca yılmadan çalışmışlardır. Ayrıca bu düşmanlar uzun zaman önce farkına varmıştır ki sevgi ve ilişki kelimelerinin tanımları, Tanrı'nın bunlara yüklediği asıl anlamlarından saptırılırsa veya değiştirilirse, dolayısıyla bu

kavramları ifade eden kişi de onları yanlış şekilde kullanmış olacaktır. Örneğin, dünya sisteminin sevgi kelimesini, "bir başkasına akrabalık veya kişisel bağlardan kaynaklanan güçlü bir sevgi" (Merriam-Webster sözlüğünden) veya "birisine veya bir şeye, özellikle de ailenizin bir üyesine veya bir arkadaşınıza karşı duyulan çok güçlü bir sevgi ve şefkat duygusu" (Oxford sözlüğünden)" olarak tanımladığını biliyoruz. Bu nedenle, bu dünyevi tanımları, Tanrı'nın bir kişiyi nasıl sevdiğini karakterize etmek için kullanırsak, bu O'nun bir kişiyi duygusal bir bağ/akrabalık *nedeniyle* veya *ancak o kişiye olan duyguları devam ettiği* sürece sevdiği anlamına gelir; Tanrı bir süre sonra bu kişiyi artık sevmeyebilir veya sevgisini canlı tutmak için devamlı olarak belirli koşulların sağlanmasına ihtiyacı olabilir. Bu kitapta daha önce birkaç kez belirttiğimiz gibi, doğuştan gelen doğal durumumuzda hepimiz Tanrı'nın düşmanıyız (Romalılar 5:10). Bu nedenle, Tanrı bizleri düşmanlarına karşı olan "duygularına" dayanarak sevseydi, istisnasız hepimiz sürekli olarak büyük bir çaresizlik ve umutsuzluk içerisinde olurduk! Ancak Tanrı'ya övgüler olsun ki O'nun kendi sözünde tanımladığı sevgi kelimesinin doğru anlamı bu değildir. Bu kavramları araştırmaya başlarken, Tanrı'nın çocuklarına nimetler sunma, onlara bakma, rehberlik etme, yardım etme, öğretme ve koruma motivasyonunun *her zaman için* onlara olan sevgisi ve onlarla uyumlu bir ilişki kurma ve devam ettirme arzusu olduğunu aklımızda tutalım.

Sevgi – Bu Kelimenin Anlamı Nedir?

Belirttiğimiz gibi, sevgi kavramının doluluğu Şeytan ve dünya sistemi tarafından o kadar korkunç bir şekilde çarpıtılmıştır ki, günümüz dünyasında bunun orijinal anlamından geriye çok az şey kalmıştır. İsa'nın son zamanlardan bahsederken sunları söylemesine şaşmamalı:

O zaman sizi sıkıntıya sokacak, öldürecekler. Benim adımdan ötürü bütün uluslar sizden nefret edecek. O zaman birçok kişi imandan sapacak, birbirlerini ele verecek ve birbirlerinden nefret edecekler. Birçok sahte peygamber türeyecek ve bunlar birçok kişiyi saptıracak. **Kötülüklerin çoğalmasından ötürü birçoklarının sevgisi soğuyacak.** Ama sonuna kadar dayanan kurtulacaktır. Göksel egemenliğin bu Müjdesi bütün uluslara tanıklık olmak üzere dünyanın her yerinde duyurulacak. İşte o zaman son gelecektir (Matta 24:9-14 – Vurgu eklenmiştir).

Mesih İsa'nın geri dönmesinden önceki son günlere kadar, sevginin gerçek anlamı o kadar çapraşık bir hâl alacaktır ki dünya insanların gözünde bu anlam başlangıçtaki orijinal halinden tamamen bağımsız ve tanınmaz bir duruma gelecektir. Bu insanlar başkalarını sevmenin ne anlama geldiğini bildiklerine dürüstçe inanırlarken, aslında kalplerinde sadece ihanet, kin ve cinayet olacaktır.

Tanrı sevgiyi şu kelimelerle tanımlar,

Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir. Sevgi kıskanmaz, övünmez, böbürlenmez. Sevgi kaba davranmaz, kendi çıkarını aramaz, kolay kolay öfkelenmez, kötülüğün hesabını tutmaz. Sevgi haksızlığa sevinmez, gerçek olanla sevinir. Sevgi her şeye katlanır, her şeye inanır, her şeyi umut eder, her şeye dayanır. Sevgi asla son bulmaz... (1. Korintliler 13:4-8).

Hakiki sevgi, gerçek ve dürüst sevgi, sınırsız özveridir ve her sayıda ve her türlü denenmeye *kesinlikle dayanacaktır*. Sevilen kişinin ne söylediğine veya yaptığına veya sergilemesi gereken bir tutuma hiçbir şekilde bağlı değildir. Gerçek, İncilsel sevgi, kendisinin yöneltmiş olduğu kişiye daima sıkıca bağlıdır; bu nedenle seven kişinin kapılabileceği geçici olumsuz dürtüler veya herhangi bir hayal kırıklığı tarafından asla yerinden oynatılamaz. Bu yüzden İsa yalnızca, "Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur" (Yuhanna 15:13) demekle kalmamış, sevgisini bir günahkârlar dünyasına kasten ve bilerek sağlayıp onların yerine geçecek bir kurban olarak çarmıhta öterek bu

gerçeğin somut bir şekilde ortaya koymuştur – Evet, gerçek sevgi düşmanlara bile uzanır! Çünkü içsel, kararlı bir iradeye dayanır ve herhangi bir dış etkiye veya koşula bağlı değildir. Gerçek sevgi, tüm güvenlik ağlarını terk eder ve kurulan ilişkilerin uçurumunun kenarında, korku veya pişmanlık duymadan durur. Gerçek sevgi asla azalmaz ve *her zaman* artmaya devam eder; gerçek sevgi *sadece* güçlenir. İsa, takipçilerine diğerler insanlara karşı gerçek sevgiyle dolu bir yaşam sürmeyi öğretti ve *O'nun* yaşamı, öğretilerinin mükemmel bir örneğiydi – Verdiği şu mesajı, düşmanları için kendisini feda ederek ölme eylemiyle karşılaştırın:

Ama beni dinleyen sizlere şunu söylüyorum: Düşmanlarınızı sevin, sizden nefret edenlere iyilik yapın, size lanet edenler için iyilik dileyin, size hakaret edenler için dua edin. Bir yanağınıza vurana öbür yanağınıza da çevirin. Abanınızı alandan mintanınızı da esirgemeyin. Sizden bir şey dileyen herkese verin, malınızı alandan onu geri istemeyin. İnsanların size nasıl davranmasını istiyorsanız, siz de onlara öyle davranın. Eğer yalnız sizi sevenleri severseniz, bu size ne övgü kazandırır? Günahkârlar bile kendilerini sevenleri sever. Size iyilik yapanlara iyilik yaparsanız, bu size ne övgü kazandırır? Günahkârlar bile böyle yapar. Geri alacağınızı umduğunuz kişilere ödünç vererseniz, bu size ne övgü kazandırır? Günahkârlar bile verdiklerini geri almak koşuluyla günahkârlara ödünç verirler. Ama siz düşmanlarınızı sevin, iyilik yapın, hiçbir karşılık beklemeden ödünç verin. Alacağınız ödül büyük olacak, Yüceler Yücesi'nin oğulları olacaksınız. Çünkü O, nankör ve kötü kişilere karşı iyi yüreklidir. Babanız merhametli olduğu gibi, siz de merhametli olun (Luka 6:27-36).

Gerçek sevgi asla hakikatten korkmaz, asla "fakat ya eğer..." diye düşünerek şüphe duymaz, asla bir başkasının ona karşı olan sözlerinden ya da hareketlerinden dolayı sarsılmaz veya tereddüte düşmez ve asla "Benden bu kadar, bıktım!" demez. Gerçek sevgi, kısa ömürlü olan ve bir süre sonra sanki hiç var olmamış gibi öylece ortadan kayboluveren bir şey değildir – Bir kez alevlendi mi, gerçek sevgi asla söndürülemez. Asla bir başkası üzerinde bir çıkar veya üstünlük elde etmek için kullanılmaz, asla zalimlik göstermez veya başkalarına zarar vermez. Ayrıca, daha önce de belirttiğimiz gibi, gerçek sevgi günlük hayatımızdaki sıradan duygular tarafından yaratılan bir şey değildir (her ne kadar biz sevgi hissederken bu duygular da devreye girse de); *o yalnızca ortaya çıkmasını arzulayan bir bireyin iradesiyle yaratılır*. Başka bir deyişle *sevgi, birisinin şefkatini diğer bir kişiye vermeye ya da ona bağlamaya yönelik bilinçli bir karardır; bunun için zihin o kişiyi sevmeye ve onunla bir ilişki kurma arzusuna yöneltilmelidir*. Sevgi aklın, iradenin ve duyguların kasıtlı bir eylemidir; *asla* yalnızca duygusal bir dürtüden ibaret değildir, asla yalnızca düşünsel bir kararlılık eylemi veya kişinin iradesini zorlamasından ibaret değildir. Gerçek bir sevgi için bunların üçü de eşit derecede önemlidir! Hiç birisini koşulsuz olarak sevmeye sadece zihninizle karar verdiniz mi? Daha önce hiç, sizi buna iten herhangi bir dürtü olmadan veya karşılığında herhangi bir şey elde etme beklentisi olmadan, başkası için özverili bir şekilde bir şey yaptınız mı? Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla herhangi birisini, hatta bir düşmanınızı bile bu şekilde sevebileceğinizi biliyor muydunuz? İsa'nın gerçek ve özverili sevgi gösteren bir düşman hakkında anlattığı şu benzetmeyi düşünün:

İsa şöyle yanıt verdi: "Adamın biri (bir Yahudi) Yerusolim'den Eriha'ya inerken haydutların eline düştü. Onu soyup dövdüler, yarı ölü bırakıp gittiler. Bir rastlantı olarak o yoldan bir kâhin (bir Yahudi) geçiyordu. Adamı görünce yolun öbür yanından geçip gitti. Bir Levili (bir Yahudi) de oraya varıp adamı görünce aynı şekilde geçip gitti. O yoldan geçen bir Samiriyeli (Yahudilerin bir düşmanı) ise adamın bulunduğu yere gelip onu görünce, yüreği sızladı. Adamın yanına gitti, yaralarının üzerine yağla şarap dökerek sardı. Sonra adamı kendi hayvanına bindirip hana götürdü, onunla ilgilendi. Ertesi gün iki dinar (2 günlük maaşını) çıkararak hancıya verdi. 'Ona iyi bak' dedi, 'Bundan fazla ne harcarsan, dönüşümde sana öderim.' Sence bu üç kişiden hangisi haydutlar arasına düşen adama komşu gibi davrandı?"

Yasa uzmanı, "Ona acıyıp yardım eden" dedi. İsa, "Git, sen de öyle yap" dedi. (Luka 10:30-37 – *Parantezler içerisinde bazı açıklamalar eklenmiştir*).

Bu Samiriyeli adamın bu durumdan kazanacağı hiçbir şey yoktu. O Yahudi adama merhamet etmeye ne mecbur bırakılmıştı ne de bundan kazanabileceği herhangi bir ödül vaadi vardı. O sadece bir başkasını umursamayı aklına koymuştu ve ruhunu harekete geçiren şefkatle kendi kendisine verdiği emri yerine getirdi. İnsanlar zaman zaman bu tür İncilsel bir sevgi sergilerler. Örneğin bir anne, bebeğini vahşi bir hayvanın saldırısına karşı savunmak zorunda kalırsa, bunu bebekten bir şey alma beklentisiyle veya herhangi bir zorlamayla yapmaz. Bunu yalnızca bebeği için duyduğu saf ve gerçek sevgiden yapar. Kendisini savunamayanları savunmak için kendisini tehlikeye atmak, eğer bunun karşılığında bir çıkar beklenmiyorsa, özverili bir sevginin göstergesidir; işte bu, ne bir şey arayan ne de yaptıkları karşılığında bir şey bekleyen gerçek sevgidir. Yakup 1:27 şöyle der: "Baba Tanrı'nın gözünde temiz ve kusursuz dindarlık (tapınma), kişinin sıkıntı çeken öksüzler ve dullarla ilgilenmesi ve kendini dünyanın lekelemesinden korumasıdır" (*Parantez içerisinde açıklama eklenmiştir*). Tanrı sadece gerçek sevginin ne olduğunu anlamamızı değil, aynı zamanda tıpkı kendisinin yaptığı gibi bunun doğrultusunda hareket etmemizi de istiyor. Tanrı'nın düşmanları olmamıza rağmen, Tanrı bize olan sevgisini *göstermek* için ilk adımı kendisi attı. Ölümde yerimizi alması ve O'na karşı isyanımızın borcunu ödemesi için kendi Oğlunu verdi – O bizlere sadece "Seni seviyorum" dememiş, sevgisini davranışlarıyla da göstermiştir. Tanrı'nın insana olan sevgisi ile ilgili şu ayetlere bir bakalım:

Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun (Yuhanna 3:16).

Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü (Romalılar 5:8).

Ama merhameti bol olan Tanrı bizi çok sevdiği için, suçlarımızdan ötürü ölü olduğumuz halde, bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. O'nun lütfuyla kurtuldunuz (Efesliler 2:4-5).

Bakın, Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize "Tanrı'nın çocukları" deniyor! Gerçekten de öyleyiz (1. Yuhanna 3:1).

Sevgili kardeşlerim, birbirimizi sevelim. Çünkü sevgi Tanrı'dandır. Seven herkes Tanrı'dan doğmuştur ve Tanrı'yı tanır. Sevmeyen kişi Tanrı'yı tanımaz. Çünkü Tanrı sevgidir. Tanrı biricik Oğlu aracılığıyla yaşayalım diye O'nu dünyaya gönderdi, böylece bizi sevdiğini gösterdi. Tanrı'yı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve Oğlu'nu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur. Sevgili kardeşlerim, Tanrı bizi bu kadar çok sevdiğine göre biz de birbirimizi sevmeye borçluyuz (1. Yuhanna 4:7-11).

Ayrıca, Tanrı'nın merhamet elini dünyanın kayıp insanlarına, O'nun mevcut ve sürekli gazabından güvende kalmaları için bir araç sağlayarak, onlara tövbe etme fırsatı vererek uzatan, yine Tanrı'nın kendi sevgisidir. Rab'bin arzusu hepsinin kurtuluşa ulaşmasıdır – Tanrı'nın yüreğinin arzusu budur! Bu konuyu açıklayan şu ayetleri düşünün:

Bazılarının düşündüğü gibi Rab vaadini yerine getirmekte gecikmez; ama size karşı sabrediyor. **Çünkü kimsenin mahvolmasını istemiyor, herkesin tövbe etmesini istiyor** (2. Petrus 3:9 – Vurgu eklenmiştir).

Bu yüzden, ey İsrail halkı, sizleri, her birinizi yolunuza göre yargılayacağım. Egemen RAB böyle diyor. Dönün! İsyanızdan dönün! Günahın sizi yıkıma sürüklemesine izin vermeyin. İsyanızınızı

kendinizden uzaklaştırın. Yeni bir yürek, yeni bir ruh edinin. Neden öleceksin, ey İsrail halkı? **Çünkü ben kimsenin ölümünden sevinç duymam.** Egemen RAB böyle diyor. Öyleyse günahınızdan dönün de yaşayın! (Hezekiel 18:30-32 – Vurgu eklenmiştir).

Böylece, **Tanrı aracılığımızla çağrıda bulunuyormuş gibi Mesih'in adına elçilik ediyor, O'nun adına yalvarıyoruz: Tanrı'yla barışın.** Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım (2. Korintliler 5:20-21 – Vurgu eklenmiştir).

Artık Şeytan'ın ve dünya sisteminin sevgi kelimesinin gerçek anlamını değiştirmesine niçin izin veremeyeceğimizi anlıyor musunuz? Burada Tanrı'nın itibarı ve karakteri söz konusudur! Tanrı geçici bir hevesle sevmez; O ne sevgiye kapılır ne de sevgiden kopar. Tanrı'nın bir kişiye olan sevgisi ve ona sağladığı kurtuluş, kişinin yapmakta olduğu, geçmişte yaptığı veya gelecekte yapacağı bir şey yüzünden, hatta bu kişi mümkün olan en korkunç günahı işlese bile asla kaybolmaz. Tanrı bir insanı sevmeye karar verdiğinde, o kişi ne olursa olsun sevilir! Tanrı bir insana sevgisini verdiğinde, bu sadece kalıcı değil, aynı zamanda kusursuz ve eksiksiz bir sevgidir. Bu yüzden Tanrı bize sevgisini verdiğinde artık cehennem korkumuz kalmaz. Kurtulduğumuzu ve Tanrı'nın ailesine yerleştirildiğimizi ve kurtuluşumuzu kaybetme ihtimalinin olmadığını biliyoruz. Elçi Yuhanna bunu şu şekilde açıklamıştır:

Kim İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğunu açıkça kabul ederse, **Tanrı onda yaşar**, o da Tanrı'da yaşar. Tanrı'nın bize olan sevgisini tanıdık ve buna inandık. Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar. **Yargı gününde cesaretimiz olsun diye sevgi böylelikle içimizde yetkin kılınmıştır.** Çünkü Mesih nasılsa, biz de bu dünyada öyleyiz. Sevgide korku yoktur. Tersine, yetkin sevgi korkuyu siler atar. Çünkü korku işkencedir. Korkan kişi sevgide yetkin kılınmamıştır. Bizse seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi (1. Yuhanna 4:15-19 – Vurgu eklenmiştir).

Artık sevgi kavramına dair anlayışımızı pekiştirmiş olduğumuza göre, üzerinde düşüneneğimiz ikinci kavramımıza geçelim ve Tanrı'nın "ilişkiler" konusuna olan bakışını daha iyi anlamaya çalışalım.

İlişki Kavramı – Neden Önemlidir?

Hayatta gerçekten önemli olan her şeyin Tanrı ile olan ilişkimize bağlı olduğunu açıkça belirterek başlayalım. İsa insanlara şu çok basit soruyu sordu: "İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?" (Markos 8:36). Bizler yaklaşık olarak 70-80 yıl boyunca bu dünyada kalacağız ve bu kısa hayatımız geçici, dünyevi kazanımlarla ilgili değil, sonsuzluğa bakmakla ilgilidir. Ayrıca Dünya Sistemi Dinleri temel olarak, önceki bölümlerde tartıştığımız gibi, bir kişiyi Ebedi Saadet'e ulaştırabileceğini iddia eden bir dizi kuralları izlemekle ilgilidir. Ancak Hristiyanlık *bir din değil*, Yaraticımız olan Tanrı ile kurulan *dürüst, içten ve gerçek bir sevgi ilişkisidir*.

Matta 7:21'de İsa, "Bana, 'Ya Rab, ya Rab!' diye seslenen herkes Göklerin Egemenliği'ne girmeyecek. **Ancak göklerdeki Babam'ın isteğini yerine getiren** girecektir" demiştir (Vurgu eklenmiştir). Dolayısıyla bizim sormamız gereken soru şu olur: "İsa'nın göklerdeki Babası'nın isteği tam olarak nedir?" İsa hitap ettiği insanların yaşamında bu sorunun daima gündemde kalmasını istiyordu, bu yüzden onlara, kendisinin Mesih olduğuna inanan, O'nu "Rab" olarak çağıran bir grup insanın gelecekte düşeceği durumu açığa vurarak şöyle devam etti: "O gün **birçokları** bana diyecek ki, 'Ya Rab, ya Rab! Biz **senin adınla** peygamberlik etmedik mi? **Senin adınla** cinler kovmadık mı? **Senin adınla** birçok mucize yapmadık mı?'" (Vurgu eklenmiştir). Bu gruptaki insanlar, yaşamları boyunca pek çok dinsel eylem gerçekleştirmişti, bu tür ritüel faaliyetlerinin İsa'nın göklerdeki Babası'nın iradesi olduğundan tamamen

emindiler. Ancak fena hâlde yanılıyorlardı. İsa şöyle devam etti, " O zaman ben de onlara açıkça, '**Sizi hiç tanımadım**, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!' diyeceğim" (Vurgu eklenmiştir). İsa onlara kendisiyle hiçbir ilişkilerinin olmadığını, onların hâlâ günah içinde ve kötülük yapan kişiler olduklarını söyleyecektir. Bu insan grubundan hiç kimseyi *dost olarak görmediğini* ve her ne kadar *onların kendisi hakkındaki bilgileri doğru olsa bile* (O gerçekten de yaşayan Tanrı'nın Oğlu Rab Mesih'tir); aslında O'nu *samimi bir düzeyde ve gerçek anlamda hiç ama hiç tanıtmıyor* olduklarını vurgular. Tanrı'nın gerçek çocukları O'nu içtenlikle ve derinlemesine *tanımak* isterler ve O'nunla ilişkilerini inşa etmek ve sürdürmek için kararlı, disiplinli ve gayretlidirler – Sadece *O'nun hakkından bilgi sahibi olmakla* kalmazlar, O'nu *tanırlar*, O'nu *severler*, O'nunla giderek büyüyen doğru ve gerçek bir ilişkiye sahiptirler! Buna karşın Elçi Pavlus şöyle yazmıştır: "Onlara (*dindar dünya sistemi insanları*) ilişkin tanıklık ederim ki, Tanrı için gayretlidirler; ama bu bilinçli bir gayret değildir" (Romalılar 10:2 – *Parantez içerisinde açıklama eklenmiştir*).

Bu bölümde olumlu İncilsel ilişkileri en geniş anlamıyla ele alacağız. Muntazam bir İncilsel ilişki, ortak bir bağlantı yoluyla zihinsel, duygusal, fiziksel ve ruhsal olarak iç içe olan iki veya daha fazla kişi arasındaki gerçek sevgi (önceki satırlarda tanımlanmış olduğu gibi) ve birbirlerini yakından tanıma temeli üzerine inşa edilir. Dünya sisteminin *olumsuz ilişkiler* olarak adlandırdığı, herhangi bir İncil öğretisi üzerine kurulmayan ancak şu gibi konuları içeren ilişkiler de vardır: Negatif enerji, kişisel mutluluk ve mutsuzluk, şüphe, bencillik, dayanak sorunları, yargılama, verme ve alma meseleleri, iletişim kavramlarının eksikliği ve güvensizlik duyguları... Bunların hepsi günahın çeşitli tezahürleri olan ilişki değişkenleriyle ilgilidir. Bu değişkenlerin İncilsel ilişkiler dahil tüm ilişkileri olumsuz etkilediğini kesinlikle inkâr edemeyiz, ancak bu noktada basitçe günahın *tüm* tezahürlerinin zaten *her şeyi* olumsuz etkilediğine değinmemiz de gerekir – Diğer bütün konuların aksine ilişkilerin, günahın salgınından bir şekilde muaf olabileceğini niçin düşünelim ki? Bu nedenle, eğer bir kişi buna izin verirse, kendisi ister dünya sisteminin bir çocuğu isterse Tanrı'nın bir çocuğu olsun, ne yazık ki günah *her zaman* ve *kolayca* bizim duygularımızdan ve kötü arzularımızdan faydalanıp onları sömürebilir; bu da bizi olumsuz ilişkiler kurmamıza yol açacak düşüncesiz ve İncil'e aykırı kararlar almaya ayartabilir. Bu nedenle, inananlar olarak her düşüncüyü tutsak almamız, "Safsataları, Tanrı bilgisine karşı diklenen her engeli yıkıyor, her düşüncüyü tutsak edip Mesih'e bağımlı kılıyoruz" (2. Korintliler 10:5).

Ayrıca, Tanrı'nın sözünde tanımlanmış birçok farklı *türde* ilişki bulunduğu da iyi bilinmektedir. Örneğin eşler ve iki arkadaş arasında olduğu gibi, iki kişi arasında kurulan eşitlik ilişkileri vardır. Bunlardan başka, ebeveyn ve çocuk (çocuklar), efendi ve hizmetkâr(lar), çoban ve kuzu (sürü), kral ve tebaa(lar) arasında olduğu gibi bireyler ve gruplar arasında kurulan hiyerarşi ilişkileri de vardır. Farklı ilişki türlerinin tümü önemli ve benzersizdir. Ancak biz kendi çalışmamız için burada ilişkiler konusuna daha geniş bir anlamda bakacağız. Bu nedenle, ilişkilerin ayrıntılarına derinlemesine dalmadan önce, tüm ilişkiler için gerekli ve ortak olan bireysel öğelere ve gerçeklere bakarak ve olumlu, sağlıklı ve İncilsel ilişkiler oluşturmak için hangi değişkenlerin önemli olduğunu inceleyerek, ilişkilerle ilgili birkaç genel gerçeği ele alalım.

İlişkilerin Unsurları:

Kutsal Kitap öğretilerine dayalı bir ilişkinin unsurlarını hiç düşündünüz mü? Bireyler arasında sağlıklı ve güçlü bağlar kurulabilmesi için kesinlikle esas olan bu vazgeçilmez gereksinimleri? Yalnızca şu başlıca öğeleri göz önünde bulundurun: Karşılıklı olarak dürüstlük, iletişim, saygı, samimiyet, şefkat, teşvik, sabır, anlayış, nezaket, alçakgönüllülük, sevgiyle hareket etme (yükümlülükle değil), birbirlerinin ihtiyaçlarını karşılama ve gereksinim duyulan hizmetleri yerine getirme, tutku, birbirleri hakkında sürekli daha fazla şey öğrenme arzusu, birbirlerinin (ruhsal, duygusal, zihinsel vs.) olarak büyüdüğünü görme isteği, kendinden önce başkalarını düşünme arzusu... Yalnızca bunlara bakarak, bir insanın gerçek

anlamda tanımadığı birisiyle anlamlı bir ilişkisi olamayacağını siz de görebiliyor musunuz? İki kişi arasında ciddi bir ilişkinin henüz sadece başlayabilmesi için bile tarafların birbiri hakkında asgari düzeyde bilgi edinmesi gerekir. Şimdi bu çok önemli noktayı ele alalım:

Bu alıştırma için, ilk kez buluşacağınız bir kişiyle gelecekteki potansiyel bir evlilik partneri olarak ilgilendiğinizi düşünelim. Akşam yemeği için bir restorana ilk randevunuza gidiyorsunuz, burası ikinizin de kendisini hem rahat hem de birbirinize açılmakta özgür hissettiği sakin bir yer. Saatlerce konuşuyorsunuz, sorular soruyorsunuz, gülüyorsunuz, birbirinizin cevaplarını düşünceli bir şekilde dinliyorsunuz, anılarınızı anlatıyorsunuz, yaşamdaki ilgi alanlarınız ve ortak noktalarınızı buluyorsunuz, vb... Böyle güzel bir sohbet akşamında birbiriniz hakkında kesinlikle çok şey öğrenebilirdiniz, değil mi? Karşınızdaki kişinin en sevdiği rengi ve yemekleri, aile hayatını veya geçmiş tatil deneyimleri, arkadaşlıkları, giyim tercihleri veya yaşam tarzı hakkında pek çok bilgi edinebilirsiniz.

Fakat yine de bu kişi hakkında sadece bu tek randevudan öğrenemeyeceğiniz sayısız kişisel ayrıntı olacağını görebiliyor musunuz? Hakkında çok az şey bildiğiniz birisiyle sadece tek bir randevudan sonra hemen bir evliliğe atlamanın pek de akıllıca olmayacağını anlıyor musunuz? Tüm ilişkilerin gelişmesi zaman alır ve ancak birbirinizle dolu dolu ve kaliteli etkileşimler kurduğunuz haftalar, hatta aylar sonra bile, bir kişinin gerçek kimliğinin, gerçekte kim olduğunun özünü bilmenin yalnızca yüzeyini kazıyabilirsiniz. O insanın kritik durumlarda nasıl tepki verdiği; çocuklar ve yaşlılarla ilişkisini; zaman, para, sonsuz yaşam, kişisel çabalar, iş, ilişkiler, eğlence gibi şeylere ne kadar değer verdiği; yaşamındaki tutkularının hayatının diğer yönlerini nasıl etkilediğini anlamak...

Bunlar kişisel profillerimizi oluşturan, yaşam deneyimlerimizi inşa eden ve her insanı benzersiz ve özel kılan değişkenlerden sadece birkaçıdır. Zaman ve etkileşimler yoluyla giderek daha ayrıntılı olarak şekillenen ve kendi yaşam deneyimlerinize iç içe geçen anlamlı ve gerçek bir ilişki kurmak için çok fazla kaliteli zaman gerekir – Bir ilişki kurduğunuz kişiyle ilgili gerçekler hakkında yalnızca yüzeysel bilgiler edinmek değil, yaşam deneyimlerinize olduğu gibi onlarınkilerine de dahil olmak istersiniz.

Şimdi kendinize şunu soruyor olabilirsiniz, "Bütün bunlar bir kişiyle aramda olası bir evlilik uyumluluğu olup olmadığını görmek için nasıl randevuya çıkılacağı konusunda gayet güzel sözler. Fakat bunun benim Tanrı ile olan ilişkimle bir ilgisi var mı?" Eğer öyleyse bilmelisiniz ki bunun Tanrı'yla aranızdaki ilişkiyle *bir hayli* ilgisi var! *Tanrı ile ilişkimizle ilgili öncelikli odak noktamız, O'nu yakından tanımaktır.* O zaten sizin *hakkınızdaki* her şeyi bilmekte ve sizi kişisel olarak tamamen ve yakından tanımaktadır. Peki ama *siz* Tanrı hakkında ne biliyorsunuz? Ayrıca, O'nun *hakkındaki* bilgileriniz, O'nu ne kadar yakından tanıyor oluşunuza nasıl yansıyor? Şu anda O'nu daha iyi tanımak için ne yapıyorsunuz?

Hristiyan topluluğunda gördüğümüz ve duyduğumuz en büyük sorunlardan biri, *Tanrı'yı yakından tanımanın* önemini anlamayan veya buna göre hareket etmeyen inananlarla ilgilidir. Tanrı'yı gerçekten tanımanın tek yolu, O'nunla güçlü bir iletişim ilişkisi kurmaktır. Tanrı ile iletişim kurmamızın 3 yolu vardır: 1) Dua (Tanrı'ya konuşmamız); 2) Tanrı'nın sözünü okumak (Tanrı'nın kendi sözü aracılığıyla bize konuşması); 3) Diğer Hristiyanlarla paydaşlık içerisinde olmak (birlikte kutsal yazılar hakkında paylaşım yaparken içimizde olan Kutsal Ruh'un birliği aracılığıyla). Buradaki esas mesele şudur: *Bir insanla yalnızca tek bir buluşmadan sonra güçlü bir ilişki kuramayacağınız gibi, aynı şekilde Tanrı'nın sözünü yalnızca arada bir okuyup, yalnızca zaman zaman dua ederek ve/veya diğer Hristiyanlarla yalnızca nadiren paydaşlık içerisine girerek de Tanrı ile güçlü bir ilişki kuramazsınız.* Öncelikle Tanrı'yı *tanımaya* gayret etmeliyiz, sonra yaşam deneyimlerinde O'nunla birlik içerisinde olmalıyız – O'nu derinlemesine tanımak için hayatı O'nunla birlikte yaşamalıyız!

Kutsal Kitap Bize Dua Hakkında Ne Öğretmektedir:

Sürekli dua edin (1. Selanıkliler 5:17 – Vurgu eklenmiştir).

Kurtuluş miğferini ve Ruh'un kılıcını, yani Tanrı sözünü alın. **Her türlü dua ve yalvarışla, her zaman Ruh'un yönetiminde dua edin.** Bu amaçla, bütün kutsallar için yalvarışta bulunarak tam bir adanmışlıkla uyanık durun (Efesliler 6:17-18 – Vurgu eklenmiştir).

Bana gelince, **sizin için RAB'be yalvarmaktan vazgeçip O'na karşı günah işlemek benden uzak olsun!** Ancak size iyi ve doğru yolu öğreteceğim (1. Samuel 12:23 – Vurgu eklenmiştir).

Acı bana, ya Rab, **çünkü gün boyu sana yakarıyorum** (Mezmurlar 86:3 – Vurgu eklenmiştir).

Durmadan, **gece gündüz dualarımda seni anarak** atalarım gibi temiz vicdanla kulluk ettiğim Tanrı'ya şükrediyorum (2. Timoteos 1:3 – Vurgu eklenmiştir).

Gün boyunca Tanrı'ya dua ediyor musunuz? O'nu daha iyi tanıma arzunuzu O'na açıyor musunuz? Eksiklerinizi O'na itiraf ediyor musunuz? Endişelerinizi ve korkularınızı O'nunla paylaşıyor musunuz? Hayatınızdaki insanlar ve ilişkiler için dua ediyor musunuz? İsteklerinizi Tanrı'ya sunuyor musunuz? Hayatınızın mahrem detaylarını Tanrı ile paylaşıyor musunuz? Her gün ve düzenli olarak dua yoluyla Tanrı ile iletişim kuruyor musunuz? Hayatınızda olumlu bir şey olduğunda, O'nu yüceltmek için *derhal* Tanrı'ya gider misiniz? Olumsuz bir şey olduğunda, Rab'bin yardımı, gücü ve teşviki için *hemen* O'na gidiyor musunuz? Yoksa Tanrı, sadece diğer tüm yöntemler başarısız olduğunda aklınıza sonradan gelen bir düşünce mi?

Kutsal Kitap Bize Tanrı'nın Sözünü Okumakla İlgili Ne Öğretiyor:

Tanrı bize sözünün ruhsal gıdamız olduğunu gösteriyor – Tanrı ile sağlıklı bir ilişkiye sahip olmak için O'nun sözünü günlük ve düzenli olarak almalıyız – Kutsal yazıları okumalı, incelemeli, üzerinde düşünmeli, ezberlemeli, doğru bilmeli ve öğretilerini hayatımızda aktifleştirmeliyiz.

O zaman Ayartıcı yaklaşıp, "Tanrı'nın Oğlu'ysan, söyle şu taşlar ekmek olsun" dedi.

İsa ona şu karşılığı verdi: "**İnsan yalnız ekmekle yaşamaz, Tanrı'nın ağzından çıkan her sözle yaşar' diye yazılmıştır.**" (Matta 4:3-4 – Vurgu eklenmiştir).

Yasa Kitabı'nda yazılanları dilinden düşürme. Tümünü özenle yerine getirmek için **gece gündüz onu düşün.** O zaman başarılı olacak ve amacına ulaşacaksın (Yeşu 1:8 – Vurgu eklenmiştir).

Ne mutlu o insana ki, kötülerin öğüdüyle yürümez, günahkârların yolunda durmaz, alaycıların arasında oturmaz. **Ancak zevkini RAB'bin Yasası'ndan alır ve gece gündüz onun üzerinde derin derin düşünür.** Böylesi akarsu kıyılarına dikilmiş ağaca benzer, meyvesini mevsiminde verir, yaprağı hiç solmaz. Yaptığı her işi başarır (Mezmurlar 1:1-3 – Vurgu eklenmiştir).

Bu nedenle her kötülüğü, hileyi, ikiyüzlülüğü, kıskançlığı ve bütün iftiraları üzerinizden sıyrıp atın. **Yeni doğmuş bebekler gibi, hilesiz sütü andıran Tanrı sözünü özleyin ki, bununla beslenip büyüyerek kurtuluşa erişesiniz** (1. Petrus 2:1-2 – Vurgu eklenmiştir).

Kardeşler, çocuk gibi düşünmeyin. Kötülük konusunda çocuklar gibi, **ama düşünmekte yetişkinler gibi olun** (1. Korintliler 14:20 – Vurgu eklenmiştir).

Şimdiye dek öğretmen olmanız gerekirken, Tanrı sözlerinin temel ilkelerini size yeni baştan öğretecek birine ihtiyacınız var. Size yine süt gerekli, katı yiyecek değil! Sütle beslenen herkes bebektir ve doğruluk sözünde deneyimsizdir. Katı yiyecek, yetişkinler içindir; onlar duyularını iyi ile kötüyü ayırt etmek üzere alıştırmayla eğitmiş kişilerdir (İbraniler 5:12-14 – Tanrı'nın sözünü okumayan ve öğrenmeyen kişiler için bir azarlama).

Kendini Tanrı'ya makbul, **gerçeğin bildirisini doğru kullanan**, alnı ak bir işçi olarak sunmaya gayret et... Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır. Bunlar sayesinde Tanrı adamı her iyi iş için donatılmış olarak yetkin olur (2. Timoteos 2:15 ve 3:16-17 – Tanrı'nın sözünü okumaya ve öğrenmeye dönük bir teşvik – Vurgu eklenmiştir).

Tanrı'nın sözünü her gün ve düzenli olarak okuyor, üzerinde çalışıp düşünüyor ve ezberliyor musunuz? Tanrı, kutsal sözleri aracılığıyla bizimle konuşur ve bize öğretir. Bu, Rab'bin büyümemiz için seçtiği ve aracılığıyla O'nu yakından tanıyabileceğimiz yoldur – Ruhsal gıdanızı alın! Tıpkı İsa gibi biz de "Benim yemeğim, beni gönderenin isteğini yerine getirmek ve O'nun işini tamamlamaktır" diyebilir miyiz? (Yuhanna 4:34).

Kutsal Kitap Diğer İmanlılarla Paydaşlık Kurmak Hakkında Bize Ne Öğretiyor:
Göklerin Egemenliği'ne doğru birlikte yürürken ruhsal armağanlarımızı kullanarak birbirimizle birlik içinde olmalıyız.

Kendisi kimini elçi, kimini peygamber, kimini müjdeci, kimini önder ve öğretmen atadı. Öyle ki, kutsallar hizmet görevini yapmak ve Mesih'in bedenini geliştirmek üzere donatılsın. Sonunda hepimiz imanda ve Tanrı Oğlu'nu tanımada birliğe, yetkinliğe, Mesih doluluğundaki olgunluk düzeyine erişeceğiz. Böylece artık insanların kurnazlığıyla, aldatıcı düzenler kurmaktaki becerileriyle, her öğretinin rüzgarıyla çalkalanıp öteye beriye sürüklenen çocuklar olmayacağız. Tersine, sevgiyle gerçeğe uyararak beden başı olan Mesih'e doğru her yönden büyüyeceğiz. O'nun önderliğinde bütün beden, her eklemenin yardımıyla kenetlenip kaynaşmış olarak her üyesinin düzenli işleyişiyle büyüüp sevgide geliyor (Efesliler 4:11-16).

Birbirimizi sevgi ve iyi işler için nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim. Bazılarının alıştığı gibi, bir araya gelmekten vazgeçmeyelim; o günün yaklaştığını gördükçe birbirimizi daha da çok yüreklendirelim (İbraniler 10:24-25).

Bunlar kendilerini elçilerin öğretilerine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adanmışlar. Herkesi bir korku sarmıştı. Elçilerin aracılığıyla birçok belirtiler ve harikalar yapıyordu. İmanlıların tümü bir arada bulunuyor, her şeyi ortaklaşa kullanıyorlardı. Mallarını mülklerini satıyor ve bunun parasını herkese ihtiyacına göre dağıtıyorlardı. Her gün tapınakta toplanmaya devam eden imanlılar, kendi evlerinde de ekmek bölüp içten bir sevinç ve sadelikle yemek yiyor ve Tanrı'yı övüyorlardı. Bütün halkın beğenisini kazanmışlardı. Rab de her gün yeni kurtulanları topluluğa katıyordu (Elçilerin İşleri 2:42-47).

Eğer gerçek bir Hristiyan'sanız, Tanrı ve O'nun tüm çocukları ile birlik içindesinizdir; "Mesih'te" olan kişilerin konumu budur. Bu sizin de konunuz olabilir; peki günlük hayatınızda bunun bir karşılığı var mı? Kardeşlerinizle düzenli olarak paydaşlık kuruyor musunuz? Onları tanrısallığa ve sevgiye teşvik etme arzusuyla sık sık hatıranıza getiriyor musunuz? Düzenli olarak katıldığınız ve "düzenli paydaşlığınız" olarak gördüğünüz bir kiliseniz var mı? Ruhsal armağanlarınızı topluluktaki birliktelik ve paydaşlığı geliştirmek ve üstümüze düşen Krallık işlerini yapmak için mi kullanıyorsunuz? Kardeşlerinizle kutsal yazıları doğru şekilde kullanarak iletişim kuruyor, yani hayatlarında bir sıkıntılar olduğunda, onlara Tanrı'nın sözünden tavsiyeler ederek destek oluyor musunuz?

Önemli bir karar vermeleri, size güvenmeleri ve sizden yardım istemeleri gerektiğinde, onlara Tanrı'nın sözünü kullanarak rehberlik ediyor musunuz? Tanrı, kardeşlerimizle olan ilişkilerimize bu şekilde dahil edilir. Tanrı'yı daha iyi tanıyabilmemiz için bir başka yol da budur.

İlişkiler ve Zaman:

Anonim bir kaynağa ait olan şu alıntıyı düşünün: "İyi ilişkiler birdenbire doğmaz. Zaman, sabır ve iki insanın birlikte olmayı gerçekten istemesi gerekir." Gerçekten de iyi olan ve sahip olmaya değer olan her şey zaman ister. Bu durum özellikle de ilişkiler için geçerlidir. Ne yazık ki günümüz dünyasında hepimiz *çok meşgulüz* – Şeytan, hayatımızı anlamsız faaliyetlerle doldurmada son derece başarılı olmuş gibi görünüyor. Bu nedenle Tanrı'nın bize O'nu daha iyi tanımamız için büyük önem taşıdığını bildirdiği doğru ve yararlı faaliyetlere zaman ayırma konusunda daha gayretli ve disiplinli olmalıyız. Bu kritik noktanın aşağıdaki örneği, Pastör Francis Chan'ın birkaç yıl önce oluşturduğu bir misalden uyarlanmıştır:

Şu soruyla başlayalım – Şu anda size yüksek bir miktar para verecek olsaydım, onunla ne yapardınız? Şu anda cebimde 1.440 dolar var. Bu parayı size vereceğim. Fakat öncelikle bilmelisiniz ki size bu parayı vermek için tek bir şartım var. Bu paradan en az 20 doları ayırıp bana onunla özel bir şey almalısınız. Bana sevimsiz bir şey alırsanız bunu kabul etmem, güzel bir hediye olmalı. Size önerdiğim parayı bu şartla kabul edecek misiniz? Ben olsam ederdim ve bence çoğu insan da kabul ederdi.

O zaman durumu biraz değiştirelim. Haftanın 7 günü, size her gün 1.440 dolar versem ne olur? Aynı koşul geçerli olacak, her gün benim size verdiğim paradan en az 20 dolar alıp benim için güzel bir hediye almanız gerekiyor. Bu yeni teklifi belirtilen şartla kabul edecek misiniz? Aynı şekilde, ben olsam kabul ederdim ve bence çoğu insan da ederdi. Ki sizce de bu harika bir anlaşma olmaz mıydı? Bu kadar büyük bir getiri için göstermeniz gereken çaba gerçekten de çok küçük, öyle değil mi? Bu anlaşmayı reddedecek bir kimsenin olduğunu sanmıyorum.

Şimdi konuyu biraz değiştirelim ve başka bir soru soralım – Hayattaki en iyi ilişkimiz kiminle olmalı? En iyi ilişkimiz, üzerinde en fazla çalışmamız ve son derece sağlıklı olduğundan emin olmamız gereken ilişki Tanrı'yıdır, değil mi? Peki, bu ilişki için *günlük olarak* ne yapıyoruz? Tüm ilişkiler zaman alır, değil mi? Bu doğru mu? Evet, elbette doğru. Birisiyle hiç vakit geçirmedığımız hâlde onunla bir ilişki kurabilir miyiz? Hayır, elbette ki kuramayız! Bir gün içerisinde pek çok saat var fakat hepimiz çok meşgul insanlarız. Bir günde kaç saat var? 24 saat. 24 saatimizde ne yapıyoruz? Öncelikle temel gereksinimlerimiz var:

- Uyumamız gerekiyor – Bu yaklaşık 8 saat;
- Günde birkaç kez yemek yememiz gerekiyor – Bu da birkaç saat daha;
- Çalışmamız gerekiyor – Çoğu insan tam zamanlı çalışıyor, bu da 8 saat daha eder.

Şimdiye kadar 17-20 saat kadar kullandık, yani geriye 4-7 saat kaldı. Başka ne yapıyoruz? Genellikle bizi rahatlatan ve yapmaktan zevk aldığımız şeyleri yaparız. Eğlenmek için ne yapıyoruz? TV izliyoruz; bilgisayar, telefon ve tabletlerimizle vakit geçiriyoruz – Oyun oynamak; belki gazete veya kitap okuyabilirsiniz, arkadaşlarımızla sohbet etmek, hobilerimiz, sporlarımız vs.

Tanrı her gün bize 24 saat veriyor. Peki bu süre kaç dakika ediyor? $24 \times 60 = 1.440$ dakika. Tanrı bize her gün 1440 dakika veriyor – Bu büyük bir hediye, değil mi? Ne düşünüyorsunuz? Her gün bize verdiği 1440'tan Tanrı'ya sadece 20 dakika kadar bile kaliteli zaman ayırmak çok mu fazla?

Bu örneği bir Kutsal Kitap çalışmasında her verdiğimizde, insanlar durur ve birer Hristiyan olarak kim olduklarını düşünürlerdi. En başta, içlerinden birisine size sadece 20 liralık bir armağan sunması karşılığında kendisine 1440 lira vereceğinizi söylediğinizde insanların heyecanlanacağını görebilirsiniz – Böyle bir durumda,

fark edilmeyi ve kendisini seçeceğinizi umarak herkes hevesle elini kaldırır. Fakat Tanrı'ya ne kadar az şey verdiklerini ve O'nunla ilişkilerini inşa ederken yaşadıkları heyecan eksikliğini anladıklarında bu kişilerin yüzlerinde suçluluk ifadesi görürsünüz. Gerçek şu ki, O'na sadece 20 dakika ayırmak bile pek de yeterli görünmüyor, değil mi? Tanrı'nın kendilerine bahsettiği değerli yaşamı, günde 8-10 saatini ekrana bakarak tamamen boşa harcayan insanlar tanıyoruz... Şu ifadeleri bir düşünün ve doğru olup olmadığına kendiniz karar verin: Ömrünün sonunda hiç kimse "Keşke daha çok televizyon izleseydim; keşke daha fazla oyun oynasaydım, keşke daha fazla para kazansaydım; keşke daha fazla eğlenceye gitmiş olsaydım; keşke iş yerimde daha çok vakit geçirseydim..." gibi şeyler söylemeyecektir. Ancak "Keşke Tanrı ve O'nun halkıyla daha fazla kaliteli zaman geçirmiş olsaydım, O'nun sözünü okuyarak ve dua ederek Tanrı'mla iletişim kursaydım" diyebilirler. Sonunda, herkes bu hayatta neyin gerçekten değerli olduğunu bilecektir! Bu gerçeği şimdi fark etmek ve hayatımızı buna göre değiştirmek çok daha iyi olmaz mıydı?

Tanrı sizi seviyor. Her şeyi yoktan yaratan Tanrı, sizi seviyor ve sizinle yakın, anlamlı, hayatınızı değiştirecek bir ilişki içerisinde olmayı ve O'nun olan her şeyi sonsuza dek sizinle paylaşmayı arzu ediyor – Hayatınızda bu gerçeklikten daha heyecan verici bir şey var mı? Olmamalı! Bir Hristiyan için bundan daha heyecan verici olan hiçbir şey olmamalı. Tanrı sonsuza kadar bir koltuğa oturup ekranı seyretmek değil, çocuklarıyla, sizinle yakın ve anlamlı bir ilişki içerisinde olmak istiyor. İlişkiler zaman alır ve Tanrı ile olan ilişkimiz, yaşam yolculuğumuza devam ederken zamanımızın büyük bir kısmını onu inşa etmek ve güçlendirmek için ayırmaya kesinlikle değer!

Şimdi İncil'in Büyük Resmi için Tüm Kavramlarımızı Bir Araya Getirelim Tanrı insanı neden yarattı?

Tanrı'nın insanlara hiçbir şey için ihtiyacı olmadığını biliyor muydunuz? Tanrı, kendi üçlü birlik ilişkisi içinde tamamen kendi kendisine yeterlidir ve bütünüyle tatmin içerisindedir. Peki öyleyse bizi neden yarattı? İnsanlar, Tanrı'nın suretinde yaratılmış oldukları için, Tanrı'yı, yaratılışın başka hiçbir üyesinin O'nu deneyimlemeyeceği ve algılayamayacağı şekilde bilme yetisine sahiptir. O'na dair (bize sözü aracılığıyla vahyettiği) bilgimizle O'nu sevebilir, O'nu övebilir ve yüceltebilir, O'na tapınabilir, O'na hizmet edebilir, O'ndan zevk alabilir ve O'nun mülkü olarak O'nunla paydaşlık kurabiliriz – İşte Tanrı bizi bunun için yarattı (bkz. Yaratılış 1:26-27; Mezmurlar 100:3, 102:18; Yeşaya 42:10-12, 43:7, 21; Yeremya 13:11; Hezekiel 34:30-31; Luka 1:73 -75; 1. Korintliler 1:9, 10:31; Efesliler 1:3-6, 5:24-27; Koloseliler 1:16; Titus 2:14; 1. Petrus 2:9; Vahiy 4:11).

Tanrı insanlarla karşılıklı yakın bir bilgi ve sevgiye dayalı olan bir ilişki kurmak istiyor! Bu nedenle Tanrı, insanı seçim yapabilme yeteneği ile yaratmıştır. Tanrı yalnızca bir hizmetkâr isteseydi, bir robota benzeyen, sorgusuz sualsiz itaat eden bir varlık yaratırdı, ama Tanrı'nın yüreğinin arzusu bu değildi. Tanrı'nın paydaşlık kurmak için yarattığı, insandan başka bir tür daha vardır. O bu yaratıklara melekler adını vermiştir. Onlar da tıpkı insanlar gibi Tanrı'yı över, yüceltir, tapınır ve hizmet ederler. Ancak insanların aksine, melekler O'nun suretinde yaratılmamış oldukları için, Tanrı'yı O'nun karakterine dair derin bir duyuşla ve kurtuluş hakkında yoğun bir bilgiyle bilmek ve sevmek, O'nunla bu yoğunlukta bir paydaşlık kurmak onlar için mümkün değildir.

Bu nedenle Tanrı insanı, onunla benzersiz bir sevgi ilişkisine sahip olması için yaratmıştır. Daha önce de üzerinde durduğumuz gibi, kişilerin gerçek bir sevgi ilişkisine sahip olabilmesi için birbirlerini tanımak amacıyla zaman harcaması gerekir. Bilgi anahtardır ve insanın bilgiyi işlemek için zamana ihtiyacı vardır. Tanrı, sizin hakkınızda kesinlikle her şeyi bilmektedir. Ancak size gelince, O'nu tanımak için Tanrı'nın sözünü gayretli ve disiplinli bir şekilde incelemeye, dua etmeye ve diğer inananlarla paydaşlık kurmaya zaman ayırmanız gerekir. Bu da

bizi, Tanrı'nın sonsuz büyüklüğü ile insanın O'nu bilme yetisi arasında var olan devasa uçurum ile ilgili bir sonraki noktamıza getiriyor.

İnsanın Tanrı'yı Tanıması Nasıl Mümkün Olabilir?

Bu soruyu daha önce hiç düşünmüş müydünüz? Tanrı kendisini bize göstermek ve açıklamak için inisiyatif almasaydı, O'nu asla tanıyamayacağımızı görebiliyor musunuz? İnsan ile Tanrı arasında yapılabilecek her tür karşılaştırmada oluşacak fark, bir böcek ile bir insan arasındaki farktan çok daha büyüktür (Yeşaya 40:22, 55:8-9; Mezmurlar 50:16-21; Vaiz 3:18). Bir böceğin sizi hiç tanımaması ve hakkınızda hiçbir bilgiye sahip olmaması gibi, siz de Tanrı'yı O sizi buna muktedir kılmadıkça hiçbir şekilde bilemezsiniz. Neyse ki O bunu bize lütfetmektedir.

Mezmurlar 32:8; Yeremya 9:23-24, 22:15-16, Hoşea 6:6; Efesliler 1:15-19; 1. Petrus 2:1-3; 2. Petrus 1:5-8, 3:18; İbraniler 11:6 gibi ayetlere göre, Tanrı kendisini tanımanızı gayet açık bir şekilde *arzulamaktadır*. Bu nedenle de böylesine muazzam bir görevi başarmanız için size bir yol açmıştır. Rab bunun için ne mi yaptı? Tanrı zamanı yaratmış ve tarih boyunca gerçekleştirdiği olaylar aracılığıyla insanlarla kurduğu etkileşimleri kullanarak kendisini bize ifşa etmiş, bize kendisi hakkında bilgi (O'nun karakteri, değerleri, zevkleri, nitelikleri, standartları...) vermiştir. Örneğin, Tanrı'nın günahın yaratılışa girmesine neden izin verdiğini hiç düşündünüz mü? Eğer bu izin günaha verilmeseydi, insan Tanrı'nın kutsallığını, doğruluğunu ve merhametini nereden bilecekti? Tanrı'nın doğası gereği bir Kurtarıcı olduğunu nasıl anlayabilirdik? Merhameti nasıl takdir edebilir, gerçek sevgi kavramını nasıl kavrayabilir ve Tanrı'nın bize olan sonsuz şefkat ve sevgisinin derinliğini nasıl anlayabilirdik? Tanrı'nın tüm bu niteliklerini anlayabilmemiz için, günahın zorunlu olarak yaratılış içerisine girmesi gerekiyordu. Bunun yanı sıra, Tanrı bize inanç, sevgi, yoldaşlık, umut, sadakat, doğruluk, çalışkanlık, disiplin, sevinç, barış, dostluk, mutluluk, bağlılık, birlik, paydaşlık gibi kendisiyle ilişkili kavramları öğretmek için Eski Ahit Dönemi'nden Adem, Nuh, İbrahim, Yusuf, Musa, Davut ve daha pek çok peygamberin yanı sıra Yeni Ahit Dönemi'nden İsa'nın ve O'nun Petrus, Pavlus, Yakup gibi öğrencilerinin yaşam öykülerinden farklı bakış açıları kullanmıştır. Öyle ki O'nun kim ve nasıl bir varlık olduğu hakkında daha fazla ve kapsamlı bilgi sahibi olabilelim.

İşte o zaman Tanrı'nın insanları en başta neden yarattığını ve tarihteki gerçek insanları ve gerçek hayat hikayelerini kullanarak bize kendisinin kim olduğunu ne denli zarif ve merhametli bir şekilde gösterdiğini görüyoruz. Bu da bizi bu kitabın 1. bölümünde ortaya koyduğumuz bir soruyla, yani, "Hayattaki amacım nedir?" sorusuyla ilgili olan sıradaki gözlemimize götürür.

1646-47 yıllarında Britanyalı teologlar tarafından Hristiyanlığın temel öğretilerini paylaşmak için yazılmış bir kitap olan "Westminster Kısaltılmış Kateşizmi"nde, kutsal metinlerdeki Tanrı mesajının tamamını analiz ederek bu soruyu O'nun sözüyle yanıtlamak için büyük bir çaba sarf edilmiştir. Yoğun bir incelemeden sonra, bu çok önemli yaşam sorusunu ve cevabını en kısa ve öz şekilde şöyle ifade etmişlerdir:

Soru: İnsanın hayattaki başlıca amacı nedir?

Cevap: İnsanın başlıca amacı, Tanrı'yı yüceltmek ve sonsuza dek O'ndan zevk almaktır.

Bu kitabın çeşitli yerlerinde, bu cevabı desteklemek için birçok kutsal metin ayeti paylaştık ve onları burada bir daha tekrarlamayacağız. Ayrıca 9. bölümün büyük bir kısmını Tanrı'dan sonsuza kadar zevk almanın ne anlama geldiği konusunu incelemekle geçirdik. Bu nedenle, bu kitabın son bölümünde, şimdi, Tanrı'nın yüceliği ve O'nu yüceltmenin ne anlama geldiğiyle ilgili olarak yukarıda belirtilen cevabın ilk kısmı etrafında dolaşacağız. Bizim naçizane görüşümüze göre, hayatta bu kavramın incelenmesinden daha büyük bir ödül vaat eden bir şey olamaz; bu,

yapılabilecek en büyük araştırmadır.

Tanrı'yı Yüceltmek Tam Olarak Ne Demektir?

Kutsal yazılardan bize sağlanan Tanrı'nın yüceliğinin iki ifadesi (dışavurumu) vardır:

1. Tanrı'nın içsel yüceliği (O'nu Tanrı yapan her şeyin toplamı) – Bu, herhangi bir dış etki tarafından değiştirilemeyen bir **İçsel İfade**'dir.
2. Tanrı'nın yaratma, yaratılışı içerisinde etkinlik gösterme, kurtuluş ve diğer tüm eylemleri aracılığıyla kazandığı yücelik – Bu, Tanrı yüceltildikçe daima aktif ve değişim halinde olan bir **Dışsal İfade**'dir.

Tanrı'nın İçsel Yüceliği:

Tanrı'nın içkin yüceliğiyle ilgili bu metni yazmaya başladığımızda, bu bana yıllar önce bir Hristiyan'ın aklanmadan önceki anını soyut bir şekilde tasvir etmek için kaleme aldığım bir başka yazıyı hatırlattı. Aşağıda paylaştığım bu kısa parçayı okurken, lütfen Tanrı korkusu ile O'nun yoğun görkemi arasındaki ilişkiyi gözünüzde canlandırmaya çalışın. Ayrıca, Tanrı'nın yüceliği ile kutsallığı arasındaki bağlantıyı da anlamaya gayret edin.

Şimdi kendimi, olacak olanı kesin olanı bildiren (Hoşea 5:9), En Muhteşem Olan'ın huzurunda buldum; Rab'bin önünde eğildiğim saflığının saçtığı ışıklar öylesine yoğundu ki aciz varlığımı yaktlar; gözleri dosdoğru ruhumun özünü delip geçti (İbraniler 4:13; Vahiy 1:12-18) – O'nun varlığını tümüyle görebildiğini biliyordum, tüm yaşamım ve utancım O'nun önünde çırılçıplak bir şekilde duruyordu (İbraniler 4:12-13). O'nun huzurunda olmak, keskin kayalarla dolu derin bir uçurumun üzerindeki korkunç bir yükseklikte, çelik hâlâtlı bir ipin üzerinde dengedeleyen yaşanabilecek bir kaygıya benziyordu; uçsuz bucaksız, çalkantılı bir okyanusun ortasında, uzaktan bana doğru yaklaşan bir fırtınada, ona karşı sığınabilecek görünürde ne bir kara parçası ne de sığınak olmadan yutulup gitmek gibiydi – O anda varlığım bana bütünüyle ve tamamen önemsiz göründü. Ve O'nun kutsallığının dehşetli varlığı karşısında müthiş bir korku duygusuyla eridim (Yasa'nın Tekrarı 5:23-29; Eyüp 13:4-12 ve 38-41. bölümler; Yeşaya 6:1-5, 8:12-13; İbraniler 12:18-21).

Bunca yıldır, bir imanlı olarak, kendimi O'nun adıyla çağırıyordum, ama gözlerimin ilk kez açıldığı o anda, kendime ve çevreme derinlemesine baktığımda, O'nun gerçekte kim olduğu konusunda beni tamamen yanıltmış ve kör etmiş olan şeyin yine kendi kibrim olduğunu anlayabiliyordum. Bu iğrenç yerde, hayatımı gafilce bir sarhoşluk içerisinde geçirirken aslında daima hakikatten bu denli kopuk hâldeymişim demek. Kendimi artık geçmişte kalmış olan habis bir efendinin ezici gücü altında kamburlaşmış, iki büklüm olarak ve ellerimle ayaklarım ona tamamen sırt çevirmeme bir türlü olanak vermeyecek şekilde sınıksız bağlanmış bir hâlde bulduğumda, içinde yaşamış olduğum şartlar artık bana son derece aşikâr görünüyor. Nihayet görüyorum ki, acınacak haldeki varlığım boyunca, bu tiksindirici yerde, sürekli "İstediyini yap!" (Yeremya 2:27-28, 32:33) diyen aynı narsist ilahinin yankılandığı bu gülünç meydana benim tarafımda duran O'na, en Muhteşem Olan'a, sırtımı çevirmiştik. Geçmişte habis efendim olan günden yüz çevirdiğim bazı zamanları şimdi hatırlıyorum. Ama ona yalnızca hafifçe arkamı dönmek bile, sapkın benliğimin kontrolü altında yapmış olduğum tüm utanç verici kötülükler için duyduğum katlanılmaz bir pişmanlık ve vicdan azabı getirmişti bana. Bu yüzden bedenimin doğasına tamamen boyun eğmiş hâlde olan o iki büklüm konumuma her defasında geri dönmüştüm. Gerçekten de suçlanmayı hak ediyordum, varlığım etrafımı saran tüm bu karanlıkla dolmuş haldeydi, bu özümde işlemişti ve O'nun huzurundaki bu dehşet verici ana kadar sürekli olarak zalim ve nefret dolu davranışlara sürüklenmiştim.

Duymuş olduğum şey neydi? Beni çağırın ve kalbimi hızlandıran bu

nakarati neydi? Ah, kelimelerin tamamını şimdi hatırlamıyorum ama o, uyanışımın hemen önce kulaklarımda olan umudun tatlı sesiydi. Birdenbire hiçliğin içerisinde ortaya çıkmış gibi görünen, mevcut tabiatıma yabancı gelen, daha önce duyduğum veya bildiğim her şeye aykırı bir sözdü. Bu duyduğum, cennette akan diri suların sesi, gelecekteki sonsuz yaşam ve nimetlere dair sonsuz dair umut sözleri ruhuma o kadar çok hoş geliyordu ki...

Bu tatlılığı dikkatle dinlerken, birdenbire onu kesen bir başka ses, kendilerinin baştan çıkarıcı gücüne yenik düşenleri esir eden ve körleştiren ve bize gösterilen umuttan uzaklaştıran bu dünyanın cazibeleri, sahte ve geçici zevkleri hakkında konuşan bir ses duydum (Yaratılış 19:26; Luka 17:28-33). İşte o zaman daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde utanmaya başladım: Zihnimin kötü düşünceleri için, varlığımın kirliliği için, gönüllü katılımı yaptığım her şey için ve eylemlerim, icraatlarım, sözlerim ve uçsuz bucaksız kayıtsızlık içerisindeki tavrımla ne hale geldiğim için ayrı ayrı utanç duydum (Romalılar 6:20-23). İşte o an arkamı döndüm ve kendimi kendi varlığımdan ve O'nun daimî varlığından gizlemek istercesine başımı ellerimin derinliklerine indirdim (Luka 18:13). Ardından, bu zehirli aldatma propagandası, başladığı gibi aniden ortadan kayboldu ve hemen yerini güçlü yoğun ışık huzmelerine bıraktı. Parlaklığı o kadar büyüktü ki, hâlâ ellerime gömülü olan yüzümün ardındaki zihnimde parlardı (1. Petrus 2:9-10). İşte o zaman çok üşüdüm ve ölçülemez korku bir beni sıkıca sardı; bu, Rab'bin varlığının görkemiydi. Acınası hayatımın resimleri zihnimde ve O'nun delici gözlerinin önünde durmaksızın yanıp sönerken bedenim kontrolsüz bir şekilde sarsıldı. Fakat aniden, sanki yoktan var olmuş gibi, omzuma yumuşak bir şekilde dokunan sıcak bir el hissettim ve ruhumu anında yatıştıran rahatlatıcı bir ses duydum. İyileştirici bir melodi gibi, titreyen ruhuma sessizce konuşan Yaşam Suları Pınarı'ndan geliyordu. Bu görkemli ses, doğrudan kederli kalbime ulaşarak, "Artık korkma, inancın seni iyileştirdi, günahların bağışlandı" dedi.

Tanrı, günahın ağırlığını hisseden ve tövbe, saflık ve huzur bulmak için O'nun huzuruna tevazu ile gelmeye hazır olan kırık bir kalbe her zaman lütufkâr bir şekilde karşılık verir. Şu ayetleri düşünün:

RAB diyor ki, "Gökler tahtım, yeryüzü ayaklarımda taburesidir. Nerede benim için yapacağınız ev, neresi dinleneceğim yer? Çünkü bütün bunları ellerim yaptı, hepsi böylece var oldu" diyor RAB. "**Ancak ben alçakgönüllüye, ruhu ezik olana, sözümde titreyen kişiye değer veririm**" (Yeşaya 66:1-2 – Vurgu eklenmiştir).

Ey Tanrı, lütfet bana, sevgin uğruna; sil isyanlarımı, sınırsız merhametin uğruna. Tümümüyle yıka beni suçumdan, arıt beni günahımdan. Çünkü biliyorum isyanlarımı, günahım sürekli karşımda. Sana karşı, yalnız sana karşı günah işledim, senin gözünde kötü olanı yaptım. Bu nedenle, söylediklerinde haklı, yargılarında adilsin... Beni mercanköşk otuyla arıt, paklanayım, yıka beni, kardan beyaz olayım. Neşe, sevinç sesini duyur bana, bayram etsin ezdiğin kemikler. Bakma günahlarıma, sil bütün suçlarımı. Ey Tanrı, temiz bir yürek yarat, yeniden kararlı bir ruh var et içimde... Ya Rab, aç dudaklarımı, ağzım senin övgülerini duyursun. Çünkü sen kurbandan hoşlanmazsın, yoksa sunardım sana, Yakmalık sunudan hoşnut kalmazsın. **Senin kabul ettiğin kurban alçakgönüllü bir ruhtur, alçakgönüllü ve pişman bir yüreği hor görmezsin, ey Tanrı** (Mezmurlar 51:1-4, 7-10, 15-17 – Vurgu eklenmiştir).

Tanrı bütünüyle görkem dolu olduğundan, O'nun fiziksel varlığı, biz çocukları için son derece yoğun ve baskındır, çünkü bu sayede günahkârlığımızın açıkça farkına varırız. Günahımızı her gün çarımha germemize rağmen, bu dünyada yaşamaya devam ederken, Elçi Pavlus'un haykırdığı gibi, günahlı bir bedene hapsolmuş durumdayız: "Ne zavallı insanım! Ölümüne götüren bu bedenden beni kim kurtaracak?" (Romalılar 7:24). Dünya düzenindeki kayıp kişiler için, aynı nedenle

Tanrı'nın mevcudiyeti (O'nun yüceliğinin dehşetli yoğunluğu), mutlak bir korku duygusudur! Sevgi elçisi olarak bilinen ve kendi müjde mesajında kendisinden her zaman "İsa'nın sevdiği öğrenci" olarak bahseden Elçi Yuhanna, ömrünün sonlarına doğru Patmos adasındaydı; oraya bir Roma tutsağı olarak sürgün gönderilmişti. Adadayken, İsa ısıltılar saçan görkemi içerisinde ona geldi. Yuhanna ilk karşılaşmayı şöyle kaydetti: "...Yüzü bütün gücüyle parlayan güneş gibiydi. O'nu görünce, ölü gibi ayaklarının dibine yığıldım. O ise sağ elini üzerime koyup şöyle dedi: 'Korkma! İlk ve son Ben'im'" (Vahiy 1:16-17). Yuhanna, büyük bir olasılıkla, İsa'yla arasındaki kardeşçe sevgi ilişkisi aracılığıyla O'na tarihteki herkesten daha yakındı. O bile İsa'nın görkemi karşısında "ölü gibi" önüne düşüyorsa, O'nu reddedenlerin durumu nasıl olacaktır? Hayal etmesi güç...

Tanrı'nın içsel yüceliğinden bahsettiğimizde, O'nun görkemli özünün ısıltısının yalnızca bir değerlendirmesini dile getiriyoruz. Yani O'nu sonsuz değerli ve kutsal Tanrı yapan varlığının bütününü, sıfatlarını, özelliklerini, niteliklerini ve değerlerini inceliyoruz. Tanrı'nın özünü tanımlayan inanılmaz ifadelerden sadece birkaçını düşünün: O muhteşemdir ve her şeye gücü yeter, adil ve merhametlidir, kutsal ve lütufkârdır, savaşçı ve kurtarıcıdır, yumuşak huyludur ve korkunç derecede gazaplıdır; Çünkü O, günaha karşı sürekli yanan müthiş ve yakıcı bir ateştir. Ayrıca alçakgönüllü, nazik, iyi kalpli, sabırlı, şefkatli, sadık, itibarına ve adının temizliğine karşı kıskançtır. O, tüm kötülüklerin nihai yargıcı, jürisi ve celladıdır; Daima mutlak gerçeği söyler ve insanı günahından aklayabilecek tek ama tek kişi odur. O ezeldir, sonsuzdur, değişmezdir, bütün yaratılışın hükümdarıdır, O daima her yerdedir, kendi kendine var ve kendi kendine yeterlidir, O'nun için hiçbir şey imkânsız değildir. O hem her şeyi aşkın hem de her şeye yakındır, *her şeyin* tam bilgisi ile bilgedir ve *her şey* hakkında *her şeyi* bilir. O egemen bir biçimde hükmedendir ve bağışlayıcıdır, yaratılış içerisinde daima aktiftir; İlişkiseldir, sevgide, kutsallıkta ve doğrulukta kusursuzdur. O ebediyette yaşar ve tüm zaman ve tarihi bir bakışta görürken planlarını gerçekleştirmek için yaratılış içerisinde etkileşim ve etkinlik hâlinindedir. O, her şeyin Yaratıcısı ve Sürdüren'idir, o olmadan hiçbir şey varlığını devam ettiremez. Hiçbir şeye şaşırmasın veya hazırlıksız yakalanmasın; O'nun daha iyi öğreneceği veya anlayabileceği hiçbir şey yoktur. Hiçbir şey O'nun dikkatinden kaçmaz; O'nun hiçbir şeyden korkusu yoktur. Aksine, korkulması gereken O'dur (O'ndan gerektiği gibi korkulduğunda, gerçek bilgeliği elde etme yolculuğu başlamıştır). Bütün hayat O'ndan gelir ve O'na aittir. Görünen ve görünmeyen her şeyin gerçek sahibidir. Hiçbir şey O'nu kendi iradesini gerçekleştirmekten alıkoyamaz ve O'nu geliştirmek için O'nun varlığından hiçbir şey eklenemez veya çıkarılamaz – O kesinlikle kusursuzdur ve tüm bunların toplamı olarak = **O MUHTEŞEMDİR!**

Tanrı'nın içsel görkeminin daha ileri bir incelenmesi, Dr. ve Pastör John Piper'ın bu konuyu ele alırken doğru bir şekilde sunduğu gibi, Tanrı'nın *kutsallığı* ile Tanrı'nın *görkeminin* birbirleriyle ayrılmaz bir şekilde bağlantılı olduğunu ortaya koymaktadır.

Tanrı'nın yüceliği, O'nun kutsallığının dışı vurulan güzelliği ve aleni teşhididir. Ve Tanrı'nın kutsallığı, O'nun diğer her şeyden ayrılığıdır (O, tek mutlak hakimdir, her şeye gücü yeten tek kişidir, mutlak güçlü ve her şeyi bilendir) ... "Yücelik" ile kastettiğim şey, Tanrı'nın herkesin önünde açıkça ortaya koyduğu sonsuz güzelliği ve değeridir ve bunu kısmen, Seraf meleklerinin "...Her Şeye Egemen RAB kutsal, kutsal, kutsaldır. Yüceliği bütün dünyayı dolduruyor." dediği Yeşaya 6:3'e dayandırıyorum. Burada "kutsallık"tan bahsederlerken bütün dünyayı dolduran şeyin de yine kutsallık olduğunu söylemelerini bekleyebiliriz, ama bunun yerine melekler "yücelik" der. Tanrı'nın kutsallığı dünyada açığa çıkıp yayıldığında ve onu doldurduğunda, biz buna "yücelik" deriz.

Bu nedenle, Tanrı'nın yüceliğinin iyi bir tanımı, O'nun kutsallığının güzelliğinin açığa vurulmasıdır; O'nun kutsallığının 'halka açık' olarak sergilenmesidir; Bu, biz insanların anlaması için O'nun kendi kutsallığını

teşhir etme şeklidir. ²⁰

Dr. ve Pastör John MacArthur, Musa'nın Tanrı'nın görkemini görmek istediğinde (Mısır'dan Çıkış 33:18-19'da), Tanrı'nın, "Bütün iyiliğimi önünden geçireceğim... Adımı, RAB adını senin önünde duyuracağım..." demesine dikkat çeker. ²¹ Ayrıca aynı bölümün 20. ayetinde Tanrı Musa'ya şöyle demiştir: "Ancak, yüzümü görmene izin veremem. Çünkü yüzümü gören yaşayamaz." Bütün bunlar nasıl bir araya gelebiliyor? Tanrı, yüceliğini göstermek için, "RAB adını", yani O'nu Tanrı yapan her şeyin toplamını duyuracağını söylemiştir. Tanrı'nın görkemi bir anda ve bütünüyle teşhir edildiğinde, kendisini o kadar yoğun ve ölçülemez bir ihtişam olarak gösterir ki, ona doğrudan bakan bir insan anında ölür! Bu yüceliğin bir küçük tadımı için, İsa'nın dağdayken elçilerinden üçüne saflığının çok az bir miktarını gösterdiği ana bakabiliriz. Matta bu olayı şöyle anlatır:

Onların gözü önünde İsa'nın görünümü değişti. Yüzü güneş gibi parladı, giysileri ışık gibi bembeyaz oldu... Petrus daha konuşurken parlak bir bulut onlara gölge saldı. Buluttan gelen bir ses, "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum. O'nu dinleyin!" dedi. Öğrenciler bunu işitince, dehşet içinde yüzüstü yere kapandılar. İsa gelip onlara dokundu, "Kalkın, korkmayın!" dedi. (Matta 17:2, 5-7).

Markos ise bu olayı şöyle anlatır: "Giysileri göz kamaştırıcı bir beyazlığa büründü; yeryüzünde hiçbir çamaşırcının erişemeyeceği bir beyazlığı bu" (Markos 9:3). Tanrı'nın görkemi O'ndan yayılır ve O'nun etrafındaki her şeyi etkiler. Musa, Sina Dağı'nda Tanrı ile hatırı sayılır miktarda zaman geçirdiğinde, yüzü uzun bir süre boyunca Tanrı'nın görkemiyle ışıdamıştı. Ve buna tanık olan herkes korku duymuş, yanına gelmekten korkmuşlardı (Mısır'dan Çıkış 34:29-35). Bu, Tanrı'nın içsel yüceliğidir.

O halde, Tanrı'nın içsel yüceliğine ilişkin tanımımızı sade bir şekilde ifade etmek şöyle olacaktır: *O'nu Tanrı yapan her şeyin toplamı, dışa vurumu ve herkese açık teşhidir; O'nun mükemmel varlığının, güzelliğinin ve sonsuz değerinin ısıtılı bütünlüğü ve heybetidir; O'nun biricik saf benliğidir ki hiç kimse hayatını kaybetmeyi göze almadan ona doğrudan bakamaz. Bu, Tanrı'nın kendisinden hiçbir şeyin azaltılamayacağı veya ona eklenemeyeceği içsel yüceliğidir – Bu, Tanrı'nın özü ve kendisine herhangi bir dış etkinin ulaşamayacağı bütünüdür.*

Tanrı'nın Dışsal Yüceliği:

Dışsal yücelik, Tanrı'yı yüceltmenin dışsal yönüdür. Peki bu kavram ne hakkındadır? Bunun yanıtı Dr. Christopher Morgan (Riverside'daki California Baptist Üniversitesi Hristiyan Vaizleri Okulu'nda teoloji profesörü ve dekan) tarafından çok etkili bir şekilde yazılmıştır:

Tanrı'nın dışsal yüceliği, O'nun içsel yüceliğinin, kendisinin yaratma, etkinlik gösterme, kurtuluş ve planlarını tamamlama gibi eylemleri aracılığıyla kısmen ifade edilmiş (ilan edilmiş) halidir. Bunu daha da ayrıntılı olarak ifade etmek gerekirse, Üçlü Birlik içerisindeki görkemli Tanrı, görkemini büyük ölçüde yaratılışı, O'nun suretini taşıyan kişiler, etkinliği ve kurtarıcı eylemleri yoluyla sergiler. Tanrı'nın halkı da tüm bunlara O'nu yücelterek karşılık verir. Tanrı yücelik kazanır ve halkını Mesih'le birleştirerek, yüceliğini onlarla paylaşır – Her şey O'nun yüceliği içindir (Parantez içerisinde bir açıklama eklenmiştir).

²⁰ Website Article Titled, "What is God's Glory" <https://www.desiringgod.org/interviews/what-is-gods-glory>, July 6, 2009.

²¹ From podcast titled, "How to Glorify God, Part 1," Feb. 3, 1974, <https://www.gty.org/library/sermons-library/1224/how-to-glorify-god-part-1>.

Tanrı Çocukları Aracılığıyla Nasıl Yücelik Kazanır?

Tanrı'yı yüceltmek, bir Hristiyan'ın O'na olan gerçek sevgisinin bir ifadesidir; bu sevgi aracılığıyla O'na sevinçle tapınır, O'nu kutsar, onurlandırır, yüceltir ve şükranla överiz. Bunları da dualarımızla, ilahiler söyleyerek, Göklerin Egemenliği için bize düşen işleri yaparak, imanla yaşayarak ve Tanrı'nın iradesine itaat ederek, ruhsal armağanlarımızı kullanmaya sadık kalarak, başkalarını kendimizden önceye koyarak ve başkalarını kendimizden daha çok düşünerek, kendi yaşamlarımızda günaha karşı savaşıyor, Tanrı'nın sevdiği şeyleri severek, Tanrı'nın nefret ettiği şeylerden nefret ederek, cinsellik konusunda saf ve lekesiz kalarak, cömertliğimiz ve başkalarını önemseyişimizde Tanrı gibi olarak ve O'nun uğruna zulüm görsek bile Tanrı'ya sadık kalarak ve bunlara benzer diğer eylemlerimizle yaparız.

Tanrı'yı yüceltmemizin iki nedeni vardır:

1. O Ulu Tanrı ve Yaraticımız olduğu için yüceltmeye layıktır. Tanrı'nın gerçek bir çocuğunun, O'nun daha önce bildirilmiş olan sıfatlarından yalnızca birkaçını bile okuduğunda hayranlık, tevazu ve heyecan hissetmemesi ve bunları düşünerek O'na tapınma konusunda derin bir istek duymaması mümkün değildir.
2. Yaratılışla ilgili eylemlerinde yaptığı, yapmakta olduğu ve yapacağı her şey ve ayrıca yaratılışında etkinlik göstermeye devam eden lütfu nedeniyle yüceltmeye layıktır. Bu eylemler bizlere sağladığı bireysel kurtuluşu da içerir. Yine, Tanrı'nın gerçek bir çocuğu, O'nun harika işlerini düşündüğünde yüreğinde mutlaka ve hemen O'na tapınmaya yönelim duyar.

Tanrı bir insanı kurtardığında nasıl yüceltilir?

Dünya sistemi insanları, ruhsal olarak ölü kalanlar, ne kadar çabalarlarsa çabalasınlar, *her zaman ve sürekli olarak* günahkâr ve kötüdürler; bu yaşadıkları hayatta açıkça ortaya çıksa da çıkmasa da. Yaptıkları işler, konuşma tarzları veya dürüst yahut utanç verici düşünceler, sahip oldukları motivasyonlar hep günahlıdır. Eylemleri ve karakterleriyle dışarıdan iyi görünebilirler, çok büyük işler yapabilirler ancak gerçekte, 3. bölümde de ele almış olduğumuz gibi, Tanrı'nın önünde en göze çarpan iyi işleri bile kullanılıp atılmış bir adet bezine benzer (Yeşaya 64:6). Bu nedenle Tanrı bir insanı kurtardığında ve dolayısıyla o kişiye kendisini takip etmeye ve itaat etmeye kararlı yeni bir yürek verdiğinde, *kişinin anında ve belirgin bir şekilde farklı bir kişi haline gelmesi* şaşırtıcı değildir. Bu yeni yaratılış, ruhsal olarak ölü olan eski yaratılıştan çok daha büyüktür; bununla yeniden doğmuş olan bir insan, artık özverili ve koşulsuz seven, yalnızca karanlığın yaşadığı bu dünyada kutsallığı ile parıldayan ve Göklerdeki Babası gibi olmayı arzulayan birisi haline gelmiştir. Bu durum Tanrı'yı oldukça yücelten bir gelişmedir!

Bu noktada, Yuhanna 9'daki kör olarak doğmuş olan adamı ya da Elçilerin İşleri 3'teki kötürüm olarak doğan adamı düşünebiliriz. Bu kişiler iyileştirildiler, *anında değiştiler* ve yenilenmelerinin daha en başında, Tanrı'yı söz ve eylemleriyle yüceltmeye başladılar. Elçilerin İşleri 3:6-10'daki doğuştan sakat olan adam hakkında şunları okuruz,

Petrus, "Bende altın ve gümüş yok, ama bende olanı sana veriyorum" dedi. "Nasıralı İsa Mesih'in adıyla, yürü!" Sonra onu sağ elinden kavrayıp kaldırdı. Adamın ayakları ve bilekleri o anda sapsağlam oldu. Sıçrayıp ayağa kalktı, yürümeye başladı. **Yürüyüp sıçrayarak, Tanrı'yı överek onlarla birlikte tapınağa girdi.** Bütün halk, onun **yürüyüp Tanrı'yı övdüğünü** gördü. Onun, tapınağın Güzel Kapısı'nda oturup para dilenen kişi olduğunu anlayınca ondaki değişiklik karşısında büyük bir hayret ve şaşkınlığa düştüler (Vurgu eklenmiştir).

Bu adam kırk yıl boyunca Kudüs'teki tapınağın dışında oturarak dilenmişti. Herkes onu tanıyordu, Tanrı'ya tapınmak için tapınak alanına her gittiklerinde onun yanından geçerlerdi. Doğuştan total bir adam olarak ayakta durma, yürüme, koşma veya sıçrama eylemlerinin nasıl yapıldığını bile bilmiyordu – Bunların hepsi çocuk yaşta zaman içerisinde öğrenilen ve geliştirilen becerilerdir. Ayrıca, bacak ve ayaklarındaki kaslar, adamın hayatı boyunca hiç kullanılmamış oldukları için tamamen körelmiş halde olmalıydılar. Yani bu kişinin belden aşağısı tamamen ölüydü. Aniden ve bu çaresiz durumda, Tanrı hem onun ölü uzuvlarına hayat verdi hem de onu ayakta durmak, yürümek, koşmak ve sıçrayabilmek için gerekli bir bilgi ve becerilerin tümüne sahip hale getirdi! Peki bu adam hayatındaki bu muhteşem yeniliğini hemen nasıl ifade etti? Sevinçli övgülerini ve tapınmasını Tanrı'ya yönelterek! Ve orada bulunan herkes bunu merak ve hayretle izledi.

Bu örnekte, Tanrı'yı yüceltmenin uygulanan bir ritüel ya da planlanmış bir prosedür olmadığını görüyor musunuz; aksine, Tanrı'ya gerçek tapınma, sevinçli ve şükran dolu bir yürekten dışarıya doğru *sürekli olarak akar* (Tanrı'ya Ruh'ta ve gerçekte tapınma – Yuhanna 4:23-24). Bazen zayıf anlarımızda ve sadece bir anlığına da olsa, olumsuz bir deneyimden şikâyet etmemize rağmen, nihayetinde gerçek bir Tanrı çocuğunun O'nu yaşamının tüm yönlerinde ve her durumda (ister olumlu ister olumsuz olsun) yüceltmekten vazgeçmesi olanaksızdır. Tanrı'yı yüceltmek, tıpkı nefes almak gibi, bir Hristiyan'ın doğal bir işlevidir (Koloseliler 3:12-17; 1. Selanikliler 5:15-18).

Olumsuz bir deneyim yoluyla Tanrı'yı yüceltmenin bir örneği olarak, Elçi Pavlus ve onun seyahat ve hizmet arkadaşı Silas'ın Filip'i'de hapisanede sıkı bir şekilde bağlı ve tomruğa vurulmuş (çok acı verici bir esaret) olduğu zamanı ele alabiliriz. "Barnes'ın İncil Üzerine Notları"nın belirttiği gibi,

Kaçmamaları için ayaklarından, muhtemelen iplerle, bir tahta parçasına ya da kirişe sıkıcı bağlanmış haldeydiler. Mahkumların bacaklarının ayrıca başka büyük tahta parçalarına da bağlı olması muhtemeldir; böyle bir durumda bu tahtalar sadece hareket etmelerini iyice engellemekle kalmaz, aynı zamanda bacaklarını gerip ciddi bir mesafeye kadar uzatacak şekilde yerleştirilirdi. Dolayısıyla ayakta duramayacak olan mahkumların sırt üstü yatmaları gerekiyordu. Ve eğer bundan önce şiddetli bir şekilde kırbaçlanmışlar ise ki muhtemelen böyle olmuştur, bunun ardından sonra soğuk zeminde uzanmak zorunda kaldıklarında çektikleri acılar çok büyük olmalı. ²²

Fakat bu dehşet verici durumda, Tanrı'nın bu iki sevgili çocuğu, "...dua ediyor, Tanrı'yı ilahilerle yüceltiyorlardı. Öbür tutuklular da onları dinliyordu." (Elçilerin İşleri 16:25). Yalnızca Tanrı'nın gerçek çocukları böyle korkunç durumlarda bile hâlâ Tanrı'yı över ve yüceltir. Bunu gören diğer insanlar, Hristiyanlara bakacak ve "Böyle bir zamanda Tanrı'yı nasıl övebilirsin?" diye soracaklardır (Eyüp 2:9). Cevap, Tanrı'yı gerçekten tanıyor, anlıyor, seviyor ve O'na her koşulda güveniyor olmalarıdır. Durum ne olursa olsun, Tanrı her zaman Tanrı olmaya devam eder ve bu nedenle her zaman ve her durumda övülmeye layıktır. Tanrı'nın tüm planlarını kendi yüceliği ve bizim iyiliğimiz için uyguladığını bilir ve güveniriz; bunu sevinçle dolu olarak ve tamamen kabul ediyoruz. Romalılar 8:18, 28 bunu şöyle ifade eder:

Kanım şu ki, bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değer... Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağırılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz (Romalılar 8:18, 28).

Göz önünde bulundurulması gereken farklı bir tür olumsuz deneyim ise,

²² Internet website,
<https://biblehub.com/commentaries/barnes/acts/16.htm>

Tanrı'nın çocuğunun günaha düşmesi olacaktır. Tanrı'nın gerçek bir çocuğu günah işlediğinde, o anda içinde bulunduğu günahkâr durumunda Tanrı'yı yüceltmediğini gördüğünden dolayı içsel bir ıstırap duyar. Vicdani, etkin bir şekilde içinde yaşayan Kutsal Ruh'un ona verdiği suçluluk duygusu yüzünden derin bir sızlama hisseder – Günahının ağırlığı altında ezilmeye başlar. Kral Davut'un bu konuyla ilgili yazdığı şu Mezmur üzerinde düşünün:

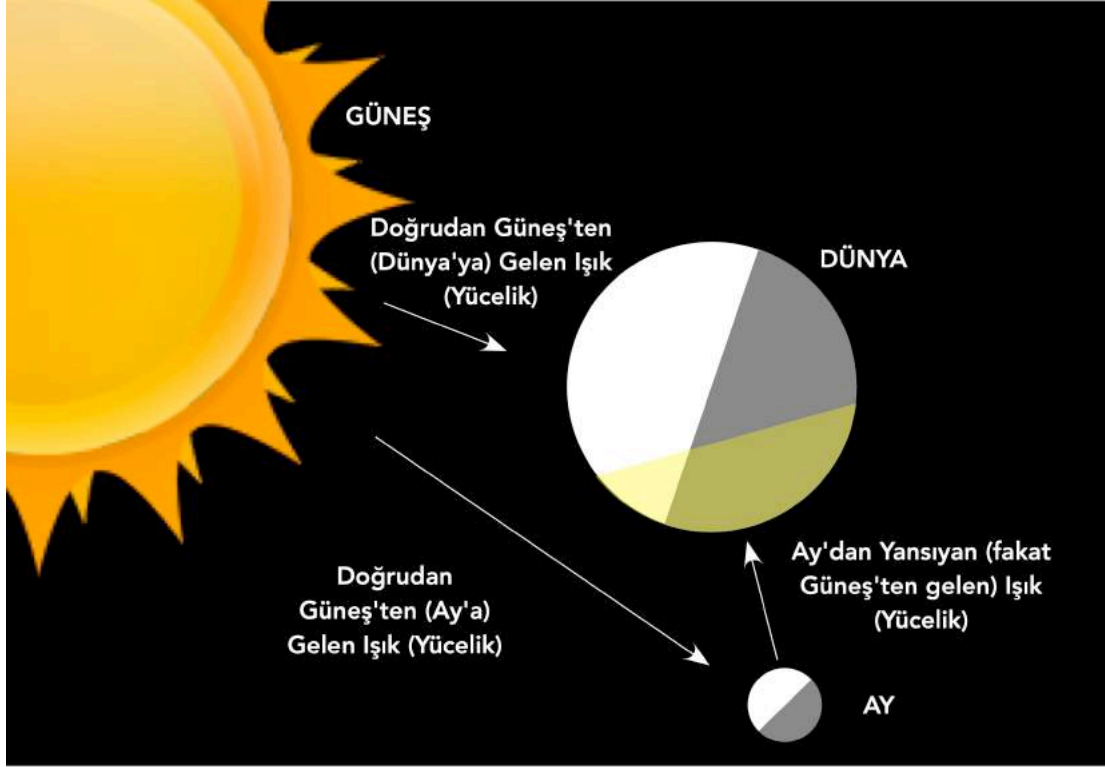
Sustuğum sürece kemiklerim eridi, gün boyu inlemekten. Çünkü gece gündüz elin üzerimde ağırlaştı. Dermanım tükendi yaz sıcağında gibi. Günahımı açıkladım sana, suçumu gizlemedim. "RAB'be isyanımı itiraf edeceğim" deyince, günahımı, suçumu bağışladın (Mezmurlar 32:3-5).

Tanrı çocuğu, günah yoluyla yaptıklarını düzeltmek *ister*, günahını itiraf edip tövbe etmeyi, Tanrı'yla ve kendisine karşı günah işlemiş olabileceği herhangi bir insanla barışmayı *arzular*. Neden mi? Çünkü Tanrı'nın itibarına, kendi hayatı veya eylemleri aracılığıyla leke getirmeyi asla istemez! İtiraf ve tövbe eylemleri Tanrı'yı yüceltir ve karşılığında Tanrı'nın çocuğuna daima bereket ve lütuf getirir.

Ne mutlu isyanı bağışlanan, günahı örtülen insana! Suçu RAB tarafından sayılmayan, ruhunda hile bulunmayan insana ne mutlu! Kötülerin acısı çoktur ama RAB'be güvenenleri O'nun sevgisi kuşatır. Ey doğru insanlar, sevinç kaynağınız RAB olsun, coşun; ey yüreği temiz olanlar, hepimiz sevinç çığlıklarını atın! (Mezmurlar 32:1-2, 10-11).

Tanrı'nın Çocukları O'nun Yüceliğini Yansıtır

Ayrıca Tanrı, çocukları O'nun içsel yüceliğini bu karanlık dünya sistemine ve buna ait olan insanlara yansıttıklarında da yüceltilir. Dünya, Tanrı'nın çocuklarının kutsal bir hayat yaşadığını, yani başkalarına lanet etmediklerini, düşmanları için dua ettiklerini; hile yapmak veya çalmak yerine yardımsever ve nazik bir şekilde etraflarına katkıda bulduklarını; dedikodu yapmak veya iftira etmek yerine nazik ve teşvik edici sözler söylediklerini; küfür etmek veya kötü şakalar yapmak yerine Tanrı'nın sözünü paylaştıklarını; bayağı bir sarhoşluk ve sefahat hayatı yaşamak yerine zaman, para ve çabalarını dünyanın zayıf, yoksul ve çaresizlerine yardım etmek için kullandıklarını; yanlış eylemleri haklı çıkarmaya çalışmadıklarını, bunun yerine başkalarına karşı günah işlediklerinde bağışlanma dilediklerini ve hayatlarını bunlar gibi doğruluk eylemleri üzerinde yaşadıklarını gördüğünde, o zaman dünya sistemi insanları bu Hristiyanlarda Tanrı'nın kendisinin yansımasını görürler (aşağıdaki Görsel1'i inceleyin).

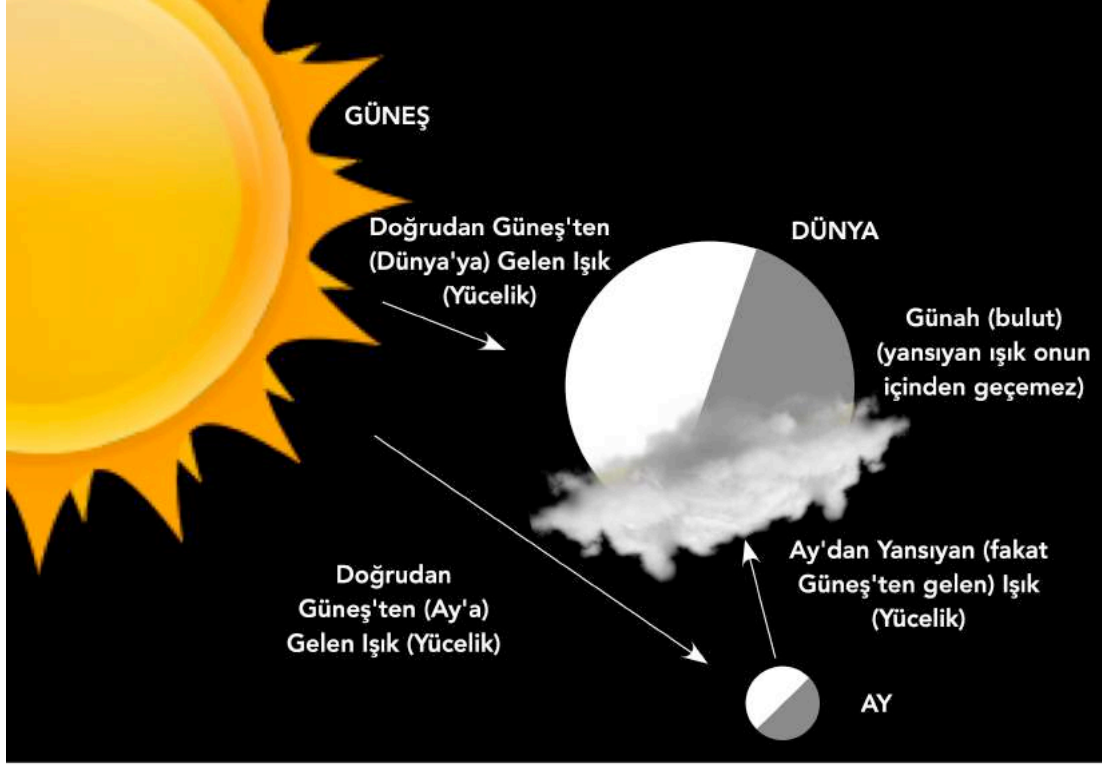
Görsel 1

Bu görselde, Güneş ışığı, tüm dünya üzerinde parlayan Tanrı'nın içsel yüceliğini temsil eder ("...Yüceliği bütün dünyayı dolduruyor" – Yeşaya 6:3). Ay, O'nun bu görkemini etraflarındakilere yansıtan Tanrı çocuklarını, Dünya ise dünya sistemini ve insanlarını temsil eder. Güneş, doğrudan kendisinden doğan içsel ve kendi özünden kaynaklı bir ışığa sahiptir; buna karşın Ay ise yalnızca bir kayadır, kendi öz ve içsel ışığına sahip değildir, daha ziyade Güneş'in kendisine verdiği ışığı yansıtır. Tanrı'nın çocuğu doğru bir şekilde yaşadığında, yani günah içinde yaşamadığında, Tanrı'nın yüceliğini etrafındaki karanlık dünyaya yansıtır.

Yeşaya, Tanrı'nın mesajını halkına duyururken bu gerçeği şöyle yazar:

Benim istediğim oruç, haksız yere zincire, boyunduruğa vurulanları salıvermek, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak, her türlü boyunduruğu kırmak değil mi? Yiyeceğinizi açla paylaşmak değil mi? Barınaksız yoksulları evinize alır, çıplak gördüğünüzü giydirir, yakınlarınızdan yardımınızı esirgemezseniz, **ışığınız tan gibi ağaracak**, çabucak şifa bulacaksınız. Doğruluğunuz önünüzden gidecek, **RAB'bin yüceliği artçınız olacak**. O zaman yardım çağrılarınızı RAB yanıtlayacak, feryat ettiğinizde, 'İşte buradayım' diyecek. "Eğer boyunduruğa, başkalarını suçlamaya, kötücül konuşmalara son verirsiniz, açlar uğruna kendinizi feda eder, yoksulların gereksinimini karşılırsanız, **ışığınız karanlıkta parlayacak, karanlığınız öğlen gibi ışıyacak**. RAB her zaman size yol gösterecek, kurak topraklarda sizi doyurup güçlendirecek. İyi sulanmış bahçe gibi, tükenmez su kaynağı gibi olacaksınız (Yeşaya 58:6-11 – Vurgu eklenmiştir).

Bununla birlikte, eğer bir Tanrı'nın çocuğunun hayatında tövbe edilmemiş, kendisinden geri dönülmemiş bir günah varsa (Görsel 2'deki bulut ile gösterildiği gibi), Tanrı'nın ışıltılı yüceliği, onun etrafındaki dünyaya tam anlamıyla yansımaz. Aksine, bu yücelik engellenecek ve çarpıtılacak ve bu Hristiyan, Tanrı'nın adını ve itibarını kirleterek dünyaya Işık'ın yanlış bir temsilini gösterecektir (bkz. Görsel 2 ve Hezekiel 36:16-23).

Görsel 2

Tanrı, Yaratılıştan ve Kilise'sinden Nasıl Yücelik Kazanır?

Tanrı yalnızca bir insanı kurtardığında veya çocukları ibadet yoluyla O'nu yücelttiğinde veya O'nun içsel ihtişamını karanlık dünya sistemine ve onun insanlarına yansıttıklarında değil, aynı zamanda yaratılışın bizzat kendisi ile de yücelik kazanır. Bunu en açık şekilde Mezmurlar'da ve diğer seçili ayetlerde görebiliriz:

Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta, gök kubbe ellerinin eserini duyurmakta. Gün güne söz söyler, gece geceye bilgi verir. Ne söz geçer orada, ne de konuşma, sesleri duyulmaz. Ama sesleri yeryüzünü dolaşır, sözleri dünyanın dört bucağına ulaşır. Güneş için göklerde çadır kurdu Tanrı. Gerdekten çıkan güveye benzer güneş, koşuya çıkacak atlet gibi sevinir. Göğün bir ucundan çıkar, öbür ucuna döner, hiçbir şey gizlenmez sıcaklığından (Mezmurlar 19:1-6).

Ey Egemenimiz RAB, ne yüce adın var yeryüzünün tümünde! Gökyüzünü görkemle kapladın... Seyrederken ellerinin eseri olan gökleri, oraya koyduğun ayı ve yıldızları, soruyorum kendi kendime: "İnsan ne ki onu anasın? Ya da insanoğlu ne ki ona ilgi gösteresin?" (Mezmurlar 8:1, 3-4).

Yeni bir ezgi söyleyin RAB'be! Ey bütün dünya, RAB'be ezgiler söyleyin! Ezgi söyleyin, RAB'bin adını övün, Her gün duyurun kurtuluşunu! Görkemini uluslara, Harikalarını bütün halklara anlatın... Sevinsin gökler, coşsun yeryüzü! Gürlesin deniz içindekilerle birlikte! Bayram etsin kırlar ve üzerindeki! O zaman RAB'bin önünde bütün orman ağaçları Sevinçle haykırarak. Çünkü O geliyor! Yeryüzünü yargılamaya geliyor. Dünyayı adaletle, Halkları kendi gerçeğiyle yönetecek (Mezmurlar 96:1-3, 11-13).

Yaratılış, Tanrı çocuklarının ortaya çıkmasını büyük özlemlerle bekliyor. Çünkü yaratılış amaçsızlığa teslim edildi. Bu da yaratılışın isteğiyle değil, onu amaçsızlığa teslim eden Tanrı'nın isteğiyle oldu. Çünkü yaratılışın, yozlaşmaya köle olmaktan kurtarılıp Tanrı çocuklarının yüce özgürlüğüne kavuşturulması umudu vardı. Bütün yaratılışın şu ana dek birlikte inleyip doğum ağrısı çektiğini biliyoruz (Romalılar 8:19-22).

Ayrıca Elçilerin İşleri 2:1-11'de Kilise'nin (Tanrı'nın bir araya gelmiş çocukları) Pentikost Günü'ndeki doğumunda Tanrı'yı nasıl da mucizevi bir şekilde yücelttiğini görüyoruz. İsa'nın öğrencileri vaftiz edildi ve Kutsal Ruh'la doldular, bilinen dünyanın dört bir yanından gelen büyük bir kalabalığa farklı dillerde konuştular ve "Tanrı'nın büyük işlerini" ilan ettiler. Peki nedir bu "büyük işler"? Bunlar, Eski Ahit'te Tanrı'nın kendi yüceliğini ortaya koymuş olduğu çeşitli eylemleridir: Yaratılış (Yaratılış 1-2), günah için adalet ve yargı getirmesi (Yaratılış 3, 6, 11, 19), günahkârlara karşı merhamet ve sabır göstermesi (Yaratılış 3:21, 15:13-16), kayıp bir dünyaya kurtuluş sunmak için mesajını diğerler uluslara yayacak bir halk oluşturması (Yaratılış 12 ve 15; Çıkış 19:4-6; Mezmurlar 96, Yeremya 13:10-11), Mesih'i dünyanın günah sorununa tek seferde mutlak bir çözüm sunmak amacıyla göndermesi (Daniel 9:24-26, Yeşaya 40 ve 53) ve O'nu itaat içinde izleyecek olanlarla yeni bir antlaşma yapması (Yeremya 31:31-33, 32:38-41; Hezekiel 36:24-27). Kilise, Tanrı'nın bu harika eserlerini kayıp dünyaya ilan etmek için toplu olarak çaba gösterdiğinde, O'nu böylece yüceltirler.

Yine Pastör Dr. John Piper'dan alıntı yaparak,

Tanrı'nın yüceliği (yani O'nun sonsuz, asli ve içkin değeri ve kusursuzluğu) yaratılışta teşhir edildiğinde, gökler Tanrı'nın yüceliğini bildirir ve insanlar O'nun bu görkemini ilan ederler, çünkü bizler O'nun suretinde yaratıldık ve O'nun vaatlerine güveniyoruz, böylece onun ihtişamlı güvenilirliğini dünyada görünür hâle getiriyoruz.²³

O'na Ruhta ve Gerçekte Tapındığımızda Tanrı'yı Yüceltiyoruz:

Hristiyanlara "Tanrı bizi neden kurtardı?" sorusunu sorduğumuzda, sıklıkla karışık cevaplar alıyoruz. Bazıları, "Tanrı bizi sevdiği için kurtardı" der. Bu doğru olmakla birlikte, sorunun özüne tam anlamıyla ulaşmaz; bu yanıt daha ziyade, *Tanrı'nın kurtarma motivasyonunun* ne olduğuna dair bir cevaptır. Başkaları, "Çünkü bizi kurtuluş için seçtiği ve O'na güvendiğimiz için" der. Bu cevap da bir bakıma doğrudur ve aynı madalyonun iki yüzünü yansıtır – Bir yanda insanları seçen ve onları hayata çağırın Tanrı'nın egemenliği, diğer yanda ise insanın O'nun armağanını almaya dönük sorumluluğu vardır (bundan ayrıntılı olarak 6. Bölüm'de bahsetmiştik). Yine de bu, sorunun özüne inen bir yanıt değil, Tanrı'nın bizi kurtarıırken *kullandığı vesilelerin* ne olduğuna dair bir cevaptır, bizi kurtarmasının *sebebi* değil. Dahası, bu soruya oldukça yanlış cevaplar verenler de vardır, örneğin: "Tanrı bizi kurtardı çünkü yeryüzünde güzel bir yaşam sürmemizi istiyor; sadece O'nu takip edersek, tüm insanların mutlu, sağlıklı ve zengin olmasını istiyor." Bu cevap tamamen yanlıştır ve kutsal metinlerle hiçbir şekilde doğrulanmamıştır! Ancak yalnızca Eski Ahit dönemine has olarak, Tanrı halkına olan onayını fiziksel nimetlerle spesifik olarak İsrail'e göstermiştir (Yasa'nın Tekrarı 28:1-14). Bugün Tanrı'nın bütünsel vahyi olan İsa ve O'nun ortaya koyduğu Yeni Ahit aracılığıyla aldığımız nimetler ise, İsrail'e verilen fiziksel nimetlerden sonsuz kez daha büyük ve çok farklıdır. Örneğin, göksel yerlerdeki her ruhsal kutsamayla kutsanmış bulunuyoruz (Efesliler 1:3). Tanrı'nın *şu anda* dünyada tadını çıkarmamız gereken vaatleri, sevinç, iç huzur ve Rab ile aramızdaki barıştır. Şükran duyalım ki Tanrı'nın çocuklarından sürekli olarak nefret eden ve onlara eziyet eden bir dünyada, bu harika hediyeler bize gelmektedir (Matta 5:10-12, 44; Yuhanna 15:18-21, 16:33; Romalılar 8:35-37, 12: 14, 17-21; 2. Korintliler 4:8-12, 11:22-26, 12:10; Galatyalılar 5:11; Filipililer 1:27-30; 2. Timoteos 3:10-15; 1. Petrus 4:12-14). Ancak, büyük bir sabırsızlıkla beklediğimiz gelecekteki asıl ödülllerimiz; Tanrı'nın Krallığında ve sonsuzlukta bizim için sahip olduğu "her şeyi" (1. Korintliler 3:21-23) içeren muazzam mirasımızdır. İsa'nın dediği gibi, "İşte tez geliyorum! Vereceğim ödüller yanımdadır. Herkese yaptığının karşılığını vereceğim." (Vahiy 22:12). O halde sorumluzun cevabı nedir? Tanrı bizi neden kurtardı? İncil'de bu soruya dair en açık

cevap, Sihar şehrinde Yakup'un kuyusunda ahlaksız ve toplumdaki dışlanmış bir Samiriyeli kadınla konuştuğunda İsa'nın bizzat kendisi tarafından verilmiştir:

Ama içtenlikle tapınanların Baba'ya ruhta ve gerçekte tapınacakları saat geliyor. İşte, o saat şimdidir. Baba da kendisine böyle tapınanları arıyor. Tanrı ruhtur, O'na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar (Yuhanna 4:23-24 – Vurgu eklenmiştir).

İşte Tanrı'nın bize gösterdiği her şeyin zirvesi olan böylesine özlü, saf bir ifade. Tanrı'nın tüm planları bu ilginç kavrama dayanıyor gibi görünüyor. Tanrı, insanın bu dünyayı kendisinin nihai yetkisi altında yönetmesini sağlamak için orijinal planını oluşturdu. Tanrı, Oğlu Rab İsa Mesih'in ölümü ve dirilişiyle sonuçlanan kurtuluş planını devreye sokup insanın günah sorununu ortadan kaldırırken, bu ilk planı zorunlu olarak askıya aldı. İnsan bu kurtuluş armağanını aldığı anda, Tanrı onu hemen değiştirir, ona yeni bir Ruh'la birlikte gerçek ve geçerli tapınmaya akort edilmiş yeni bir yürek verir. Şimdi, içinde yaşayan Tanrı'nın Ruh'u ile, bu kişi artık Adem'le (dünya sistemiyle) *bir arada* değildir, ancak yeni bir yaratık olarak Mesih ile birleşmiş haldedir; artık Tanrı'nın ailesindedir (1. Korintliler 12:12-13)! Yepyeni bir tutkuyla donatılmıştır ve şimdi O'na ruhta ve gerçekte tapınarak Tanrı'yı en üst düzeyde yüceltme yeteneğine sahiptir.

Tanrı'ya ruhta, yani sevgi, sevinç ve huzurla dolup taşan bir kalple tapınmaya, Tanrı'ya tüm yüreğiyle ve coşkuyla şükretmeye muktedir olan bir kişi, kurtulmuş bir kişidir. Yalnızca ve yalnızca böyle bir kişi Tanrı'ya gerçekte, yani dini ritüellere ihtiyaç duymadan ve ikiyüzlülük olmadan; tam aksine, alçakgönüllülükle, tam bir samimiyetle, doğru motivasyonlarla ve saf İncil öğretilerine uygun olarak tapınabilir. Bu, gerçek kurtuluşun yukarıdaki soruya verdiği yanıtıdır – Tıpkı doğuştan sakat olan adam örneğindeki gibi! İsa, tam da bu amaçla "yitirilmiş olanları aramak ve kurtarmak" için geldi (Matta 18:10-14; Luka 15, 19:10)! Bu bizim yüreğimizin sevincidir ve daima bizim gayretli adanmışlığımız olacaktır! Vahiy Kitabı aslında bize cennetteki tapınmamıza dair resimler sunar (bahsedilen "yirmi dört ihtiyar" tüm kiliseyi temsil eder):

Yaratıklar tahtta oturanı, sonsuzluklar boyunca yaşayanı yüceltip ona saygı ve şükran sundukça, yirmi dört ihtiyar tahtta oturanın, sonsuzluklar boyunca yaşayanın önünde yere kapanarak O'na tapınıyorlar. Taçlarını tahtın önüne koyarak şöyle diyorlar: "Rabbimiz ve Tanrımız! Yüceliği, saygıyı, gücü almaya layıksın. Çünkü her şeyi sen yarattın; Hepsisi senin isteğinle yaratılıp var oldu" (Vahiy 4:11).

Tomarı alınca, dört yaratıkla yirmi dört ihtiyar O'nun önünde yere kapandılar. Her birinin elinde birer lir ve kutsalların duaları olan buhur dolu altın taşlar vardı. Yeni bir ezgi söylüyorlardı: "Tomarı almaya, mühürlerini açmaya layıksın! Çünkü boğazlandın ve kanıyla her oymaktan, her dilden, her halktan, her ulustan insanları Tanrı'ya satın aldın. Onları Tanrımız'ın hizmetinde bir krallık haline getirdin, kâhinler yaptın. Dünya üzerinde egemenlik sürecekler" (Vahiy 5:8-10).

Sonra tahtın, yaratıkların ve ihtiyarların çevresinde çok sayıda melek gördüm, seslerini işittim. Sayıları binlerce binler, on binlerce on binlerdi. Yüksek sesle şöyle diyorlardı: "Boğazlanmış Kuzu gücü, zenginliği, bilgeliği, kudreti, saygıyı, yüceliği, övgüyü almaya layıktır" (Vahiy 5:11-12).

Ardından gökte, yeryüzünde, yer altında ve denizlerdeki bütün yaratıkların, bunlardaki bütün varlıkların şöyle dediğini işittim: "Övgü, saygı, yücelik ve güç sonsuzlara dek tahtta oturanın ve Kuzu'nun olsun!" Dört yaratık, "Amin" dediler. İhtiyarlar da yere kapanıp tapındılar (Vahiy 5:13-14).

Bundan sonra gördüm ki, her ulustan, her oymaktan, her halktan, her dilden oluşan, kimsenin sayamayacağı kadar büyük bir kalabalık tahtın ve

Kuzu'nun önünde duruyordu. Hepsi de birer beyaz kaftan giymişti, ellerinde hurma dalları vardı. Yüksek sesle bağıyorlardı: "Kurtarış, tahtta oturan Tanrımız'a ve Kuzu'ya özgüdür!" Bütün melekler tahtın, ihtiyarların ve dört yaratığın çevresinde duruyordu. Tahtın önünde yüzüstü yere kapanıp Tanrı'ya tapınarak şöyle diyorlardı: "Amin! Övgü, yücelik, bilgelik, şükran, saygı, güç, kudret, sonsuzlara dek Tanrımız'ın olsun! Amin!" (Vahiy 7:9-12).

Bundan sonra gökte büyük bir kalabalığın sesini andıran yüksek bir ses işittim. "Haleluya!" diyorlardı. "Kurtarış, yücelik ve güç Tanrımız'a özgüdür. Çünkü O'nun yargıları doğru ve adildir. Yeryüzünü fuhşuyla (Vahiy 17'de bahsedilen dünya sistemi dinleriyle) yozlaştıran büyük fahişeyi yargılayıp Kendi kullarının kanının öcünü aldı." İkinci kez, "Haleluya! Onun dumanı sonsuzlara dek tütecek" dediler. Yirmi dört ihtiyarla dört yaratık yere kapanıp, Amin! Haleluya!" diyerek tahtta oturan Tanrı'ya tapındılar. Sonra tahttan bir ses yükseldi:

"Ey Tanrımız'ın bütün kulları! Küçük büyük, O'ndan korkan hepiniz, O'nu övün!" Ardından büyük bir kalabalığın, gürül gürül akan suların, güçlü gök gürlemelerinin sesine benzer sesler işittim. "Haleluya!" diyorlardı. "Çünkü Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrımız Egemenlik sürüyor. Sevinelim, coşalım! O'nu yüceltelim! Çünkü Kuzu'nun düğünü başlıyor, gelini hazırlandı..." (Vahiy 19:1-7 – Parantez içerisinde bir açıklama eklenmiştir).

Haleluya, "YAHVE'ye Övgüler Olsun!" anlamına gelir. Bu da Tanrı'ya tapınmak ve O'nu yüceltmek demektir! Tanrı sözünün açığa çıkışını sonlandırmak için ne harika bir yol!

O halde bu, Kutsal Kitap'ın Büyük Resmi'dir – Bu, sonsuza kadar ruhta ve gerçekte tapınmakla, olduğu ve yaptığı her şey için Tanrı'yı yücelten insandır. Her şey, Tanrı'nın Oğlu'nun ölümü ve dirilişi aracılığıyla mümkün kılınan fedakâr bir sevgi ilişkisiyle başlar. Bu ölüm, gerçekleşmesi sayesinde sevdiklerinin cehennemden kesin yıkımından kurtuluşa erişeceğini ve O'nunla birlikte, yalnızca kendisinin Göksel Egemenliği'nde bulunan saadet dolu hazlar içerisinde sonsuza dek yaşayacaklarını bildiği ve bu yüzden de sevinçle ve dört gözle beklediği bir ölümdü (İbraniler 12:1-2).

Eğer bir Tanrı çocuğu değilseniz, Tanrı'nın size O'na karşı olan isyanınızdan tövbe etmeyi sağlamasını diliyoruz. Günah borcunuz zaten ödenmiştir, kurtuluşunuz için gereken tek şey bu armağanı kabul etmektir. Tanrı ile dua yoluyla istediğiniz zaman konuşabilirsiniz, hatta sadece kendi kalbinizin sessizliğinde bile ve O'nun sizin adınıza yapmış olduğu ödemeyi kabul edebilirsiniz: "Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım" (2. Korintliler 5:21). İsa'nın kurbanını (günahlarınıza karşılık olan ödemesini) imanla kabul ederseniz, Tanrı ödemesini sizin hesabınıza da uygulayacak ve Tanrı ile barışacak ve sonsuza dek O'nun ailesinde olacaksınız. John MacArthur'un dediği gibi, "Aldığınız şey, İsa Mesih'in doğruluğu tarafından kaplanmış olan tam bir bağışlanmadır. Tanrı çarmıha baktığında seni, sana baktığında da İsa'yı görür!"²⁴ Herkes, Tanrı'dan bu armağanı günahtan yüz çevirerek ve O'nun hakimiyetini reddetmiş olduğu için, Tanrı'ya karşı kibirli isyanını alçakgönüllülükle itiraf ederek ve imanla ona sarılarak alabilir. Tanrı tarafından kabul edilmek için söylenmesi gereken sihirli sözcükler yoktur; gereken tek şey, kendisini kurtarmak için yetersiz olduğunu ve bir Kurtarıcı'ya ihtiyacı olduğunu bilen Luka 18:13'teki gibi tövbekâr bir yüreğin feryadıdır sadece. "Vergi görevlisi ise uzakta durdu, gözlerini göğe kaldırmak bile istemiyordu, ancak göğsünü döverek, 'Tanrım, ben günahkâra merhamet et' diyordu." O zaman Tanrı, Luka 15:32'de oğlunu uzaktan gören ve kucaklamak ve öpmek için kollarına koşan dikbaşı oğulun babası gibi, sizi eve kabul etmeye ve şöyle demeye hazırdır: "...bu kardeşin ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu!"

24 Online Interview, "Kirk Cameron Interviews John MacArthur"
https://www.youtube.com/watch?v=TPvs_psx7Q, July 17, 2012.

Eğer bir *Tanrı çocuğuyunuz*, biz yalnızca, Elçi Pavlus'un Kolose ve Efes kiliseleri için ettiği duayı sizin için tekrarlamak istiyoruz:

Bunu işittiğimiz günden beri biz de sizler için dua etmekten, tam bir bilgelik ve ruhsal anlayışla Tanrı'nın isteğini bütünüyle bilmenizi sağlamasını dilemekten geri kalmadık. Rab'be yaraşır biçimde yaşamamız, O'nu her yönden hoşnut etmeniz, her iyi işte meyve vererek Tanrı'yı tanımakta ilerlemeniz için dua ediyoruz. Her şeye sevinçle katlanıp sabredebilmeniz için O'nun yüce gücüne dayanarak bütün kudretle güçlenmenizi diliyoruz. Bizi kutsalların ışıktaki mirasına ortak olmaya yeterli kılan Baba'ya şükretmeniz için dua ediyoruz. O bizi karanlığın hükümranlığından kurtarıp sevgili Oğlu'nun egemenliğine aktardı. O'nda kurtuluşa, günahlarımızın bağışına sahibiz (Koloseliler 1:9-14).

Bunun için, Rab İsa'ya iman ettiğinizi ve bütün kutsalları sevdiğinizi duyduğumdan beri ben de sizin için sürekli şükrediyor, sizi dualarımda hep anıyorum. Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı, yüce Baba, kendisini tanımanız için size bilgelik ve vahiy ruhunu versin diye dua ediyorum. O'nun çağrısından doğan umudu, kutsallara verdiği mirasın yüce zenginliğini ve iman eden bizler için etkin olan kudretinin aşkın büyüklüğünü anlamamız için, yüreklerinizin gözleri aydınlansın diye dua ediyorum. (Efesliler 1:15-20).

Sonuç:

Bu kitabı yazma amacımızı Bölüm 1'de belirtmiştik:

Hayatın temel gerçeklerini en iyi şekilde anlamak için kutsal yazılarda görmemiz gereken bir büyük resim vardır. Bu büyük resme *Tanrı sözünün temel yapısı* diyoruz ve Kutsal Kitap'ın ayrıntılarına dalmadan önce, henüz yolculuğumuzun en başında öğrenmeye çalışmamız gereken bu yapıdır. Neden mi? Herhangi bir kavramı anlayabilmek için, bir kişinin her şeyden önce sağlanan bilgilerin genel yapısını doğru bir şekilde anlaması gerektiği, son derece kesin bir gerçektir. En başta genel yapının kavranması, daha sonrasında ayrıntıların doğru bir şekilde anlaşılması için de gereklidir. Tanrı'nın sözünün büyük resmini sağlam bir şekilde kavramazsa, kişi en temel teolojik konular hakkında bile daima kafa karışıklığı yaşayacaktır.

Bu kitabın kavramları üzerinde birlikte çalışmak için epey çaba gösterdik ve şimdi en samimi umudumuz, *kutsal yazıların büyük resmi* üzerine daha iyi bir kavrayışa sahip olmanız ve bu daha kavrayışla donanmış olarak, Tanrı'nın sözünde bulunan birçok görkemli ve derinlikli ayrıntıyı daha iyi ayırt edebilecek, yaşamınızda uygulayacak ve onlar doğrultusunda hareket edebilecek olmanızdır. Bu kitap için en derin arzumuz ve en büyük duamız, onun, siz gayretli öğrencilere Tanrı'nın sözünü daha fazla öğrenme açlığı, O'nun kim olduğunu daha iyi anlamamız için ruhunuzda yeni bir canlılık ve kendisini O'na ruhta ve gerçekte tapınarak ifade eden özverili bir sevgi ilişkisi içerisinde O'na daha da yakınlaşmak için bir yeni heyecan vermesidir – O'nun adına yücelik olsun!